S|U|S|P|A|N|S

TITANIA HARDIE s-a născut şi a crescut în Sydney, Australia, dar în prezent locuieşte alături de soţul său şi de cele două fiice în Soiperset, Anglia. A absolvit ca şefă de promoţie psihologia şi literatura engleză, fiind bursieră Chatterton pentru studii postuniversitare la Universitatea din Bristol, unde îşi definitivează lucrarea de maşter despre romantismul poetic. Iubeşte literatura, istoria, muzica şi mitologia, dar pasiunea ei cea mai puternică o reprezintă esoterismul, semnând mai multe lucrări despre magia albă, divinaţie sau numerologie. Este autoarea seriei de succes pentru copii *Frangipani Fairies*. Primul său roman, *Labirintul rozelor*, a devenit un uriaş succes internaţional imediat după lansare.

Titania Hardie

LABIRINTUL ROZELOR

Traducere din limba engleză ANA-VERONICA MIRCEA

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României HARDIE, TITANIA
Labirintul rozelor / Titania Hardie; trad.: Ana-Veronica 1Mircea -
Bucureşti: Nemira & Co., 2008 ISBN 978-973-l43-l4l-3

I. Mircea, Ana-Veronica (trad.)

821.11l-31=135.1

Titania Hardie
THE ROSE LABYRINTH
© Titania Hardie, 2008

Copyright design, illustrations & layout © 2008 Quadrille Publishing Ltd.

© Editura Nemira & Co., 2008

Redactor: Adriana BÂDESCU Tehnoredactor: Vasile ARDELEANU

Tiparul executat de Alfoldi Nyomda Rt.

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-973-l43-l4l-3

La preţul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România

Pentru soţul meu, Gavrik Losey, mea

de linişte în vreme de Furtună.

I

A

In marile înfruntări, fiecare parte pretinde că acționează conform voinței divine. *S-ar putea* să se înşele amândouă, iar una o face *cu siguranță.* Dumnezeu nu poate fi *pro* şi *contra* aceluiaşi lucru, în acelaşi timp.

ABRAHAM LINCOLN

+ELOHIM+ELOHI+

	4	14	15	1
|9		7	6	12
§5		11	10	8

16 2 3 13

+ROGYEL+JOSPHIEL+

„Vexilla Regis prodeunt inferni verso di noi; pero dinanza mira", disse „I maestro mio se tu 1 discerni"

PROLOG

ZIUA SFÂNTULUI GHEORGHE, APRILIE 1600, LA UN HAN DE PE DRUMUL LONDREI

Un bătrân cu barba albă ca zăpada e aşezat în capul unei mese lungi, de refectoriu, aproape de foc, cu fruntea plecată. Strânge între degetele subțiri ale mâinii drepte un obiect cu un luciu întunecat. In fața lui, masa e acoperită cu flori de *Rosa Mundi* - petale albe cu vinişoare roz şi roşii; de aceea, toți cei aşezați pe banchetă ştiu că ceea ce li se va dezvălui reprezintă un secret, o contopire a spiritului şi a sufletului fiecăruia dintre cei prezenți, ştiu că va fi zămislit acel lucru unic pe care îl aşteaptă: Copilul Filozofului. In ciuda agitației şi a larmei celorlalți muşterii ai hanului, aflați în încăperile alăturate, de partea cealaltă a uşilor închise, ei păstrează tăcerea, aşteptându-i cuvintele. O uşă se deschide şi se închide fără zgomot, apoi liniştea e tulburată, pe neaşteptate, de nişte paşi târşâiți. Un servitor care a intrat aproape neobservat îi pune un bilet în mâna fină. El îl citeşte încet;

fruntea înaltă - surprinzător de netedă pentru un om de vârsta lui - se încrețeşte, posomorându-se. După o clipă nesfârşită, priveşte pe rând chipurile tuturor celor adunați în jurul mesei lungi. In cele din urmă vorbeşte, cu voce abia mai pronunțată decât o rugă de seară:

- Cu ceva timp în urmă, în luna luminilor, Signor Bruno a fost ars pe rug în piața Campo de' Fiori. I s-au dat patruzeci de zile în care să se lepede de ereziile sale: că Pământul nu este centrul lumii acesteia, că mai există mulți alți sori şi planete în afară de ale noastre, că divinitatea Mântuitorului nu trebuie

socotită literalmente adevărată. Călugării i-au dat un crucifix pe care să-l sărute, ca semn al pocăinței, dar şi-a întors fața de la ei. Ca o dovadă de clemență, autoritățile bisericeşti i-au agățat de gât un colier din praf de puşcă înainte de a aprinde focul - ca să-i grăbească sfârşitul. Şi i-au pironit limba de maxilar, împiedicându-l să vorbească.

îşi ridică ochii, privindu-i pe rând, pe fiecare dintre comesenii săi, şi aşteaptă câteva clipe înainte de a-şi continua spusele.

- Pentru unii dintre noi, firul prinde să se descâlcească în sfârşit, şi de aici începe o altă călătorie.

Ochii îi zăbovesc acum asupra unui bărbat aplecat asupra cănii sale cu bere, la capătul opus al mesei, imediat în stânga. Vecinul acestuia îl înghiontește, îi şopteşte ceva, îl avertizează că atenția vorbitorului s-a oprit asupra lui, şi numai a lui. Cei doi bărbați se uită lung unul la altul, nedezlipindu-şi privirile, până când cel mai tânăr îngăduie unei jumătăți de zâmbet să-i înmoaie trăsăturile, ceea ce îl îndeamnă pe cel vârstnic să rostească, netulburat, alte cuvinte.

- Există vreo cale, întreabă el acum într-un ritm mai alert, de a ne pune la lucru toate eforturile înverşunate ale spiritului, de a-i păstra cugetările despre iubire şi despre armonia universală la fel de proaspete ca roua? Va fi vreodată posibil să triumfe Zadarnicele Chinuri ale Dragostei?

Cântecul unei mierle îi spulberă visele tulburi, dar obloanele continuă să acopere pe de-a-ntregul ferestrele vilei.

Will sosise târziu, când lumina palidă a amurgului de septembrie pierise de mult, dar strălucirea lunii era suficient de puternică pentru a-i permite să dea de cheia casei, ascunsă între muşcate. Acum se trezi în întuneric, cuprins de panică, ciudat de dezorientat, deşi o rază firavă de soare se străduia să pătrundă înăuntru. Venise dimineața, fără ca el să fi băgat de seamă.

Se grăbi să sară din pat şi trase de foraibărele ferestrelor. Lemnul se umflase din cauza vremii ploioase şi obloanele se înțepeniră o clipă, înainte ca degetele lui să înțeleagă ce aveau de făcut. Pe urmă se pomeni, dintr-odată, scăldat într-o lumină puternică. Era o adevărată dimineață de toamnă, cu ceața joasă deja străpunsă de strălucirea soarelui. Mireasma de smirnă a trandafirilor intră în cameră împreună cu lumina şi cu aerul umed, amestecându-se cu aroma distinctă de lavandă franțuzească a unui gard viu, de undeva, de dedesubt. Odată cu mirosul se strecurară înăuntru amintirile dulci-amărui, dar cel

puțin îi readuseră un oarecare calm şi îi alungară din minte chipurile obsesive care i se îngrămădiseră în vise.

In noaptea trecută, uitase de termoplonjor, dar acum îşi dorea cu disperare să scape de praful care îl năpădise în timpul lungului drum dinspre Lucca. Găsea că apa rece era înviorătoare, regretând doar pierderea căldurii care i-ar fi putut atenua rigiditatea corpului. Motocicleta lui, o Ducati 998, nu era cu siguranță făcută pentru o astfel de călătorie: aducea a supermodel capricios. Uluitor de rapidă, absurd de solicitantă, dar antrenându-te la drum, se potrivea perfect cu voioşia şi cu excentricitatea lui Will; însă dacă voia să fie sincer, trebuia să admită că, pe distanțe lungi, străbătute fără pauză, era incomodă. Către sfârşitul zilei, genunchii îl dureau sub pantalonii de piele, dar nu ținuse cont de asta. Nu avea rost să te urci pe o asemenea motocicletă dacă erai slab de înger.

Chipul zărit în oglindă confirma părerea mamei sale, care îl considera „un înger uşor căzut"; părea un nou personaj din filmele lui Zefirelli, îşi spuse, aşa, cu linia obrajilor subliniată de mirişte întunecată a bărbii nerase. Râse şocat, recunoscând că, în clipa aceea, înfățişarea lui ar fi tulburat-o chiar şi pe ea. Figura care râdea, întorcându-i privirea, avea ceva din aerul unui nebun, şi ştia că el, unul, nu-i împiedicase pe demonii călătoriei să îi intre cam prea mult în suflet.

îşi tăie - mai degrabă decât să-şi radă - barba crescută vreme de mai multe zile şi, în timp ce ştergea săpunul de pe brici, remarcă pe neaşteptate un trandafir uşor ofilit, care se uscase perfect într-o călimară veche, aşezată pe chiuvetă. Poate că fratele lui, Alex, adusese pe cineva acolo în ultimele două

săptămâni. De la o vreme era atât de cufundat în propriile gânduri, încât abia dacă mai observa mişcările celorlalți. Zâmbi, intrigat de idee.

- O să-l sun în prima parte a serii, spuse cu voce tare, surprins de sunetul nefamiliar al propriei voci, imediat ce ajung la Caen.

Feribotul nu pleca înainte de amiază, iar până atunci avea de făcut diverse lucruri.

In bucătărie, în lumina senină a dimineții, începu să se destindă, pentru prima oară în multe săptămâni, scăpând de sentimentul deranjant care-l descoperise hăituindu-l în ultima vreme. Mirosul merelor din livadă se revărsa prin uşa deschisă - purtând confortul tuturor celor treizeci şi una de toamne de care se bucurase până atunci. Fugise de toți şi de toate, dar se simțea bine întorcându-se acasă. Spălă paharul pătat de vinul roşu ca sângele băut în noaptea trecută şi puse în cuptor ceea ce rămăsese din franzela franțuzească, lăsând-o să se încălzească vreme de câteva minute. Se hotărî să vadă ce era cu motocicleta, fiindcă abia dacă îşi mai amintea unde o parcase; singurul lucru care îl mai ajutase să parcurgă în viteză ultimii kilometri chinuitori ai drumului dinspre Lyon fusese gândul la un adăpost unde să dea iama în brânza picantă de Meaux pe care şi-o pusese în rucsac alături de o franzelă, la un pahar din vinul de St Emilion al tatălui său şi la un pat.

Afară, liniştea era dezarmantă. Glicina plină de flori târzii se cățăra pe zidul din față al vilei. Cu excepția semnelor superficiale de neglijență reprezentate de pajiştea netunsă şi de aleea nemăturată, casa nu trăda durerea familiei, care o condamnase la solitudine. După cancerul care dusese, spre

sfârşitul lunii ianuarie, la neaşteptata şi cumplita pierdere a mamei lui Will, se părea că nimeni nu mai dorea s-o viziteze. Plecând din locuința lor din Hampshire pentru un weekend de trei zile, ajungeau cu uşurință aici, pe domeniul ei, refugiul în care îi plăcea să evadeze, unde picta şi grădinărea cu bucurie; iar acum, în lumina limpede a dimineții, stafia ei bântuia parcă fiecare colțişor. Tatăl său suferea în tăcere şi spunea prea puține, muncind la fel de mult ca întotdeauna ca să-şi evite gândurile, iar Alex părea să facă față, cumva, tuturor evenimentelor, fără să-i lase pe alții să-i desluşească profunzimea sentimentelor. Insă Will se simțea, cu mândrie, fiul mamei lui, răspunzând cu emoție provocărilor vieții şi punând pasiune în fiece relație. Şi acolo, în spațiul ei magic, îi simțea lipsa.

Mătură cu privirea scurta alee pietruită care lega casa de şosea, dar nimic nu-i atrase în mod deosebit atenția. Pustietatea era aproape ca o prăbuşire - dar una bine-venită. Se părea că nimeni nu ştia unde se află, că nimănui nu-i păsa. Răsuci inconştient între degete micul obiect de argint susținut de lănțişorul scurt din jurul gâtului, strângându-l dintr-odată în pumn, cu un gest posesiv. Pe urmă porni către grădina de trandafiri a mamei sale. Ea îşi petrecuse mai bine de douăzeci de ani adunând, ca omagiu adus marilor cultivatori, o colecție de soiuri vechi, care ar fi arătat perfect acasă, la Malmaison. îi pictase, îi brodase, îi folosise ca ingrediente culinare; însă chiar dacă remarcaseră că ea nu mai era, florile nu şoptiseră asta nimănui. In fântâna dintre răzoare se afla un mozaic din cioburi de porțelan, făcut de ea însăşi, când el nu era decât un copil.

Avea forma unei spirale, cu motivul lui Venus, ocrotitoarea rozelor, în mijloc. Pe Will îl atrăgea ca un magnet.

Observând în treacăt că motocicleta galbenă ca soarele, murdară după atâția kilometri, se afla în perfectă siguranță în umbra casei, Will se întoarse pe propriile urme. In timp ce intra în bucătărie, mirosul de cafea bună îl readuse înapoi, în prezent. îşi trecu mâna peste buclele răvăşite. Părul era curat şi deja uscat, mulțumită aerului cald, dar avea mare nevoie de o tunsoare. Era de preferat să se tundă înainte de prânzul de sâmbătă, cu ocazia zilei lui Alex; între el şi tatăl lui lucrurile se răciseră deja destul de mult, chiar şi fără să arate ca un vagabond. Fratele său mai chipeş, cu părul mai lins, era întotdeauna dichisit şi niciodată ciufulit, însă Will, după mai bine de o lună petrecută la Roma, începuse să semene cu un localnic. Iar asta i se potrivea; prefera să adopte spiritul locului, oriunde putea s-o facă.

Nu mai era unt, dar pâinea caldă, unsă cu gem din ultima serie pusă de mama lui la păstrare, in cămară, era gustoasă. îşi lingea degetele când dădu cu ochii de o carte poştală pusă pe bufet; era scrisul ei, fără îndoială. „Pentru Will şi Siân", aşa începea. întinse mâna după ea. Oare când o scrisese?

Pentru Will şi Siân. încercaţi sa vă odihniţi câteva zile. în lada frigorifică e nişte carne de căprioară - vă descurcaţi cu ea? Asiguraţi-vă că aţi verificat starea grădinii labirint în locul meu. Ne vedem acasă, de Crăciun. Dx

Probabil că o scrisese cu un an în urmă, în noiembrie. El şi Siân îşi petrecuseră cea mai mare parte a anului certându-se şi

se despărțiseră la sfârşitul primăverii, dar neînțelegerile se ținuseră lanț încă de la ziua lui, din luna august a anului precedent, când insistențele ei neîncetate pentru căsătorie îl convinseseră că era mai bine să renunțe la ideea de a petrece o săptămână împreună, în casa din Normandia. La data aceea, Siân nu avea acolo nici un alt prieten şi, neştiind prea multă franceză, depindea total de el, iar Will se îndoia că relația lor putea suporta aşa ceva în momentul respectiv. Prin urmare, nu mai ajunseseră nici să vadă biletul, nici să se plimbe prin grădina cu plante tămăduitoare a mamei lui, nici să ia o ultimă cină în Pays d'Auge.

Acum se gândea la ea zâmbind: cele trei luni petrecute pe drumuri îi domoliseră mânia. Era atât de surprinzător de ieşită din comun - deloc pe gustul tuturor, dar asta o făcea, cumva, de două ori mai pe placul lui - şi simți dintr-odată un dor neaşteptat de prezența ei fizică, de parcă atunci ar fi conştientizat pentru prima oară existența spațiului gol din inima lui. Dar lăsând deoparte pasiunea care fusese nucleul relației lor, ştia că a-i pune capăt fusese o decizie corectă. Dragostea lor era o primăvară, iar acum vremea se schimbase. Will nu era iertător şi pragmatic ca Alex, nici nu termina întotdeauna ceea ce începuse şi n-ar fi reuşit niciodată să fie soțul pe care şi-l dorea ea - bărbatul de succes, care îşi face cumpărăturile duminica la Conran Shop, amantul care şi-ar vinde Ducati-ul ca să cumpere un Volvo. Fără să ascundă că sălbăticia lui îi stârnise pasiunea, ea se străduise de la bun început să-l îmblânzească. Era fericit să gătească pentru ea, s-o amuze, să-i cânte şi să facă dragoste cu ea aşa cum nu mai făcuse cu nimeni până atunci; dar n-ar fi

reuşit niciodată să-şi anihileze personalitatea, reducându-şi la tăcere opțiunile politice de neclintit, care duceau întotdeauna la certuri violente cu prietenele ei fără minte şi cu partenerii lor docili. Aşa că nu reuşise să trăiască în lumea ei sigură - fără nici un haz, după părerea lui. El unul era hotărât să experimenteze tot ce-i oferea viața, oricât l-ar fi costat.

întoarse cartea poştală pe dos. Ilustrația înfățişa marea rozasă de la Chartres. Mama lui o pictase adesea, văzută din interior şi din exterior. Adora lumina filtrată prin sticlă - modul în care aproape că-ți sfredelea ochii cu strălucirea ei, străpungând semiîntunericul.

i

Se jucă o clipă cu telefonul mobil. Bateria i se încărcase şi îi trimise fratelui său un mesaj, fără să-şi ia ochii de la imaginea de pe cartea poştală.

Am invadat în sfârşit Normandia! Ai fost pe aici de curând? Plec de la Caen deseară, la 23.15. Te sun înainte. Am multe de-ntrebat. W

îşi puse portofelul în buzunarul hainei de piele cu o mişcare lină şi ascunse cartea poştală în cel de la piept, lângă prețiosul document care îl trimisese valvârtej în Italia, unde făcuse

A

cercetări, cu frenezie, pe toată durata verii. începuse să pună cap la cap unele dintre răspunsurile pe care le căuta, dar întrebările păreau să se ridice neîncetat în jurul lui, iar misterul se adâncea. îşi încălță ghetele prăfuite, se grăbi să încuie uşa casei şi aşeză cheia în ascunzătoarea ei. Nici măcar nu curăță motocicleta, îşi puse doar casca, îşi scoase mănuşile şi se aruncă

în şa. Avea nevoie de benzină pentru cei şaptezeci de kilometri care îl despărțeau de Chartres.

2

19 SEPTEMBRIE 2003, CHELSEA, LONDRA

Lucy clipi în lumina puternică a echinocțiului, strecurată prin frunzişul des. Stătea sub un dud de soi pur din Grădina Botanică, mulțumită pentru simplul fapt că se afla acolo. Pomul rodise şi parfumul intens al fructelor impregna aerul. în dimineața aceea se simțea mai bine şi doctorii fuseseră de acord, în limitele prudenței, cu o „plimbare lejeră" prin care să-şi omoare timpul - despre care înțeleseseră că i se părea oprit în mod bizar - cu condiția să se odihnească destul de des. De fapt, plimbarea fusese cam lungă, dar n-avea de gând să le spună asta şi, oricum, era atât de bine să se mai depărteze de clădire, unde sentimentele şi emoțiile erau un bun al tuturor, şi să aibă parte de un răstimp de intimitate, singură cu gândurile ei. Zilele pe care le trăia erau un miracol, iar ea avea de gând să iasă în aer liber cât mai mult cu putință.

Aşteptând cu răbdare o operație pe cord deschis mult prea serioasă şi potențial prea periculoasă pentru a cugeta asupra ei în profunzime, şi fiind gata pentru un transfer la Harefield la primul semn că intervenția era posibilă, se simțea acum ca renăscută, entuziasmată de frumusețea toamnei. Keats avea dreptate: toamna era anotimpul care i se potrivea cel mai bine Angliei. Se simțea legănată de zumzetul albinelor, de huruitul maşinilor de tuns iarba, de glasul unui copil venind de cine ştie unde şi, mai ales, de absența zgomotului traficului.

în dimineața aceea strălucitoare de septembrie, era meditativă şi surprinzător de optimistă, citind dintr-un volum adesea răsfoit de poezii ale lui John Donne: *Rdmas-bun: Jale cumplită:*

Când cel virtuos se stinge-n pace, lin,
Sufletul său gonindu-l cu o şoaptă
Cerniții prieteni spun, cu un suspin,
Nu mai răsuflă, sau nu mai aşteaptă.

Să ne topim, de aceea, în linişte senină...

28 MARTIE 1609, PE UN COT AL FLUVIULUI, ÎN APROPIERE DE LONDRA

Un bătrân trage să moară într-o casă frumoasă, pe malurile Tamisei. A urmărit cu atenție soarta lui Signor Bruno. E un prieten - un confrate filozof şi un cărturar, un om învățat, un înțelept. Ar putea fi singurul suflet în viață care cunoaşte aceleaşi taine extraordinare ştiute de Bruno. Elisabeta, măreața regină, i-a fost ca o fină şi i-a acordat încrederea ei vreme de mulți ani, numindu-l „ochii" ei - dar şi ea a coborât în mormânt, nu de multă vreme. Succesor îi este mohorâtul rege al Scoției, intolerant când vine vorba de stafii şi demoni, temându-se de toți cei care ar putea să-i conteste autoritatea. De atunci, de câțiva ani deci, bătrânul s-a retras în această casă, cândva a mamei sale.

E o noapte neobişnuit de cețoasă, imediat după echinocțiul de primăvară. Felinarele se zăresc desprinzându-se din pâclă, în vreme ce o barcă se târăşte în susul apei, din Chelsea către Mortlake, purtată de fluxul în creştere. O siluetă înfăşurată în mantie înaintează pe doc, poticnindu-se în penumbră, şi se îndreaptă spre uşă.

întâmpinat de o femeie măruntă, dreaptă ca lumânarea, de o vârstă incertă, tânărul zboară spre camera bătrânului său maestru. Deschide uşa cu o asemenea grabă, încât lumânările pâlpâie, aproape stingându-se.

- Ah, maestre Saunders! Cuvintele sunt rostite cu voce blândă. Ştiam c-o să vii la mine, cu toate că stăteam în cumpănă, nehotărându-mă dacă să-ți încredințez această sarcină. Dar, vai, nu mă pot încrede în nimeni altcineva.

- îmi pare rău să vă văd astfel, Alteța Voastră. Vreți să vă ajut să vă pregătiți pentru ultima şi îndelungata călătorie despre care v-au vorbit îngerii?

Bătrânul reuşeşte să râdă, sumbru şi ironic.

- Călătorie? Da, am trăit destul de mult: ar trebui, într-adevăr, să fiu pe drum. Ascultă-mă cu atenție, Patrick. Sunt pe moarte, cu siguranță, şi timpul meu e măsurat. Nu pot să-ți răspund la întrebările pe care ştiu că ai dori să mi le pui, dar îți cer să mă asculți.

Cuvintele se aud printre respirații gâfâite, greoaie, care nu dezvăluie decât o parte a efortului pe care îl face probabil bătrânul, rostindu-l pe fiecare. Continuă să vorbească încet:

- Alături de cele trei casete pe care le vezi aici, lângă mine, se află o scrisoare scrisă de mâna mea, care va limpezi tot ceea ce

nu înțelegi acum. Trei vizitatori, care vor săvârşi ceea ce le-am cerut, pot să apară din clipă-n clipă. Te rog să nu te temi pentru mine, dar să aştepți până ce vor pleca. Când se va sfârşi totul, îți vor da aceste trei lăcrițe. Urmează instrucțiunile din scrisoare. Te implor, nu te abate de la ele. E ultima mea dorință şi depăşeşte înțelegerea iubitei mele fiice, Kate. Tu ştii că această dorință e însoțită de gândurile mele de o viață întreagă.

Trei siluete tăcute, cu chipurile ascunse de măşti, intră în cameră şi se strâng în jurul bătrânului. O pungă ruiată de piele se deschide, dând la iveală o serie de instrumente chirurgicale. O mână purtând o mânuşă fină se întinde spre încheietura bătrânului, măsurându-i pulsul. Cei trei aşteaptă. In cele din urmă, femeia înclină din cap.

Şi lacrime nu curgă, nici bocete-n cascadă...

Mâna delicată, ascunsă de mănuşa acum însângerată, închide inima caldă încă a doctorului John Dee în caseta cu capac de plumb. Celelalte două, una de aur şi una de argint, îi sunt întinse uluitului Patrick Saunders, care le ia odată cu scrisoarea şi cu cărțile prețioase şi pleacă, zguduit.

19 SEPTEMBRIE 2003, CHELSEA, LONDRA

Lucy auzi zgomotul avionului care trecea pe deasupra, privi în sus cu o urmă de zâmbet şi îşi întrerupse reveria. Văzduhul îşi schimbase pe neaşteptate înfățişarea; cei câțiva stropi răzleți se transformaseră într-o ploaie puternică. Se îndepărtă de copac

la adăpostul ineficient al cărții de poezii. Spera că muzele aveau s-o protejeze. In atmosfera umedă, mişcările fluide ale trupului ei, într-o fustă de mătase de culoarea stridiilor şi o bluză crem de dantelă, creau impresia că se pierde într-un tablou impresionist, că e pe punctul de a se dizolva.

Sună pagerul; era de la spitalul Brompton. O chemau urgent înapoi.

Vreau să fiu ceea ce sunt şi ceea ce voi fi e doar ceea ce sunt.

Manuscrisul misterios fusese primit de fratele mai mic odată cu cheia simplă, din argint, sub forma unei scrisori ataşate la testamentul mamei sale. Tradiția familiei cerea să fie trecute de la mamă la fiică, dar neavând decât băieți, ea se frământase în ultimele săptămâni de viață, întrebându-se ce era de făcut cu acele obiecte stranii, aparent fără valoare, moştenite de la o generație la alta. Cu toate că, în absența unei fiice, băiatul cel mare, Alex, ar fi trebuit probabil să le primească, Will era, cumva, *una* cu ea însăşi şi, cu toate că îşi iubea fiii în aceeaşi măsură, avea senzația că mezinul era cel îndreptățit să le dețină. Iar documentul părea să sugereze acelaşi lucru.

După nunta lui Alex, se aşteptase să aibă o nepoată. Asta ar fi rezolvat totul. Dar cerințele imposibile ale unei slujbe solicitante, din pricina căreia dădea foarte rar pe acasă, puseseră din păcate capăt căsătoriei lui, fără să fi avut nici o fiică. Şi apoi, Will... Ei, bine, ştia că avea ceva mai bun de făcut decât să aştepte să-şi întemeieze el o familie. Era talentat, iubitor, bun la suflet şi irascibil. Femeile erau atrase în mod inevitabil de fiul ei cel mic, de chipul lui plăcut, de părul ciufulit şi de senzualitatea lui nediluată. Ambii băieți erau sportivi talentați,

amândoi jucau crichet în echipa orăşelului, dar Will ar fi putut juca în echipa națională, dacă ar fi dorit. Aruncător periculos, dădea lovituri scurte, de patru puncte, şi lovituri înalte, de şase, stângace, dar eficiente; iar când arunca mingea către echipa adversă, era expert în arta schimbării direcției şi râdea când toți se repezeau într-o parte, în timp ce mingea se ducea în cealaltă. Talentul său fusese remarcat de câteva ori, dar el refuzase să ia parte la orele de antrenament necesare, ca să nu-şi compromită vara. Juca de plăcere, când avea timp liber, dar niciodată pentru bani şi nu voia să se bazeze cineva pe el - aşa era Will.

Ea crezuse că, în cele din urmă, Siân avea să-şi impună punctul de vedere, ducându-l la altar. Siân era atât de expansivă şi de atrăgătoare, atât de hotărâtă, atât de pregătită să se aşeze la casa ei! Tocmai împlinise treizeci de ani, iar timpul n-avea să aştepte la nesfârşit. Poate că într-o bună zi Will avea să aibă o fetiță; ştiind câtă sensibilitate se ascundea în umbra masculinității lui ostentative, mama lui simțea că el avea să fie tatăl unei fete. Indiferent ce uşă ar fi descuiat cheia aceea, ceea ce se ascundea dincolo de ea era menit pentru fiica lui Will, fără nici o îndoială, iar el urma să i-o înmâneze. Da, trebuia să se încreadă în timp şi în unicul țel al lui Siân, lăsându-i cheia lui Will. Scrisese un bilet pe care îl pusese, alături de cheie şi de fila de pergament învechit, într-un plic mare:

> **Pentru Will, când va ajunge ceva, sau cineva - diferit de ceea ce este acum.**

Şi nu spusese nici o vorbă despre asta, nici măcar atunci când îşi luaseră rămas-bun, în ultimele ei ore de viață.

Will inspectase talismanul de parcă ar fi fost o bijuterie, răsucindu-l pe toate părțile, în plină lumină, privindu-l în cele mai variate stări sufleteşti: noaptea târziu, la un pahar de vin; în lumina demonică din camera lui întunecoasă; în vântul înghețat de ianuarie, imediat după înmormântarea mamei lui; în Valea Templelor din Agrigento; şi din nou în micul spațiu care îi fusese alocat în sala de lectură de la Vatican, unde îşi petrecuse zile întregi scotocind arhivele în căutarea istoriei tenebroase de la Campo de' Fiori. Un obiect atât de emblematic, o cheie. Ce lacăt descuia? Cel în care se potrivea părea să fi dispărut odată cu trecerea timpului, să se fi pierdut pe spirala anilor. Realiză că nici măcar nu ştia cine o lăsase moştenire pentru prima oară. De fapt, nu ştia nimic despre familia mamei lui; tatăl său, de obicei imperturbabil, refuzase categoric să discute despre un asemenea subiect.

Sunt ceea ce sunt şi ceea ce sunt e ceea ce veți vedea.

Repetase aceste ultime cuvinte în gând, iar şi iar, în timp ce străbătea ultimii kilometri ai şoselei regionale către Chartres. Ştia pe dinafară cuprinsul întregii file şi reuşea cu uşurință performanța impresionantă de a se concentra asupra drumului în timp ce medita la textul de pe pergamentul uzat de vreme, pe care îl fotocopiase şi îl purtase asupra sa, în buzunarul interior al jachetei de piele, pe toată durata verii. Chiar şi în căldura Siciliei, preferase să o păstreze asupra lui, în loc să se despartă de prețioasa moştenire, iar cheița îşi găsise locul pe un lănțişor în jurul gâtului, hotărând că acolo urma să rămână, dacă avea să fie necesar, până la moarte. încercase să le explice celorlalți

nevoia sa de a afla cât mai multe despre moştenire, dar ştia că până şi Alex era de părere că asta se transformase într-o obsesie îngrijorătoare. Bineînțeles că fratele lui mai mare ar fi abordat misterul într-un mod cu totul diferit, gândindu-se la el în timpul rămas între orele petrecute la slujbă, munca de cercetare şi relația apropiată cu fiul său. Şi, din pricina celorlalte îndatoriri, nici nu şi-ar fi permis să dispară în Europa pe toată durata verii. Dar Will era un altfel de om, mistuit de dorința de a şti ce însemna totul şi incapabil să-şi îndrepte întreaga atenție către altceva înainte de a găsi soluția acestei ghicitori a sfinxului şi de a descoperi încuie- toarea în care se potrivea cheia misterioasă. Propriul său simț al identității părea să fie captiv în acest puzzle, iar căutările nu-i erau nicidecum însuflețite de zvonurile potrivit cărora cheia asigura paza „celei mai prețioase comori a familiei". Nu-l interesau aurul şi bijuteriile, dar se întreba ce putea fi atât de important pentru secretomania familiei lui, care păstrase obiectul vreme de generații.

Will era un fotoreporter independent, cu multe relații. După discuția purtată la o bere, un vechi coleg de breaslă, acum cel mai bun prieten al său, fusese intrigat de întreaga poveste şi se oferise să-l ajute, ducând o bucată de pergament unui văr de la Oxford, pentru o datare cu carbon. Puteau măcar să afle vârsta aproximativă a documentului. Will făcea câteva fotografii în teatrul grecesc din Taormina, sub soarele arzător al unei zile de iunie, când mesajul îi apăruse pe ecranul telefonului:

Mostre testate de 2 ori. Aceeaşi concluzie: probabil sf. secol XVI. Prezintă interes? Ne vedem în sept. Simon

Interesant, într-adevăr! Ce se întâmplase în Campo de' Fiori - aşa-numitul Câmp al Florilor - la sfârşitul secolului al XVI-lea? Asta nu era decât prima referire din document şi, cu toate că rezolva cu plăcere cuvinte încrucişate şi anagrame, nu avea habar cum se potrivea asta cu cheia. După săptămâni de călătorii şi cercetări, câteva idei începuseră să se lege, dar mintea lui continua să se frământe pe tema nenumăratelor date care ar fi putut - sau nu - să fie relevante. In ultima zi petrecută la Roma, îşi trimisese pe propria adresă de e-mail fotografiile tuturor locurilor care ar fi putut avea o oarecare importanță, precum şi pagini întregi de informații referitoare la climatul politic din Roma secolului al XVI-lea. Comandase pe internet un set întreg de cărți, care acum îl aşteptau acasă la Alex. îşi punea întrebări legate de Cenci[1], de Bruno şi de Galilei. Va trebui să studieze totul încă o dată, pe îndelete, iar asta îl va purta pe cărări ciudate, în preajma unor personaje sinistre ascunse sub glugi, prinse într-un soi de dans medieval. Se întorsese cu gândul la acesta, considerându-l un „dans vesel", şi, când drumurile i se înfundau, rămânea adesea cu o senzație stranie, tulburătoare. Uneori, Roma te ispitea să priveşti peste umăr, chiar şi atunci când în spatele tău nu era nimic altceva decât paranoia.

Deşi purta casca, fapt ce îi limita câmpul vizual, putea zări impresionantul miraj reprezentat de catedrala din Chartres, care părea să plutească, la kilometri distanță, deasupra câmpiei perfect plane. Când te apropiai în viteză, ajungea dintr-odată deasupra ta, în întregime; îşi putea imagina cum pelerinul

---

[1] Familie nobilă din Roma secolului al XVI-lea, la care se referă tragedia cu acelaşi nume a poetului romantic Percy Bysshe Shelley (n. tr.).

medieval se simțea redus la insignifianță şi realiză că imaginea măreței biserici ce domina peisajul - generând pentru el numeroase asociații - nu avea să-şi piardă magia, în ochii lui, niciodată.

Viră şi reduse viteza până la limita admisă în oraş. Ghidonul păru să se îngreuneze din nou, pe neaşteptate, şi se concentră ca să poată conduce fără probleme prin labirintul de străduțe medievale. înecase de două ori motorul motocicletei în timp ce încă se mai obişnuia cu ea şi ştia că era capricioasă dacă nu-i acorda atenția cuvenită. Străbătu zonele cu restricții de parcă ar fi fost localnic, ignoră invitațiile de a parca în spațiile special amenajate şi înaintă lin în direcția impunătorului edificiu. Huruitul motorului sparse liniştea monahală a oraşului în timp ce trecea prin Place Biliard şi pe rue des Changes. Opri lângă bordura de pe latura de sud a catedralei şi sprijini motocicleta pe suportul de susținere într-o zonă de parcare cu taxare automată. Probabil că era aproape de amiază şi mirosul puternic de *moules marinisres* şi de supă franțuzească de ceapă, venind dintr-un bistrou de vizavi, îi aduse aminte că în curând va trebui să şi mănânce. Trecuse mult timp de la ultima sa masă adevărată.

îşi ridică ochii către priveliştea familiară a celor două fleşe inegale şi, trecând prin umbra aruncată de impresionantul portal dinspre vest, intrând în catedrală, îşi scoase casca de motociclist, cu gestul curtenitor al unui cavaler medieval. în timp ce ochii i se obişnuiau cu semiîntunericul, auzi şoapte în diverse limbi, venind de pretutindeni, de la mulțimea de turişti care se uitau, cu ochii mari şi gura căscată, la vitraliile superbe. Dar, cu toate că pe acestea credea el că venise să le vadă,

privirea îi fu atrasă imediat de ceea ce nu-şi amintea să mai fi observat în nici una dintre cele peste zece vizite făcute aici de-a lungul anilor. Multe scaune fuseseră îndepărtate şi sub privirile lui se întindea un cerc enorm din lespezi de marmură neagră şi albă, încastrate în podeaua imensei nave gotice, printre pilaştri. Smălțuit de lumina filtrată în culori stranii şi strălucitoare, ca de nestemate, labirintul se întindea pe toată lățimea pardoselei. In centru stătea o fată, cu ochii închişi, dar forma de floare care marca mijlocul modelului se putea observa cu uşurință. Probabil că îl traversase de multe ori, în drum către altar, dar nu se uitase niciodată în jos şi nu-l zărise.

In apropiere, o franțuzoaică tânără prezenta labirintul în fața unui grup de turişti, vorbind într-o engleză corectă, cu acel volum al vocii impus de respect. El zâmbi: o studentă angajată pe durata verii.

- Ei bine, acesta este faimosul labirint de la Chartres şi, după cum ştiți, labirinturile datează din vremuri străvechi. Se regăsesc în multe țări, dar când apare aici, în interiorul unei catedrale medievale precum Chartres, acest simbol păgân capătă, evident, puternice semnificații creştine. Ştim că a existat unul şi în catedrala din Auxerre, precum şi la Amiens, la Reims, la Sens şi la Arras. Toate au fost însă îndepărtate, pentru că nu erau înțelese de oamenii din secolele al XVH-lea şi al XVIII-lea. Ştim că preoții erau deranjați de cei care le străbăteau! Insă aici există unul dintre cele mai bine conservate labirinturi...

Will era captivat şi se strecură mai aproape. Fata surâse în mijlocul unei fraze, dându-şi seama că el nu făcea parte din grupul de care se ocupa; dar poate că admirația lui sinceră față

de cunoştinţele ei se citise în zâmbetul pe care i-l adresase, astfel că ea îşi continuă explicaţiile.

- ...care datează din jurul anului 1200. Puteţi arunca o privire către rozasa ce înfăţişează Judecata de Apoi, pe care tocmai am admirat-o. A fost realizată cam prin anul 1215, vă aduceţi aminte? După cum vedeţi, labirintul şi vitraliul se află la distanţe aproape egale faţă de uşă, unul pe podea, iar celălalt pe zid, deasupra. Iar acest lucru susţine ideea că parcurgerea labirintului de jos este un pas pe scara către lumea de sus. In zona cea mai extinsă dintre pilaştri are o lăţime de 16,4 metri şi trebuie să reţineţi că aceasta e cea mai iată navă gotică din Franţa. Dacă parcurgeţi labirintul în întregime, aşa cum o făceau pelerinii medievali, străbateţi mai mult de două sute şaizeci de metri. Traseul era numit „Călătoria la Ierusalim" şi se pare că pelerinii îl parcurgeau în genunchi, ca pe un soi de penitenţă. Vedeţi dumneavoastră, pe hărţile epocii, Ierusalimul era reprezentat ca fiind centrul lumii şi, chiar în zilele noastre, pentru mulţi credincioşi Judecata de Apoi este strâns legată de profeţiile despre Ierusalim şi despre Templul cel Mare. Acum, dacă vreţi să mă urmaţi, ne vom îndrepta către vitraliul Adam şi Eva.

In timp ce fata se întorcea cu mâna ridicată, făcându-le semn turiştilor, Will îi atinse uşor braţul.

- Mademoiselle, s'il vousplaît;je n'aijamais vu le labyrinth comme ga - je ne l'ai apergu jusque ce jour... Comment est-ce que c'est possible?'

Ea nu se supără fiindcă fusese întreruptă.

- *Les vendredis, seule! Chaque vendredi entre avril et octobre. Vous avez de la chance aujourd'hui, n'est-cepas*[2]*?*

Râse, cu căldură, apoi se îndepărtă, alături de turma ei.

Fata pe care o văzuse în labirint tocmai îşi terminase traseul, părăsindu-i centrul cu ochii larg deschişi. Era uşor îmbujorată.

- Scuzați-mă, e deschis numai vinerea, aşa a spus? Dumnezeule, atunci ăsta a fost norocul meu. Am venit azi fiindcă e echinocțiul. începând de azi, energia feminină devine din nou predominantă, până la primăvară.

Era americancă, cu chipul plin de prospețime, expansivă, zâmbind către Will.

- Ar fi bine s-o faceți şi dumneavoastră, să-l străbateți, e uimitor. E un moment propice, lumina e perfectă. A trebuit să aştept o veşnicie până când n-a mai fost nimeni înăuntru. Ar fi bine s-o faceți chiar acum.

Will dădu din cap.

- OK, mulțumesc. Vă mulțumesc.

Se simțea cuprins de o sfială ciudată. Nu era credincios - ei, bine, nu în sensul convențional al cuvântului. Avea anumite idei despre spiritualitate, simțea că nu înțelege tot ce ar trebui înțeles; dar, în esență, nu credea întreaga poveste a imaculatei concepțiuni şi nu era genul care să afişeze toate ideile despre suflet pe care le scotea din mânecă. Dar descoperi că picioarele i se mişcau fără voia lui când se îndreptă către punctul de intrare.

- Da, OK, îşi spuse. O s-o fac şi eu. Numai vinerea... Zâmbi către el însuşi... Şi e echinocțiul.

---

[2] In limba franceză în text: „Domnişoară, vă rog, niciodată n-am mai văzut labirintul astfel - nu l-am remarcat până astăzi... Cum a fost posibil?" (n. tr.)

Ăsta era un gând ironic, tardiv. Se amuza fiindcă ziua era atât de deosebită pentru fata aceea dulce, pe care însă se ferea să o judece.

Era o singură intrare şi el începu să înainteze, trei paşi către altar, apoi la stânga, pe o alee frumos curbată care făcea o buclă în ea însăşi. La început, se văzu nevoit să se uite pe unde călca şi să urmeze traseul cu grijă, fiindcă aleea era îngustă. Observă că era de culoare deschisă, fiind delimitată de puncte negre. Urma, în mod simbolic, lumina, evitând întunericul.

îşi aduse mâna în care ținea casca mai aproape de trup şi, cu ochii pe jumătate închişi, prinse să urmărească traseul fără să-şi mai supravegheze cu atât de multă atenție picioarele. A doua buclă îl aduse aproape în centru; crezu că traseul avea să se sfârşească brusc, în mijlocul modelului în formă de floare. Dar aleea se încolăci în ea însăşi, descriind câteva scurte serii de curbe, aidoma unui şarpe superb, până ce îşi schimbă direcția şi o altă buclă amplă îl aduse în apropierea centrului şi apoi din nou către margine, într-un alt sector.

Se abandonă, lăsându-se pradă senzațiilor; ochii îi erau atraşi de culorile intense cu care îl împestrița lumina pătrunsă prin fereastra dinspre sud. Se opri o clipă şi privi imaginea din vitraliu: un bărbat ieşind pe poarta din zidul unei cetăți, pe un fundal de sticlă albastru-cobalt; apoi, în medalion, un alt bărbat în spatele lui, trăgându-şi sabia din teacă, pe un fundal ireal, rubiniu. Acest al doilea bărbat era îmbrăcat în verde, frumos desenat, iar cel din fața lui purta straie albastre şi avea pe umeri o mantie galbenă. Toate nuanțele de roşu, albastru şi galben cădeau pe fața lui Will în timp ce, la acea oră a zilei, razele echinocțiului pătrundeau pieziş prin sticlă. îşi simțea capul

limpede; experiența era neașteptat de intensă şi de impresionantă. Râse uşor, pe jumătate fără să fi vrut, şi se avertiză în privința schimbărilor neașteptate de situație, cu gândul la cele întâmplate apostolului Pavel pe drumul Damascului.

Nimeni altcineva nu parcurgea labirintul. Se părea că îi oferiseră cu generozitate spațiul, cu toate că avea senzația vagă că mişcările îi erau urmărite cu surprindere de câteva persoane. Dar nu-i păsa de asta, bucurându-se de senzația pe care i-o crea trecerea din lumină în întuneric şi iarăşi în lumină, dar şi de cea a picioarelor sale care urmăreau poteci scurte şi reveneau apoi, parcurgându-le pe cele mai lungi, întorcându-se încoace şi încolo, ca în jocul sofisticat al unui orb care blufează. Mantra din document reîncepu să i se deruleze în minte...

ALE NOASTRE DOUA SUFLETE...

Pe Câmpul cu Flori, totul s-a mistuit în flăcări! Rupeți o floare şi amintiți-vă de ceea ce a fost: veacuri de trădare, de durere, de mistificare...

Picioarele îi hoinăreau fără ca ochii să vadă. In minte nu avea decât acea singură pagină şi îşi pipăi jacheta în timp ce continua să meargă, atingând, periodic, marginile labirintului...

Sunt ceea ce sunt, iar ceea ce sunt e ceea ce sunt. Vreau să fiu ceea ce sunt şi ceea voi fi e doar ceea ce sunt. Şi dacă am dorința de a fi, nu voi fi mai mult decât am fost. Chiar dacă am fost ceea ce s-a dorit să fiu, vor continua mereu să se

întrebe ce anume sunt sau ce am fost vreodată. Vreau să preschimb Zidul şi să-mi scriu Testamentul.

Alungă iute orice bănuială Precum că
n-aş fi zid. Pe-aici, priviți, Şoptesc cei
doi sărmani îndrăgostiți.'

Fiecare piesă adăugată formează o nouă pereche; în stânga jos e un pătrat; în dreapta jos e un pătrat; în stânga sus e un pătrat; în dreapta sus e un pătrat. Inima e un pătrat şi ea.

CEEA CE UNA SUNT

Iar eu sunt jumătate din drumul pe orbită. Şi, dacă dintr-o jumătate din întreg vei făuri perechi spre a-mi fi pe măsură, vei sfârşi toate perechile curând.

Acum, nu privi dincolo de această zi. Alfa şi omega ale mele. Uneşte jumătățile într-un întreg. Alege cântecul numărului egal din cartea bătrânului rege. Un număr egal de paşi înainte, din punctul de plecare. Un număr egal de paşi înapoi, de la sfârşit - uitând doar singura vorbă de încheiere. Amin la toate acestea.

Sunt ceea ce sunt şi ceea ce sunt e ceea ce vei vedea.
De mine ține cont cu toată grija ta.
NU SUFERĂ NICICUM
NU ŞTIU CE-I SFÂŞIEREA, CI CRESC ÎNTR-UN TUMULT...

La început, Will îşi simţise capul greu, dar acum se limpezea din ce în ce mai mult. Nu ştia că atrăgea privirile - un băieţel care îşi ţinea de mână mama, o bătrână doamnă care îşi scosese ochelarii şi îi urmărea paşii, fără severitate sau nelinişte, o roşcată vivace, care îşi întrerupsese discuţia cu prietena ei şi acum îl fixa pe bărbatul de o frumuseţe diabolică. II urmărea un preot, dând din cap cu înţelegere, îl urmărea şi un bărbat din spatele unei coloane dinspre nord, ce părea fermecat de întreaga experienţă a lui Will. Acesta îi făcu o fotografie digitală.

Iar picioarele lui Will dansau uşor şi cuvintele îi erau aidoma unui rozariu: „Vreau să fiu ceea ce sunt... Dacă am fost ceea ce s-a dorit să fiu..."

Ajunsese în mijlocul labirintului şi faţa îi era îndreptată spre vest, cu marea rozasă exact deasupra lui. De pe petalele imense ale rozei interioare îl priveau opt îngeri strălucitori, stând în perechi, între un vultur, un om înaripat, un bou şi un leu. Will era entuziasmat. Nu trăia o convertire religioasă subită, dar se minuna de efectul paşilor, al luminii şi al sunetelor din imensa biserică şi de propriul psihic ajuns aproape de extaz. Dar cel mai uluitor era faptul că înţelesese ceva din mesajul de pe foaia pe care o purta în preajma inimii, ceva ce nu descoperise până atunci. *El* era Will[3]; lui îi era menit să descopere locaşul cheii, să fie iniţiat, înţelegând mesajul şi descoperind comoara. Asta avea să se întâmple, fără ca el să forţeze nota, ba chiar rămânând pasiv.

---

[3] **William Shakespeare,** *Visul unei nopţi de vară,* **traducere de Dan Grigorescu, din volumul** *Teatru,* **Editura pentru Literatură Universală, Bucureşti, 1964.**

Se îndepărtă de centru făcând şase paşi mari către locul unde fusese cândva nituită o placă înfăţişându-l pe Tezeu, alături de Minotaurul pe care îl înfrânsese; niturile se mai vedeau încă. Se răsuci spre stânga şi simţi parfumul de neconfundat al trandafirilor - părând al unui ulei exotic. Picioarele continuară să îl poarte şi, în momentul când se întoarse cu o sută optzeci de grade, se gândi că avea să vadă cine sau ce răspândea mirosul; dar nu se zărea nimeni şi nimic. Se răsuci din nou către est şi mireasma reapăru, însoţită de senzaţia mişcării fluide a unei ţesături, dar nu era decât o iluzie creată de lumină şi de ameţeala lui, iar el reuşi să parcurgă tot labirintul fără să fie tulburat de cineva.

Cu respiraţia aproape tăiată, ieşi din inima labirintului direct către partea din spate a altarului, către capela dedicată Madonei; acolo aprinse o lumânare mare - care merita pe deplin cei doi euro şi jumătate pe care îi plătise, îşi spuse el. Avea senzaţia că mama lui era acolo, alături de el, privindu-l, aşa că murmură cu voce scăzută:

- Acum sunt ceea ce nu eram atunci. Ieşi din catedrală cu paşi mari, pe portalul dinspre nord, fără ca picioarele să simtă atingerea pardoselei şi fără să remarce umbra ce alunecă în lumina palidă din spatele pilastrului.

4

Ploaia se domoli şi, pentru prima dată de când părăsise Grădina Botanică, Lucy îşi rări paşii. Pagerul sună din nou, dar în săptămâna aceea spitalul fusese un loc mai singuratic decât de obicei, iar ea nu dorea încă să renunțe la libertate. In plus, mai făcuse asta şi înainte - se grăbise să ajungă la doctori în Chelsea, într-o parte sau în alta, numai ca să descopere că fusese o alarmă falsă. De fapt, i se întâmplase de două ori în ultimele două săptămâni. Poate că de data asta avea să fie altfel, deşi o parte din ea însăşi aproape spera că trebuia să mai aştepte. Până la întoarcerea lui.

Străbătu agale un cvartal de pe Flood Street, apoi paşii o purtară pe o alee din stânga, paralelă cu St Loo Avenue. Ştia că face un mic ocol, dar după o vară neobişnuit de frumoasă, copacii începuseră să se îngălbenească deja şi ea adora aleile pline de frunze din zona aceea, unde se aflaseră vechiul conac Tudor şi grădina în care prințesa Elisabeta plantase duzi cu mâna ei, la începutul anilor 1540. Aceştia mai existau încă, în plină splendoare, la câteva străzi depărtare, lângă Cheyne Row. Iar aici, Chelsea Manor Street era o zonă liniştită. O luă la stânga şi intră pe Phene Street, trecând pe lângă localul care se umplea cu clienții obişnuiți vinerea la ora prânzului; îşi aminti că auzise vorbindu-se despre „ideea excelentă" a doctorului Phene. El, zice-se, sugerase să fie plantați pomi de-a lungul străzilor. Ideea îi plăcuse reginei Victoria, răspândindu-se apoi în întreaga Europă. Ei, bine, aşa spunea povestea; poate că nu era purul adevăr, dar în pitoreasca grădină a localului încă mai existau câțiva copaci frumoşi, ca mărturie a viziunii sale.

Observă imediat un bărbat de treizeci şi ceva de ani, cu un zâmbet ştrengăresc, atrăgător, care îi făcu cu ochiul, iar ea zâmbi, răspunzându-i. însemna că nu arăta chiar atât de rău. Se simțea ca un copil al nimănui, dar în ciuda înfățişării plăpânde, mai avea încă putere şi, cu toate că în ultima vreme propriul ego nu reuşise să mai bage de seamă, descrețea frunțile oriunde s-ar fi dus. Dar fusese prea bolnavă şi prea preocupată ca să se mai sinchisească de aşa ceva.

In vreme ce se apropia de imensul cvartal care mărginea spitalul, simți un fior violent: era tentată să facă ceva cu adevărat rău şi să nu intre - ca un copil care chiuleşte de la şcoală. Zilele ei erau într-un vârtej: pentru ea, timpul avea un loc aparte, în afara lumii reale, aşa că se simțea tot timpul ca Alice, alunecând pe o cale greşită, către intrarea în vizuina Iepurelui Alb. Nimic nu părea real, trebuia să-şi propună să țină minte ziua, luna şi anul în care se afla. Orele se contopeau una cu cealaltă; parcurgea treptat scrierile lui Wordsworth, ale lui J.M. Barrie şi câteva de Schopenhauer - mai multe cărți şi o diversitate mult mai mare de subiecte decât în oricare altă perioadă a vieții ei - ca s-o ajute să gândească mai profund. Macatul pe care îl înfiripa din petice se mărea treptat; dar tot ce o înconjura părea să se desfăşoare cu încetinitorul. Afară exista o amintire a unei alte vieți; iar acum îşi dorea să rămână în mijlocul acelei energii, să nu se întoarcă în sihăstria ei.

Dar n-ar fi fost corect față de uluitoarea echipă de oameni care îi purtau de grijă. Fiind într-unui dintre spitalele de frunte ale lumii, specializat în chirurgie cardiotoracică, se aşteptase să fie martora unui spectacol răsunător de orgolii zgomotoase şi a

unei lipse politicoase de devotament față de pacienții grav bolnavi; dar se întâmplase exact contrariul. Domnul Azziz era unul dintre cei mai buni oameni pe care îi întâlnise vreodată şi, indiferent cât de ocupat ar fi fost cu operațiile şi consultațiile, trecea adesea pe la ea pentru a mai schimba câteva vorbe, punându-i zeci de întrebări personale, care îi demonstrau interesul față de persoana ei. Privită din exterior, asistenta Cook părea preocupată exclusiv de îndatoririle sale oficiale, fiind, de fapt, fermecătoare odată ce ajungeai s-o cunoşti; iar doctorul Stafford nu pleca în nici o seară fără să treacă pe la ea, povestindu-i, cu cel mai nediluat umor, tot ce se petrecuse în spital în ziua respectivă. Pentru că nu avea o familie adevărată cu care să stea de vorbă - puținele ei rude fiind tocmai în Sydney - o adoptaseră cu toții şi păreau hotărâți să-i păstreze zâmbetul pe buze cât mai mult cu putință. Erau atât de dornici s-o ajute să se însănătoşească, atât de hotărâți s-o facă să iasă cu bine din acea încercare! îndoiala de sine nu era admisă, îi aplaudau curajul, iar ea nu îşi putea permite să le înşele încrederea, sub nici o formă.

La intrare se afla o ambulanță cu uşile din spate deschise; nimic neobişnuit, şi totuşi începu să tremure, în plin soare.

- Transfer la Spitalul Harefield, drăguță. Pun pariu că asta aşteptai.

Medicul îi zâmbi prietenește, de parcă ar fi ținut frâul înaripatului Pegas, care urma s-o poarte către lună. Ea încercă să-i împărtăşească entuziasmul, dar se simți dintr-odată foarte mică şi foarte singură, negăsind nimic romantic în drumul care o aştepta. I se subțiase linia buzelor. Imensele uşi din față o înghițiră.

Localul Phene Arms era plin de oameni care îşi începeau un weekend tihnit cu câteva ore mai devreme, dornici să mănânce, aşa că Simon traversă grădina căutând un loc ceva mai puțin aglomerat. Vremea îi descurajase pe cei mai mulți dintre clienți, dar el îşi puse palma pe o bancă, verificând cât era de umedă, apoi alese o masă cu suprafața uscată, bine adăpostită sub un copac. Sorbi din bere şi începu să scrie pe o ilustrată cu Union Jack[4]: „Bine ai revenit. Probabil că ai remarcat versurile din *Visul unei nopți de vară*, nu-i aşa? Dar ce înseamnă asta...? Există o grădină secretă cu o cheie ascunsă într-un zid...?" Nu reuşise să termine tot ce voia să scrie, când în cadrul uşii apăru o siluetă înaltă, suplă, purtând un trenci alb peste blugii bine croiți. El ascunse cartea poştală în buzunar.

- Eşti un adevărat spartan, Simon.

Siân îşi împături haina şi o aşeză pe bancă, pentru a se feri de umezeală.

- Mă bucur să te văd, frumoaso.

Folosise, pe jumătate conştient, apelativul cu care i se adresa în mod obişnuit, pentru a menține un ton amical şi a nu lăsa impresia de flirt, dar şi pentru a-şi calma uşoara anxietate pe care i-o stârnea întâlnirea cu fosta iubită sexy a unui prieten. Parfumul ei te ducea cu gândul la o încăpere plină de liliac şi iasomie, dar mustind de senzualitate. Simon încerca un uşor sentiment de vinovăție.

- Azi pari o primejdie pentru parohie. Ce se petrece?

- Munca a devenit de-a dreptul demențială; grămezi de oferte de serviciu. După o perioadă atât de lungă de inactivitate,

[4] Personaj de benzi desenate.

ai o senzație plăcută când intri într-una plină de frenezie. Am avut mult de tras, dar cel puțin contul meu bancar pare să se fi însănătoşit. M-au sunat toți cei pentru care am lucrat vreodată, ceea ce e grozav. Săptămâna trecută am petrecut câteva zile în Seychelles, ocupându-mă de o reclamă - şi orice altceva mi-a ieşit cu totul din minte.

Simon era un jurnalist îndrăzneț, axat pe evenimente serioase şi, cu toate că i se întâmpla adesea să călătorească în interes de serviciu, nu primise niciodată o însărcinare care să-l ducă într-un loc atât de exotic ca Seychelles.

- Sunt sigur c-ai fost copieşită de suferință, replică el, cu o ironie exagerată.

Siân râse şi el se simți mulțumit văzând-o atât de nepăsătoare şi de puternică, nicidecum înlăcrimată - aşa cum se temuse că ar fi putut fi când îl sunase, propunându-i o întâlnire. Ştia foarte bine că Will urma să se-ntoarcă a doua zi şi prin minte i se perindase o întreagă listă de posibile favoruri pe care ea ar fi putut intenționa să i le ceară. Insă Siân părea să țină totul sub control.

- E ciudat, nu-i aşa? Nu am tras deloc de mine cât am fost împreună cu Will... Se pare că am mers complet pe pilot automat. Am avut întotdeauna impresia că munca mea îl deranja, fie şi într-o mică măsură, aşa că mi-am lăsat cariera să cadă în picaj. Dar ştii că sunt apreciată ca stilistă. Nu mă deranjează munca grea şi, dacă o activitate e interesantă, timpul trece uşor. Nu e vorba de nici un sacrificiu. Chicoti şi, cu un deget, îşi verifică linia perfectă a luciului de buze. Nu mă supără, chiar dacă trebuie să ajustez decolteul unui model timp de câteva ore - asta am făcut în paradis, săptămâna trecută. Insă m-au plătit

foarte bine. Dumnezeu ştie că am nevoie de bani acum, când sunt pe cont propriu.

- Hm. Dar în tine mocneşte ceva, în sens pozitiv, Siân. Ceva mai presus de muncă merge, probabil, foarte bine?

Se simțea îndemnat să afle cum stau lucrurile. Era prietenul lui Will şi relația lor se baza pe loialitate, dar nu se putea împiedica să n-o placă pe Siân, remarcându-i calitățile incontestabile, şi voia s-o vadă trecând peste durerile de cap date de o despărțire urâtă. Nu era uşor să fii îndrăgostită de un bărbat ca Will şi nu se îndoia că prietenul său ar fi vrut s-o vadă mergând înainte şi regăsindu-şi fericirea.

Siân îşi coborî privirea către paharul cu vin de Chablis şi răspunse cu ochii la el. Nu ştia cum avea să reacționeze Simon, dar simțea într-adevăr nevoia să vorbească despre asta - dorea ca un prieten al lui Will să-i dea o aprobare tacită.

- A apărut cineva, un fel de...

Simon dădu din cap, încurajând-o să continue. Ea îşi sprijinea acum fruntea de partea interioară a antebrațului. Limbajul trupului sugera o invitație timidă. Continuă fără să-l privească în ochi:

- Nu sunt sigură unde o să ajungem, dar e un tip cu adevărat deosebit, foarte plăcut. Poate că nu e genul meu obişnuit, votcă cu apă tonică, dar e fascinant. încă nu reuşesc să-l înțeleg pe deplin. Tocmai a venit din America - de pe Coasta de Est, cred, dar face nişte studii undeva, în Midwest, cred că prin Kansas. Are un proiect de cercetare în nu ştiu ce domeniu... ceva foarte inteligent. Şi totodată e genul drăgălaş - aproape ca un elev de liceu. Blond... nu foarte direct. Cu totul diferit de Will, în ciuda legăturii de familie.

Simon fusese surprins cu garda jos. Ea conturase - dintr-un foc, cu un aer nevinovat - un tablou mult mai complet decât s-ar fi aşteptat el. Constată, cu surprindere, că se simțea jignit. Da, Will era pretențios; uneori chiar dificil, dar în stilul lui aparte. Unic, întotdeauna el însuşi, fără să imite vreodată pe cineva. Fusese întotdeauna convins că, la rândul ei, Siân ştia asta; şi iată că acum ea îi prezenta scrisorile de acreditare ale unui nou iubit. O dezamăgire, cugetă el, dar îi răspunse fără să renunțe la vechiul obicei de a-şi păstra bunele maniere atunci când era necesar.

- De vreme ce eşti fericită, Siân, totul e în regulă; cred că o meriți. Ai trecut peste ruptură fără să-ți pierzi demnitatea sau sângele rece. Totuşi, nu-i vorbi lui Will despre asta... sau dacă vrei să-l faci gelos...

- Simon... Siân ezită într-un mod cu totul neobişnuit pentru cineva cu asemenea încredere în sine. E... cum spuneam... E rudă cu Will.

Luă o înghițitură de vin în timp ce Simon încerca să-şi dea seama cum anume va accepta ideea care îi venise brusc în minte, şi anume că ea avea de gând să-i dezvăluie că se întâlnea cu Alexander, fratele mai blond şi mai interesant al lui Will. Ce alegere îngrozitoare! Dar Alex n-ar fi acceptat aşa ceva, nu? Oare Siân era genul lui? Nu, nu fii absurd; sigur, ea spusese deja că tipul era american, nu-i aşa? Ce prostie din partea lui să uite asta. Atunci, despre cine era vorba?

- Calvin e văr cu Will. De fapt, nu s-au întâlnit niciodată, dar mamele lor sunt verişoare.

A

In timp ce ea se străduia să descâlcească ramurile arborelui genealogic al mamei lui Will, Simon se relaxă şi reuşi să audă din nou tot ce-i spunea; inima nu-i mai bubuia în creier. Calvin nu-l deranja - aşa cum nu avea să-l deranjeze nici pe Will. Ciudat, poate chiar pervers? Da, te ducea oarecum cu gândul la perversiune - dar era neîndoielnic mai bine decât să-ți tai venele în timp ce asculți Simfonia a cincea a lui Mahler. Atenția i se reîntoarse la comentariile ei.

- ...şi în vara asta, când a venit să studieze la Londra, a vrut să-i viziteze. Se pare că verişoarele îşi trimiteau felicitări de Crăciun şi câte o scrisoare ocazională, nimic mai mult. Iar Diana a murit la începutul anului şi mama lui Calvin n-a reuşit să ajungă la înmormântare. Calvin s-a gândit că s-ar cuveni să le facă o vizită şi să le prezinte personal condoleanțe, înțelegi. Ține de felul lui politicos de a fi. Iar partea nostimă este că mi-a bătut mie la uşă, dar Will plecase deja în Italia, iar Alex ținea prelegeri undeva, peste hotare...

Simon dădu din nou încurajator din cap, cu sângele revenit în obraji; Will putea suporta asta.

- ...şi m-a întrebat atât de multe despre Will, atât de multe, Simon! Iar eu m-am pomenit vorbind. Povestindu-i cuiva pe de-a-ntregul necunoscut. Totul despre el, vreme de câteva ceasuri. Ba chiar de zile. Şi, în mod surprinzător, efectul a fost cathartic. Eu am plâns, el m-a consolat, iar restul ține de natura umană. „Cavaler modern, cu CV corespunzător şi concepții de modă veche, caută domniță pentru a o salva de orgoliul ei suferind." Câtuşi de puțin original, dar bine-venit.

Simon râse zgomotos, dar pentru că nu spuse nimic, ea nu reuşi să decidă ce trebuia să înțeleagă. Ii studie expresia feței.

- Crezi că Will o să fie supărat?

Simon o provocă.

- Asta ai vrea?

Ea evită un răspuns direct.

- Cred că nu e bărbatul ideal pentru o relație, dar, ştii tu, inima pare să aibă propria rațiune. Ii adresă o privire rugătoare. Iar a mea e zdrobită, Simon. Am fost amorțită de la Crăciun, am plâns aproape în toate nopțile până când a apărut Calvin, la sfârşitul lui iunie. Am încercat doar s-o fac cât mai discret. N-o să mai existe niciodată un alt Will, o ştiu foarte bine. Dar ce opțiuni am? Nici una, în afară de a depăşi situația. Anul trecut, între mine şi Will s-au petrecut câteva lucruri dureroase, despre care nu ştie nimeni altcineva în afară de Alex. Will n-o să mă ierte niciodată. Pur şi simplu, nu vreau ca motivele mele să fie puse la îndoială. Nu l-am ales pe vărul lui ca să supăr pe cineva. Cred că soarta a vrut aşa - ne-a adus împreună. Calvin spune că el nu-şi dăruieşte niciodată inima; poate că n-o s-o facă nici acum, cu mine. Dar am senzația...

Se întrerupse. Nu găsea cuvinte prin care să explice ceea ce simțea. Simon era impresionat de sinceritatea ei. Iar ochii de un albastru intens şi buclele arămii îi dădeau aerul irezistibil al unei *femme fatale* prerafaelite.

- Siân, cred că e perfect. Will e băiat mare; deşi recunosc că, în asemenea cazuri, tuturor ne place să fim îndurerați o vreme, el e un om generos. Poate chiar o să-i placă tipul ăsta.

Ea îi zâmbi, recunoscătoare. Nu şi-l putea imagina pe Will oferindu-i lui Calvin cinci minute din viața lui. Calvin era prea grijuliu față de hainele şi de imaginea lui, prea apropiat de oameni, într-un mod care l-ar fi scos pe Will din sărite; dar ea

aprecia eforturile lui Simon şi era încântată că dăduse totul pe față.

- Să comandăm ceva de mâncare.

Simon luă paharele goale pentru a fi reumplute, iar ea îi puse mâna pe braț.

- Fac cinste, Simon; sunt în bani, ai uitat?

Era fericită. Ca de obicei, obținuse ceea ce voia.

Lanțurile se înfăşurară, retrăgându-se şi ridicând porțile enorme. La *Mont St Michel,* imensul interior alb continua să fie plin cu tot felul de vehicule, în ciuda faptului că era sfârşit de septembrie şi majoritatea familiilor de turişti plecaseră de mult, întorcându-se la şcoală, la serviciu şi la rutina fiecărei gospodării. Obişnuita colecție de călători de profesie, iureşul de negustori de antichități şi de neplătitori de TVA, câteva cupluri de francezi şi nişte studenți care începeau noul an universitar făceau traversarea îndreptându-se spre Portsmouth pentru *le weekend;* lor li se adăugau câteva maşini scumpe - cu şi fără câini. O Lancia Fulvia imacuiată, de un albastru întunecat, cu număr de Roma, atrase privirea lui Will. Văzuse câteva astfel de maşini pe continent, modele din anii şaizeci cu un nou design elegant. Rapide, într-adevăr rapide - genul de maşină pe care i-ar fi plăcut s-o aibă, poate mai spre bătrânețe. Deocamdată, Ducati-ul avea să-l poarte în viteză pe ultima parte a călătoriei către casă, unde îşi dorea cu disperare să ajungă.

Aerul tăios al dimineții îi reaminti că semnele toamnei se arătau mai devreme în Anglia decât în Normandia. Razele unui soare palid răzbăteau prin ceața de deasupra mării, dar temperatura continua să fie scăzută. îşi scoase mănuşile, verifică dacă avea paşaportul în buzunarul jachetei de piele,

apoi împinse motocicleta, scoțând-o pe platformă, şi porni motorul. Cuplă viteza-ntâi cu o apăsare a piciorului şi eliberă cu delicatețe ambreiajul. Era cam obosit: i se întâmpla rareori să doarmă bine în timpul traversărilor de noapte, chiar şi atunci când călătorea, ca acum, într-o cabină Commodore. Dar mintea îi alergase toată noaptea, aşa cum o făcea, de fapt, încă de la Chartres, fără să reuşească să-şi pună de acord toate gândurile, descoperirile şi noile idei. Acum nu se mai putea gândi la ele; intenționa să aştepte până când avea să poată sta de vorbă cu Alex şi atunci, spera el, întreaga poveste urma să capete sens.

„Uşurel, Claudia, o să ajungem curând acasă", gândi aproape cu voce tare, în timp ce conducea acea frumusețe nervoasă peste proeminențele alunecoase ale rampei, coborând apoi către postul vamal. Ofițerul de serviciu ridică mâna, făcându-i semn să oprească. Will trase fermoarul jachetei, scoase paşaportul şi i-l întinse în timp ce îşi desfăcea casca. Agentul verifică asemănarea dintre om şi fotografie cu o privire grăbită, apoi dădu din cap, făcându-i semn să treacă.

Will îşi cumpăni greutatea în şa şi îşi stabili traseul către casă: autostrada care ocolea Southampton, îndreptându-se spre Winchester: A34, către nord. Avea să o părăsească în apropiere de Kings Worthy, ajungând la Barton Stacey pe drumuri secundare, coborând pe urmă dealul, trecând podul peste Test, pe lângă crescătoria de păstrăvi, şi luând-o apoi spre casă prin Longparish. Cugetă o clipă, întrebându-se dacă să facă tot drumul pe A34, trecând prin Tufton şi apoi prin Whitchurch.
Dar ruta era periculoasă, mai ales cu traficul iresponsabil din zilele de sâmbătă. Nu - drumurile lăturalnice îi aduceau aminte că Anglia avea frumusețile ei, pe măsura lanurilor de floarea-

soarelui şi a câmpurilor de maci din Toscana, a brazdelor de levănțică din Provence, a fermelor şi a clădirilor cu fațade de stuc din Pays d'Auge. Cu siguranță că, la vremea asta, ceața avea să se lase de-a lungul fluviului, întinzându-se pe tot cuprinsul văilor înainte ca soarele să aibă vreo şansă de a o spulbera. Ceea ce s-ar fi putut întâmpla în următoarele câteva ore. Se pomeni, pe neaşteptate, tânjind de dorul casei; era nerăbdător să-şi vadă tatăl şi nepotul şi să-i îmbrățişeze, petrecând apoi în jur de o oră prețioasă în compania lui Alex. Pe urmă, după prânz, puteau savura o băutură într-un local din apropiere. „Ce naiba", îşi spuse, hotărându-se. Alegerea rutei pitoreşti însemna că putea să meargă cu viteză şi că autoritățile n-aveau să-l deranjeze. In apropiere de casă, drumul se intersecta cu traseul cirezilor de vaci, dar el nu se grăbea. Totuşi, numai Dumnezeu ştia când avea să ajungă Alex acasă - probabil nu înainte de lăsarea serii. Will oftă, ştiind că va avea nevoie de cineva care să domolească dinamismul tatălui său. Se opri brusc şi încercă din nou să ia legătura, pe telefonul mobil, cu fratele lui. „Sandy, pe unde eşti? E sâmbătă, pentru numele lui Dumnezeu! Ai fost chemat la o urgență? Presupun că încă mai eşti de serviciu şi ai telefonul închis. Ți-am lăsat mesaje peste tot."

Will simți un val de dezamăgire. Gândindu-se la apelurile fără răspuns şi la mesaje, realiză că Alex era, probabil, blocat la spital, iar el era nerăbdător să-i vorbească. Se strădui să nu pară prea insistent. „Acum mă îndrept spre The Chantry - tata nu mi-a răspuns, dar s-ar putea să nu se fi trezit încă sau să fi plecat după ziare. Ne putem întâlni singuri, la bodegă, ceva mai târziu? N-o să-ți vină să crezi ce multe am să-ți spun, dar n-o pot face în prezența tatei. Te rog, vino azi. Şi dacă nu azi..." Se opri,

nedorind să ia în considerație această probabilitate. „Te rog, sună-mă când primeşti asta." Apoi adăugă, aproape ca un post-scriptum: „Ştii unde e Biblia mamei? Cea veche? OK, rămâne pe mai târziu."

Gândul la un râu strecurându-se prin pădure, cu săgețile razelor de soare întretăindu-l aidoma unor degete lungi prin pâcla albă, trezi latura romantică a lui Will. Mintea lui fusese în cădere liberă începând din ziua precedentă, de la ora prânzului, şi avea nevoie de calmul apei. In timp ce traversa A30, observă o maşină virând în spatele lui şi o lăsă în urmă fără efort. Trecu pe sub A303, apoi drumul urcă din nou, înainte de a coborî, în pantă lină către fundul văii, către casă.

Acum, aceea era casa lui mai mult ca niciodată. încă nu avea un nou apartament în Londra; când se despărțise de Siân, cu câteva luni în urmă, o lăsase să locuiască în cel vechi, plătindu-i el chiria în avans, pe un trimestru. Multe dintre lucrurile lui erau încă acolo; trebuia să pună totul în ordine şi să-şi stabilească iarăşi cartierul general în Londra. Nu putea continua să înnopteze în locuința lui Alex. Dar, cu toate că avea un cămin în Hampshire, că locuise întotdeauna acolo, unde se aflau studioul lui fotografic, cărțile şi cea mai mare parte a înregistrărilor muzicale, atât el, cât şi tatăl lui, Henry, aveau de la moartea mamei răni care nu se vindecaseră. El fugise în iunie, fugise de Henry şi de Siân. Acum trebuia să înfrunte situația şi să-şi limpezească relațiile.

Soarele de toamnă ajunsese sus, către sud-est, uşor deasupra umărului stâng, dar, în timp ce urca dealul, văzu că valea de dedesubt era ascunsă sub un stat gros de ceață, încă neatinsă de

razele soarelui. „Anotimpul cețurilor" era puțin spus; „pătură de pâclă" era mai potrivit, chiar dacă suna prozaic. De pe motocicletă, din poziția sa avantajoasă, vedea drumul arcuindu-se într-o curbă lină, pentru a coborî în pantă abruptă, dispărând într-un zid de vârtejuri albe cu creste gălbui, acolo unde erau atinse de lumina soarelui. Will se grăbi să treacă motocicleta într-o treaptă inferioară de viteză, încetinind. In acest timp, norul alb îl învălui într-o lumină strălucitoare, reducându-i câmpul vizual la numai câțiva metri în câteva secunde. De parcă ar fi pătruns din nou în labirintul de la Chartres. îşi zâmbi sieşi în tăcere, privind fix ceața de dincolo de vizorul căştii. Cunoştea drumul ca-n palmă: la poalele dealului, şoseaua traversa un pod, după care se întindea pe lângă iaz, în linie dreaptă, îndreptându-se spre un al doilea pod şi trecând pe lângă o serie de vile, pentru a pătrunde în sat printr-o intersecție în formă de T. Un viraj uşor la dreapta, către capătul celor cinci kilometri pe care se întindea Longparish, îl ducea spre casa afiată de secole în proprietatea acelei ramuri a familiei din care se trăgea mama lui, iar el voia să se oprească direct în mijlocul cărților ei şi în grădina ei.

Atmosfera din jur o aducea acum mai aproape de el. Ea obişnuia să numească acele cețuri „spiritele râului". îşi aduse aminte de ceața care se lăsa brusc, către sfârşitul zilei, când el însuşi era mai tânăr. Uneori nu avea nevoie decât de câteva minute şi se-ntâmpla fie la începutul, fie la sfârşitul sezonului de crichet. Ceața cobora atât de repede, încât jucătorul aflat la bătaie vedea mingea apărând pe neaşteptate din pâclă, ca prin farmec. Zilele acelea se încheiau devreme, cu un popas mai lung decât de obicei la un local - numit în mod inspirat

Crichetarii - pentru că era aproape imposibil să pleci la volanul unei maşini înainte să se ridice ceața. Colegii rămâneau de obicei la cină, iar mama lui umplea mansarda cu saci de dormit.

Huruitul unei maşini care accelera pe pod, chiar în spatele lui, şi străfulgerarea farurilor îi împrăştiară gândurile, readucându-l la realitate. Ceva păru să-i smulgă ghidonul din mâini. Motocicleta vină brusc la stânga, împlântându-şi roata din față în balustrada de fier din capul podului, de care ştiuse că se apropia. Apărătoarea de genunchi se sfărâmă în urma şocului cumplit, iar el fu aruncat pe deasupra ghidonului, rănindu-şi piciorul până la sânge când zbură peste balustradă cu capul înainte, prăbuşindu-se în râul Test de la o înălțime de vreo patru metri, în ciuda durerii arzătoare din picior, se relaxă în timpul căderii, îngrijorându-se mai mult pentru motocicleta Ducati decât din pricina rănilor. Străpungând ceața, soarele îi umplu mintea cu cioburi prismatice de lumină, uimitoare, iar prăbuşirea îi păru fără sfârşit. Un idiot îl depăşise pe pod. Probabil că nu-l văzuse. El nu zărise şi nu auzise, cu siguranță, pe nimeni.

Pentru că toate instinctele îl îndemnaseră să se arunce, rostogolindu-se înainte, imediat ce realizase că pierduse controlul motocicletei, ateriză aşa cum trebuia, pătrunzând în apa limpede mai întâi cu ceafa şi cu umerii. In timp ce zăcea, fără să-şi fi pierdut cunoştința, în apa rece ca gheața care curgea cu repeziciune, observă, cu un calm nefiresc, frumusețea prundişului de pe fund. Curentul era surprinzător de zgomotos şi la o adâncime destul de mare pentru un râu atât de mic. Will era furios, dar uşurat fiindcă îşi simțea tot trupul: era limpede că nu fusese grav rănit, cu excepția zvâcnetului urât din interiorul

coapsei amorțite de răceala apei. Casca nu-i căzuse cu totul, fapt în care văzu o binecuvântare, şi era încă destul de conştient ca să-şi dea seama că trebuia să se îndrepte repede către mal, pentru că altfel s-ar fi înecat acolo unde căzuse, în apa adâncă. Hotărârea înverşunată cu care se scurgeau apele râului îl impresionase întotdeauna şi apelă încă o dată la ultimele sale rezerve de putere, trăgându-şi o parte a corpului afară din apă către malul uşor înclinat. Avea mintea destul de limpede ca să-şi aducă aminte că era la o distanță de numai un kilometru şi jumătate de casă, înainte de a se simți brusc cuprins de greață şi de amețeală şi de a se prăbuşi cu fața în jos, ieşinând. Intr-un vis de gheață, auzi glasul unei americance tinere spunându-i „încearcă", şi vocea lui Alex: „îmi pare rău, vă rog să-mi lăsați un mesaj după semnalul sonor...", apoi vuietul motorului motocicletei, precum vaietul unui demon.

Lancia albastră aştepta chiar lângă capul podului. Portiera se deschise şi mica lumină de semnalizare de pe marginea ei se aprinse, părând un giuvaier roşu. Din maşină coborâră o pereche de pantofi eleganți, lucrați manual, şi extremitățile unor pantaloni gri de flanel, urmate de trupul unui bărbat cu haină din păr de cămilă. Silueta se apropie de motocicleta care gemea, o mână înmănuşată o desprinse din balustrada de fier şi răsuci cheia în contact. Se lăsă o linişte profundă, în care foşnetul genții lui Will păru asurzitor. Bărbatul se grăbi să o deschidă şi să-i examineze conținutul. Undeva, pe marginea drumului, un câine începu să latre cu furie. Ignorându-l, bărbatul se îndreptă spre capătul podului şi spre balustrada de protecție, luând-o către locul unde zăcea Will, încă pe jumătate cufundat în apa înghețată. Deasupra râului plutea un strat de abur, acolo unde

temperatura aerului se întrepătrundea cu cea a apei. Vizibilitatea era extrem de redusă. Bărbatul rostogoli trupul inert al lui Will pe spate, împingându-l cu piciorul, şi dădu să se aplece asupra lui. Simțindu-se în siguranță fiindcă ştia că, mulțumită ceții, era ferit de privirile oricărui observator, nu dădu atenție zgomotului făcut de cineva într-o vilă, probabil la două sute de metri distanță, undeva în întinderea albă. Insă apoi auzi voci mai aproape, acoperind lătratul câinelui.

Se grăbi să-şi îndrepte spatele şi porni cu repeziciune spre Lancia. Motorul toarse uşor, luminile de poziție din spate fulgerară într-un roşu strălucitor preț de o secundă, apoi maşina se pierdu în giulgiul dens.

6

Will râse zgomotos. Hohotul îi răsună găunos sub țeastă, dar se simțea ca Dante în timpul trecerii din purgatoriu în rai. Ființa aceea celestă, acum ghemuită alături de el pe povârnişul malului, avea o voce tot atât de limpede şi de răsunătoare ca a îngerului lui Dante. *I'angel cantava in voce assai piu che la nostra viva,* îşi spuse, „mult mai pătrunzătoare şi mai clară decât vocile noastre..."

- Will? repetă ea.

Melissa încercă să nu devină isterică, dar în prima clipă îşi închipui că murise. Se confrunta cu o dilemă: să-l mişte, riscând să-i vatăme şira spinării, sau să-l lase în apa rece? Strigă nebuneşte peste umăr în lungul drumului, în direcția vilei. El îşi rotea ochii fără a reuşi să-şi focalizeze privirea şi râdea fără sens. Semnalul mobilului ei era tot mai slab: afurisita de ceață. Sunase la 999, solicitând o ambulanță, iar acum asculta sfaturile

legate de poziția victimei, răspundea la întrebările despre gâtul lui, descria pierderea de sânge, gravitatea rănii de la picior. Ştia că nu-şi controla vocea; se temea că va lua o decizie nepotrivită, dar ținea totul sub control în măsura în care era în stare, îl învelise cu haina ei şi încerca să pară mai calmă decât era în realitate.

„De ce e atât de îngrijorată?" se întrebă el. Ii studie detaliile feței: unul dintre heruvimii lui Rafael, mai degrabă decât un înger în toată puterea cuvântului; atingerea ei delicată, căldura care i se răspândea în trup emanând din haina ei. Auzi cuvinte ca „tendoane", „garou", „hipotermie" şi, bizar, „rană la cap"; dar toate astea erau la o eternitate distanță de ceea ce i se întâmpla lui. Plutea nestingherit - vag conştient de roşul care se răspândea în mica băltoacă de lângă el, ca vinul de Bordeaux irosit - fără a simți nici o durere, nici o grijă, mulțumit şi senin. In mintea lui, razele colorate formau un caleidoscop fantastic, precum colierul de smaralde şi rubine al bunicii, în copilărie.

In jur urlau sirene. Se retrase instinctiv, ferindu-se de ele, şi simți dintr-odată că nu se afla acolo unde îşi dorea să fie. Se gândi să lase un alt mesaj, după semnalul sonor.

Personajul în haină oliv-deschis şi blugi decolorați părea aproape relaxat când îşi puse servieta şi punga de hârtie de la FAO Schwarz pe podea, iar trenciul pe o masă joasă, aşezându-se apoi pe scaunul de lângă ele. Sala de aşteptare era surprinzător de aglomerată, dar Alex alesese un loc de unde putea da câteva telefoane fără să-i deranjeze pe cei aplecați asupra laptopurilor.

Se uită la ceas şi îşi dădu seama că era cam târziu ca s-o sune pe Anna, în Anglia, confirmându-i că avea să-l ia pe fiul lor în dimineața următoare; dar în ciuda orei, voia să mai facă o încercare de a lua legătura cu tatăl său. Apăsă tasta de apelare rapidă şi aşteptă; îi răspunse din nou robotul.
Era sâmbătă seara şi Alex sperase că tatăl lui era încă treaz, stând de vorbă cu Will.

Se încruntă uşor şi lăsă un al doilea mesaj, cu voce scăzută. „Tată, nu ştiu dacă ai primit mesajul precedent - în zona asta, serviciul roaming e necorespunzător şi nu-mi pot asculta mesajele vocale. Dar presupunând că ai făcut-o, ştii că durata conferinței s-a prelungit noaptea trecută şi n-am reuşit s-ajungem la aeroport. Câțiva dintre noi am rămas peste noapte la un coleg din New Jersey, dar acum sunt pe aeroportul Kennedy şi avionul va pleca la timp. îmi pare rău pentru modificări, dar o să reuşesc să ajung mâine, la masa de prânz. Am primit un telefon de la secretara mea, aşa c-o să fac un mic ocol pe la Harefield; dar maşina e la Heathrow şi o să-l iau pe Max de la Anna la întoarcere. O să sosim pe la amiază." Se întrerupse o clipă, cu părerea de rău că nu putea vorbi cu un om în loc să discute cu o maşină. Zâmbi şi continuă, cu o uşoară schimbare a tonului: „Salut, Will, cred că te-ai întors astăzi sau ieri şi ați ieşit, probabil, amândoi la o cină târzie. Ne vedem cu toții mâine. Max şi cu mine ți-am dus dorul. Păstrează-mi un pahar de vin bun! Somn uşor!"

Alex rămăsese treaz, cu speranța că ar fi putut schimba câteva cuvinte cu fratele său, dar îşi dădu seama că extenuarea amenința să-l doboare. Fusese pe drumuri timp de patru zile neîntrerupt, cu întruniri prelungite până noaptea târziu, şi se

temea de zborurile nocturne. Nu putea să doarmă în avion, avea somnul foarte uşor. Anii îndelungați în care lucrase în schimbul de noapte şi cele optsprezece ore pe zi petrecute în spital ca intern îl deprinseseră să folosească somnifere şi nu dormea niciodată adânc, tresărind la orice zgomot. Dar era recunoscător pentru confortul de la clasa business, iar mâncarea şi filmele puteau fi un substitut al somnului odihnitor.

Nu se putuse relaxa după bunul său plac nici în ziua aceea, din cauza unui biochimist bine intenționat care le oferise, lui şi celorlalți doctori, ocazia de a admira peisajul de toamnă în Ridgewood şi în împrejurimi. Priveliştea nu-ți tăia respirația, dar era fermecătoare, fiind apreciată de întregul grup după trei zile petrecute printre computere, apă îmbuteliată şi prezentări video într-o sală de conferințe cu aer condiționat şi fără lumină naturală. Copacii şi colegii de excursie fuseseră la fel de prietenoşi şi el abia dacă mai avusese timp să ajungă pe Fifth Avenue cu un taxi şi să cumpere un cadou pentru Max de la legendarul magazin de jucării Schwartz. Putea slăbi ritmul în ziua următoare, plimbându-se prin satul liniştit şi trecând pe lângă terenul de crichet, în drum către localul prietenos preferat de mama sa, unde urmau să sărbătorească ajunul zilei în care avea să împlinească treizeci şi patru de ani.

Pentru prima oară în decurs de mulți ani, erau un grup exclusiv masculin. Se întrebă dacă ar fi fost posibil ca Siân să li se alăture, doar ca să-şi dea seama dacă relația dintre ea şi Will mai avea vreo speranță. Dar tatăl său spusese că invitația lui nu primise nici un răspuns, ceea ce era mai degrabă ciudat - nu stătea în firea ei să fie atât de nepoliticoasă. Alex înțelese că

aştepta s-o sune Will, invitând-o el însuşi, ceea ce nu avea să se întâmple. Se gândise apoi şi că ar putea veni şi Anna. Divorțaseră cu doi ani în urmă, dar erau încă destul de apropiați, întâlnindu-se de dragul lui Max. Insă acum nu avea să vină, din motivele ei personale.

însă lipsa mamei lui era cel mai greu de suportat. Ea le fusese un sprijin îngăduitor, care nu judeca pe nimeni, ținându-i pe toți laolaltă şi depăşind conflictele şi suferința, fără să ia partea nimănui. Tatăl lui făcea față situației în tăcere, muncind la fel de mult ca întotdeauna - un avocat de țară bun la suflet, bucurându-se de respectul tuturor. Insă evita să vorbească despre viața pe care era nevoit să se obişnuiască s-o trăiască singur. La început, el şi Will încercaseră să treacă mai des pe acasă, dar tatăl nu le spusese niciodată dacă asta schimba ceva pentru el. Cineva din sat făcea curățenie în casă; tatăl lui se ocupa de grădină în weekend; dar în cămin se stinsese focul. Şi, cugetă Alex, din fiecare dintre ei pierise câte o scânteie.

A doua zi aveau să râdă. Will avea să fie acolo, iar el nu era posomorât niciodată. „Fără dramatism, Will, te rog", îşi spuse Alex râzând în sinea lui în timp ce îşi lua bagajele şi haina, pentru a se îndrepta spre punctul de control. El şi Max se obişnuiseră de vreo două luni să-l vadă pe Will în apartamentul din Londra şi ar fi fost grozav să aibă o zi liniştită.

Probabil că adormise. Când se trezi, în jurul lui Will se mişcau mai multe siluete, într-un vârtej sumbru, aidoma actorilor din tragediile de la Globe Theatre, care se încheiau cu dans macabru. Se gândi la haina îngerului - ca în vitraliile de la Chartres, unde personajul era mai întâi aşezat la locul potrivit

şi apoi pripiea o mantie. îşi dori să-şi poată aminti ce semnificație avea asta, dar uitase atât de multe povestiri biblice - făcând abstracție de semnificația lor în istoria artelor, care era una dintre pasiunile sale. Chiar şi aşa, se descurca mai bine cu clasicii săi decât în privința numeroaselor poveşti din Biblie care împodobeau bisericile acelea micuțe. îşi aducea aminte de Santa Fina din San Gimignano şi de Santa Lucia din Sicilia; dar amesteca privighetorile şi holdele de grâne cu samaritenii şi cu fiii risipitori. Dintr-un anumit motiv, toate acele imagini disparate însemnau tocmai acum ceva pentru el.

Lumina se revărsă înăuntru odată cu deschiderea uşii, iar el auzi din nou glasul îngerului. Vorbea cu o altă persoană, a cărei voce era blândă, masculină, ezitantă - poate cu accent? Uşa se închise şi nu mai rămase decât liniştea. „Atât de multă agitație", cugetă Will. „Toată lumea merge pe vârfuri în jurul meu". Dorea să-şi atingă cheia de la gât, doar ca să se asigure că era în siguranță; dar, în mod bizar, brațul său nu voia să-l asculte. M-au sedat, realiză el - clanul afurisit al lui Alex; aşa că refuză să se îngrijoreze din pricina asta. încercă să se adreseze siluetei care se mişca încet în jurul lui, s-o întrebe unde se afla şi ce se întâmplase; dar cuvintele nu îi veneau pe buze. Nici un sunet nu se desprindea de pe ele. Frustrarea ar fi putut să-l sâcâie, dar se simțea atât de lipsit de orice grijă şi nevătămat, încât se lăsă, pur şi simplu, să se cufunde în norul de aşternuturi albe şi mintea începu să-i alerge după propria dorință.

Vocea tatălui său se auzea alături - când venise? - vorbind cu blândețe. Discuta cu cealaltă făptură din încăpere şi, în mod bizar, nu-şi dădea seama că Will îl asculta, deşi nu înțelegea mare lucru. Continua să gândească în italiană (sau era

franceză?) şi nu se putea concentra asupra întrebării tatălui său. In schimb, era inundat de imaginea soarelui Siciliei, de mirosul lămâilor, de gustul vinului delicios din viile de pe Etna; şi, oferindu-i cea mai mare satisfacție, de călătoria cu barca până la Fonte Ciane, de pâlcurile bogate de papirus înălțându-se deasupra apei. îl însoțise o siciliană frumoasă - ba nu, era din Toscana - şi doar ei doi aşteptau apariția bărcii, cu toate că se aflau în plin sezon. Ziua era toridă şi îşi împărțiseră proviziile de apă, pâine şi fructe între ei şi cu barcagiul. Buclele ei negre, bogate, curgeau până mai jos de talie şi aveau parfumul florilor de citrice, fluturând deasupra apei, răsfirate de vântul cald. El îi spusese, într-o italiană cumplit de incorectă, că îşi putea imagina delfini înotând în valurile părului ei; iar ea îi povestise, amestecând italiana cu engleza, legenda nimfei care, fiind urmărită de Alfeu, fluviul străvechi, nu scăpase de patima lui decât cu ajutorul zeiței Artemis, care o preschimbase într-un izvor. Insă fluviul o cuprinsese într-o ultimă îmbrățişare şi, din pricina contopirii lor picante, apa devenise sălcie. Se întâmplase chiar acolo, îi explicase ea. El nu fusese sigur dacă povestea era o invitație la o îmbrățişare picantă sau un avertisment, ca nu cumva să stârnească mânia zeiței, dar ziua se dovedise perfectă, din toate punctele de vedere. Avea să poarte în amintire, până în ultimul ceas al vieții sale, ceva din parfumul, din imprevizibilitatea şi din casta ei senzualitate.

Degetele lungi ale lui Henry Stafford se înălțară involuntar, căutându-şi refugiul în părul încărunțit, dar încă bogat, ca şi cum ar fi vrut să se ascundă.

- Ne-am certat. A fost atât de lipsit de sens!

- Domnule Stafford, îi sugeră femeia în uniformă albă de alături, nu zăboviți asupra părților negative. Nu vă este de nici un folos, nici unuia dintre dumneavoastră. Mulțumiți-vă să-i vorbiți: nu ştim niciodată ce anume percepe cineva care e în comă, dar bănuim că simțul auzului e ultimul care se pierde. E conştient de lucruri pe care noi doi nu le putem înțelege - într-un plan situat undeva dincolo de noi. Cred în asta cu multă convingere.

- Voia să afle totul despre familia mamei lui, despre cheia asta stupidă. Privi îndelung obiectul pe care îl ținea în palmă. Mie nu mi-a plăcut niciodată să vorbesc despre aşa ceva. Sunt un om rațional - şi mă tem că n-o spun ca pe o scuză. Şi-a petrecut vara departe de casă, a plecat sub impulsul pasiunii, dezamăgit de mine. Azi se întorcea acasă. Voiam să stăm de vorbă diseară, să vorbim despre mama lui. A fost o femeie extraordinară, mult mai înțeleaptă decât oricare dintre noi. Şi bineînțeles că el îi simte lipsa. I-o simțim cu toții. De ce nu i-am spus ce voia să ştie?

Şi Ruth Martin era mai înțeleaptă decât aproape oricine altcineva; anii petrecuți în secția de terapie intensivă o învățaseră să asculte spusele rudelor. Aveau nevoie de toate asigurările pe care li le putea da, într-o mai mare măsură decât pacienții. Ultima tomografie nu arăta grozav, dar ea voia să-i ofere tatălui ceva care să-l ajute în următoarele ore sumbre, pline de incertitudine.

- Indiferent despre ce ar fi fost vorba, spuneți-i acum. Nu are cum să nu vă asculte şi vocea pe care preferă s-o audă este a dumneavoastră.

A

Insă singura voce pe care o auzea Will era a lui însuşi şi îi răsuna atât de tare în urechi, încât era sigur că ţipa la fratele lui.

- *Sandy, quel âge aur as tu demainV* Eşti născut în zodia Fecioarei, nu-i aşa? Ca Astraea. Ultima făptură de esenţă divină care părăseşte pământul...

Will nu reuşea să pună cap la cap informaţiile, dar se grăbea să urce muntele. Deasupra craterului plutea o dâră de fum.

[1] „Sandy, câți ani împlinești tu mâine?" (n. tr.)

Ascensiunea era istovitoare, dar voia să vadă priveliştea din vârf, voia să simtă puterea vulcanului. Se gândea la Demetra, cutreierând pe muntele Etna în căutarea fiicei sale; trebuia să-i spună că el o găsise. „Dacă sufletul tău îşi doreşte să fie în India, să traverseze oceanul, poate face asta într-o clipă." Oare unde citise asta? Nu reuşea să descopere sursa. Mintea lui cerceta imensul hard disk care era propria lui memorie. Era Bruno: îi văzu chipul. Se apropiase de vârful muntelui şi aerul nu era sulfuros, aşa cum se aşteptase, ci limpede şi mirosea a lămâi şi a struguri. Şi a trandafiri.

Şşt! Tatăl lui îi vorbea, dar cuvintele păreau să se fragmenteze, nereuşind să îşi păstreze forma mai mult de o secundă. Vorbele altcuiva le potopeau. Fiinţele vii nu vor pieri, ci trupurile lor complexe se vor dizolva pur şi simplu aşa cum se topeşte o mixtură, nu vor muri. Dar dacă sunt dizolvate, aceasta nu se întâmplă pentru a fi distruse, ci reînnoite. La urma urmelor, ce este energia vieţii?

Henry Stafford avea senzaţia că fiul său nu îl aude, dar continua să vorbească.

- Şi a fost un mare om, asta o ştiu. Interesul față de metafizică n-a reprezentat singurul lucru din viața lui care merită să fie comentat. Un mare matematician, savant şi traducător. Un spion, probabil în slujba lui Walsingham - primul care şi-a spus 007, aşa s-a sugerat. Avea cea mai mare bibliotecă din Anglia. Dar a rămas în istorie drept astrologul reginei Elisabeta, drept un om care stătea de vorbă cu spiritele - sau se străduia s-o facă. Iar eu n-am răbdare să discut despre aşa ceva. Insă mama ta era mai flexibilă. Pur şi simplu, nu vorbeam despre asta. Era dorința mea, iar ea fusese de acord. Indiferent ce-o fi în structura ta genetică, Will, John Dee are o contribuție importantă la bogăția şi splendoarea ei şi, probabil, la o parte din misticismul tău. îmi închipui că această cheie descuie ceva ce i-a aparținut.

Ignorând aparatura care făcea ca fiul său să pară departe şi de neatins, Henry strângea mâna lui Will, afiată deasupra cearşafului care-l acoperea. Avea părul scurt şi îngrijit, fața bronzată şi frumoasă - arătând, cu toate acestea, înspăimântător de palid.

Poate că Will îl auzise; cine putea şti? Se pomenise din- tr-odată în picioare, într-o clipă paralelă, în centrul unui labirint, copieşit de parfumul desfătător al rozelor, cu lumina scurgându-se asupra lui; şi în acelaşi timp, pe culmea vulcanului Etna, în aerul impregnat de mireasma lămâilor, în lumina măgulitoare, cu capul greu. *Kennst du das Land, wo die Zitronen bluhnfse* gândi. Ți-e cunoscut ținutul unde înfloreşte lămâiul? Ce greşeală făcuse! Cât timp irosise, neînvățând niciodată o limbă pe de-a-ntregul, ci doar mici fărâme, cuvinte disparate - niciodată suficiente pentru o discuție inteligentă, cu

cineva din alt timp şi alt spațiu cultural. Cum altfel ar fi putut vedea lumea prin ochii altcuiva, dacă nu putea duce la bun sfârşit o frază importantă? Cuvântul era totul, înțelese el.

„Dodona. Delfi. Delos."

Văzu un triunghi cu ochii minții; apoi se uită mai îndeaproape la modelul de pe mânerul micii chei. Pe el era o perlă, în centrul unei spirale. De ce, până atunci, nu o privise niciodată cu mai multă atenție? îşi coborî ochii şi îşi văzu mâinile, care strângeau ceva cald, îmbrăcat în piele. O carte veche, de culoare întunecată. O răsfoi. Nu reuşea să-şi focalizeze privirea asupra titlului, scris cu litere aurite: „Ah, cartea Bătrânului Rege." Pe partea interioară a copertei scria: „Diana Stafford", iar ea desenase sub nume o săgeată şi un triunghi.

Din ochiul tatălui său scăpă o lacrimă, iar el nu căută pentru asta nici o scuză.

Will plutea într-o mare înmiresmată de lumină. îşi păstrase simțul umorului. Părea să se afle într-un paradis proiectat de japonezii de la Muji - alb pe de-a-ntregul, netulburat şi de o frumusețe răpitoare. îşi dori să pună pe umărul tatălui său o mână grea şi atingerea îl ajută să intre cumva în legătură cu mintea lui. Vorbi, deşi buzele îi erau ca de piatră: „Plângi? Lacrimile tale grele/Sunt perlele ce te plătesc de rele."[5]

---

minute. Aveau amândoi nevoie de somn. Iar el se bucura de prezența tăcută a Melissei.

In afară de BMW-ul lui gri, în parcarea vizitatorilor nu mai rămăsese decât o singură maşină. Era de necrezut, blocase. O Lancia albastră trăsese în mijlocul drumului, de-a latul intrării, fiind evident vorba de o urgență. Hen facă manevre repetate, înainte şi înapoi, în loc să deranjeze nişte oameni care îşi aveau necazul lor, aşa că părăsiră după câteva minute.

[5] „Extraordinară, cartea asta" (n. tr.).

Henry Stafford luă plicul mare de lângă pat, strânse cheia în mână şi părăsi încăperea plină de zumzetele slabe ale aparatelor.

- Melissa, te rog, pot să te conduc acasă cu maşina? E o noapte lungă şi ai fost atât de amabilă să rămâi aici...

Vocea i se pierdu şi tânăra îi puse o mână fermă pe umăr.

- Mulțumesc.

Nu spuse nimic mai mult. Era aproape miezul nopții şi erau extenuați amândoi, în toate sensurile cuvântului. Nu-l cunoştea foarte bine pe Stafford; mama ei dactilografia, ocazional, câte ceva pentru el, în afara orelor de serviciu. însă în noaptea aceea parcurseseră împreună mulți kilometri. Erau, într-un fel, aidoma camarazilor de arme din vechime.

Drumul până acasă de la Spitalul Winchester, unde Henry îşi adusese fiii pe lume şi soția să moară, dura vreo douăzeci de

7

Ținuta mai mult decât regulamentară a ofițerului de la controlul paşapoartelor îi reaminti lui Alex că evenimentele din 11 septembrie aruncaseră o umbră lungă. Oficialul - armă, şapcă, față de piatră - îi verifică actele de parcă el ar fi personificat toate amenințările teroriste la adresa Statelor Unite. Lumini clipiră şi un computer zumzăi. Ochii ofițerului bănuitor se îngustară. Apoi nevinovăția fu repusă în drepturi şi paşaportul lui Alex se reîntoarse în mâinile lui fără nici un comentariu, cu excepția obligatoriului „Vă doresc o zi bună".

Cea mai mare parte a atenției lui Alex se îndreptase în altă parte, fiind deja cu gândul la prelegerea despre comunicarea

celulară, pe care avea s-o țină în fața studenților săi. Se pomeni îndreptându-se către aparatura de control cu gândul dus, punându-şi valiza pe banda rulantă şi apropiindu-se de scanner în urma uniri alt pasager care îndeplinea ritualul: abia dacă era conştient de acțiunile sale fizice. Ceva țiuia. Al treilea sau al patrulea bărbat din şirul din spatele lui, într-o ținută impecabilă, nu-şi lua ochii de la el. Acum se întorceau-şi alte capete.

Pentru Alex, cu creierul şi mişcările parțial paralizate de oboseală, întreaga secvență părea suprarealistă, aidoma unui fragment de vis. Dar vocea aspră a unui funcționar îl readuse în prezent şi el realiză că i se adresa lui.

- Goliți-vă buzunarele, domnule. Puneți mărunțişul pe tavă şi mai încercați o dată.

Alex înțelese că ofițerul îşi exercita simțul umorului şi avu convingerea că, de fapt, nu se amuza. Fără să intre în panică, îşi afundă mâinile în buzunarele trenciului, scoțând un pumn de monede dintr-unul şi o mică pungă de plastic, cu o carte în ediție ieftină, din celălalt. Ofițerul luă punga, aruncă o privire înăuntru şi i-o arătă unui coleg, făcându-i în acelaşi timp semn lui Alex să-şi pună banii pe o tavă, alături de carte. El adăugă şi telefonul mobil.

- *Extraordinario, este libro*\ păru să fi murmurat al doilea ofițer, cu o voce atât de scăzută încât Alex fu aproape sigur că nu scosese nici un sunet.

îşi ridică repede privirea; pentru o fracțiune infimă de secundă avu senzația că împărtăşeau acelaşi secret. Pe urmă alarma reîncepu să sune, un țiuit uniform şi aspru umplu aerul, iar primul ofițer, acum cu fața împietrită, îl invită pe Alex să

repete verificarea. El se reîntoarse la scanner şi încă îl mai privea pe al doilea ofițer, zâmbind în tăcere, când strălucirea unei amintiri îl făcu să scoată brusc un stilou din buzunarul interior al hainei.

- Ăsta e corpul delict, da, dom'le. Ofițerul şef avea privirea unui agent FBI satisfăcut că tocmai rezolvase un caz important, care punea în pericol mai multe vieți. Mă tem că vom fi nevoiți să vă lipsim de acest obiect, domnule.

In jurul aparaturii de scanare se strânise zarvă, ceilalți pasageri fiind nemulțumiți din cauza întârzierii. Privind lucrurile cu cea mai mare detaşare, Alex era conştient că ridica din umeri, nu tocmai cerând scuze. Mama lui îi dăruise stiloul cu ani în urmă, când era student la Cambridge, şi nu avea de gând să se-ntoarcă acasă fără el.

îşi privi interlocutorul în ochi, aplanând cumva tensiunea în creştere.

- Sunt foarte ataşat de el. N-am putea ruga pe cineva din echipaj să-l transporte în locul meu şi să mi-l înapoieze la sosire?

Nedumerit, ofițerul studie numele lui Alex gravat pe stilou.

- Este extrem de neregulamentar, domnule. Dar cred că sugestia ar fi o rezolvare amiabilă. Să vedem ce se poate face.

Ii întinse obiectul colegului său, care îi linişti pe Alex într-o clipă, cu un zâmbet scurt şi subțire. Notă detaliile legate de zbor ca să poată face aranjamentele necesare şi îi înapoie celelalte lucruri, intrând în contact real cu Alex când îi înmână cartea.

- *E muy metafîsico, si*?'

Alex îşi dori să fi ştiut mai bine spaniola, dar celălalt era încântat să primească orice răspuns în limba lui şi dădu din cap cu amabilitate.

- E un zbor lung şi am mai văzut filmele. Va fi o companie mult mai plăcută.

Ofițerul îi întinse o chitanță de primire pentru stilou şi îi făcu semn să-şi continue drumul. Era ca şi cum incidentul nu ar fi avut loc. Dar caracterul uman deosebit al întâlnirii îl mişcase pe Alex şi, ciudat lucru, era conştient că nici măcar nu se gândise prea mult la cartea care realizase acea legătură ocazională - nici măcar nu se întrebase ce trata de fapt. *Extraordinario,* într-adevăr.

încă se mai gândea la carte şi la stilou când inflexiunile reci ale englezei vorbite de stewardesă îi atraseră atenția. întinse mâna după o pătură, ca să poată ține piept oboselii din pricina căreia îl deranja frigul, şi se holbă la micul volum în pungă transparentă de plastic. Ii fusese încredințat de o doctoriță sud-americană, foarte simpatică, cu voce limpede, în clipa când pleca de la conferință, îndreptându-se către locul unde urma să fie găzduit în Jersey.

- Ți-ar putea oferi o clarificare în demența încercării de a descoperi diferența dintre spiritualitate şi realitate. Călătorie plăcută şi *buena suerte!*[6]

îi atinsese brațul cu o mână prietenoasă, apoi dispăruse. El pusese cartea, cu pungă cu tot, în buzunarul trendului, fără să-i acorde atenția cuvenită, închizând pe moment uşa acelei lumi, odată cu portiera maşinii. Acum, în timp ce se afunda în scaunul confortabil, îşi întoarse atenția către *Un veac de singurătate.*

---

[6] „E extrem de metafizică, nu?" (n. tr.)

...Mulți ani după aceea, în fața plutonului de execuție, colonelul Aureliano Buendia avea să-şi amintească de după-amiaza îndepărtată, când tatăl său l-a dus să facă cunoştință cu gheața.[7]

Cranț. Primele rânduri îi aprinseseră imaginația. Auzea vocea autorului în ureche; asta era puterea lui Gabriel Garcia Mârquez. Nu s-ar fi gândit niciodată să cumpere cartea; ce surpriză plăcută! Şi acum o citea, un spectator captivat, desprins de timp.

După ce atinseră altitudinea de zbor, stewardesa îi zâmbi, îndatoritoare, oferindu-i meniul şi o băutură.

- Stiloul dumneavoastră e la mine, domnule Stafford. Folosindu-l, dați dovadă de tradiționalism. In zilele noastre, găseşti cu greu pe cineva care mai e în stare să scrie ca lumea! Râse, arătându-şi dinții albi, frumoşi. O să vi-l înapoiez imediat ce ajungem la Heathrow şi părăsim avionul. Ii oferi o cupă de şampanie, ca dovadă de prietenie. De fapt, sunt uimită că v-au acceptat sugestia. Probabil datorită calmului dumneavoastră englezesc.

Alex zâmbi ca un şcolar, refuzând cupa de şampanie, dar acceptând *la truite amandine* din meniu. Se întoarse la piratul Francis Drake, care distrusese Riohacha în secolul al XVI-lea, schimbând, fără să ştie, viețile oamenilor pe care Alex urma să-i întâlnească în paginile cărții. Sosi ora cinei; mâncă şi continuă să citească. Vecinul din scaunul de alături sforăia uşurel.

Stilul romanului avea ceva irezistibil. Oboseala se ridică, înfăşurându-l ca o pătură imensă, protectoare. Ațipi, aşa cum

---

[7] **Gabriel Garda Mârquez, *Un veac de singurătate,* traducere de Mihnea Gheorghiu, Ed. RAO, 2002 (n. tr.).**

era obişnuit, apoi se trezi şi continuă să citească, oprindu-se ca să mediteze asupra detaliilor şi a complexității cărții, comparând-o cu aspecte din viața propriei familii. O lume cu totul diferită şi totuşi legată de a lui. Galionul din mijlocul junglei: Will, călătorind în căutarea unui ideal. Femeia prea frumoasă pentru a fi coborâtă în adâncul de lut al unui mormânt, ridicată la cer printr-un miracol, înfăşurată în cearşafurile pe care le punea la uscat. Intangibilă, ca mama lui. Subiectul, asemănător cu o fabulă, căpăta consistența realității grație stilului narativ. Alex era sigur că Will citise cartea şi că o făcuse cu plăcere; o văzuse printre vrafurile din viața fratelui său, aruncate acum, în neorânduială, în apartamentul lui din Londra. Will nu avea o proprietate imobiliară, ci doar rafturi întregi de bunuri intelectuale, muzică - discuri şi partituri -, cărți până la tavan, primele ediții Penguin de care se legau atât de des - poate depăşind măsura - amenințările lui Siân. Nu era o idee prea bună să-i ceri să aleagă între „mine şi cărțile astea îngrozitor de soioase" - ea renunțase să le mai aşeze pe rafturi în teancuri legate cu panglici, mascându-le hârtia îngălbenită. Alex ştia mai bine decât Siân care ar fi fost alegerea, cu toate că acum putea înțelege durerea ei, dată fiind ruptura care se produsese. Insă abia aştepta să stea de vorbă cu fratele său despre carte - şi-ar fi dorit s-o poată face în clipa aceea: ştia că Will fusese probabil atras de emoțiile brute şi de fantezie. Dar avusese o revelație. Cu toate că el şi fratele său erau două fețe ale aceleiaşi monede - fiul cel mare al tatei şi băiatul cel mic al mamei -, Alex ştia că în el însuşi exista un nivel mai profund, pe care nu-l explorase niciodată, în timp ce Will avea o latură plină de seriozitate pe care nu-i plăcea s-o scoată la lumină. Regreta tendința părinților

bine intenționați şi a prietenilor de a-şi încadra progeniturile într-o anumită categorie.

- Alex e atât de statornic, de muncitor, un adevărat logician. O să fie un doctor excepțional. Ceea ce ar fi imposibil pentru fratele lui. Will? Nu e decât un visător, nu ştie să scrie corect nici un cuvânt, e întotdeauna cu nasul într-un roman. Cântă la pian precum Chopin. Dar Dumnezeu ştie că n-o să se realizeze niciodată - nu se dedică nici unui scop.

De obicei, Will râdea de asemenea comentarii, spunând că el ar fi trebuit să fie „mai degrabă George Sand". Dar trebuie să se fi simțit rănit în adâncul sufletului, aşa cum şi Alex era măcinat de faptul că el însuşi era considerat întotdeauna, prin opoziție, ca fiind demn de încredere şi, prin corespondență, ceva cam insipid. Mama lor îi cunoştea mai bine şi contrazicea opinia familiei.

- Amândoi sunt inteligenți, cu mintea şi cu inima deschise. O să vedem cum vor folosi orele vieții lor pământeşti.

Alex avea nevoie de somn, realiză că mintea îi hoinărea fără sens. Iar gândul era însoțit de un altul, mai sumbru: era oare totul în ordine? întrebarea amenința liniştea orelor nopții, dar o îndepărtă, considerând-o un efect al extenuării. Probabil că tatăl şi fratele lui se certaseră în timpul cinei, iar el însuşi avea să-şi facă apariția ca un oştean al păcii. Soarele ținuse pasul cu perindarea paginilor şi descrise un arc pe deasupra liniei purpurii a norilor înainte de a-şi împrăştia lumina albă. Luna pălise la fel de brusc, dispărând de pe cerul de deasupra oceanului. „Este, pur şi simplu, efectul vitezei avionului în sens contrar fluxului temporal?" se întrebă Alex. Ațipi pentru o scurtă vreme; reluă lectura; şi închise în sfârşit cartea la co-

mentariul: „...semințiilor osândite la o sută de ani de singurătate nu le e dată o a doua şansă pe pământ." „Ceea ce ridică problema mântuirii în ceruri", se gândi el.

El şi Will se dedicau uneori unor asemenea dezbateri filozofice, atunci când nu se certau asupra numelui celui mai bun jucător de crichet, având de ales între Gary Sobers şi Ian Botham. Dăduse uitării această latură a relației lor. Profunzimea ideilor pe care şi le împărtăşeau în adolescență era un aspect interesant; dar Alex realiză că discuțiile legate de nemurire nu le fuseseră de prea mare folos în momentul morții mamei lor. Avea în minte imaginea de după înmormântare a fratelui său, cu o țigară în colțul buzelor în timp ce cânta cu furie impresionanta Fantezie Impromptu a lui Chopin. Un obicei supărător, pe care îl reluase în timpul bolii mamei lor; din fericire, după aceea îl dăduse din nou uitării. Ceea ce părea să se fi întâmplat şi cu muzica lui.

Ce se schimbase? De fapt, doar timpul - şi mai ales lipsa lui absurdă în ceea ce îl privea pe Alex. Will îl convinsese să-şi deschidă inima, vorbind despre durerea pe care i-o pricinuise eşecul căsniciei cu Anna; el însuşi încercase să spună câte ceva despre tristețea despărțirii de Siân. Dar Alex nu voia, nu reuşea să-şi mai facă timp pentru astfel de confidențe. Se eschivau amândoi, fiecare în felul lui - cu toate că modul în care se înțelegeau reciproc îi susținuse de multe ori. „Oh, Will, ți-am simțit lipsa - chiar dacă eşti, de multe ori, ca un spin în talpă", îşi spuse Alex, încercând să-şi readucă gândurile la realitate. Era sigur că dorul de fratele mai tânăr urma să dispară imediat ce acesta avea să-i invadeze zgomotos calmul locuinței din Chelsea. Intr-o săptămână, Will avea să ia în stăpânire bucătăria, insistând să se ocupe de pregătirea meselor şi murdărind toate

farfuriile în acest scop. Râse pe înfundate, fixând cu privirea coperta neagră a cărții.

- Către echipaj: zece minute până la aterizare.

Stewardesa îi puse mâna pe umăr în timp ce îl ajuta să-şi împingă scaunul în față şi adună ultimele pahare rămase pe mese. Câteva minute mai târziu, urmă obişnuita bufnitură, când roțile îşi ocupară poziția, iar Alex simți cum uriaşul avion aluneca nervos într-o parte, ca un cal de curse legănându-se înaintea unei sărituri; se redresă, coborî lent spre pământ şi alergă pe pista de aterizare până ce zgomotul de final al motoarelor rupse vraja şi ştiu că ajunsese acasă.

Ținând seama de mulțimea care se revărsa din numeroasele curse transoceanice la ora aceea a dimineții, personalul de la controlul paşapoartelor era uimitor de bine dispus şi de amabil.

- Bună dimineața. Mulțumesc, domnule. Bine ați revenit acasă, domnule Stafford.

Stewardesa îl găsi pe Alex în sala de recuperare a bagajelor.

- Cred că vă doriți obiectul ăsta. Mai puternic decât sabia şi aşa mai departe!

Trecu pe lângă el în timp ce stiloul cu care scrisese atât de mult în decursul vieții îi apăru în palmă. Alex nu apucă să-i mulțumească. îşi deschise mobilul în timp ce aştepta bagajele. Avea şapte mesaje. îşi trăgea geamantanul pe rotile către ieşire printr-un pasaj de acces rapid, un minunat beneficiu al clasei superioare de confort, când lumea lui îngheță: „Alex, mă tem că starea lui Will e gravă. într-o mai mare măsură decât credeam când ți-am trimis ultimul mesaj. Te rog, sună-mă imediat ce îl primeşti pe ăsta. O să am cu siguranță nevoie de sfatul tău." Vocea tatălui era răguşită.

Ascultă încă două mesaje înainte de a se opri, întorcându-se tot mai mult în timp pe măsură ce se derulau celelalte, mai vechi. Când ieşi în fugă din clădirea aeroportului, fața lui era cadaverică.

- 16.43: Vrei să închizi?

- Normal că da! răbufni Jane Cook.

Dădu un clic pe „Da" şi închise laptopul. Se aşeză la biroul ei, ridică încet receptorul, apoi îl puse înapoi, în furcă. Pentru moment, amână să-şi sune fetița. întârziase atât de mult - din cale-afară - încât în clipa aceea nu se simțea în stare să facă față altor scuze. Ei, bine, îşi spuse, măcar avea să profite cineva de pe urma orelor suplimentare.

Cea mai mare parte a unei asemenea acțiuni era planificată pe baza presupunerii că donatorul nu putea fi salvat. Cu toate că, uneori, munca se dovedea zadarnică, reducea într-adevăr timpul dintre deces şi transplant, ceea ce era vital. Cea de a doua etapă putea prinde contur dacă totul mergea conform planului.

In ultimele patruzeci şi opt de ore, sărmana Lucy avusese deja parte de o dezamăgire: toată lumea se mobilizase, numai ca să descopere că inima nu era potrivită - un organ de „rangul doi", care păruse bun, dar în ultimă instanță se dovedise incompatibil.

Până la finalizarea operației, desfăşurarea acțiunii implica participarea a nici mai mult, nici mai puțin de zece persoane şi, în stadiul actual, mai existau încă un număr important de necunoscute. Potopul abia încheiat de telefoane şi de e-mailuri o înştiințase pe asistenta-şefă Cook că intervalul de timp care o mai despărțea de sosirea elicopterului era estimat la zece

minute. In urma apăsării unui alt buton al telefonului, primi confirmarea că inima avea să ajungă la destinație în următoarele cincisprezece până la douăzeci de minute după aterizare.

Coordonatoarea transplantului se uită la ceas. Din momentul în care chirurgul principal extrăsese inima donatorului, transferând-o în containerul special de transport către Harefield, se scursese ceva mai mult de o oră şi douăzeci de minute. Ținând cont de toate circumstanțele, nu era rău. Nu era cel mai fericit mod de a transporta un organ, dar nici un sistem mobil de menținere în viață nu fusese disponibil pentru a aduce donatorul, aşa că prelevaseră inima *in situ*, aceasta urmând să ajungă la Londra. Echipa lucrase, ca de obicei, cu minuțiozitate şi dăruire. „Oamenii înjură Serviciul Național de Sănătate, se gândi Jane, nu pentru prima oară, dar unde altundeva în lume mai exista vreunul care să ofere asemenea servicii?"

Fiind duminică, cele douăzeci de minute estimate ca durată a drumului de la aeroportul Heathrow se reduseră la mai puțin de cincisprezece.

- Aproape perfect, fusese singurul comentariu făcut de şeful echipei, Amel Azziz, chirurg cardiolog experimentat, după ce studiase organul şi rezultatele analizelor. Nu e rău de loc, adăugase cu o expresie satisfăcută. „Dumnezeu", aşa cum îl numeau membrii personalului în discuțiile dintre ei, anunțase în stilul său laconic că se afla în raiul lui, fiind mulțumit de mersul lumii. Jane ştia că, în mâinile lui, Lucy King era în siguranță.

- Țesuturile corespund, ca şi grupele sangvine; totul e cu mult mai bun decât am fi avut dreptul să cerem. Cred că totul e pregătit, aşa că mă duc să-mi pun halatul. Se uită la Jane pe deasupra ramei ochelarilor şi ea se simți satisfăcută fiindcă îi dăduse lui un prilej de mulțumire. Doar dacă n-ai cumva vreo problemă pe care ar trebui s-o ştiu?

- Nicidecum. Totul e în ordine, domnule.

Folosea apelativul doar pe jumătate în glumă. îşi câştigase de mult dreptul de a i se adresa pe numele de botez, dar îi plăcea să-i spună „domnule" sau „domnia sa" când vorbea despre el cu alții, plină de afecțiune.

- Desigur că este, Jane. Am toată încrederea.

îi făcu cu ochiul. Şi bineînțeles că era sincer. La urma urmelor, nu era ea cea mai bună coordonatoare a oricărei echipe? De aceea lucra pentru Dumnezeu. Iar Jane avea o părere foarte bună despre el, din punct de vedere profesional, însă nu voia ca el să afle asta. La rândul lui, Azziz ştia că ea nu se făcea niciodată de ruşine. Avusese grijă de fiecare detaliu, începând din clipa când donatorul fusese declarat mort, ca urmare a unei hemoragii craniene masive. Aparatura nu mai înregistra nici o activitate cerebrală, iar sistemul de menținere a vieții rămăsese într-o armonie silențioasă cu spiritul, indiferent ce însemna asta. Toate acestea se petrecuseră cu ore în urmă. Cum decedatul avea asupra lui un card de donator, nimeni nu pusese sub semnul întrebării continuarea procedurii: oricum, cea mai apropiată rudă, care se afla la spital în momentul morții, îşi dăduse consimțământul. Copiile tuturor documentelor erau deja în dosare şi în memoria computerului.

Telefonul sună din nou, chemând-o pe Jane înapoi, la postul ei, solicitându-i atenția. De data asta, apelul o luă prin surprindere. Luase legătura cu toată lumea, totul fusese verificat şi reverificat. Aşa că ăsta nu putea fi decât un obstacol neprevăzut. Azziz îi întâlni ochii, cu o întrebare în privire. Ea îl linişti dând din cap, ascunzându-şi adevărata reacție.

- Drace, gândi cu voce tare, cenzurându-şi vorbele mai spurcate în prezența doctorului când realiză că scăpase acel cuvânt.

Indiferent cât de târziu ar fi cinat familia ei în seara aceea, ea nu avea să fie de față.

- încă un weekend în care lucrezi, mami, spusese micuța Sarah. Când o să ne mai vedem, când o s-o facem cu adevărat?

îşi încolăcise brațele în jurul gâtului mamei ei şi nu se mai îndurase să se desprindă de ea când îi spusese că pleca foarte devreme în dimineața aceea. Oamenii cu familie n-ar trebui să-şi ia astfel de slujbe. Jane abia apucă să-şi alunge gândul şi se întoarse, cât ai clipi, cu un profesionalism fără cusur, la îndatoririle sale.

Puse capăt convorbirii apăsând cu un deget pe furcă, obținu un nou ton de apel şi formă un alt număr din aceeaşi mişcare.

- Salut, James. Poți să ții locul cuiva din echipa mea, acum? Dădu din cap, de vreo câteva ori către ea însăşi şi o dată către Azziz. Of, e grozav, adăugă, înainte de a pune receptorul jos. îşi dădu ochii peste cap. A fost un telefon fără de care ne-ar fi fost mai bine, îi explică lui Dumnezeu, inflexiunile tipic irlandeze ale vocii sale ajutând-o să pară optimistă. Am crezut că e de serviciu azi - aşa spuneau hârtiile mele -, dar nu am reuşit să luăm legătura cu imunologul tău preferat. Se pare că şi-a

decalat cu o zi întoarcerea de la o conferință. Secretara lui nu-l poate găsi, dar susține că astăzi e ziua lui de naştere şi e liber. Oricum, doctorul Lovell o să-i țină locul - e încă în clădire şi va sosi aici în cinci minute; nu vom avea nevoie de el pentru mult timp.

Jane Cook era eficiența în persoană şi îi crea chirurgului care se ocupa de transplant impresia că deținea controlul. Dar în sinea ei era iritată. Lucra în weekend şi nu se dusese acasă, la un prânz plăcut, tihnit, alături de familia ei. încă o zi la datorie, nu vă supărați! Nimeni nu i-ar fi făcut asta unui consultant. Zi de naştere sau nu, eşti disponibil atunci când trebuie să fii. Jane vedea imaginea unei sticle cu vin, într-un local elegant de țară, în mijlocul întregii familii, cu mobilul închis. Dar îi zâmbi întregii lumi, felicitându-se fiindcă echipa ei era una de învingători.

Azziz citi gândul care îi întuneca fruntea, ca o umbră de nor pe suprafața lunii.

- Ei, cred că-i putem trece asta cu vederea doctorului Stafford în zilele festive şi în concediu, nu-i aşa? încercările de genul ăsta nu-i prind pe picior greşit decât pe muritori, Jane - niciodată pe tine. Tu nu pierzi niciodată firul.

Farmecul lui Azziz şi încrederea pe care i-o arăta o liniştiră pe deplin. Nu avea, într-adevăr, nici o importanță; James Lovell era un medic de mâna-ntâi şi se afla deja acolo. Ea nu mai trebuia decât să-i anunțe pacientei schimbarea. Nu credea că asta punea vreo problemă. Realiză că Azziz nu era, probabil, chiar atât de încântat, dar putea trăi cu ideea. îi plăcea să fie înconjurat de oameni pe care se baza şi să fie oarecum dependent de Alexander Stafford. De Sfinx, cum îl numea.

- Poate că nu se omoară întotdeauna vorbind, dar observă orice şi ştie mai multe decât spune, îi mărturisise cândva lui Jane, deşi ştia că ea s-ar fi simțit mult mai în largul ei în prezența numitului doctor dacă acesta ar fi afişat o exuberanță mult mai evidentă - şi dacă ar fi fost mai uşor de înțeles.

Jane era predispusă să-i interpreteze greşit uşoara rezervă față de criticile neexprimate ale celorlalți, despre care Amel ştia că erau nejustificate.

- E un tânăr calm şi rațional, dar nu judecă niciodată ideile şi slăbiciunile altora. îmi place.

Oricum, medită Jane, acum erau nevoiți să se descurce fără atotştiutorul lor „Sfinx"; fie se afla în spațiul aerian al altora, fie abandonase mijloacele de comunicare cu ocazia zilei sale de naştere. Ea nu mai putea face nimic altceva în următoarele douăsprezece ore, aşa că avea să mănânce şi să se odihnească. Rămânea în aşteptare, pentru orice eventualitate, nu putea încă să plece.

- Nu-ți face griji, Jane. O să-i spun eu pacientei.

Totuşi, vestea avea s-o dezamăgească - poate el era singurul care ştia într-o cât de mare măsură.

En route **către sala de operații, Azziz făcu un scurt ocol.**

- Lucy, azi eşti deosebit de încântătoare. Acum te afli în mâinile mele, şi într-ale lui Allah pentru următoarele câteva ore.

Ea îi zâmbi prin ceața medicamentelor, părând uşor aureolată de părul răvăşit pe pernă, care îi încadra fața palidă, romantică. Nu avea nici o pată de lumină şi nici o umbră, iar trăsăturile păreau aproape şterse - Azziz se gândea că înfățişarea ei era mult prea ireală pentru cineva care se luptase

cu o boală perfidă şi care se afla acum în pragul unei operații ce avea să-i schimbe viața.

- Cred, răspunse ea, cu o forță surprinzătoare, că mă pot descurca, pentru câteva ore, ca oaspete al tău şi al lui Allah.

Dar chirurgul desluşi un licăr de spaimă în spatele încrederii aparente.

- Acum o să mergem cu toții într-o lume magică. O privi pe Lucy de parcă ar fi fost un copil foarte inteligent. îmi pare foarte rău să o spun, dar doctorul Stafford nu poate fi acum alături de noi. Se pare că e ziua lui liberă şi nu e de găsit nicăieri, sau poate că încă nu s-a-ntors din călătorie - pentru că altminteri ştiu că intenționa să vină să te susțină şi ştiu că e dornic s-o facă. Dar de data asta, am verificat eu însumi compatibilitatea țesuturilor; şi în plus, astăzi îl avem aici pe doctorul Lovell. Doctorul Stafford o să se-ntoarcă cel mai târziu poimâine - iar tu nu o să fii conştientă de prea multe dintre cele care se vor petrece până atunci.

Vestea o dezumflă cu totul pe Lucy. Avea atât de mult respect pentru doctorul Stafford şi, în ultima săptămână, realizase că ajunsese să se bazeze pe prezența lui. Era cel mai nobil suflet pe care-l întâlnise vreodată, medită ea, şi aproape că nu ar fi vrut să facă o asemenea călătorie în necunoscut fără lumina deosebită a prezenței lui în încăpere. Vălul tot mai subțire de energie pe care o radia ar fi putut trece drept un efect al preanesteziei în ochii oricui, însă nu şi într-ai lui Azziz, căruia nu-i scăpa nici o subtilitate, aş cum nu-i scăpa nici lui Alex Stafford. Ii zâmbi şi o bătu pe mâna firavă.

In timp ce el domolea, aproape pe nesimțite, dubiile neaşteptate pe care le-ar fi putut ascunde Lucy în legătură cu

operația, Jane Cook se gândi că era uluitor. Atitudinea lui aparent senină îi ridica pe toți ceilalți pe un alt nivel al încrederii, indiferent dacă era vorba de membrii personalului sau de pacienți. îi făcea să creadă că, în mâinile lui, nimic nu putea merge rău, în ciuda avertismentului cumplit pe care îl primea fiecare bolnav înainte de a-şi da consimțământul în scris. Amel era deosebit, mai mult decât orice alt chirurg cu care colaborase Jane.

Avea s-o sune pe Sarah după ora ceaiului. în după-amiaza aceea, tatăl ei o dusese în parc; în apropierea serii, se părea că vremea de afară era superbă, fără nici o urmă a ploilor de săptămâna trecută. Luă vraful de dosare de pe birou şi se îndreptă spre salon.

în vreme ce îi strângeau părul sub o bonetă şi o aşezau pe targa cu rotile, Lucy se uita - fără să-şi poată focaliza privirea - la culorile cețoase ale cuverturii ei în pătrățele. Era viața pe care şi-o însăilase în ultimele câteva luni, de când se întorsese din Columbia aducând cu ea maladia lui Chagas. Avea douăzeci şi opt de ani şi, din cauza bolii, părea de nouăsprezece; dar privea fiecare nouă zi prin ochii unei bătrâne înțelepte. Săptămâni de-a rândul, înfiripase o poveste din petice de culori fie strălucitoare, fie pastelate, după cum se simțise îndemnată de dispoziția în care se afla. Ochii ei imenşi, obosiți, se opriră pentru câteva clipe asupra ultimei bucăți: o inimă purtată de o aripă ce se înălța către felia subțire a lunii de pe cerul nopții. O concepuse ca amintire a călătoriei cu avionul care, în copilăria ei, îi dusese mama departe - un zbor din care mama nu se mai întorsese niciodată, iar fiica nu-şi mai revenise pe deplin. Fusese o schimbare profundă a vieții ei. Dar acum, din nebulozitatea spațiului în care se afla de când anestezicele o luaseră în stă-

pânire, văzu inima înaripată într-o cu totul altă lumină, legată de ea însăşi, într-un fel în care nu o mai privise până atunci. Pleoapele i se închiseră şi ea alunecă într-un somn divin.

Lucy îi simți prezența încă înainte de a deschide ochii. Avea un miros aparte, deosebit de orice altceva din spital - vetiver sau pere pergamute, se gândi. Zâmbi, ținându-şi ochii strâns închişi încă o clipă, apoi îi deschise şi vorbi.

- Sunt sigură că niciodată nu m-ai văzut arătând atât de bine ca astăzi.

Avea vocea groasă, de parcă n-ar fi fost a ei. Era în secția de terapie intensivă şi simțea dureri în părți ale corpului de a căror existență nu se sinchisise până atunci, dar citi în ochii amuzați ai lui Alex că găsise puterea de a-şi exprima ironia. Şi în ciuda durerilor, a drenurilor şi a inciziilor adânci, era cuprinsă de o somnolență plăcută.

- Arăți foarte bine după o operație de aproape nouă ore.

Glasul lui era limpede şi blând, ca de obicei, dar obosit, se gândi Lucy. Şi ştia că nu-i spusese adevărul: ştia că arăta tot atat de rănită precum se simțea. Insă Alex o privea cu un calm liniştitor. Observă că, dincolo de masca sterilă, ochii lui erau lipsiți de obişnuita strălucire, dar că făceau tot ce le stătea în puteri ca să privească într-ai ei. El veni mai aproape.

- In afară de asta, nu te aştepta la nici un fel de compătimire din partea mea. Credeam că astăzi o să te găsesc în picioare, la un aparat de gimnastică. Secretara m-a anunțat, printr-un mesaj urgent, că operația ta era programată pentru vinerea trecută. Nu-mi vine să cred că ai vrut s-o amâni - sau te-ai răzgândit? Ce s-a-ntâmplat?

Ea dădu să vorbească, să-l asigure că nu-şi pierduse curajul, să-i spună ce era cu amânarea. Dar el zâmbi şi o opri ducându-şi un deget la buze.

- Stai liniştită - gâtul te mai doare încă din cauza tubului. O să aflu toată povestea de la Azziz. Tu spune-mi doar că te simți bine.

Lucy îşi regăsi încet vocea şi dori să-i vorbească.

- Aş vrea s-o pot spune. Nu se grăbea, încerca să scape de efectul anestezicelor puternice care o moieşiseră. Mă străduiesc să-ți dau un răspuns inteligent. Să-mi dau seama ce e în capul meu. Era ca o pisică, întinzându-se după ce a dormit prea mult lângă foc. Oh, şi inima. Uitasem că... Azi e ziua mea, prima zi a noii mele vieți.

- Ei, poate că asta se putea spune în primele ore ale zilei de ieri, când s-a încheiat operația. La mulți ani. Tot ieri a fost şi ziua mea, aşa că, uite, avem ceva în comun.

Lucy surâse, uşor confuză.

- O asistentă mi-a spus că ziua ta a fost duminică şi că ai luat prânzul la țară.

- Totuşi, adevărata aniversare a fost ieri, pe 22 septembrie. Te mai simți încă obosită din cauza anesteziei?

- Am dormit mult, nu-i aşa? Eşti aici de ceva timp?

Rostea cuvintele fără vlagă, dar cu claritate. îşi mişcă uşor gâtul, deşi avea în el un tub; şi observă că el ținea în mână o carte şi că stătea pe singurul scaun din salon. Ceea ce era neobişnuit: Alex era întotdeauna grăbit şi rămânea în picioare. O altă siluetă mascată îşi făcu apariția şi notă ceva pe foaia ei de observație, pe care o luă apoi Alex. Când se deschise uşa, simți mireasma superbă a unor narcise. Unde erau şi de unde apăruseră acum, în septembrie? Oare le adusese Grace?

- Am vrut să fiu de față când îți revii. Alex aştepta să plece asistenta, studiindu-i între timp fişa. Azziz m-a rugat să verific

astea înainte de operație, dar n-am reuşit să ajung aici. Am simțit că te-aş fi putut dezamăgi - deşi văd că te-ai descurcat supărător de bine în lipsa mea. Glumea cu uşurință şi obținu ceea ce dorea, zâmbetul ei afectuos. Noaptea trecută nu m-am grăbit să mă culc, dar tu n-ai rămas trează, în aşteptarea mea.

- Până şi doctorii au dreptul la o masă festivă de ziua lor. Iar eu am pierdut ziua de luni. Oricum, ai fost în State?

- De la masă aş fi venit direct la tine, Lucy. Numai că... s-a întâmplat... ceva. Familia mea a avut nevoie de mine.

Vocea lui Alex îi trădă nesiguranța de o clipă şi o derută. Spusele lui erau un compliment şi, în acelaşi timp, o ghicitoare. Dar spațiul dintre cele două se închise cu repeziciune când el puse la loc foaia de observație şi o privi din nou cu ochi limpezi.

- Ți-am verificat medicația şi am aruncat o privire peste raportul despre țesuturi şi peste observații. N-am văzut datele din timpul operației, dar azi o să aflu câte ceva de la Azziz sau de la Denham. Pare să fie un noroc deosebit. Am înțeles că nu e inima pentru care ai venit inițial, ci una posibil mai bună. Două inimi compatibile în numai două zile? Eşti norocoasă.

De fapt, Lucy avea senzația că scăpase dintr-un accident cumplit de maşină; medicamentele nu reuşeau să anihileze vârful acut al durerii. Şi, în ciuda percepțiilor ei distorsionate, se încordă ca să citească pe fața lui Alex ceva care nu era de obicei acolo. Nu izbuti să descopere ce anume; nu reuşea să identifice expresia străină care îi alungase liniştea obişnuită şi forța discretă. Nici nu putea încerca să se arate bravă; starea ei fizică nu i-o permitea, obosea repede. Dar se strădui, pe cât îi stătea în puteri.

- Nu te gândi azi la restul lumii. Eu nu plec nicăieri. Ai nevoie de una din astea, spuse arătând către perfuzia ei, şi trebuie să te bagi în pat. Nu te-am văzut niciodată atât de obosit. E evident c-ai făcut o călătorie istovitoare.

Chiar şi din ceața provocată de medicamente şi în ciuda măştii de pânză care acoperea fața lui, îşi dădea seama că Alex nu dormise, probabil, de vreo câteva zile. Era un tip atrăgător, cu trăsături frumos dăltuite, întotdeauna amabil. Asistentele vorbeau despre el cu plăcere. Dar în ziua aceea era cadaveric - cu albul ochilor lui verzi înroşit. Nu avea aspectul unui bărbat pe care să-l inviți acasă, la un ceai.

- Foarte bine. El râse, dar îi era recunoscător pentru spiritul ei de observație. S-ar putea să trec pe aici diseară, iar mâine o să fii înapoi, în secția de jos. O să-l caut pe Denham şi o să trecem în revistă antibioticele tale, împreună cu tine, pentru că trebuie să-mpiedicăm apariția infecțiilor după operație. Aranjă cearşaful care o acoperea. Vrei ceva anume?

îşi recăpătase din nou controlul. Masca sub care se ascundea omul de dincolo de doctor nu alunecase decât pentru o secundă.

- N-o să poți înghiți nimic vreme de cel puțin o zi, aşa că, deocamdată, nu primeşti friptură de vacă şi budincă de Yorkshire.

Lucy era vegetariană şi el o ştia foarte bine; dar meniul înşirat de el în glumă era bine-venit şi ciudat de asemănător cu mâncărurile întăritoare pe care i le dădeau mătuşile ei în copilărie.

- Nu vreau nimic acum, mulțumesc. Mâine aş putea gusta nişte ceai cu lămâie? Mi-e grozav de poftă.

- Hm. Bună alegere. Acum trebuie să-ți placă tot ce e fără cofeină. Nu-şi ascunse aprobarea. Orice e pe bază de lapte nu e bun, Lucy. Cred că dieteticiana o să treacă pe la tine mâine, spre sfârşitul zilei. Ştiu că eşti obişnuită să mănânci puține grăsimi. Nu uita că acum trebuie să reduci şi sarea. Iar predni- solonul ridică nivelul glucozei, aşa că o să-ți monitorizăm cu mare atenție cantitatea de zahăr din sânge.

- Şi nu pot mânca nici grepfrut, din cauza unui medicament sau a altuia.

Lucy îl tachina; Alex îi mai spusese toate astea şi înainte, iar ea îl ascultase atentă.

- îmi pare rău. Nu toată lumea se poate abține de la lucrurile astea. Trebuie să te deprinzi cu multe. Alex râse sincer şi îşi ascultă râsul cu plăcere. Grepfrutul e interzis din pricina ciclosporinei. Dar tu ai făcut balet ani de zile, nu-i aşa? Cred că n-o să ne dai dureri de cap din pricina obiceiurilor alimentare. Şi ai putea să te mai îngraşi puțin.

Lucy mai era încă dureros de slabă.

- Bună dimineața, Lucy King. Ei, de fapt suntem aproape la amiază.

Un doctor Azziz cu mască apăru fără zgomot în cadrul uşii, purtând un halat alb, steril, în locul obişnuitului său echipament albastru.

- Te simți tot atât de viguroasă ca după o călătorie în Oraşul de Smarald, de unde te-ai întors cu o inimă nouă şi având curajul unui leu?

Pronunța cuvintele cât mai scurt, vorbind întotdeauna pe un ton care îi trăda generozitatea.

- Bună ziua, dragul meu doctor-vrăjitor. Mă simt... ciudat de moale.

Lucy era încântată de atenția pe care i-o acordau cei doi bărbați, preferații ei din întregul spital. Diminua discontinuitatea pe care o simțea în plan fizic. Lumina filtrată prin mica fereastră a secției de terapie intensivă devenea multicoloră, aidoma cuverturii ei din petice. Poate că zeița curcubeului îi trimitea un mesaj, dându-i de ştire că se afla pe drumul de întoarcere la viață. Adăugă, cu o surprinzătoare stăpânire de sine:

- Am avut un vis, mai presus de puterea de a înțelege ce fel de vis a fost.

Cuvintele ei spuneau totul despre ele însele.

Alex şi Amel Azziz o priviră cu o deosebită seriozitate; pe urmă chirurgul-şef zâmbi şi se întoarse spre imunolog.

- Doctore Stafford.

Alex îi simți imediat simpatia nerostită. înțelese totul din privirea lui Azziz. Dar acesta se mulțumi să spună, simplu:

- Mă bucur să te văd. Vino să schimbăm câteva cuvinte când ai o clipă liberă.

Alex îi răspunse cu o înclinare a capului, iar chirurgul se uită din nou spre Lucy.

- Foarte bine. Te las să te odihneşti. Cred că mâine dimineață o să poți pleca de la terapie intensivă - arăți mult prea bine ca să mai stai aici! Dar ia-o uşor; s-ar putea spune că ai făcut ocolul lumii. O să fiu în biroul meu, doctore Stafford.

Cu toate că le vorbise celor doi fără nici o grabă, acum se făcu nevăzut într-o clipă, ca o stafie, iar adierea stârnită de deschiderea uşii aduse din nou mireasma florilor.

- Florile de pe hol, mirosul. E atât de clar. Sunt narcise. Atenția lui Lucy revenise la ele. Ştii cumva dacă mi le-a trimis vreun prieten? Nu pot să-nțeleg cum de sunt acolo. Flori de primăvară toamna? Cu toate că la Sydney răsăreau sub fereastra camerei mele de baie în mijlocul iernii.

- Ai mirosul fin! Simt de la florăria Liberty. Au întotdeauna flori care nu-s de sezon. Sunt mica mea scuză, fiindcă n-am ajuns la spectacol. Sunt mărturia unei noi primăveri, Lucy. Le vei putea lua în rezerva ta, peste o zi sau două. Acum trebuie să nu mai vorbeşti şi să te odihneşti. O să-ncerc să revin - dacă nu cumva o să fiu chemat la celălalt spital.

Şi dispăru, la rândul său. Lucy se gândi ce semnificație avea faptul că îi cumpărase flori şi se strădui să răzbată prin ceața medicamentelor ca să priceapă de ce însemnau atât de mult pentru ea. Era ceva oarecum neobişnuit? Dar se retrase, din prudență, din zona aceea periculoasă. Ea era pacienta; iar el, nimic altceva decât unul dintre doctorii care o consultau. Se purta la fel de încântător şi de amabil cu toți bolnavii, iar ea o ştia foarte bine. Ii adusese o carte doamnei Morris, colega ei de cameră, cu o săptămână în urmă, iar în cea precedentă îi cumpărase unei asistente vârstnice orhidee *Cymbidium.* Şi oricum, Lucy risca rareori să-şi piardă capul pentru cineva.
Dacă nu-şi putea păstra controlul, întorcea spatele şi pleca în direcția opusă. Dar acum îşi lăsă simțurile să plutească prin aerul înmiresmat şi prin plasa de vis a minții ei pe jumătate adormite, la capătul curcubeului.

Atmosfera din apartament părea sumbră, apăsătoare, dar o adiere uşoară legăna perdeaua din fața unei ferestre deschise. Era o zi de sfârşit de septembrie inadmisibil de frumoasă şi

mireasma bujorilor albi de pe pian plutea către Siân, care zăcea, inertă, pe canapea. îşi acoperi urechile când sună telefonul, iar Calvin ieşi din bucătărie aducând o cană cu cafea şi se grăbi să traverseze încăperea ca să răspundă.

- Alo? Ştiți, îmi pare rău. Mulțumesc pentru condoleanțe. O să-i spun c-ați sunat. Ea nu se simte încă în stare să vină la telefon. Mai ascultă o clipă, apoi îşi întrerupse interlocutorul. Da, dacă vreți să ştiți ce s-a stabilit pentru vineri, sunați-l pe fratele lui.

Dictă un număr de telefon şi îşi luă rămas-bun într-un timp-record.

Siân îşi înălță fața umfiată de plâns, privindu-l cu recunoştință.

- Eşti atât de dulce fiindcă te ocupi de toate astea pentru mine. îmi pare extrem de rău. N-am ştiut c-o să mă doară atât de tare. Cum de se răspândesc veştile aşa de repede?

- Bineînțeles că e o lovitură puternică. Cât timp ați fost împreună? Ştii, nu pierzi pe cineva cu care ai avut ani de zile o relație atât de strânsă mulțumindu-te să ridici pur şi simplu din umeri. îi întinse cafeaua, apoi îşi înhăță haina şi cheile. Uite ce e, mă duc la magazin să iau ceva pentru prânz. Puțină friptură de pui, la grătar, ceva saiată?

O privi, aşteptând o reacție, dar ea nu părea să-l fi auzit. Luă cartea de vizită care însoțea bujorii şi i-o puse în mână, ca să-şi aducă aminte.

- Nu uita că fratele lui Will vrea să-i telefonezi.

Aproape că ieşise din apartament când îi sună mobilul.

- Doamne, nu ne pot lăsa în pace pentru o zi sau două? se răsti Siân, pierzându-şi răbdarea.

Voia să se concentreze asupra propriilor emoții, nu să fie împovărată de compătimirea epuizantă a prietenilor. Era prea mult. Te învoieşti o zi de la lucru şi toată lumea află brusc ce ți s-a întâmplat. îşi închisese mobilul, dar tot soiul de colegi bine intenționați aflaseră numărul lui Calvin şi se interesau de ea.

Insă el răspunse şi clătină din cap, dându-i de înțeles că apelul i se adresa lui, apoi îşi flutură mâna în semn de rămas-bun şi ieşi trăgând în urmă uşa grea.

- E o poveste stranie.

îşi coborâse vocea şi acum mări pasul, dornic să se-ndepărteze de fațada întinsei clădiri victoriene fără să fie auzit. Străzile rezidențiale din jurul pieței erau prea liniştite.

- Mai întâi moare vărul meu. Pe urmă cineva sparge casa tatălui său. Ai ceva de-a face cu toate astea? Cu spargerea? înțeleg că vrem cu toții informații, dar momentul e al naibii de prost ales.

- Ştiu, Calvin. Persoana de la celălalt capăt al firului refuză să se lase pradă emoțiilor. Nu ştiu absolut nimic despre asta. îmi pun toate speranțele în reuşita ta, la fel ca profesorul Walters.

- Nu-ți face griji, Guy. O să obțin cheia. Probabil că acum e la tatăl lui. O să insist, să văd ce pot afla. Dar măcar să dăm dovadă de puțin respect.

- Să nu ne dezamăgeşti, Calvin. Documentele la care credem că ne va conduce cheia conțin date extrem de importante. Faptul că avem o vedere de ansamblu a lucrurilor e norocul nostru. Şi asupra mea se fac presiuni de sus. Ştii că FW nu e întotdeauna răbdător, oricât ar protesta el, susținând contrariul.

Lui Calvin i se păru că interlocutorul lui era neobişnuit de nervos.

- Guy, crede-mă, n-am investit atât de mult timp în toate astea ca să... Tăcu o clipă, căutând cuvintele potrivite. ...Ca să mă-ntorc cu mâna goală. In calitate de membru al familiei, o să mă duc vineri la înmormântare şi o să te sun după weekend, dar nu mă mai deranja. E o treabă delicată, trebuie să le câştig încrederea, dacă vrei să vă ajut.

- Ajută-ne, Calvin. Nu uita ce e în joc, în ceea ce te priveşte.

Convorbirea se întrerupse.

Alex îl găsi pe Courtney Denham în biroul lui Amel, studiind rezultatele unor analize.

- Pot să vin mai târziu.

Se răsuci pe călcâie.

- Nu-ți face probleme, omule. Am terminat. O să-ți facă plăcere să afli că operația lui Lucy a mers într-adevăr bine. Compatibilitatea țesuturilor nu e atât de mare ca în cazul primului organ, dar inima în sine cu ani-lumină mai bună. Fata asta e o luptătoare.

Lui Alex îi plăcea cu adevărat Courtney. Era din Trinidad şi accentul lui - de care nu reuşise să scape cu totul - era melodios şi întotdeauna plin de umor, fapt bine-venit, mai ales în ziua aceea. Şi era, totodată, un cardiolog foarte bun. Se apropie de Alex şi îi strânse mâna.

- Am aflat vestea cu părere de rău. Will a fost un om deosebit. Cu un extraordinar simț al umorului. Mă număram printre admiratorii lui.

Alex nu reuşi să articuleze un „Mulțumesc", dar îl simți şi răspunse strângerii de mână. Courtney ieşi din încăpere.

- N-ar fi trebuit să vii astăzi, Alex. Am rugat-o pe secretara ta să-ți spună. Ne putem descurca o vreme fără tine.

- E mai simplu aşa, Amel. Prefer să fiu aici, de folos. In afară de asta, Lucy n-are nici o rudă în Anglia şi cred că depinde de noi mai mult decât alți pacienți. Susținerea din partea familiei e un element vital al îngrijirii postoperatorii, iar ei îi lipseşte cu totul. Am înțeles că are o colegă de apartament care îi e ca o soră, dar nu-i acelaşi lucru. Sunt încântat să-mi aduc mica mea contribuție.

Poate că alte persoane ar fi evitat subiectul, temându-se să nu mărească suferința; dar Amel aprecia altfel ceea ce era prielnic pentru Alex.

- Am înțeles c-a fost un soi de accident. Ai idee cum s-a întâmplat?

Alex se simți ciudat de uşurat auzind întrebarea. Se părea că nu putea vorbi despre asta cu tatăl lui, năucit de pierderea soției şi a fiului în mai puțin de un an. Nu vrusese să răspundă la întrebările lui Alex despre rapoartele poliției şi despre posibila implicare a unui şofer.

- Se presupune că Will a intrat în balustrada unui pod, deasupra unei ape repezi, pe o ceață deasă. S-a sugerat că era, probabil, obosit şi că n-a fost suficient de atent. Vorbea fără nici un fel de emoție şi îşi ridică ochii spre Amel. Dar mie mi se pare aproape imposibil de crezut. Will era un motociclist cu prea multă experiență. Dacă ar fi fost obosit - prea obosit ca să poată conduce - ar fi tras pe dreapta. Recunosc că îi plăcea să trăiască periculos; dar ştia bine limita dintre curaj şi nebunie.

- Nu e posibil ca limita asta să fi fost prea vagă, din cauza ceții?

- Cunoştea foarte bine râul; cunoştea toate drumurile, mai bine decât oricine altcineva. Nu pot să cred că ar fi greşit într-atât. Cum se poate să traversezi nevătămat Italia, Franța şi Grecia şi să faci o greşeală fatală la un kilometru de casă?

Amel îşi privi colegul cu toată seriozitatea.

- Alex, crezi într-adevăr că ar fi putut fi vorba de mai mult decât atât?

L-ar fi apărat pe tânărul doctor în fața tuturor celor care l-ar fi acuzat de o imaginație prea bogată. Mintea lui Alex nu ar fi putut însăila niciodată o teorie a conspirației.

- Mă întreb dacă n-o fi fost lovit de cineva. La fața locului a ajuns mai întâi o vecină, care i-a dat primul ajutor şi a chemat salvarea. Le-a spus tatălui meu şi polițiştilor că a avut impresia c-a mai auzit un alt vehicul - un motor. Dar nu e sigură. Şi nu vreau să-mi amărăsc familia. Dar cred într-adevăr că e posibil să-l fi lovit cineva care a intrat apoi în panică şi n-a mai oprit.

Amel îşi văzu colegul şi prietenul mai tânăr lăsând impresia că făcea foarte bine față situației, exact aşa cum se întâmplase la începutul anului, când îi murise mama; însă acum remarcă în vocea lui o notă neobişnuită de încordare. Totuşi, ştia că nu se putea aştepta ca el să recunoască aşa ceva.

- Lasă asta în seama poliției, Alex. Se apropie de el şi îi puse mâna pe umăr. îngăduie-ți să-ți plângi fratele. îmi pare rău că nu l-am întâlnit - cei care l-au cunoscut spun despre el numai lucruri bune şi sunt şocați cu toții. Dar o să vin la înmormântare de dragul tău, dacă eşti de acord.

Alex, care crezuse întotdeauna că Amel era cel mai ocupat om de pe planetă, se simți mişcat. Avu nevoie de o clipă ca să-şi formuleze mulțumirile.

- Eşti amabil, Amel. O să fie bine să te ştiu acolo, dac-o să poți ajunge. O să fie vineri. îşi privi mâinile. Mă îndoiesc c-o să am timp să mă gândesc cum şi-ar fi dorit Will să fie.

- Alex, înmormântările sunt pentru cei vii, nu pentru cei morți. Trebuie să fie aşa cum v-o doriți tu, tatăl tău şi prietenii lui, asta contează. încearcă să satisfaci asta - nevoia unei ceremonii de rămas-bun.

Amel înțelesese că Alex nu avea o credință despre care ar fi putut vorbi; de fapt, era ateu. Discutaseră sincer despre asta, cu ceva timp înainte.

- Will îți împărtăşea convingerile religioase? Sau lipsa lor, poate că aşa ar fi corect să întreb.

- Cred că Will ar fi fost mai fericit să găsească un testament printre scrierile lui Shakespeare decât în Biblie. Dar concepțiile lui spirituale aveau unghere stranii. De fapt, ultimul mesaj pe care mi l-a trimis e despre Biblia mamei; iar în buzunarul interior al hainei lui erau o vedere de la Chartres şi un exemplar din Cântarea Cântărilor, în limba franceză. Aşa că nu ştiu ce să cred, ăsta e adevărul.

- Shakespeare îmi sună bine. Să-i lăsăm pe alții să-şi aducă propriile contribuții. Dar, ştii, îmi place sfatul pe care i-l dă Hamlet lui Horațio, când îi spune „mai multe-s pe pământ şi-n cer"[8].

---

[8] **William Shakespeare, *Hamlet,* traducere de Leon Levițchi şi Dan Duțescu, din volumul *Teatru,* Editura pentru Literatură Universală, Bucureşti, 1964 (n. tr.).**

Alex râse fără glas. Ştia că Amel era un om de ştiinţă remarcabil şi, în acelaşi timp, un credincios. Lungile lor discuţii îi dezvăluiseră personalitatea complexă şi Alex îi respecta convingerile - cu toate că nu coincideau cu ale lui. Sugerase că Allah îi privea amuzându-se în timp ce încercau cu toţii, Darwin şi cei asemenea lui, să descopere indicii despre marile secrete ale universului, că le urmărea progresele ca un părinte indulgent. Pentru Amel, între Dumnezeu şi ştiinţă nu exista nici un conflict. Ştiinţa le oferea câteva unelte cu care să-şi descopere propriile puteri, asemănătoare celor dumnezeieşti. Şi aveau de parcurs un drum lung, spunea el.

Alex îi privi chipul blând, înţelept. S-ar fi bucurat să-l aibă alături vineri. L-ar fi ajutat, într-un fel.

Crabtree Lane se întindea de-a lungul fluviului şi, în weekend, era un mic rai al liniştii care o transporta, din punct de vedere

spiritual, la mulți kilometri de poziția de stradă relativ centrală

a capitalei. In noaptea aceea rece de octombrie ceața mai zăbovea, ca o părere, pe malul apei. Alex îşi parcă maşina lângă o vilă de epocă, martora escapadelor amoroase ale lui Charles al II-lea, care îşi ducea o amantă sau alta pe malul Tamisei, cu peste trei veacuri în urmă. Făcându-şi un cont bancar cu un mic ajutor din partea părinților, el şi Anna cumpăraseră casa de vizavi cu opt ani înainte, când ea era gravidă cu Max. Era aproape de slujba lui şi de apă, care pe el îl încânta, iar soția lui fusese fermecată de aerul rural al proprietății. Mama şi fiul continuau să locuiască acolo şi Alex îşi dorea, cel puțin ocazional, ca toți trei - Anna, Max şi casa cu cei doi copaci frumoşi de alături - să fie în continuare căminul unde să se reîntoarcă mereu. Nu putea spune că înainte nu i-ar fi apreciat. Dar profesia lui de medic specializat în transplant şi în cercetare cerea dăruire şi ore nenumărate, pe care el i le oferea; şi nu observase că viața de familie i se măcina, lipsită de atenția pe care le-o datora tinerei sale soții şi fiului lor nou-născut. Ea nu-şi manifesta niciodată supărarea, nici nu-l învinuia pentru ceea ce ştia că el n-ar fi putut să schimbe; dar într-o dimineață descoperiseră că relația lor dispăruse, trecând pe lângă ei. Nu se ivise ostilitatea, nu se certaseră pentru custodie sau pentru pensia alimentară, dar faptul că doi oameni inteligenți nu reuşiseră să evite capcanele unei cariere plasate întotdeauna pe locul întâi le lăsase un gust amar.

Max era înalt pentru vârsta lui, cu ochii căprui-verzui, ca ai tatălui său. Se repezi la uşă când sună Alex, care venise să-l ia la el în weekend.

- Trebuie să-ți arăt ceva nemaipomenit! începu să-şi tragă tatăl în susul scărilor înainte ca acesta să apuce să-şi scoată pardesiul. Mă joc cu noile Sim-uri pe care mi le-ai cumpărat. Tati, n-o să-ți vină să crezi ce fac.

Anna apăru înainte ca fiul ei să se facă nevăzut pe trepte împreună cu noul sosit. Avea părul blond prins cu grijă la spate şi era îmbrăcată simplu, dar elegant, cu o cămaşă lungă, crem, strânsă cu o curea pe deasupra pantalonilor asortați. Părea pe picior de plecare, dar Alex observă, mulțumit, că nu părea să se grăbească.

- Ai încheiat ziua de muncă, Alex? Pot să-ți torn un pahar de vin?

îşi privi cu îngrijorare fostul soț, pentru care avea tot timpul şi pe care îl respecta atât ca persoană, cât şi ca pe un bun tată pentru Max. Părea secătuit, ca un om care n-a mai dormit de o lună o noapte-ntreagă - ceea ce era foarte probabil. Dar, indiferent ce demoni ar fi hăituit Alex, o făcea de unul singur, fără să spună nimănui ce era în mintea sau în sufletul său. A se sfătui cu sine însuşi era un obicei al lui - şi, în ochii ei, continua să fie cel mai important dintre defectele lui.

- Sună bine, Anna, mulțumesc. Ziua de azi a început cu o viață în urmă. Făcu un pas către bucătărie, alături de ea. Tata m-a sunat şi mi-a spus că a avut o discuție neoficială cu medicul legist - deşi ancheta se va finaliza abia peste două luni. Am fost la serviciu de la şase dimineața şi diseară trebuie să sortez lucrurile lui Will din apartamentul meu. Mă tot împiedic de ele

şi unele ar trebuie trimise la o organizație de binefacere. Plus că astăzi am luat motocicleta de la societatea de asigurări. A avut foarte puține defecțiuni, dar nu mă pot hotărî ce să fac cu ea. Cred c-o s-o duc înapoi, la țară, şi o să mă gândesc pe urmă dacă s-o vând. Tipic pentru Will, nu-i aşa, să se instaleze într-un loc şi apoi să nu se mai mute în altă parte. începând din mai, am fost complet întors pe dos, cu el pe jumătate în viața mea şi pe jumătate în afara ei.

Anna observă că vocea lui părea fermă şi îi întinse un pahar.

- Ai nevoie de ajutor în privința asta? O să fie o treabă dificilă.

Inflexiunile glasului ei păreau să întrebe mai degrabă dacă Alex voia să vorbească, nu neapărat să-i accepte oferta. Max continua să tragă de brațul tatălui lui, neîndurându-se să-i dea drumul - ceea ce Anna înțelegea foarte bine. Dar mai simțea şi că un moment propice putea să se scurgă cât ai clipi dacă nu-l convingea pe fiul lor să le îngăduie să răsufle.

- Max, lasă-l pe tata să stea zece minute de vorbă cu mine şi venim pe urmă amândoi sus, să-ți vedem jocul.

Era greu să-l convingă şi nu reuşi înainte de a-i aminti că era posibil să ardă casa Sim-urilor sau ca soțul să fi pierdut autobuzul către serviciu, dacă jocul nu era trecut pe pauză.

Max îi părăsi în grabă şi Alex o urmă pe Anna în salon. Camera fusese redecorată recent - stilul de casă de țară, preferat cândva de ea, fiind înlocuit de o atmosferă limpede, modernă, care îi adăuga o luminozitate diafană. Crini albi într-o vază de sticlă netedă, o lumânare albă, parfumată, conferind încăperii un aer sacru, un tablou în stilul lui Ingres pe perete. Focul era aprins şi el se afundă într-un fotoliu din preajma şemineului,

începu prin a o întreba despre fiul lor, interesându-se dacă Max îi povestise multe despre unchiul lui, pe care părea să-l imite.

- Iți seamănă foarte bine. In vocea Annei se simțea un amestec de ironie şi tristețe. Nu spune prea multe dacă nu e întrebat direct.

Alex sesiză critica şi reuşi o jumătate de zâmbet.

- O să stau de vorbă cu el.

- înseamnă că o serie de probleme practice trenează încă?

- Toată povestea nu e altceva decât un coşmar. Venind din partea lui Alex, calificativul era dur. Ştii că a avut loc un jaf când tata era la spital - o coincidență extraordinară.

Anna dădu din cap.

- Poliția crede că au fost nişte puştani, pentru că n-au luat decât nişte mărunțiş răspândit prin casă, câteva CD-uri, nimic de adevărată valoare, cum ar fi bijuteriile mamei.

La înmormântare, când auzise povestea, Anna fusese îngrozită de gândul că putea exista cineva cu un suflet atât de împietrit. Dar realizase în foarte scurt timp că vinovatul, oricine ar fi fost, nu făcuse altceva decât să profite de oportunitatea oferită de o casă pustie, fără să se gândească nicidecum la circumstanțe sau la durerea sufletească a proprietarilor. Cum ar fi putut?

- O nenorocire nu vine niciodată..., începu ea.

- Dar acum ne-am dat seama că mai lipsesc încă două, trei lucruri. Două cărți vechi ale mamei, care erau în casă, una dintre ele fiind Biblia pe care i-o dăduse bunica ei şi care le aparținea de generații. Valoroasă, din câte am înțeles, şi imposibil de înlocuit. Cu însemnări pe margini şi cu datele naşterilor şi ale deceselor înregistrate de generații.

Anna clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

- Şi un portret minuscul, pentru care am tot vrut să solicităm o evaluare. De fapt, nu mai mult decât o miniatură. O femeie într-o rochie de la sfârşitul secolului al XVI-lea, pictată într-un stil asemănător cu al lui Hilliard[9] - cu toate că, după părerea noastră, nu-i aparține; nimeni n-a sugerat vreodată că ar fi aşa. Dar acum a dispărut. Şi ştiu că mama ținea într-adevăr foarte mult la ea.

- Da, cred că mi-o amintesc, avea un fundal albastru-închis şi stătea pe biroul Dianei. înseamnă c-au ştiut ce să ia - la urma urmelor, au ştiut că erau nişte adevărate valori.

- Aşa s-ar părea. Acum până şi poliția îşi revizuieşte teoriile.
A
In plus, nimeni din sat nu crede c-a fost vorba de nişte localnici. Au cu toții sentimentul că în Longparish nu se întâmplă asemenea lucruri.

Alex zâmbi fără nici un strop de veselie.

- Al, care crezi c-o să fie verdictul final al legistului? Anna era acum nevoită să-şi controleze propria voce. Nu reuşise încă să accepte moartea lui Will. Trecuseră patru săptămâni şi ea tot se mai aştepta să sune la uşă din clipă-n clipă. Cum de putuse cineva atât de plin de viață să dispară? Will era una dintre cele mai mari pierderi implicate de mariajul ei eşuat cu Alex - fratele pe care nu-l avusese niciodată. Amabil şi amuzant în prezența ei, îngăduitor cu Max, întotdeauna primul gata să răspundă unui telefon S.O.S. dacă Alex nu era liber. Ii simțea cumplit lipsa. Oare putea ghici cineva, în afară de Dumnezeu, prin ce treceau Alex şi Henry?

---

[9] Nicholas Hilliard (1547-1619), cel mai cunoscut miniaturist englez (n. tr.).

- Probabil moarte accidentală - ca urmare a unui anevrism cerebral. Cu excepția cazului în care vor ajunge la concluzia că hemoragia a fost declanşată de o rană anterioară, care îi era cunoscută lui Will. Ceea ce ar schimba verdictul în ghinion. Dar nu caută ceva mai neobişnuit. Urmele loviturilor de pe cască dovedesc că nici măcar nu mergea cu viteză. N-a fost decât o coincidență nefericită între ceață şi oboseală, sugerează ei. Şi a crede asta e totuna cu a crede şi acum că lumea e piată.

Anna nu se simțea în stare să-i răspundă. Era de acord. Şi-l putea imagina pe Will frângându-şi şira spinării, rupându-şi un picior, rănindu-se cu o unealtă, arzându-se fiindcă stătea întotdeauna de vorbă în timp ce gătea. Dar îi era imposibil să şi-l imagineze luând greşit o curbă sau strivindu-se de un pod cu motocicleta lui. O iubea, o conducea cu eleganță. Anna chicotise ca o adolescentă când venise să le-o arate, ei şi lui Max, pentru prima oară.

- N-am avut niciodată o motocicletă cu care să fie atât de uşor să iei virajele - ai senzația că roata din față e pe o buclă şi tu o poți roti încoace şi încolo, ca pe un yo-yo, printr-o simplă apăsare a pedalei: uitați-vă la mine!

Străbătuse Crabtree Lane în viteză, turase motorul şi se lansase către ei, săltând o roată în sus, în strigătele de încântare ale fiului ei şi spre consternarea vecinilor. Nu, se gândi ea, Will n-ar fi lovit motocicleta. Ținea prea mult la ea.

- Tati, *te rog*, vino să vezi Sim-urile.

Max, nerăbdător şi din nou pe scări, lungi cuvintele „te rog" o veşnicie.

- Am făcut familia să semene cu a noastră. Trebuie să-i vezi pe toți. Sim-ul tău chiar a uitat să se bărbierească aşa cum ar trebui - exact ca tine, astăzi. E straniu.

Era adevărat, şi Anna începu să râdă. Alex primise atât de multe telefoane dis-de-dimineață, fusese mereu atât de presat de timp, încât pe obraji i se aşternuse „umbra de la ora cinci" - foarte neobişnuită pentru el, cu toate că Anna observă că-l făcea să arate mai degrabă relaxat şi sexy, ca Alex cel de odinioară. Will îl tachina întotdeauna pentru obrazul lui neted, şi acum ar fi gustat gluma.

- A refăcut toată familia noastră, ca-n prima zi, cu jocul pe computer pe care i l-ai dat. Poți seta fiecare personaj, făcându-l să semene cu oricine vrei. E modul lui de a rezolva lucrurile - în orice privință. Anna îl privi pe Alex cu tristețe, cât se poate de conştientă că fiul lor avusese deja parte de destule şocuri în abia începută sa viață, cu căsătoria lor destrămată şi cu moartea bunicii, pentru ca să poată înțelege aşa cum ar fi trebuit vestea despre unchiul său. Se pare că acum insistă pe lângă cineva numit „Femeia cu Coasa", cerându-i să-l readucă pe Will înapoi la viață - lucru care nu se bucură de obicei de succes, zice Max al nostru, dar el a reuşit cumva s-o convingă.

Alex clătină din cap, cu un amestec de amuzament şi neîncredere. îşi spuse în sinea lui că totul părea pervers, dar înțelegea foarte bine dorința copilului.

- Haide, Max, arată-mi cum funcționează. Ai de gând să iei CD-urile în Chelsea, în seara asta?

Când se ridică, vrând să-şi pună vinul pe polița şemineului, Alex sări realmente în sus, fiind cât pe ce să scape paharul din mână. Privirea îi fusese atrasă de o vedere.

- Labirintul de la Chartres?

Se uită la Anna, cerând o explicație.

- Will. I-a trimis-o lui Max. A fost atât de ciudat, Alex; a sosit duminică dimineața, după înmormântare. Ca o voce dintr-

o altă lume. A fost expediată vineri, pe 19 septembrie. Chiar în ziua anterioară accidentului.

O luă de pe poliță şi i-o întinse s-o citească. Pe spate era un grup de cinci pătrate intersectate, ca un puzzle.

Nu ştim niciodată unde ne conduce drumul. 0 să te aduc aici la primăvară sau la vară şi o să străbatem labirintul împreună. £ cel mai grozav şotron pe care l-ai văzut vreodată. Pe curând, sărutări mamei tale - Will x

- Mi-a trimis şi mie una, exact cu acelaşi desen, dar era din Toscana, de la Lucca. Se uită preocupat la Anna. Pot s-o împrumut pentru câteva zile? Aş vrea să am o copie.

Ea făcu ochii mari, cu o uimire desăvârşită. Alex era sentimental? Sau încerca doar să reconstituie ultimele zile din viața fratelui său? Ambele ipoteze păreau improbabile. Ii puse ilustrata în mână, încântată fiindcă îl putea ajuta cu ceva.

- O s-o copiezi? Max nu vrea s-o piardă.

Alex puse vederea în buzunarul hainei şi urcă scările către fiul său.

Tocmai se grăbeau să iasă pe uşă, cu valiza lui Max, când sună mobilul lui Alex. Anna îşi puse o mână pe capul copilului şi rezistă tentației de a ofta; se aştepta să afle că weekendul se anulase, că doctorul Stafford trebuia să se întoarcă imediat la spital. Vinerea şi sâmbăta se făceau cele mai multe transplanturi - fapt care le distrusese de zeci de ori cele mai bine stabilite planuri.

- Alex Stafford.

- Alex, sunt Siân.

Avea vocea extrem de tensionată.

- E totul în ordine?

Ea se grăbi să-i taie vorba.

- Alex, azi e ziua mea.

Tăcu o clipă, iar el începu să ceară scuze fiindcă uitase şi să-i ureze la mulți ani pe un ton vesel. Ea reluă imediat:

- Nu, Alex, ascultă-mă. Tocmai am primit nişte trandafiri superbi.

Se întrerupse din nou, întrebându-se cum să-i spună. Alex aşteptă, neştiind ce ar fi trebuit să răspundă, până când ea adăugă:

- Pe cartea de vizită scrie... Sunt de la Will, Alex. Blestemățiile astea sunt de la Will.

La sfârşitul lui septembrie, burnița încetase, fiind urmată de două săptămâni însorite de octombrie, care se potriveau cu noua limpezime a lumii lui Lucy. Fusese avertizată asupra probabilei depresii care apărea după operație, însă nu se întâmplase nimic. înțelesese că - pe lângă întristarea generală - ar fi fost posibil să treacă printr-o stare de letargie, care să-i copleşească energia fizică; dar şi asta o ocolise. Nici măcar creşterea părului pe corp, care se manifesta de obicei ca efect secundar al tratamentului medicamentos, nu devenise o problemă. După trei zile, începuse să facă scurte plimbări, iar după a zecea era acasă, în apartamentul amplasat într-o vilă în stil edwardian din Battersea, pe care îl împărțea cu prietena ei cea mai bună, Grace cea suplă, cu picioare lungi.

Amândouă erau tinere producătoare de televiziune şi munca lor le ducea în locuri stranii, vreme de ore îndelungate. Grace făcea emisiuni de divertisment, ceea ce se potrivea cu firea ei mereu veselă - cu toate că era mult mai inteligentă decât sugera ocupația ei actuală, având o diplomă *cum laude* în istorie obținută la Durham şi nevalorificată în prezent. Reprezenta o parte vitală a existenței lui Lucy, care o cunoscuse aproape imediat după sosirea la Londra, la vârsta de douăzeci şi unu de ani când, ca proaspătă absolventă de universitate, se hotărâse să se desprindă de lumea ei retrasă, dintr-un cartier al Sydney-ului, şi să ridice pânzele, pornind în lumea largă. Lucy avea o diplomă în sociologie, dar lucra ca producător şi regizor de documentare care o purtau pe tărâmul antropologiei şi în locuri neumblate. După ce un proiect o trimisese pe malurile apelor din Peru şi apoi în Columbia, se întorsese acasă cu o boală stranie, iar Grace cea precaută observase că ceva nu era în ordine şi o îndemnase să-şi facă un control.

La început se simțise pur şi simplu obosită - nimic nou, pentru că avea o muncă istovitoare din punct de vedere fizic, altitudinile înalte nu-i erau pe plac şi dormise prea puțină vreme de săptămâni întregi, din cauza zborurilor lungi şi a dimineților în care se trezea cu noaptea-n cap. îşi începuse noul contract fără să se simtă prea bine, în convalescență după o criză îndelungată de bronşită - o boală moştenită de la mama ei, care o chinuia în timpul iernilor umede. în ianuarie îşi începuse munca fiind încă uşor slăbită, dar nu într-o asemenea măsură încât să refuze o ofertă care o entuziasma cu adevărat. In martie, la câteva zile după ce se întorsese, colega ei de apartament îi remarcase umflarea supărătoare a ochilor; pe urmă apăruse febra. Grace, care intra rareori în panică, o împinsese într-un taxi şi o dusese în grabă la Spitalul de Boli Tropicale. Era conştientă de posibila existență a unei legături cu ultimul loc în care lucrase Lucy şi insistase să vorbească imediat cu un medic. Un set rapid de analize ale sângelui confirmase - fără nici o îndoială - ceea ce sugeraseră diareea, starea de vomă, lipsa totală a poftei de mâncare şi scăderea dramatică în greutate: avea boala lui Chagas. Parazitul, transmis de o mică vietate, fusese uşor de detectat.

I se spusese că era extraordinar de norocoasă, cu toate că ea nu avea nicidecum acelaşi sentiment. Numărul cazurilor suficient de acute pentru a genera atât de curând o astfel de reacție era foarte mic; uneori simptomele erau atât de vagi, încât nu se putea pune un diagnostic vreme de ani de zile - ceea ce însemna că nu reuşeai să scapi niciodată cu adevărat de boală, care, în timp, se agrava. Dar, din fericire pentru ea, i se putea prescrie imediat un tratament care, în mod normal, avea multe şanse să fie încununat de succes.

Insă norocul lui Lucy se sfârşise aici. Cu toate că medicamentele care o puteau vindeca îşi făcuseră efectul într-un interval rezonabil, boala perfidă îşi folosise armele, distrugându-i inima. Era limpede pentru oricine o cunoştea; frumusețea ei zburdalnică pierise, făcând-o de nerecunoscut, lăsând în urmă stafia celei care fusese cândva. La începutul lunii mai, fusese transferată la Brompton, pentru o examinare cardiologică, şi timpul păruse să dispară din lumea ei atunci când auzise pronunțându-se sentința: avea nevoie cu certitudine de o nouă inimă.

Ceea ce părea limpede era faptul că s-ar fi putut să nu reuşească să-i găsească una. Nu era afectată de un pesimism deosebit în această privință, dar, pentru că obişnuia de o viață să-şi țină speranțele în frâu, devenise, cum spunea ea, o realistă. Nu renunțase niciodată la viață; era prea pragmatică şi, prin firea ei, o supraviețuitoare. In copilărie, toate emoțiile îi fuseseră reprimate. O crescuse un tată bine intenționat, marcat de un cod de comportament dictat de mama lui, o siciliană care nu ierta niciodată greşelile trecutului. Fusese extrem de speriat când soția îl părăsise fără nici o explicație. Lucy ştia că la mijloc era un alt bărbat; mama ei fugise în Europa, în căutarea fericirii. Soțul şi fiica erau partea vătămată a acelei drame, iar bărbatul cu sufletul zdrobit devenise incapabil să-şi mai exprime vreo emoție, să-şi îngăduie să mai iubească o altă ființă umană sau să-i mai acorde încredere. Asemănarea evidentă a fiicei cu frumoasa ei mamă făcea durerea de nesuportat şi el devenise un părinte devotat, fără a fi şi unul afectuos. Lumea - şi mai ales bunica pătimaşă a lui Lucy - o judecase cu asprime pe fosta doamnă King. Dar Lucy îşi crease, în adâncul sufletului, un

spațiu minuscul, care s-o ajute într-o bună zi să-i înțeleagă fapta.

Mutarea la Londra fusese o încercare de a ajunge cu un pas mai aproape de mama ei, cu toate că nu avea idee unde ar fi putut s-o caute. Europa nu era o localizare suficient de explicită; cu toate că presupunea că s-ar fi putut afla undeva în Italia, nu avea nici o adresă, nici un indiciu. Tatăl ei nu era dispus să răspundă la asemenea întrebări şi probabil că, oricum, nu ştia nimic. Amânase rezolvarea problemei şi ducea existența unei orfane. De fapt, asta îi plăcea - nu era nevoie de explicații, nu trebuia să mulțumească pe nimeni -, dar era conştientă că trăia într-o lume trunchiată, folosindu-şi capacitățile cerebrale, dar nu şi emoțiile.

Acum, în această ultimă oră de lumină a unei vineri friguroase de octombrie, străbătea cei doi kilometri şi jumătate care o despărțeau de Chelsea, mergând la cardiologul ei pentru controlul săptămânal, cu o nouă inimă şi cu un nou sens al vieții, simțindu-se plină de speranță şi de fericire şi nicidecum obosită. îi era imposibil să le explice altora ce anume simțea. Nu mai văzuse niciodată ceva asemănător cu lumea în care trăia acum. Percepțiile ei vizuale, reacțiile ei - chiar şi visele intense, pline de viață - erau incitante, pasionale. Copacii golaşi i se păreau mai frumoşi decât fuseseră primăvara, în timpul bolii ei, când erau în floare. Oamenii plimbându-şi câinii o iritau cândva, când îşi întorceau privirile nepăsătoare către bagajul lor cu patru picioare care murdărea parcurile - dar îi zâmbeau acum, uitându-se în ochii ei când o întâlneau, iar la elevii care mergeau în şir către autobuzele lor remarca vitalitatea şi râsetele, nu comentariile şocante şi țigările ascunse.

Când intră în clădirea spitalului, recepționera îi zâmbi, recunoscând-o:

- Bună, mă bucur să te văd.

Ea îi întoarse cu sinceritate zâmbetul.

- Iar eu mă bucur că vin în vizită, în loc să locuiesc, practic, aici sau la Harefield.

Urcă scările fără să se grăbească şi ajunse în cabinetul doctorului Denham fără să-şi fi pierdut câtuşi de puțin răsuflarea. Schimbară câteva amabilități în timp ce el îi asculta inima şi îi lua tensiunea; pe urmă, zâmbind satisfăcut, o invită cu un gest al mâinii să se aşeze pe un scaun.

- Lucy, ultima biopsie e exact aşa cum ne-o doream. Absolut nici un semn de respingere. E evident că medicamentele îşi fac efectul şi totul se prezintă cât se poate de bine. N-a trecut prea mult de la operație, dar inciziile încep deja să se vindece - probabil că-ți respecți regimul bogat în vitamina B, cu peşte şi aşa mai departe. Se pare că imunologul tău a găsit un echilibru perfect al tratamentului medicamentos. Văd cum arăți, dar cum te simți?

Mişcarea o înfierbântase uşor, şi Lucy răspunse aproape flirtând.

- Tot atât de bine cum se pare că arăt. Mai mult decât perfect. Acum nu mai sunt chiar atât de dependentă de Grace. Medicamentele nu-mi fac nici un fel de probleme - deocamdată nu e nevoie de vreo epilare. E toamnă şi nici măcar nu m-a durut în gât.

Courtney râse din toată inima.

- Grozav. Aş vrea să poți veni să le ții prelegeri altor pacienți ai mei, despre atitudinea lor. Dormi bine?

Ea încuviință dând din cap.

- Nici o depresie demnă de a fi amintită, nici o senzație de pierdere a adrenalinei?

Courtney părea destul de surprins. Lucy scutură din cap cu convingere.

- Nu, mâncarea e excelentă şi pot să gătesc din nou. Am planşeta mea separată pentru pâine, ceea o amuză pe Grace, dar îmi respectă motivele. Toată bucătăria e plină de antibacteriene. Dieteticiana spune că e mulțumită de mine. Prelungesc mersul pe bicicleta medicinală cu câteva minute în fiecare zi. Acum pot să parcurg o distanță bunicică - am venit azi încoace pe jos, de-a lungul fluviului e mult mai interesant decât orele petrecute pe banda rulantă. Oricum, mă bucur că n-a fost nevoie să ajung la Harefield.

Se uită la el, ca să se convingă că nu se încrunta; dar asemenea multor chirurgi care petrec ore în şir stând în picioare, Denham era el însuşi într-o foarte bună formă fizică; era cunoscut drept cel mai bun reprezentant al spitalului la maratonul Londrei şi totodată omul care juca tenis cu tot personalul. Era evident de acord cu hotărârea ei de a-şi fortifica organismul, aşa că Lucy continuă:

- Somnul nu e nicidecum o problemă - simt că inima îmi bate cu repeziciune, chiar şi atunci când mă odihnesc.

- Mm, hm. Îți aduci aminte că am discutat despre asta? Noua ta inimă încă nu are conexiunile nervoase care ar ajuta-o, în mod normal, să reflecte schimbările din activitatea ta, aşa că o să bată sensibil mai repede decât cea veche. Pur şi simplu, nu răspunde destul de prompt la orice creştere sau descreştere a stresului fizic. O să fie nevoie de ceva timp pentru realizarea acestei reconectări.

- îmi amintesc că mi-ai mai explicat, împreună cu doctorul Azziz, şi asta nu mă îngrijorează. De fapt, cred că îmi ascunde sentimentele în fața altora, ceea ce mi-ar putea fi de folos.

- Da, pentru o vreme o să fii o foarte bună jucătoare de pocher. Insă nu uita că încă nu-ți poți simți durerile din piept aşa cum ar fi normal, acesta fiind motivul pentru care te ținem sub o supraveghere atât de strictă. Dar totul e într-adevăr excelent. Deci, Lucy, nu te îngrijorează nimic?

- Nu...

In răspunsul ei se desluşea o uşoară rezervă. Courtney Denham rămase în aşteptare.

- Din punct de vedere fizic, mă simt aproape nefiresc de bine, cu mult mai bine decât înainte de transplant.

- Dar emoțional? o întrebă.

Nu ştia prea multe despre viața ei intimă, cu toate că nu credea că are o relație serioasă cu un bărbat. Poate că acasă exista o altă problemă. Sau, dacă se întâlnea cu cineva, eforturile impuse de convalescență ar fi fost o mică povară pentru orice persoană nepregătită. Când iei atâtea imunosupresoare, trebuie să fii extrem de scrupulos în privința igienei - şi oricine ia parte la viața ta amoroasă trebuie să facă acelaşi lucru. Intimitatea se dovedea adesea frustrantă chiar şi pentru cuplurile cu vechime şi era de-a dreptul imposibilă cu un partener lipsit de altruism. Prin minte îi trecu brusc o idee.

- Lucy, te gândeşti să faci o călătorie în Australia, să-ți vezi familia?

O privi o clipă, dar emoțiile ei nu erau nicidecum transparente. Dar era foarte posibil să vrea să-i vadă după o astfel de experiență pe muchie de cuțit. Faptul că nici o rudă nu venise în

Anglia, s-o viziteze, era unul dintre subiectele de discuție ale tuturor doctorilor ei.

- In privința călătoriilor, regula generală spune că nu sunt recomandate în primele luni după transplant. Bineînțeles că o să te monitorizăm îndeaproape şi, dacă progresul continuă în acelaşi ritm şi eşti nerăbdătoare să-ți vezi părinții, sunt sigur că o să fim de acord, la scurt timp după Anul Nou.

Ea nu se grăbi şi îi răspunse privindu-l intens, întrebându-se ce impresie aveau să facă vorbele ei.

- Nu, domnule Denham, nu simt dorința să plec nicăieri. Numai că lumea în care mă aflu acum, aici, a devenit dintr-odată cu totul diferită. Se întrerupse, realizând că se bucura de întreaga lui atenție. Visele mele sunt intense, de-a dreptul pline de viață. Gusturile mele în materie de mâncare s-au schimbat într-o oarecare măsură. Şi... simțul orientării îmi pare altul.

- Vise, gusturi... da, înțeleg. Ai trecut prin multe. în privința gusturilor, poate că mintea îți sugerează ce ar trebui să mănânci? Medicamentele, mai ales prednisolonul, măresc de obicei pofta de mâncare. Ar trebui să discuți despre asta cu doctorul Stafford.

Lucy nu era nicidecum convinsă de spusele lui, dar nu insistă.

- Nu sunt sigur că-mi dau seama ce înțelegi prin orientare.

- Domnule Denham, eu am fost întotdeauna dreptace. Dar acum iau automat pixul în mâna stângă. Ca şi lingura de supă. Şi mi se pare că mâna mea stângă e mai puternică.

- N-am mai auzit aşa ceva până acum. Dar nu mă-ngrijorează cu adevărat. Inima ta e o pompă, iar noi n-am făcut nici o

intervenție asupra creierului, organul care hotărăşte ce mână foloseşti. S-ar putea să fie o reacție față de perfuzii, o ezitare a mâinii drepte sau chiar o durere postoperatorie - cu toate că e destul de ciudat, asta ar fi trebuit să se petreacă, în mod normal, în partea stângă. Ți s-a luat mai mult sânge din brațul drept? Oricum, o să vedem dacă asta e de durată - deşi nu are nici o importanță. Făcu o notă pe fişa ei de observație. Altceva?

- Mâncarea. Sunt vegetariană de vreo zece ani. Acum simt din nou nevoia să mănânc carne.

- Păi, sunt de acord. E instinctul tău, Lucy, dorința de a fi mai puternică; e posibil să fie şi un efect al medicamentelor. Dar încearcă să limitezi consumul de carne roşie, de dragul noii tale inimi. Insă până şi dieteticiana o să fie de acord cu peştele şi cu puiul. O să verificăm şi asta mai târziu.

Adăugă încă o notă.

- Şi visele. Am vise relativ intense, cu imagini stranii, cu sunete disparate...

Ştia că nu-l putea face s-o înțeleagă pe deplin.

- Lucy, viața ta a fost în cumpănă. Mai întâi Chagas, pe urmă tratamentele dure, cu medicamente puternice. Şi în ultimă instanță, transplantul - o operație lungă, solicitantă. Şi tratamentul postchirurgical. E de aşteptat ca mintea ta să-ți ofere, o vreme, interpretări bizare.

Se uită la Lucy şi observă că spusele lui nu o liniştiseră.

- Dar o să avem în vedere o întâlnire cu un psihanalist, ca să puteți discuta totul în amănunt. Medicamentele astea pot avea efecte secundare foarte neplăcute. Sunt sigur că ți s-a vorbit despre vârfurile şi despre căderile emoționale implicate de unele dintre ele. O să te programez la o consultație şi o să

primeşti un telefon de la spital peste o zi sau două, dar o să-i pomenesc despre asta şi doctorului Stafford - e expert în acest domeniu. L-ar putea determina să sugereze o nouă echilibrare a medicamentației.

O privi cu blândețe, dar ea avu senzația că o concediase, considerând-o o femeie irațională. încetă să mai încerce să-i explice şi puse capăt întâlnirii, adresându-i mulțumiri cu zâmbetul pe buze.

„Şi-a notat câte ceva, se gândi ea, dar nici pe departe atât de multe cum mi-am notat eu. Dacă ajung într-adevăr la un psihanalist, o să am de povestit o mulțime de lucruri foarte stranii."

Maşina în care se aflau Alex şi fiul său se opri în fața apartamentului pe care el şi-l cumpărase pe Royal Avenue cu mai bine de doi ani în urmă, după divorțul de Anna. Se afla ideal de aproape de unul dintre locurile sale de muncă. Şi era un refugiu liniştit, amplasat în partea de est a unei mici piațete pietruite şi izolat de traficul de pe Kings Road. Ocupa cele două niveluri inferioare ale unei clădiri din perioada victoriană timpurie - pe unul reuşise să-l achiziționeze abia de puțină vreme, cu banii primiți moştenire din partea mamei - şi includea o grădină mică şi elegantă, în care se putea ajunge atât de la subsol, cât şi de la parter.

Max îşi luă tatăl de mână în timp ce traversau împreună strada, văzând apoi pe cineva care îi aştepta deja pe trepte, în lumina roz a amurgului.

- Despre seara asta era vorba?

Simon părea să-şi scuze întru câtva prezența. Bătu palma cu Max, pe care îl cunoştea foarte bine din timpul zilelor petrecute alături de unchiul lui.

- Scuză-mă, Simon, da, sigur că da. Te aşteptam. Am întârziat din cauza unei întâmplări mai degrabă stranii. Intră.

Alex descuie uşa principală, apoi pe cea a apartamentului, şi se întoarse către fiul său.

- Acum poți să-ți aşezi lucrurile aşa cum se cuvine, Max. Aici e din nou ordine.

Nu vrusese ca Max să se instaleze în propria lui cameră înainte ca lucrurile lui Will să fie scoase din apartament. Ştia că asta o să-l deranjeze, aşa că, la ultimele vizite, Alex îi cedase băiatului cea mai mare parte a dormitorului său. Acum plănuise să apeleze la ajutorul lui Simon şi să termine treaba în seara aceea, scoțând ultimele cutii de pe micul lui hol. Ştia că, fiind cel mai bun prieten al lui Will, se bucurase fiindcă i se ceruse sprijinul şi fiindcă avea ocazia să ia, în mod discret, câteva dintre obiectele care îi aparținuseră acestuia.

- Pe urmă pregătesc cina.

- N-ai învățat să găteşti atât de bine ca unchiul Will, tati.

Max îşi ridică privirea tristă către tatăl lui, care nu se supărase.

- Vrei să spui că nu capitulez tot atât de des, acceptând să-ți fac cârnați cu cartofi prăjiți, ca unchiul Will.

Ii zâmbi băiatului cu amărăciune. Max dădu din cap şi îşi săltă rucsacul pe umăr, pregătindu-se să-l ducă în camera lui. Observă într-un colț, lângă măsuța pentru cafea, laptopul aproape nou al unchiului său.

- Calculatorul unchiului Will e încă aici. Crezi că l-aş putea folosi ca să-mi rulez Sim-urile? Grafica e mult mai bună pe un Mac decât pe PC.

- Cred că e o idee bună. Deşi nu pot fi sigur c-o să meargă în sistemul Mac, nu-i aşa? Dar încearcă, sigur că da. Se aplecă spre fiul său şi adăugă, încercând să fie ferm: Acum ia-ți, te rog, lucrurile de aici.

In timp ce Max îşi târşâia picioarele, coborând scările către camera lui, afiată în partea dinspre stradă a subsolului, Alex îşi scoase cravata şi îşi descheie gulerul, apoi se apucă să taie nişte bucăți de pui. Ii povesti lui Simon despre telefonul bizar primit de la fosta prietenă a fratelui său. Fusese nevoie de ceva insistențe din partea lor, dar florarul - care era pe punctul de a închide magazinul - le spusese în final numărul comenzii, căreia îi dăduseră într-un târziu de urmă. Aflaseră că Will comandase florile din Chartres, pe 19 septembrie, la ora treisprezece cincizeci GMT - adică în Franța cu puțin înainte de ora trei după-amiaza. Ce anume îl îndemnase să o facă - pentru a fi trimise abia peste o lună - era greu de ghicit. Will nu fusese niciodată atât de organizat.

- Ştii, Alex, şi Will putea fi romantic. Se potriveşte cu spontaneitatea lui.

Simon încerca să se convingă pe sine însuşi, cu voce evident stinsă, că nu era vorba de nimic extraordinar.

- Totuşi, să trimiți flori cu o lună înainte nu e un gest tocmai spontan. Şi se despărțiseră definitiv, Simon. Will mi-a spus că hotărârea era irevocabilă. Atracția lui fizică față de Siân era ca o dependență de drog, dar mi-a explicat că inima lui nu mai era acolo şi că n-au avut niciodată prea multe în comun din

punct de vedere intelectual. De fapt, Siân e o fată deşteaptă, dar mintea ei nu e antrenată în acelaşi mod ca a lui şi nu aveau aceleaşi domenii de interes.

Simon dădu din cap către Alex, simțindu-se într-o dispoziție stranie. Spusele lui se adăugaseră celor câteva beri în plus deja băute.

- Mi-a povestit că ea cheltuia de trei ori mai mulți bani decât el, că nu citea niciodată vreo carte, că nu voia nici măcar să iasă împreună la o plimbare. Dar poate începuse să-i simtă lipsa, poate se gândea la o împăcare.

- Bineînțeles că asta crede ea; iar gestul lui a aruncat-o într-o confuzie totală. Dar sunt sigur că nu e aşa. El spunea întotdeauna că Siân e ca un copil frumos şi răsfățat. Obişnuită să facă totul după bunul ei plac, obişnuită cu efectul magnetic pe care îl are asupra bărbaților şi complet incapabilă să se concentreze cu adevărat asupra lucrurilor care nu o privesc în mod direct. Ceea ce ar putea fi o judecată cam aspră; dar lipsa ei de conştientizare îl aducea uneori la disperare, iar scările lor valorice țineau, după toate aparențele, de lumi diferite. Ei îi plăceau lucrurile frumoase, îşi dorea o garderobă de la Chanel sau de la Prada - lucru pentru care e greu s-o condamni, ține de profesia ei -, în timp ce Will spunea întotdeauna că i-ar fi plăcut să lucreze pentru o agenție internațională de întrajutorare.

O ceapă sfârâi în timp ce Alex o îndesa în tigaie.

- După moartea mamei, când Siân a făcut presiuni asupra lui, cerându-i să se căsătorească, Will şi-a dat seama că lăsase prea mult lucrurile în derivă, că nu se putea însura cu Siân, că nu ar fi putut fi niciodată bărbatul pe care simțea că şi-l doreşte ea şi că, cinstit vorbind, nu ar fi fost corect față de ea. A trebuit să țină piept magnetismului fizic şi cred că nu i-a fost uşor,

pentru că ea ştia ce putere avea asupra lui - şi cum să şi-o folosească. Şi cred că reciproca era la fel de valabilă. Biata Siân, i-a fost greu să supraviețuiască. E vina ei că a iubit vreme de trei ani pe cineva care nu s-a gândit prea bine încotro vrea s-o ia? Şi hai să fim sinceri: Will avea şi el tabieturile lui.

Se uită la o sticlă aproape goală de coniac scump începută de Will, care băuse din ea cu regularitate. Alex înțelegea că, deşi fratele lui ştia că ruptura era cea mai bună soluție din toate punctele de vedere, asta îi răpise pe amândoi, nu numai pe Siân.

Simon se uitase printre cărțile, multe la număr, puse de Alex într-o cutie pentru el, şi tocmai termina de sigilat capacul cu bandă adezivă. O scoase pe hol, unde mai erau grupate o serie de obiecte mici şi alte lucruri, apoi se întoarse să-l ajute pe Max, care tocmai pusese în priză laptop-ul Apple, de un alb strălucitor. Zâmbi în sinea lui, cu gândul la spusele lui Alex. Da, şi lui Will îi plăcuseră câteva jucării scumpe. Nu o simplă motocicletă, ci o Ducati. Nu orice laptop vechi, ci un iBook de ultimă generație. Chiar şi pianul din apartamentul pe care îl împărțise cu Siân era un Bechstein. Nu-l interesa decât calitatea - mai bine nimic, decât ceva de mâna a doua. Avea o inimă de aur, era rațional şi sensibil, dar îi plăcuseră şi lui câteva lucruri frumoase.

- Ce scria pe felicitare? întrebă el, întorcându-se către Alex. Cea cu trandafirii.

Alex le întinse lui Simon şi Max câte un pahar cu băuturi de culori diferite. Scoase o bucată de hârtie din buzunarul hainei.

- „Cu pas grăbit, de ghimpi înțepat, de sânge înroşit, de dragoste bântuit, cu inima frântă: acum alb nepătat. *Bonne anniversaire. Toujours*, William." Siân era de neconsolat. îşi privi fiul şi

pe prietenul fratelui său, preocupați deopotrivă de laptop. Trandafirii erau albi. Ți-am spus asta?

Simon clătină din cap.

- Ticălosul de Will gândea în anagrame. Dar ai dreptate. Trandafirii albi înseamnă dragoste castă, nu pasiune. O mare diferență. Şi erau pentru ziua ei de naştere, aşa că încerca, poate, să-i spună că n-o ura şi că, în felul lui, avea s-o iubească întotdeauna.

- încă o mai iubea.

Max îşi ridicase ochii de la ecranul din fața lui şi spusese cuvintele pe un ton cu desăvârşire prozaic. Tatăl său îi zâmbi.

- Da, într-un mod cu totul nou, aşa cred. Dar există un mister. Ce s-a întâmplat în orele pierdute ale lui Will, între vizita la catedrală şi urcarea pe feribot? Mintea lui era preocupată de ceva. Iar în penultimul mesaj de pe mobilul meu scria că are să-mi spună ceva extraordinar. Mă tot întreb ce era.

Max încerca să facă laptopul să-i vorbească, dar el şi Simon nu reuşeau să se conecteze. Programul cerea parola şi le oferea un indiciu: *Singura femeie cu care mă pot descurca...*

- Tati, care era parola unchiului Will? Cine era singura femeie cu care se putea descurca? Nu e „Siân"; nici bunica. Le-am încercat pe amândouă.

Alex ridică din umeri.

- Cum îi spunea motocicletei? sugeră el.

- Claudia.

Max şi Simon răspunseră într-un glas şi încercară numele.

- *Touche,* Alex.

Nevenindu-i să creadă că fusese atât de simplu, Simon se pomeni privind wallpaper-ul familiar al lui Will, unul dintre tablourile sale preferate, de Joshua Reynold, care o înfățişa pe

Cleopatra dizolvând o perlă într-un pahar cu vin. In clipa aceea, îl făcea să se simtă din nou ciudat de aproape de el - şi îşi ridică ochii spre Alex într-o strălucire a inspirației.

- Indiferent la ce s-ar fi gândit, e posibil să fi trimis ceea ce-l preocupa la propria adresă de e-mail. Ştiu sigur că îşi trimitea idei şi documente de la Roma - el mi-a spus asta.

- Simon, e o soluție atât de simplă şi de inteligentă! Te poți conecta la server-ul lui?

Max părea să fie dezamăgit din cauza întârzierii.

- Max, verificăm repede căsuța de mail, mâncăm şi pe urmă te poți întoarce la jocul tău. Oricum, cina o să fie gata în zece minute.

- Şi cred că tatăl tău are dreptate când spune că jocul de pe PC n-o să meargă aici, încercă Simon să-l consoleze. Sistemul e cu totul diferit.

Max părea uşor îmbufnat în timp ce se ducea către computerul tatălui său, aflat în cealaltă jumătate a salonului imens de la parter, în mijlocul căruia era bucătăria, nedelimitată de vreun perete. îşi încărcă programul şi începu să se joace acolo. Alex zâmbi cu resemnare, ştiind că dorința copilului de a folosi laptopul era legată de apropierea de Will, neavând nimic de-a face cu grafica. Se duse lângă fiul său şi îl sărută pe creştet; pe urmă îşi luă paharul şi i se alătură lui Simon, lângă iBook-ul lui Will. îşi dădu seama că intuiția lui Simon fusese corectă - toate fotografiile lui Will, toate ideile, totul putea fi acolo. Acel Apple fusese o parte integrantă a muncii lui - îl folosise pentru prelucrarea fotografiilor înainte de le expedia, le retuşa, stoca totul. Se întrebă de ce nu se gândise mai de mult să arunce o privire acolo.

- Ffff... fir-ar să fie! renunță Simon la primul cuvânt care-i venise pe limbă, aducându-şi aminte de Max. „Claudia" nu deschide e-mailul. Şi, ca să nu mă mai întrebi, am folosit toate celelalte posibilități evidente. Numele casei voastre de la țară. Numele primei lui prietene. Alex îi desluşi surprinderea în inflexiunile vocii. In afară de *Dicționarul Oxford*, nu-mi dă prin cap ce altceva să mai încerc. Oricum, Will era puțin dis- lexic, nu-i aşa? Ortografia lui era creatoare, dar schimbătoare.

Alex dădu din cap. Fără un prompter care să le pună o întrebare, era posibil să nu afle niciodată ce parolă folosise Will.

Se întoarse lângă plită, luă pastele şi le amestecă cu bucățile de pui.

- Vino la masă, Max.

- Stai puțin, tati. Trebuie să fac rost de mai mulți bani şi pe urmă pot să le dau Sim-urilor o pauză.

- Cum adică, mai mulți bani?

- E o şmecherie. Ii adresă tatălui său un zâmbet larg. Poți să faci chestia asta super şi personajele au mai mulți bani, cu care pot să joace.

Alex se apropie ca să vadă despre ce era vorba şi ca să-şi scoată fiul din încurcătură înainte de a se răci mâncarea.

- Treci pe „Rosebud" şi pe urmă tastezi nişte simboluri şi, cu cât o faci de mai multe ori, cu atât primesc mai mulți bani. E un truc de jucător. Unchiul Will mi-a arătat cum să fac.

Alex traversă salonul, revenind lângă Simon, care auzise totul.

- „Cetățeanul Kane." E numele de pe generic, nu-i aşa? Filmul de referință al lui Will.

Dar Simon tasta deja. Se pomeni brusc conectat. Pastele se răceau, dar ochii lui Alex erau țintuiți pe un e-mail pregătit pentru expediere, care îi era adresat şi aştepta să fie revizuit înainte de a fi trimis - ceea ce explica de ce nu ajunsese niciodată la el. Simon îi ceru aprobarea din priviri şi deschise fişierul după ce Alex încuviință. Apoi citi, cu voce tare, primele cuvinte:

- „In Pomul Vieții, Kether[10] este cel care reprezintă Sursa. Este Soarele de dincolo de Soare, Lumina Fundamentală, rezervorul cunoaşterii pentru toți alchimiştii inițiați. La această Sursă se poate ajunge atunci când există întruniri ale Luminii - care se petrec dincolo de timp şi de spațiu. Au loc în imaginația adevăratului «Discipol», sub protecția Rozei. La aceste întruniri ale Luminii, toți Discipolii pot intra în legătură nu numai cu Sursa, ci şi cu toți membrii confreriei lor, din

[10] Termenul folosit în Cabală pentru numărul 1 (n. tr.).

întreaga lume, fără a-i exclude pe foştii maeştri şi pe primii alchimişti. Fiecare Rege trandafir-roşu se va uni cu Regina sa roză-albă, pentru a săvârşi schimbarea nu numai în ei înşişi, ci şi în cei adunați în jurul lor. Şi astfel curge fluviul tainic al înțelepciunii, fără întrerupere, din timpuri străvechi."

Cuvintele se întrerupeau aici, dar cei doi bărbați simțiseră efectul lor poetic. Pastele fuseseră date uitării în timp ce se uitau unul la altul, în căutarea unei iluminări; dar Alex nu ştia cu nimic mai mult decât Simon. Uşor aplecat peste umărul celui mai bun prieten al fratelui său, clătina din cap, dând de înțeles că nu avea câtuşi de puțin idee la ce anume s-o fi gândit Will. Apoi Simon observă, pe neaşteptate, un simbol care clipea în partea de jos a ecranului şi rupse tăcerea:

- Alex, cineva încearcă să acceseze e-mailul. Ca şi cum ar fi aşteptat să apărem noi on-line...

Vocea i se stinse, iar ochii lor rămaseră fixați asupra semnalului. Ecranul se dizolvă într-o multitudine de culori şi programul anti-spyware afişă o hartă conform căreia hackerii îi atacau chiar de acolo, din Anglia. Pe ecran se instală o succesiune ciclică de imagini, o roată verde care se învârtea în centru, pentru a se stabiliza apoi sub forma unui pătrat.

S A T O R
A R E P O
T E N E T
O P E R A
R O T A S

Lucy se simțea din ce în ce mai stresată, ceea ce nu era deloc bine pentru inima ei. Dar ce anume ar fi putut s-o ajute? Trebuia să ajungă la Cadogan Pier la ora cinci. Se făcuse deja patru şi jumătate, iar ea era încă acasă, cu părul nearanjat şi fără să se fi hotărât în privința pantofilor. 11

- Adună-te, fato, îşi spuse cu hotărâre. De data asta e o întâlnire cu Alex Stafford, în adevăratul sens al cuvântului. De ce-ți faci griji?

Se întâmplase cu unsprezece zile înainte, în dimineața unei zile de luni: telefonul venise după vizita la cabinetul doctorului Denham. Alex o invitase la un prânz special - în aparență ca să se informeze despre problemele ei, dar în afară de câteva minute în care discutaseră despre steroizi şi schimbări de dispoziție, nu vorbiseră despre absolut nimic legat de tratament. Prânzul acela fusese, din mai multe puncte de vedere, prima ei aventură în lumea reală. Fusese prânzul „te rog, spune-mi Alex"; şi oare putea fi sigură că trecuseră hotarul dintre activitatea profesională şi un strop de amuzament? Ea îl considerase un succes. El stătuse acolo, zâmbise, o ascultase cu atenție şi nu dezvăluise nimic despre sine însuşi. Dar era un punct neoficial de pornire.

După părerea ei, era posibil ca Alex să fi fost interesat de ea de la bun început, dar era greu să îşi transforme presupunerea în certitudine. Alex era genul de doctor al cărui comportament la căpătâiul bolnavului atingea perfecțiunea, dar a cărui intimitate era impenetrabilă. în orice caz, observase că ei îi povestea mai puține decât altora - părea ceva mai timid, sau poate doar mai ezitant, iar ea considera că asta trăda o uşoară atracție. Pe de altă parte, totul s-ar fi putut datora faptului că ea nu era vizitată de nici un iubit şi de nici o rudă - doar de Grace

şi de un grup de colegi puşi pe glume, dintre care jumătate homosexuali. Poate voia să-i dea de înțeles că nu era excesiv de prietenos - avertizând-o să nu interpreteze greşit atenția pe care le-o acorda pacienților săi şi stabilind limitele relației lor profesionale. De fapt, totul ar fi avut sens. Până când luase în considerare florile pe care i le adusese după operație. Aşa că indicațiile barometrului îşi schimbaseră sensul, iar ea reîncepuse să vadă în privirile lui mai mult decât era de văzut.

Pe urmă impasul dispăruse, odată cu invitația primită luni, pe 20 octombrie, la ora nouă şi jumătate dimineața:

- Lucy, Courtney Denham m-a rugat să discut cu tine despre tratament, ceea ce îmi oferă pretextul perfect pentru a te întreba dacă n-ai vrea să luăm o gustare la ora prânzului. Mă tem că n-am prea mult timp, dar sper să găsim un loc în afara spitalului unde să ne putem baza pe standardele de igienă ale bucătarului. Ştiu un local perfect în apropiere.

Comportamentul lui era absurd de firesc şi Lucy fusese surprinsă de plăcerea cu care îl ascultase invitând-o şi de repeziciunea cu care acceptase. Risca atât de rar să se implice mult într-o relație: avea nenumărați prieteni pe tot cuprinsul globului şi mulți admiratori de sex masculin - fără a fi iubita vreunuia dintre ei. Aventurile erau date uitării, emoțiile erau ținute la distanță. Imediat ce o relație părea să ia o turnură serioasă, se străduia să o evite. Insă Alex era doctorul ei, aşa că se liniştise repede cu gândul că o legătură amoroasă era imposibilă şi că o întâlnire la ora prânzului nu reprezenta absolut nici un pericol.

Aşa că luaseră gustarea pe Sydney Street, în frumoasa grădină de la Dan's Restaurant, la cinci minute distanță de Brompton, într-o zi superbă, însorită, de octombrie: două feluri

de mâncare şi apă minerală. îşi reaminti sunetul efervescent al propriului glas, spunând câteva anecdote legate de viața şi de experiențele ei din Africa de Sud, ceea ce păruse să-l distreze. Nu-i stătea nicidecum în fire să fie atât de exuberantă, dar ştia că fusese spirituală. Alex o condusese, politicos, până la uşa din față a casei ei, conversând prieteneşte pe tot drumul. Pe urmă, nimic. Zilele treceau. Era tot timpul atentă la telefon, dar aparatul rămânea enervant de tăcut. Lucy recunoştea că remarcase între ei distanța unei relații medic-pacient: continua să fie unul dintre doctorii ei. Nu o mai putea ajuta prea mult, în afară de a-i prescrie o serie de antibiotice şi de a o monitoriza, identificând orice posibilă reacție de respingere, dar legătura dintre ei rămânea profesională, respectând parametrii şi fiind asociată cu evaluarea stării ei de sănătate. Era logic să-l dea uitării.

Dar nu putea. Se sfătuise cu Grace. Privise retrospectiv, îşi revizuise descrierea care reducea prânzul la o întâlnire de interes strict profesional şi îi povestise prietenei sale că, vreme de o oră, purtaseră o conversație animată şi râseseră mult, relaxați; dar recunoscuse că Alex nu spusese nimic despre viața lui personală. Grace o avertizase: ei nu-i mirosea a bine. De obicei, femeia e cea care ascultă în timp ce bărbatul încearcă s-o impresioneze cu astfel de poveşti. Şi da, Lucy era de acord că nu fusese aşa, dar ea avea bănuiala că tocmai în asta consta farmecul lui. Se simțea intrigată, iar faptul că Alex era un bărbat atât de atrăgător, tentant prin aceea că era divorțat, având un băiețel, nu-i era de nici un ajutor. Mult prea multe complicații, hotărâse ea. Se declarase mulțumită la gândul că, odată reîntoarsă la lucru, avea să-l uite într-o singură zi.

Dar el reapăruse brusc, după nouă zile de tăcere, invitând-o într-un loc care îi implica şi pe colegii lui. Era petrecerea de Halloween organizată de spital. Pe lângă faptul că reunea personalul celor două unități spitaliceşti, era destinată strângerii de fonduri. O avertizase să nu se aştepte la un Bal al Artelor din Chelsea. Biletele erau destinate numai membrilor personalului şi studenților, precum şi prietenilor acestora, dar se adunau bani pentru spitale şi, dacă ea putea aduce cu sine întregul simț al umorului - ceea ce i se recomanda, după toate aparențele -, el s-ar fi bucurat foarte mult dacă putea să i se alăture.

- Promit să-ți port de grijă aşa cum se cuvine, zisese el. Când energia mulțimii debordează, petrecerile de genul ăsta pot deveni puțin cam prea exuberante, după cum mi-a atras Amel atenția când i-am spus că aş vrea să te invit.

Temându-se să nu-i supraevalueze proaspăta stare de sănătate, o asigurase că nu era vorba decât de vreo două ceasuri - o plimbare de plăcere pe Tamisa, a cărei durată era limitată de ora fluxului şi de perioada pe care fusese închiriat vasul. îşi ceruse scuze fiindcă era nevoit să o întâlnească la fața locului, pentru că, în ziua aceea, el venea direct de la Harefield, imediat după încheierea programului; dar intenționa să o conducă acasă după o cină liniştită - dacă nu avea să se simtă prea obosită.

- Oh... e o petrecere cu temă, ți-am mai spus asta? „Spiritele morților din vremuri apuse." O să ai nevoie de un soi de costum, dacă e posibil.

Lucy lăsase telefonul din mână aproape fără nici un cuvânt - nereuşind să găsească nici măcar o singură replică spontană. In două zile? Alex nu-i dezvăluise ce costum urma să poarte, iar ea nu voia să aleagă, din întâmplare, unul nepotrivit cu al lui. Aşa

că, mulțumită ajutorului lui Grace, se oprise la Ariadna cu firul ei, o parteneră pe măsura unui prinț înțelept. Grace spusese, amuzându-se, că era o idee bună. Sugerase că un costum clasic ar fi putut fi drapat astfel încât să-i mascheze cicatricele dizgrațioase, scoțând totuşi în evidență cele mai frumoase trăsături ale prietenei ei - părul superb, aranjat în stil greco-roman, gâtul lung şi trupul delicat, feminin.

- Nu asta e ideea? subliniase sec Grace.

Acum, cu graba impusă de ceas, îşi potrivi ultimele broşe şi cerceii cu perle: de fiecare parte a feței i se curbau câte două bucle negre, în timp ce restul părului era adunat în sinuozitățile cocului din creştet, atrăgând atenția asupra gâtului ei superb şi a umerilor. Fâşiile de mătase crem ale costumului clasic, asamblate cu măiestrie într-un timp-record, îi subliniau discret linia sânilor. Era o croitoreasă talentată. Mătasea se prelingea în jurul imaginii din oglindă, dându-i o eleganță fluidă, pe care Grace o declară de-a dreptul magică. In ciuda grabei, Lucy cususe în rochie părți din ea însăşi, împodobind-o în final cu perle, în stil baroc. Nu numai pentru Alex, ci şi de dragul a ceva ce nu reuşea să definească. Totuşi, acum, când întâlnirea „în adevăratul sens al cuvântului" depindea de ea, se simțea nefiresc de inertă, zăbovind cu ochii în oglindă, asupra propriului chip.

- Pune-ți pantofii Jimmy Choos, Lucy, o dezmetici vocea lui Grace, spulberând brusc vraja. De vreme ce doctorul tău are peste un metru optzeci şi cinci, or să-ți împrumute înălțimea de care ai nevoie, o să arăți ca o vedetă şi, pe deasupra, o să poți să şi *mergi.*

Prietena ei preluă controlul şi o reasigură că arăta superb.

- Dar ia-o din loc, pe tot pământul nu există nici un condur care s-o salveze pe Cenuşăreasă dacă ratează ocazia asta.

Lucy se uită îngrozită la ceas, îşi înşfăcă masca şi geanta şi coborî aproape în fugă scările către Prince of Wales Drive. Gândindu-se la inima ei în galop, îşi încetini o idee paşii - temându-se că, în loc de o noapte liberă, avea să le ofere doctorilor o criză la fața locului. Spera să apară un taxi, pentru că altfel întârzierea devenea cronică.

Dorințele ei aveau aripi, aşa că apăru taxiul - alb, asortându-se cu înfățişarea ei - care întoarse, descriind unUpe Chelsea Embankment, şi o lăsă în capul digului. Lucy rămase pe trotuar, ezitând. La poartă stătea Femeia cu Coasa. Detaliile costumului erau alarmant de autentice; crea impresia că şi ea venea tot direct de la lucru - după ce chemase morții într-o altă lume. Simți o spaimă stranie. Tresări când din spatele ei se auzi brusc o voce:

- Cine e această zeiță?

Se întoarse şi dădu cu ochii de o figură clasică de *Carnevale* venețian - o mască frumoasă, elegantă, cu frunze de aur înălțându-se şi luând forma unei cununi, totul din hârtie glasată, susținută de o baghetă. Fu cu adevărat surprinsă când masca se lăsă în jos, dezvăluind chipul unui Alex zâmbitor. înfățişarea lui îți tăia răsuflarea, părea adevăratul Lord Byron, iar ea se gândi că acum îşi ieşise pe de-a-ntregul din rol. Părul îi crescuse ceva mai lung şi era uşor mai buclat, iar barba nerasă îi umbrea obrajii. Ei îi plăcu: i se potrivea cu adevărat, era un nou personaj cu care trebuia să se obişnuiască, o nouă fațetă a caracterului lui. Aşa arăta imaculatul Alex în afara orelor de

serviciu, sau nu dorea decât să intre mai bine în pielea personajului din seara aceea?

In timp ce ea remodela chipul lui din memorie, adaptându-l la noua fizionomie, Alex se concentră asupra înfățişării ei. Nu se grăbea; pe urmă, fără nici un alt comentariu în afară de un zâmbet apreciativ, îi luă mâna într-a lui şi o conduse către Femeia cu Coasa.

- Bilete pentru luntrea către Hades, grăbiți-vă, doctore Stafford şi... Zeiță. Suntem gata să ridicăm pânzele şi jumătate dintre cei de la bord s-au îmbătat deja. Silueta cu glugă aruncă o privire către bilete. în salonul din dreapta o să găsiți o orchestră, iar pentru băuturi mergeți în barul din stânga, sau sub copertină, afară, pe puntea de la prova, pe scările care duc la bar. O seară plăcută!

Lucy era amuzată de tonul vesel pe care Moartea oferea informații, dar când coborâră de pe pasarelă, punând piciorul pe punte, două personaje mascate, costumate în spirite, le săriră în față, tăindu-le calea.

- Mii de scuze, suflete milostive, dar trebuie să-l plătiți pe luntraş pentru călătoria asta către tărâmul morților.

Bărbatul întinse mâna. Alex scoase din buzunar o bancnotă de zece lire şi i-o oferi spiritului. Insoțitoarea acestuia o luă între degetele ei lungi. îşi plimbă cealaltă palmă pe deasupra ei, suflă făcând un gest magic şi bancnota dispăru. Apoi făcu o plecăciune amplă.

- Poate un Troilus pentru această Cressida, bunule doctor? se milogi ea.

Alex duse din nou mâna la buzunar, scoțând de data asta o bancnotă de cinci.

- Mai degrabă o Elizabeth Fry[11] pentru Charles Darwin al tău.

Rânji şi îşi continuară drumul.

- E adevărat, domnule, dar în timp ce noi, cerşetorii, trebuie să ținem pasul cu vremurile, se pierde câte ceva pe drum, nu sunteți de acord?

Alex râse.

- E pentru o cauză dreaptă, după cum ştiți. Aşa că vă mulțumesc, bunule domn.

- în stânga la băuturi, în dreapta la dans?

Alex o lăsă pe Lucy să aleagă, după ce se opriseră, ezitând, pe culoarul dintre cele două săli.

- Să aruncăm o privire.

împinse uşa principală. Valul de zgomot răbufni pentru o clipă, iar încăperea i se păru o reproducere a *Infernului* lui Dante. In atmosfera cețoasă din cauza fumului artificial, se învârtejeau personaje costumate, de toate vârstele. Brațele şi picioarele se agitau, ca într-un soi de friză arhitectonică. De fiecare parte a uşii era plasat câte un schelet autentic. Participanții păreau să-şi fluture diverse părți ale corpului pe deasupra capului, în timp ce întreaga imagine trepida, de parcă ar fi înfățişat o luptă primordială. Lucy avea impresia distinctă că decorurile nu erau închiriate de la vreun teatru, dar nu-l putea întreba pe Alex, fiindcă abia dacă-şi auzea propria voce. Ştia despre glumele studenților şi despre umorul macabru al personalului administrativ, care se manifesta în asemenea ocazii; de asta putea să se lipsească.

---

[11] Militantă pentru drepturi sociale, al cărei chip apare pe bancnota de cinci lire sterline (n. tr.).

Alex închise cu hotărâre - şi cu prefăcută oroare - uşa sălii de dans, lăsând dincolo de ea cea mai mare parte a zgomotului.

- La stânga, la bar!

Dădură amândoi din cap, manifestându-şi acordul, se întoarseră către cealaltă uşă şi îi trecură pragul.

încăperea era plină de personaje costumate, iar barul fusese amplasat în capătul opus. Clienții erau serviți de un doctor Frankenstein ciufulit, ajutat de o droaie de discipoli. Partea de dincolo de tejghea reproducea un laborator de anatomie. Pe rafturi erau clopote de sticlă printre retorte, flacoane colorate şi alte recipiente în care erau expuşi creieri, ficați, rinichi, mâini şi labe ale picioarelor, toate conservate în formol.

- Damien Hirst[12] s-ar simți aici ca acasă, remarcă Lucy în timp ce îşi făceau loc prin mulțime.

- Ți se pare că te pătrunde până-n măduva oaselor?

Alex era convins că umorul sarcastic al lui Lucy putea să facă față; dar nu se simțea la fel de sigur în privința inimii ei firave.

- Salutare, doctore Stafford, i se adresă Frankenstein. Poate că dumneavoastră şi prietena dumneavoastră v-ați simți mai bine la etaj. Tocmai l-am văzut pe distinsul doctor Azziz stând de vorbă cu administratorul şi urcând acolo, acum vreo zece minute. Luați-o pe scările alea.

Le indică direcția cu cotul drept, în timp ce destupa două sticle de bere cu o singură mână, turnând apoi, cu dexteritate, conținutul tuturor celor patru sticle pe care le ținea în ambele mâini în tot atâtea pahare.

- Şase lire, vă rog.

---

[12] Artist britanic (n. 1965), ale cărui lucrări au ca temă centrală moartea (n. tr.).

Se adresase unei regine Elisabeta cu părul roşu ca flacăra, care căuta în poşetă.

- Al naibii de inconfortabil corsetul ăsta, nu-i aşa? i se plânse regina lui Alex, cu un accent puternic, plătind şi trăgând paharele de pe tejghea cu amândouă mâinile, pentru a se pierde din nou în mulțime.

- Eu n-am de unde să ştiu, comentă doctorul Frankenstein, fără a se adresa cuiva anume; dar se uită în ochii lui Alex, căruia râsul îi încreți fața.

Frankenstein le turnă în pahare o jumătate de sticlă de şampanie şi suc proaspăt de portocale şi îşi flutură palma, în semn de rămas-bun. Pentru că Alex nu avea nici o mână liberă, Lucy se agăță de brațul lui şi îşi făcură loc prin bar, ieşind apoi în aerul curat al serii.

Vasul înainta deja pe fluviu, scăldat în lumina crepusculului, când se pomeniră în mijlocul a ceea ce, la prima privire, părea a fi o reuniune din Londra anilor 1750, a aristocraților lumii medicale şi a prietenilor acestora. Atmosfera i se păru lui Lucy aproape ireală. După o clipă, recunoscu o parte dintre personajele care îi apăruseră în fața ochilor şi pe care le văzuse cu ocazia nenumăratelor ei vizite la un spital sau altul. Erau aproape cincizeci de persoane, aşezate sau stând în picioare. Trei asistente cu tenul proaspăt chicotiră cu ochii la doctorul Stafford. Cele Trei Grații, cugetă Lucy. Apoi o remarcară în spatele lui şi se întoarseră cu resemnare, amestecându-se într-un grup de bărbați din personalul administrativ. Secretarii flecăreau în compania unor doctorițe tinere, iar soțiile lor urmăreau din priviri unul sau doi oameni de serviciu. Personalul mai vârstnic gravita în jurul şefilor

administrației şi al membrilor conducerii. întreaga scenă avea ceva de o naturalețe nefirească; un cadril în costume de epocă.

Ciudat. Nici urmă de Jane Cook. Lucy îi observase lipsa. Şopti ceva la urechea lui Alex.

- E de gardă, îi explică el. Altfel ar fi fost aici. Este devotată spitalului, mai presus de orice altceva, dar o să-i pară rău că n-a reuşit să fraternizeze cu Amel în afara serviciului. E eroul ei.

- Şi al meu. Ştii, avem nevoie de el cu toții.

Zona ocupată de mese şi scaune era încălzită din exterior, acoperită de o copertină şi delimitată de pereți din plastic transparent, care păstrau căldura, oferind în acelaşi timp posibilitatea de a admira panorama fluviului. Cele mai hidoase forme ale decorațiunilor macabre păreau să nu fi reuşit să urce

scările. In costumația absurdă a lui Scott în Antarctica, Amel stătea la marginea punții, absorbit de discuția cu două femei - o brunetă înaltă, suplă, şi o blondă cu rotunjimi voluptuoase, care atrăgea privirile în aceeaşi măsură. Alex şi Lucy îşi făcură loc într-acolo, iar Amel îi întâmpină cu prietenie.

- Alexandru cel Mare. Ciudat că nu ți-ai ales un costum macedonean. Sunt atât de bucuros că ai venit alături de noi. Tu şi Lucy, strălucitoarea ta însoțitoare. Eşti atât de frumoasă! Nu sunt câtuşi de puțin surprins, ci fermecat pe de-a-ntregul.

îi luă mâna delicată într-ale lui şi o privi cu atenție, iar Lucy simți sinceritatea complimentului.

- Te rog, salută-le pe aceste frumoase doamne, care sunt, de asemenea, medici eminenți - Zarina Anwar şi Angelica LeRoy, chirurgi de frunte - cu toate că nu le lăsăm să iasă prea des din Harefield! Ne-au asistat, pe doctorul Denham şi pe mine, în timpul transplantului. Doamnelor, îngăduiți-mi să v-o prezint,

după şase săptămâni, şi într-o formă mult mai compactă decât era când ați văzut-o prima oară, pe Lucy King, producător de documentare de televiziune.

Lucy le privi pe cele două femei din fața ei cu ochii măriți de uimire - bruneta rece şi rafinată, cu unghii imaculate, şi blonda surâzătoare şi plină de viață.

- Lucy, pari surprinsă. Oricât de capabil aş părea, nu mă pot concentra niciodată de unul singur atât de multă vreme - operația ta a durat aproape nouă ore -, aşa că le permit celorlalte alter ego-uri ale mele să preia controlul în anumite momente şi să se ocupe de o serie de detalii pe care le pot duce la bun sfârşit mai bine decât mine. Angelica realizează cele mai îngrijite suturi minuscule.

Angelica, o versiune blondă, ceva mai vârstnică, a lui Scarlett O'Hara, întinse mâna. Observă că Lucy îi admira costumația bogată.

- Iți place rochia? Trebuie să spun că ador perioada asta a anului. Lucrurile de genul ăsta îmi aduc aminte de casă.

- De casă?

- Ei, da, ştii, Mardi Gras. Familia mea e din New Orleans.

Lucy era încântată de glasul melodios, care rostise numele oraşului parcă într-o singură silabă prelungă.

- Am sosit de curând, pentru un schimb de experiență de un an, ca să lucrez cu domnul doctor Azziz. Unul dintre cei mai mari artişti din acest domeniu. Se pare că aduce muncii sale ceva în plus, ceva „altcum", ceea ce mi-a trezit dorința de a veni să-l văd. Nu eşti de aceeaşi părere, domnule Stafford? Hait! Scuze, doctore Stafford.

Administratorul-şef - evident maleabil în mâinile Angelicăi - trăgea cu urechea din grupul alăturat şi se grăbi să-i sară în ajutor, cavalereşte.

- Nu-ți face griji, Angelica. Numai Colegiul Regal al Chirurgilor poate înțelege care e misterul deosebirii dintre „domni" şi „doctori". Şi mie mi se mai întâmplă să greşesc.

Alex râse, dând aprobator din cap. Nu le putea explica asta nici măcar prietenilor săi, care erau de părere că se cuvenea să i se adreseze spunându-i „domnule", darămite unei colege nedumerite din America.

- Te rog, spune-mi „Alex", pur şi simplu. Şi ca să-ți dau un răspuns, da, cred într-adevăr că Allah e mulțumit de fiecare dată când Azziz îşi pune echipamentul de chirurg şi începe lupta în teatrul de operațiuni.

Lucy nu reuşi să evalueze tonul lui Alex, însă Amel îi răspunse cu un zâmbet larg.

- Nu râde de mine, tinere Stafford. încerc să nu uit că eşti unul dintre oamenii Cărții[13] - cu toate că, în lumea zilelor noastre, sunt mulți care dau uitării respectarea acestei porunci. Desigur, încă nu m-am hotărât dacă e cazul să cred că eşti într-adevăr ateu, aşa că o să-mi păstrez poziția şi o să-ți acord respectul meu - ceea ce fac din toată inima. L-ai câştigat, în orice caz. In toate privințele.

Apoi îşi reîndreptă atenția asupra lui Lucy.

- Draga mea, e într-adevăr minunat să te vedem aici, fiind una de-a noastră şi arătând atât de sănătoasă. Dă-mi voie să-ți

---

[13] **Nume atribuit în Coran creştinilor şi evreilor, în calitate de persoane tolerate de islam, cărora Dumnezeu le-a dezvăluit Scriptura înainte de naşterea lui Mahomed (n. tr.).**

iau şalul. încă n-ai nevoie de el: datorită sistemului de încălzire, e tot atât de cald ca într-o seară de vară. Cel puțin deocamdată.

- Mulțumesc.

Lucy intuia că Amel se străduia să şteargă linia de demarcație dintre pacient şi medic, dar reacționă dând, într-un fel, dovadă de supunere; îşi scoase şalul şi i-l întinse chirurgului, care îl aşeză pe un scaun. Alex fusese atras cu repeziciune într-o discuție cu Zarina cea de un metru optzeci şi cinci, părând să fi reluat un subiect serios, pe care îl dezbătuseră ceva mai devreme, dar o trase pe Lucy mai aproape cu delicatețe, încercând să o includă în conversație. Ea îi aprecie gestul şi îi ascultă zâmbind o vreme, răspunzând la întrebările care îi erau adresate; se simțea, totuşi, surprinzător de timidă şi de diferită de întregul grup. Remarcă interdependența subtilă a relațiilor care îi uneau pe toți acei oameni şi se simți depăşită. Viețile celorlalți existau într-un soi de bulă de gaz, îşi spuse, care expunea vederii o întreagă panoplie de comportamente umane. Poate că nu era diferită de lumea ei din cadrul televiziunii, dar rolurile erau altfel distribuite. Oare ea avea să se mai întoarcă vreodată la lucru? Gândul îi pieri din minte, fiind complet dezorientată de acel contact cu o nouă dinamică socială. Ei, bine, cel puțin se mai afla încă pe planetă - mulțumită acestui grup de oameni.

- Lucy.

A • •

îşi auzi numele.

- Lucy, cunoşti bine fluviul?

Era Courtney Denham, cu accentul său melodios din Trinidad Stătea alături de soția lui, ascultând schimburile de

replici şi sesizând nesiguranța ei. Părea tot atât de impresionant ca Othello.

- Bună. Era încântată de atenția lui şi se îndepărtă o clipă de Alex. Nu, nu foarte bine.

Nu ştia cum să i se adreseze în afara programului de lucru. II întâlnea, în calitate de pacientă, în fiecare săptămână.

- Dar ar fi trebuit, reluă ea apoi. Stau aici de destul de multă vreme. Nu ne aflăm în locul unde se desfăşoară concursurile de canotaj dintre Oxford şi Cambridge?

- Nu e rău, pentru cineva care vine din colonii. Da, începând de la Hammersmith, de la podul pe sub care am trecut ceva mai devreme, prin Chiswick, pe lângă Eyot şi ajungând până aici. Ea e Catherine, soția mea.

Se întrerupse şi o prezentă pe Desdemona lui, o femeie voinică, sexy, tot atât de înaltă ca soțul ei. Catherine răspunse surâsului lui Lucy cu un zâmbet plin de energie.

- Courtney mi-a vorbit despre tine, Lucy.

- Casa noastră e chiar dincolo de copacii aceia, lângă Castelnau, în Barnes, continuă doctorul ei. O să ajungem în curând la Mortlake.

Stătură toți trei de vorbă, renunțând la orice formalism. Dacă se temuse cumva că risca să depăşească limita interesului profesional, Lucy descoperi că nu avea de ce să-şi facă griji. Urmări o vreme degetul lui Courtney arătându-i detaliile peisajului, până ce vasul devie brusc, întrerupând comentariile doctorului. Toată lumea se înțepeni bine pe picioare, iar o sticlă de şampanie şi câteva pahare căzură pe punte. Ambarcațiunea zvâcni, virând scurt către țărm, şi prova se afundă când motoarele intrară o clipă în marşarier. Lucy tresări şi, în timp ce îşi recăpătau echilibrul, toți cei din jur se întoarseră, să vadă ce

se întâmplase. Priveliştea care se zărea de pe puntea superioară aşternu liniştea asupra chefliilor. De sub bordul vasului lor apăru o barcă de agrement. Era una dintre cele mai frumoase pe care le văzuse vreodată Lucy, desăvârşită până în cel mai mic detaliu, lucioasă, roşu cu auriu. Smulse câteva oftaturi şi expresii de încântare de la Cele Trei Grații.

Chiar şi în lumina cu luciri de chihlimbar, Lucy putea să-i vadă pe ocupanții bărcii cu o neobişnuită claritate. Pe margini erau înşiruite două rânduri de trompetişti; vâslaşii trudeau din greu ca s-o scoată din siajul vasului închiriat, în care intrase când acesta din urmă făcuse manevra de evitare. O copertină cu dungi aurii adăpostea un grup de oameni în veşminte de nobili. Unul dintre ei, cu haine mai strălucitoare decât ale celorlalți, stătea în afara grupului, iar alături de el se afla un bărbat cu o mantie neagră şi cu un colan în jurul gâtului.

O scenă dintr-un film, îi spuse ochiul ei de profesionist; dar detaliile erau fantastice. Costurile erau, probabil, uriaşe, chiar şi pentru cea mai costisitoare producție hollywoodiană. Ce căuta vasul acela acolo pe Tamisa, de Halloween? Poate că ambasadorul Italiei organizase propriul său carnaval venețian. Sau erau nişte tinere celebrități? Nu recunoştea pe nimeni. Ambarcațiunea era acolo sub ochii a mai bine de două sute de oameni ce ignorau dezastrul pe care l-ar fi putut produce făcând un viraj în calea altei ambarcațiuni. De ținut minte că majoritatea angajaților spitalului se îmbătaseră atât de tare încât nu-şi mai aminteau nici măcar ce zi a săptămânii fusese dimineață. Toată acea beție era pentru o cauză bună - îl auzi pe Alex glumind pe seama ei şi chicoti; apoi se înfioră dintr-odată. La ce anume se uita?

Uşile sălii de dans de dedesubt se deschiseră şi o parte dintre dansatori se grăbiră să urce pe puntea superioară, dornici să afle ce se petrecuse. Nivelul de zgomot crescu de peste o sută de ori, cel puțin în mintea lui Lucy. Deasupra tuturor se înălța, clar şi puternic, sunetul strident al trompetelor. O fanfară de trompete. Le putea auzi limpede, de dincolo de distanța modestă care separa cele două ambarcațiuni.

- Ce plimbare de Halloween, remarcă în dreapta ei vocea amuzată a unui sud-african.

- Nu poate fi asta, e o chestie prea deşteaptă. Arată atât de cinematografic, răspunse partenera lui.

- O operă, dragă. Nu e nici un Cecil B.[14] prin preajmă. Aş fi vrut să fiu şi eu acolo. Costumele alea divine! Şi să zăboveşti asupra acestei viziuni superbe, a mantiei aruncate pe umeri... sugerând indecența, în stilul lui Byron. Fac pariu că are un succes nebun.

- Ei, ne-au atras atenția, veni răspunsul.

- Hai să luăm un aperitiv cu caviar. Oh, rochia ta e superbă, scumpo.

Vocea i se adresase, râvnitoare, lui Lucy, în timp ce plecau în grabă.

Ea nu le luase în seamă comentariile, nici nu observase că Alex ajunsese exact în spatele ei. Mintea şi întreaga ei ființă erau concentrate asupra grupului de pe vasul de agrement. La rândul lor, pasagerii acestuia se holbau cu ochii pironiți asupra ei şi a vasului în care se afla. Un bărbat brunet, înveşmântat în catifea, îi reținu privirea ca un magnet. De parcă ar fi fost doi

---

[14] Cecil Blount DeMille (1881-1956), producător american de filme, cunoscut pentru spectaculozitatea acestora (n. tr.).

prieteni despărțiți de soartă. Ochii li se întâlniră preț de câteva secunde cât o eternitate, incapabili să se desprindă.

El vorbi cu un puternic accent străin, în timp ce magnifica ambarcațiune aproape că se atinse de vasul lor. Lucy simți un amestec de mirosuri exotice: de trandafiri şi de lămâi, precum şi de pisică, de canal şi de mâncare. Auzi cuvintele lui răsunând, aidoma unui dangăt plin, de clopot: *Sator Areopo Tenet Opera Rotaş*.

Le pronunțase în mintea ei, atât de clar de parcă i-ar fi stat alături. Cele două vase trecură unul pe lângă celălalt, alunecând printre undele învolburate ce păreau să fi adus, pentru moment, Scylla[15] pe Tamisa. Intre cele două ambarcațiuni se formase un curent aspirant, ca un vârtej; pe urmă se îndepărtară, purtate de apele fluxului. Vasul de agrement se redresă şi, în întunericul care se lăsa, destinația lui se contură în ochii lui Lucy sub forma unui şir de trepte ce urcau către grădină şi către o alee, abia vizibilă printre câteva case, care se îndrepta spre o biserică afiată ceva mai departe de mal.

Inima ei bufnea, cu un zgomot mai degrabă surd; lumea din jur scotea un sunet găunos, cum se întâmplă când îți afunzi capul în apă, umplând spațiul cu ecouri. Oamenii de pe vasul ei se pierdeau în uitare, cu toate că undeva, în apropiere, simțea căldura prezenței fizice a lui Alex. Vedea limpede linia cheiului. Un bărbat voinic, bărbos, purtând o robă academică, ieşi în fugă din grădină, urmat de mulți alții, iar ocupanții vasului începură să se răspândească pe trepte. Se auzi din nou sunetul de trâmbiță, dar melodia suavă se transformase acum într-un dangăt ascuțit de clopot. Ce alai uluitor - o petrecere

[15] **Monstru marin din mitologia greacă (n. tr.).**

uimitoare. Purtau toți costume de epocă fără cusur, iar trompetiştii înveşmântați într-un roşu strălucitor continuau să cânte aidoma unei fanfare; bărbatul în straie de profesor se înclină în fața altuia, cu înfățişare princiară, care fusese pe vas. Necunoscutul - poate un călugăr, deşi purta haine superbe - pe care îl privise în ochi coborî din ambarcațiune, ceea ce făcură mai mulți nobili eleganți şi câteva persoane aparent mai puțin importante. Se întoarseră o clipă spre fluviu, salutând-o discret pe Lucy înainte de a se îndepărta, traversând pajiştea în lumina tot mai firavă.

Pe vasul ei, liniştea se spulberă treptat; conversațiile despre ceea ce văzuseră se răspândiră în toate colțurile.

- Un bal mascat splendid, presupuse o voce.

- Uluitor! Cineva a avut, probabil, mare bătaie de cap ca să organizeze totul aşa cum se cuvine, zise altcineva.

O altă persoană comentă, părând iritată:

- Sinistru, dacă vreți să ştiți părerea mea. Ca nişte spioni care supraveghează pe toată lumea.

Zgomotele se revărsară, apoi se retraseră iarăşi, în timp ce dansatorii se întorceau în interior, deschizând şi apoi închizând uşile în urma lor.

Vasul îşi încheie călătoria în amonte, întoarse şi o porni în aval. Lucy nu scotea nici un cuvânt, iar Catherine Denham îşi înclină capul într-o parte, gânditoare. Schimbară priviri pline de înțelegere, dar nici o vorbă.

- Se pare că veneau direct de la Hampton Court Palace, îi spuse Angelica Zarinei, care avea o mină preocupată. Vorbea ca un copil încântat, căruia i s-a acordat privilegiul de a vedea ceva

deosebit. Ca o fisură în timp, care ar trebui să lege lumea morților de a celor vii.

- Studiourile Twickenham, fără nici o îndoială, replică Zarina.

- De fapt, veneau de la Oxford, explică Lucy, dar numai către ea însăşi.

Alex şi Amel se desprinseseră de grupul lor şi o încadraseră, în timp ce ea încremenise lipită de balustradă, traversând cu privirea apele întunecate şi cercetând malul fluviului, în căutarea unei urme a bărcii roşii-aurii şi a scărilor pe care le urcaseră pasagerii ei.

Alex privea dincolo de toți şi de toate, repetând cuvintele stranii pe care le văzuse împreună cu Simon, cu numai două săptămâni mai devreme:

- ***Sator Arepo...***

Radiind căldură, mâna lui se aşeză cu delicatețe pe spatele lui Lucy, apoi se grăbi să se-ntindă după şalul ei, pe care i-l strânse în jurul umerilor, fiindcă o simțise tremurând.

- Degetul care se mişcă scrie, sugeră el cu voce scăzută, iar Amel dădu din cap, cu un aer meditativ. . . * . . A Nimeni nu mai adăugă nimic. In timp ce vasul traversa zona Mortlake, erau cu toții cufundați în gândurile lor. Clopotnița Bisericii St Mary din Mortlake se zărea în spatele unui şir de vile, cu toate că sub giulgiul des al întunericului nu puteau desluşi casele pe care le văzuseră cu puțin timp în urmă. Se zăreau nişte depozite, un local, o clădire frumoasă, în stil georgian. Dar noaptea înghițise barca, scările şi oamenii.

MORTLAKE, 15 iunie 1583

Ambarcațiunea reginei alunecă pe apele Tamisei, umflate de fluxul în creştere, îndreptându-se către zona Mortlake a fluviului. Se aud țipetele pasagerilor când vasul se leagănă, pentru câteva clipe, prins de curentul puternic creat de un altul, cu o înfățişare stranie. Se pare că o adiere tomnatică a tulburat pacea zilei lor de iunie. Pe fluviu, traficul e întotdeauna intens; dar muritorii de rând ar trebui să se ferească din calea ambarcațiunii regale.

Signor Bruno îi reduce la tăcere:

- Ea nu e o muritoare. A străbătut tărâmul morților. E o zeiță. Un înger al luminii. Lucina - cea care dă lumină.

Pronunță cuvintele clar, cu accentul lui de italian. Ii face semne cuiva care se grăbeşte să le iasă în întâmpinare. Un bărbat înalt, suplu şi arătos, cu arătos plăcut împodobit cu un cioc, apare pe malul apei în veşminte de artist, în culori palide, cu mâneci largi. E urmat de soția şi de servitorii săi, precum

şi de o droaie de copii care aleargă prin grădină şi pe aleea dintre case şi acareturi, către treptele debarcaderului. A sperat că ambarcaţiunea regală avea să se oprească, pe drumul de întoarcere de la Oxford către Londra. Fanfara şi trompeţii anunţă sosirea Alteţei Sale Regale, lordul Albert Laski, palatin de Sieradz, însoţit de charismaticul său prieten şi elev, Sir Philip Sidney, curteanul, şi de toată suita lor. Speranţele i s-au îndeplinit.

John Dee a urmărit cu atenţie dezbaterile care au loc la Oxford de câteva zile. Zvonurile despre ele se scurg în josul fluviului, în trombă. Doctorul Dee e acum curios să-l cunoască pe rău famatul călugăr italian Giordano Bruno, care a aruncat universitatea într-o adevărată debandadă, expunând o serie de teze ştiinţifice şi filozofice despre care doctorul Dee crede că depăşesc puterea de înţelegere - aşadar şi pe aceea de a accepta - a întemeietorilor instituţiei, numiţi de Bruno dogmatici. La rândul lor, ei l-au numit escroc; dar acestui om i s-a adus şi acuzaţia gravă de erezie şi de blasfemie. Are o serie de idei legate de nemurirea sufletului şi de doctrina reîncarnării şi, în acelaşi timp, vorbeşte despre alte sisteme solare şi despre sori - mai mulţi sori - ce îşi răspândesc propria lumină, planetele fiind o reflexie a acesteia. Teoria lui Copernic e heliocentrică - Soarele în centrul tuturor lucrurilor; Bruno vorbeşte despre un univers teocentric - Dumnezeu în centrul tuturor lucrurilor. Lui Dee îi place ce susţine el: că ar trebui să-l căutăm pe Dumnezeu în natură, în lumina Soarelui, în frumuseţea fiecărei primăveri de pe Pământ.

- Noi înşine, le-a spus de curând prietenilor săi, precum şi lucrurile pe care le numim ale noastre apar, dispar şi se întorc.

E o idee convingătoare, fascinantă - poate puțin bizară? Dar din câte a înțeles Dee, lucrările lui Bruno se încadrează bine în domeniul propriilor lui studii, pe care intenționează să le ducă mai departe.

- Mărite Prinț, sosirea înălțimii Voastre îmi face onoare şi, pentru aceasta, Domnul fie lăudat. Plecăciunea lui Dee în fața bărbatului înveşmântat în catifea e adâncă, rafinată. Doamnelor şi domnilor, sunteți bine-veniți în casa şi în biblioteca mea.

Acum i se adresează tânărului curtean cu înfățişare captivantă, care se înclină la rândul său cu grație, apoi strânge cu multă căldură mâinile gazdei sale, şi totodată mentor, într-un salut mai puțin protocolar. Cei doi se răsucesc, privind pentru scurt timp către malul opus al fluviului.

Dee îl studiază acum pe bărbatul mărunțel şi brunet din Neapole. Fără să se sinchisească de etichetă şi fiind mult mai preocupat de fluviul însuşi, italianul îl întreabă, simplu:

- Ai văzut-o? Pe frumoasa cu păr întunecat?

Bătrânul dă uşor din cap, adâncit în gânduri, urmărind din priviri întinderea apei, unde vasul luminat de torțe, apărut exact înainte de sosirea prietenilor săi, începe deja să piară din vedere. O corabie-fantomă, decide el. Se întoarce spre oaspetele său, strângându-i mâna.

- Signor Bruno. E stranie viziunea asta. Totuşi, demonii ne-ar putea ispiti, deşi spiritele par luminoase.

Signor Bruno nu se tulbură.

- Deşi brunetă, ea e adevărata frumusețe luminoasă. Arborele cabalistic ne învață, prin mijlocirea lui Kether, că izvorul luminii ne călăuzeşte gândurile şi faptele. N-ai auzit-o? Ea e adierea ce suflă asupra lăutei lui Apolo. Când va vorbi iubirea,

vorbi-vor zeii într-un glas şi vor aduce cerul în slujba armoniei lor. SATOR AREPO TENET OPERA ROTAŞ.

- Dumnezeu ține roata creației în mâinile sale. Dee explică sensul cuvintelor în limba engleză. Şi ce lume excepțională, complexă şi minunată este aceasta!

Se întorc cu spatele către fluviu şi traversează pajiştile alături de însoțitorii lor, mergând către casă.

- Iar ea e o făptură celestă, şopteşte Bruno, uitându-se încă o dată peste umăr, în căutarea apariției topite în depărtare.

Când reveniră pe chei, Alex o cuprinse pe Lucy - acum înfăşurată în haina ei rococo, cu margini aurii - cu un braț protector şi se grăbi să o conducă spre automobilul său. Era scârbit de sine însuşi pentru că îi pusese sănătatea în pericol, aparent prea curând după operație. De când părăsise spitalul, Lucy nu mai dăduse nici un semn de boală, era un pacient model din toate punctele de vedere şi se refăcea fără probleme; dar devenise neliniştitor de tăcută şi era limpede că o extenuase ceva în seara aceea. Pielea ei era rece la atingere şi îl îngrijora ideea că ar fi putut răci - ceea ce ar fi avut efecte catastrofale în lipsa unei intervenții urgente. Aşa că doctorul luă imediat locul bărbatului şi o conduse la spitalul Brompton. îşi întinse mâna peste volan şi strânse mâna ei rece, încălzindu-i-o, examinând-o cu un gest în care îşi pusese, în acelaşi timp, îngrijorarea şi afecțiunea. „Ar fi fost romantic, se gândi ea, dacă n-ar fi părut atât de alarmat."

După ce ajunseră la intrarea laterală a spitalului, se linişti văzând că el o conduce la lift în loc să o aşeze într-un scaun cu rotile. Alex o instală fără piedici într-o rezervă şi o cuplă la un electrocardiograf. Pe urmă păru să-şi recapete calmul desăvârşit în vreme ce le dădea instrucțiuni, cu voce scăzută, celor din

jurul său. Doi medici tineri erau surprinşi văzând că îşi abandonase obişnuita funcție de imunolog, mulțumindu-se cu rolul unui secretar priceput la toate. Nu voia s-o lase în grija nimănui altcuiva.

A

- Sunt într-adevăr în pragul morții? In sinea ei, Lucy era înspăimântată de drama pe care o provocase şi încerca să domolească agitația. Credeam că în seara asta - pe doc - m-a dat în grija ta.

Se străduia să imprime cuvintelor o tentă de frivolitate, fiind, evident, mai puțin îngrijorată decât Alex, dar instinctul îi spunea că şansele unei relații mai apropiate între ei se topeau, aşa cum se topise buna dispoziție de pe chipul lui când îşi dăduse seama cât de înfrigurată era şi când văzuse culoarea dispărându-i din obraji.

- Nu mă îndoiesc că interpretez cu prea mult zel partea tragică a comediei, se străduí el să glumească, conştient de jena ei. Dar va trebui să-mi treci cu vederea prudența înnăscută - numai de data asta.

- încerc să mă simt flatată.

Lucy se străduí să-l tachineze, dar atenția lui Alex se focalizase asupra sarcinii sale de moment, trecând cu vederea tonul ei ironic, pe care un alt bărbat l-ar fi luat drept flirt.

Amel îşi făcu apariția în scurt timp, urmărit de râsetele personalului deghizat în schelete, cu toate că Alex îl rugase să nu-şi strice restul serii.

- Alex, o să reuşim să te atragem înapoi, smulgându-te din brațele iubitei tale imunologii?

Amel se amuză văzând că-i lua tensiunea lui Lucy şi că îşi asuma întreaga responsabilitate în privința ei.

- Cred că exagerez, dar vreau să mă conving că o evaluare bine documentată nu-mi contrazice instinctul. Masa rezervată pentru cină poate să mă mai aştepte încă o jumătate de oră.

Lucy părea gata să ceară scuze: tocmai aşa ceva n-ar fi vrut. Dar în timp ce monitorul afişa rezultatele, Amel îşi exprimă mulțumirea prin câteva sunete nearticulate. Privindu-şi pacienta, se declară de acord cu Alex în privința uşoarei ei palori şi a temperaturii nefiresc de scăzute.

- Totuşi, n-avem de ce să ne facem griji, nu mă îndoiesc de asta. Nici n-avem de ce să ne gândim la o angiogramă. Inima e foarte puternică, bătăile sunt superbe. Bineînțeles că încă nu s-au realizat toate conexiunile nervoase, dar inima în sine e sănătoasă. Totuşi, eşti palidă, Lucy, şi văd în ochii tăi că în seara asta ai tras o spaimă. De aceea îi dau dreptate colegului meu, aici de față. Aruncă peste umăr o privire amuzată către Alex. Probabil că trebuie să te ținem în spital, sub observație, dar nu mai mult de o noapte. O formalitate, pe răspunderea mea, doctore Stafford, adăugă cu un zâmbet adresat pacientei.

Alex era încântat pentru că Amel o luase personal în primire; dar când îi lăsă singuri o clipă, ca s-o sune pe Grace şi să-i explice că în seara aceea colega ei nu avea să se-ntoarcă acasă, Lucy îşi dezvălui dezamăgirea în fața chirurgului, cu privirea unei fetițe căreia i se spulberaseră speranțele tocmai de ziua ei.

- E modul lui de a-ți spune cât de importantă eşti. Amel încercă s-o consoleze fiind, probabil, mai conştient decât ea însăşi de intensitatea sentimentelor ei. Cred că prudența lui

exagerată e o greşeală şi că, pur şi simplu, te-a luat frigul cât ai stat pe vas. O baie caldă şi un somn bun ar fi rezolvat totul; dar nu strică niciodată să faci lucrurile aşa cum se cuvine. N-au trecut decât şase sau şapte săptămâni de la operație.

Lucy dădu din cap, resemnată.

- E tipic pentru mine să mă retrag în mod jenat. S-ar putea spune că e un obicei pe care l-am cultivat toată viața.

îşi ridică ochii spre el, deznădăjduită. Amel se aplecă şi o privi pe deasupra ochelarilor.

- Totuşi, n-ai de ce să te grăbeşti. Obişnuieşte-te cu ideea că timpul e acum de partea ta. De fapt, privind latura pozitivă, pulsul şi tensiunea ta sunt excelente şi eşti într-o stare mult prea bună pentru a te afla aici. Sunt mulțumit de evoluția ta şi avem o ecocardiogramă corespunzătoare după un timp scurt, aşa că situația e excelentă. După părerea mea, acest mic episod nu are nimic de-a face cu o respingere. Şi nimeni nu ştie asta mai bine decât Alex. In privința asta, instinctul lui e imbatabil.

Posesorul instinctului imbatabil se întoarse şi Amel se gândi că era indicat să le aducă aminte amândurora că avea o rezervare pentru cină şi două însoțitoare încântătoare, care aşteptau să li se alăture.

- Sunt de acord cu o EKG, dar o eco nu e necesară, Alex. Poate doar un antibiotic - şi o putem externa mâine dimineață. Până atunci, o să aibă nevoie de hrană ceva mai consistentă. Le adresă un zâmbet ciudat. Interesantă seară, nu-i aşa? Dădu să plece, apoi i se adresă lui Alex: Şi pe urmă, treci mai departe.

Alex nu trebuia avertizat, pentru că se hotărâse să nu discute despre incidentul straniu de pe fluviu, cu toate că vorbele pe care le auzise stârniseră ceva în el. II duseseră imediat cu

gândul la extraordinarul sistem de siguranță pe care şi-l încărcase Will pe laptop - misteriosul Careu Sator. Părеau să aibă ecouri în tot ce se petrecea acum în jurul lui şi se întrebă ce semnificație avea e-mailul lui Will - referirea la fluviul neîntrerupt al înțelepciunii - în lumina plimbării lor pe Tamisa din seara aceea, îşi dădea seama că nici Amel şi nici Lucy nu credeau că tot ceea ce văzuseră avea o explicație pe de-a-ntregul rațională. Cu gândul dus, îl urmări pe Amel îndepărtându-se, apoi se întoarse spre Lucy. Locul zeiței celeste fusese luat de o făptură fragilă, în haine de spital, iar el jucă rolul unei garderobiere, aşezând superba creație din mătase pe un umeraş pe care îl aduse exact cu acest scop. Lucy părea istovită; cu toate acestea, chipul ei era de o limpezime strălucitoare. Poate că e la fel de înțeleaptă ca Atena, se gândi; dar este tot atât de vulnerabilă ca Florence Dombey sau Catherine Morland; plecată în lumea largă, departe de protecția familiei. Cu siguranță că nu era momentul potrivit s-o părăsească.

- Am de completat câteva fişe de observație. Te-ai simți în largul tău dacă aş sta aici, ocupându-mă de ele? Arătă către scaunul de lângă patul ei. Aş fi încântat să te am eu însumi sub ochi.

Lucy riscă să-i adreseze un zâmbet curios.

- Nu că n-aş avea încredere în oamenii locului - dintre care unii n-au închis ochii de treizeci de ore sau mai mult. Dar o să mă ajuți să scap de propria mea neglijență.

Chipul lui Lucy se relaxă pentru prima oară în ultima oră. Se mulțumi să dea din cap, neavând încredere în propria voce. Alex citi ceea ce credea el că însemna expresia feței ei şi îi întoarse zâmbetul.

- Dar trebuie să-ncerci să dormi, Lucy; nu mă lăsa să te-mpiedic s-o faci.

Ea închise imediat ochii, ca un copil ascultător, şi alunecă repede în brațele unui somn brusc, populat pentru început de personajele în veşminte bogate de pe imensa ambarcațiune, care se topiră apoi în peisajul glacial al unui vis.

Un bărbat în straie sărăcăcioase era îngenuncheat în fața altuia, aşezat pe un scaun, iar acest al doilea purta haine roşii, superbe, tivite cu brocart. Lucy văzu că înfățişarea celui dintâi nu era nicidecum atrăgătoare, că era mai degrabă scund şi negricios şi că purta un veşmânt grosolan din lână, care fusese cândva rasa unui călugăr. Lucy simți că bărbatul îngenuncheat se afla în fața judecății adversarului său. Numai că era distrat, în mod pervers, neacordându-i suficientă atenție judecătorului, îşi ținea ochii pe jumătate închişi sub lumina palidă, hibernală, ce pătrundea prin ferestrele înguste ale încăperii, ferestre prin care se zărea un pod.

- Ponte Sant'Angelo, Lucina, îl auzi spunându-i; şi o privi adânc în ochi, aşa cum o făcuse mai devreme, la căderea serii.

încercă să îi zâmbească, alinându-l. Era bărbatul din barcă, cel în sutană, călugărul.

- Beatrice Cenci, care nu petrecuse în lumea asta decât douăzeci şi cinci de ani, îi spunea el lui Lucy cu voce scăzută, a fost decapitată pe podul ăsta, pentru uciderea tatălui ei, care o violase în repetate rânduri. Fratele ei mai vârstnic a fost tras pe roată şi tăiat în patru, tot aici - doar cu un an în urmă. Sanctitatea Sa a vrut să dea o lecție, avertizând alte familii nesupuse.

Lucy nu avea idee cum ar fi trebuit să reacționeze, dar îl văzu luându-şi ochii de la ea şi de la fereastră şi îndreptându-şi-i către bărbatul în roşu. Pe urmă vorbi din nou, la fel de limpede cum îi vorbise ei în seara aceea:

- Biserica greşeşte, Altețа Voastră. A pierdut legătura cu învățăturile neprihănite ale apostolilor, care converteau oamenii predicând şi oferindu-le exemplul unei vieți curate. însă în zilele noastre, toți cei care nu doresc să fie catolici trebuie să îndure durerea şi pedeapsa. Forța, nu dragostea, e folosită ca să-i convingă de „adevăr" pe cei care se îndoiesc.

Pe urmă îşi întoarse fața de la omul a cărui putere stătea în destinul lui lumesc şi se uită din nou la spiritul strălucitor al lui Lucy, de parcă ar fi fost posedat, vorbind, s-ar fi zis, cu îngerii:

- Sufletul omului, Lucina, e singurul Dumnezeu care există - să nu te îndoieşti niciodată de asta. Şi cum îl putem slăvi?

Acum bărbatul celălalt - trebuie să fi fost vreun cardinal, se gândi Lucy - îi spunea celui de pe podea ceva ce ea abia dacă putea auzi; ceva despre faptul că se zăvora singur în propria închisoare şi în propria soartă, aruncând apoi cheia. Li se adresă temnicerilor, ridicându-şi vocea până la o intensitate la care ea o putea desluşi limpede.

- Predați-l în mâinile autorităților, să facă ceea ce trebuie făcut; dar aveți grijă să primească o moarte blândă, în măsura în care e posibil fără vărsare de sânge.

Călugărul fusese silit să îngenuncheze o vreme, după cum înțelese Lucy; dar acum el se ridică.

- Teama cu care rosteşti sentința e mult mai mare decât aceea cu care o primesc eu.

Avea vocea pe deplin liniştită, fără vreo urmă de mânie sau de spaimă. Cuvintele lui îi reduseră la tăcere pe toți cei de față.

Ea privea faptele care i se desfăşurau în fața ochilor fără să aibă nici un fel de forță fizică şi de control asupra propriului trup. Era paralizată de răsunetul cizmelor pe dalele de piatră, vedea răsuflarea înghețată a personajelor din acel teatru al misterelor, simțea ea însăşi frigul, avea impresia că mâinile şi picioarele îi erau grele şi undeva departe. Se foi în pat şi, pe jumătate adormită, simți firele care îi erau fixate pe piept şi văzu umbra unui înger care stătea alături de ea, cu capul plecat; apoi îşi coborî din nou pleoapele îngreunate şi adormi la loc.

Când se trezi, era o dimineață însorită, se simțea uşoară ca un fulg şi, după părerea ei, inima îi bătea melodios. Scaunul era gol, cu excepția trusei ei de noapte, care ajunsese probabil acolo grație bunăvoinței lui Grace; dar pe masa de alături găsi un mic buchet de trandafiri roz, miniaturali, şi un bilet scris cu stiloul, cu litere apăsate, înclinate:

Pentru Ariadna adormită, când se va trezi. Azi îmi petrec ziua cu fiul

meu, dar mâine sunt liber. Eşti destul de curajoasă ca să iei prânzul la Mortlake, cu mine şi cu câţiva prieteni ai mei?

Era semnat „Alessandro", alter egoul lui din seara precedentă. Doctorul plecase iarăşi; poate că avea să reapară bărbatul. Şi da: era foarte interesată să vadă din nou Mortlake, de data asta la lumina zilei.

- Să vi le pun în apă? întrebă o voce veselă, desprinsă din uniforma unei infirmiere.

îi răspunse cu un zâmbet senin.

- Nu. Mulțumesc. Plec astăzi, iar ele merg cu mine, acasă.

Pe pat zăceau trei rânduri de haine care nu-i erau pe plac. Siân spera să radieze, în ziua aceea, o încredere în sine care îi lipsea cu desăvârşire. Ca stilistă de profesie, era a doua sa natură să orchestreze o vestimentație aleasă cu atenție, care dezmințea faptul că ar fi avut vreo supărare şi îi dădea un aspect nonşalant, de parcă şi-ar fi ales în câteva minute haine ce ar fi putut da un plus de farmec copertei revistei *Vogue*. Ce nu era în regulă? Nu putea scăpa de teama față de o asemenea strălucire facilă.

La cererea lui Calvin, planificase pentru început o plimbare prin Barnes Common, traversând parcul în direcția Mortlake. Pantofi fără toc, se întrebă ea, sau ghete? Pe urmă prânzul la un vechi restaurant de pe malul fluviului, aşa că era nevoie de o vestimentație practică şi, în acelaşi timp, feminină. Doar nu mergeau la The Ivy[16]. Plus că era o zi răcoroasă, de început de noiembrie. Şi era vorba de noul ei prieten față de care voia să fie, mereu, cu un pas înainte. Şi de cea mai bună prietenă a fostului ei iubit, care se întâlnea pentru a doua oară cu acest „nou" bărbat al ei, din cauza căruia se simțea ea neliniştită.

Dar mai presus de toate, se temea de dezaprobarea lui Alex, o apăsa gândul îngrijorător că i-ar fi putut lua în nume de rău faptul că îl înlocuise pe excepționalul lui frate cu un văr pe care el nu-l întâlnise decât o singură dată. Asta se întâmplase la înmormântarea lui Will, când toată lumea era prea şocată, prea amorțită ca să gândească. îşi spuse că Alex fusese rece față de Calvin. Ei, poate că da. Sau poate că în ziua aceea mintea lui Alex fusese altundeva, departe. Dar reuşise cumva să rostească

[16] **Restaurant celebru din centrul Londrei (n. tr.).**

elogiul funerar - într-o biserică de țară plină până la refuz - cu o cadență bogată, care îl făcuse până şi pe deprimatul Simon să ridice ochii, privindu-l apreciativ şi ascultându-i discursul de un umor fin şi cald cu o expresie apropiată de un zâmbet. încă îi mai venea să plângă când şi-l amintea rostind cuvintele de încheiere, spunând că suntem făuriți din aceeaşi plămadă cu visele, că „scurta viață împrejmuită ne e de somn". Will îi spusese uneori aceste cuvinte, din *Furtuna* lui Shakes- peare, de parcă ar fi avut o presimțire a propriei sorți. Simți un nod în gât, dar îşi opri cu hotărâre lacrimile. Ar fi fost *prea* mult pentru ziua aceea. Auzi bâzâitul interfonului, urmat de vocea lui Calvin, care se pregătea să urce. Era timpul să se hotărască, aşa că încercă să se relaxeze. îşi puse o jachetă roz, de călărie, cu nasturi multicolori pe manşete şi cu un trandafir de mătase pe rever. Avea un aspect stilat, excentric, şi aşa trebuia să fie.

- Will m-a părăsit, şopti pentru ea însăşi, aşa că e greu să mi se poată găsi vreo vină fiindcă a apărut altcineva în viața mea. Alex a fost întotdeauna prea amabil ca să mă facă să sufăr pentru asta.

Dar simțea o nelinişte şi o nervozitate de neînțeles.

La ora unsprezece dimineața fix, Alex o salvă pe Lucy de singurătatea zilei de duminică, observând că mina nesănătoasă de vineri seară dispăruse. Părul ei negru era prins într-o coadă de cal, de care înnodase o eşarfă, şi avea un aer de o senzualitate castă, fiind, cu siguranță, încântătoare. O luă cu delicatețe de mână şi o conduse la maşină. Vorbind într-un ritm lejer, îi povesti ce era cu prânzul acela, realizând că întâlnirea cu prietenii lui ar fi putut părea oarecum intimidantă. îi povesti că propunerea venise din partea unui văr pe care nu-l cunoscuse

niciodată prea bine şi care voia să-l vadă înainte de a se reîntoarce în State, peste câteva săptămâni. Acum ori niciodată, aşa se punea problema, ținând cont de orarul încărcat al lui Alex. Se gândi să omită complicațiile actualei vieți amoroase a vărului său. Nu îşi evaluase sentimentele față de acesta, cu toate că nu reuşea să identifice, în mod conştient, nici o obiecție.

Simon îşi flutură mâna în timp ce Alex parca pe Woodlands Road, în spatele maşinii lui inconfundabile, cu tracțiune integrală. Fluieră apreciativ în sinea lui când o remarcă pe Lucy la brațul lui Alex, care o conducea către el. Cei doi bărbați îşi strânseră cu fermitate mâna şi Alex făcu prezentările. „La naiba! îşi spuse Simon. De ce sunt doctorii binecuvântați întotdeauna cu un asemenea noroc?"

- Ne-am mai întâlnit? îl întrebă imediat Lucy.

Figura lui deschisă, inteligentă, o făcea să se simtă în largul ei.

- Mi-aş fi reamintit, cu siguranță.

Nu te puteai baza întotdeauna pe galanteria lui Simon; aidoma lui Will, avea un ochi extrem de critic şi un spirit sarcastic, care refuza cu încăpățânare să se plece în fața conveniențelor sociale.

Însă ea era fermecătoare, aşa că adăugă, cu sinceritate:

- Dar sunt încântat de întâlnirea de acum.

Lucy îi zâmbi cu un aer firesc şi începu plimbarea în tihnă, mergând între el şi Alex.

- Siân şi Calvin trebuie să fie pe undeva prin apropiere de iazul rațelor.

Alex vorbise pe un ton placid, dar Simon se întrebă ce o fi fost în inima lui.

- Sunt foarte curios, replică el. Abia dacă am schimbat câteva cuvinte cu el la înmormântare.

Lucy păstra tăcerea. Aflase de la Amel despre cumplitul deces recent din familia lui Alex şi ştia că era greu de presupus că spiritul mortului îşi găsise deja liniştea; dar el nu îi pomenise nimic despre asta, iar ea nu-l cunoştea destul de bine ca să deschidă subiectul, spunându-i că auzise despre pierderea suferită şi că îi părea extrem de rău. Avea să aştepte o seară în care, poate fiind bine dispus, un pahar de vin avea să-l îndemne să-i vorbească. îşi dorea din tot sufletul ca el să facă asta. O asemenea seară şi o asemenea confidență ar fi fost o mare schimbare.

Bărbații continuară să discute în timp ce traversau parcul, până când observară o pereche care venea către ei dinspre iaz. Lucy se crispă când ajunseră destul de aproape ca să le poată desluşi fețele. Urmară prezentările. Alex era politețea în persoană şi o îmbrățişă pe fată cu căldură. Simon îi întâmpină prietenul punând în scenă un spectacol reuşit şi o sărută pe ea cu aceeaşi afecțiune. Nici unul dintre ei nu părea apropiat de bărbat şi Lucy simțea că o despărțea ceva de el, dar numai de el. Intr-un anumit sens, era chipeş; cu părul de un blond strălucitor, îmbrăcat elegant, cu o jachetă de culoarea ciocolatei, pantaloni de doc şi o cămaşă cu gulerul răsfrânt. Dar simțea că trebuia să fie prudentă în privința lui - ceea ce, realiză ea, era regretabil - fiind vorba, evident, de vărul lui Alex.

Dar fata exotică de care era însoțit - cu un an sau doi mai vârstnică decât ea însăşi, calculă Lucy - o făcu să încremenească locului. Era un tablou de Rosetti care prinsese viață, cu bucle

blond roşcate, de înălțimea unui top-model şi având ceva magnetic, greu de definit. Lucy se simți imediat atrasă de ea. Părea genul întotdeauna comunicativ, reflectând, totuşi, o oarecare vulnerabilitate. Lucy înțelese că o chinuia ceva şi se întrebă ce anume.

La rândul ei, Siân o privi cercetător pe Lucy şi decise, într-o clipă, că îi plăcea ceea ce văzuse. Era adesea nervoasă în preajma altor femei - se simțea mult mai în largul ei cu bărbații. Dar chipul acela clasic, fascinant - atât de diferit de ea însăşi, cu ochi imenşi şi calzi - o liniştea, comunicându-i un soi de chintesență a simpatiei; se bucura de prezența ei, se bucura pentru Alex, dacă în viața lui se petrecea ceva special. Aproape că se exilase pe o insulă - din propria lui voință - după eşecul căsniciei cu Anna. Acum părea relaxat şi fericit, îmbrăcat elegant, cu blugi, o cămaşă de un roz palid şi un pulover de culoarea oului de rață pe deasupra. Siân îi adresă un zâmbet aprobator.

Lucy era atât de captivată de propriile impresii, încât nu urmărise firul conversației. Calvin vorbea despre legăturile de rudenie, îşi dădu ea seama. Bunicile lor erau surori, dar una dintre ele plecase în America şi relațiile fuseseră neglijate, redu- cându-se la o corespondență sporadică.

- îmi amintesc că mama îi scria unei verişoare... în Nantucket, aşa cred.

Alex nu-i spusese niciodată nimic despre familia lui, aşa că povestea i se păru interesantă lui Lucy, atrăgându-i din nou atenția asupra discuției.

- Da, întocmai. Bunica l-a cunoscut pe bunicul la Paris, cred, şi am impresia că ea studia pictura sau că voia să-şi perfecționeze cunoştințele de limbă franceză. A fost dragoste la prima vedere, aşa susțin majoritatea reiatărilor, şi l-a însoțit când el s-a întors în State. Nantucket era căminul familiei lui numeroase; mama şi verii ei dinspre tată încă mai locuiesc acolo.

- Şi cum ai ajuns în Midwest?

Alex avea impresia că, după spusele lui Siân, Calvin era din Kansas.

- Facultatea - acolo îmi fac studiile.

Simon îi remarcase pantofii scumpi şi manierele â la Hamptons. îşi imagină că îşi lua diploma în domeniul economic.

- Studii?

- Teologia.

Calvin afişă un zâmbet scurt şi Simon se strădui să nu-i ia în nume rău şirul de dinți perfecți.

Alex îşi înăbuşi un hohot de râs privind în josul aleii. „Un văr al meu şi al lui Will legat de Biserică, îşi spuse. Asta-i altceva." Probabil că Simon fusese amuzat de un gând asemănător.

- Frumos.

Calvin nu sesiză nici o urmă de ironie.

Alex îi conduse către White Hart Lane, apoi îi rugă pe ceilalți să facă o plimbare către The Ship, în timp ce el o aducea pe Lucy cu maşina. Nu voia s-o obosească, repetând greşeala de vineri; dar ea protestă.

- Te rog, nu-ți face griji din pricina mea. Ştii că banda rulantă e un aparat căruia îi sunt devotată şi merg pe jos din

Battersea până la spital, ori de câte ori e vreme frumoasă. Mişcarea îmi face bine.

Cu un amestec de drăgălăşenie şi fermitate, îl provocă pe doctor s-o contrazică.

- Cu moderație.

Alex refuză să se lase dominat, aşa că Lucy cedă în fața dorinței lui de a o proteja şi el alergă înapoi, către maşină.

- Ai fost bolnavă, Lucy?

îngrijorarea din glasul lui Siân era sinceră.

- O operație pe cord, acum două luni. Dar la un moment dat va trebui să stau din nou pe picioarele mele. E clar că nu vreau să fiu înfăşurată în vată.

- Eu m-aş bucura, în locul tău. Siân îşi trecu brațul pe sub al lui Lucy. Alex o să adore să-ți poarte de grijă. Se pricepe grozav la asta.

Automobilul o purtă cu repeziciune, în vreme ce ceilalți înaintau în pas vioi pe aleea ce cobora către apă; iar peste zece minute, când se regăsiră, Alex şi Lucy erau instalați confortabil la o masă rotundă, lângă o fereastră cu vedere spre fluviu. El îi vorbea despre imaginea răsturnată a panoramei pe care o admiraseră de pe vas, în urmă cu două seri.

- Excelent loc!

Entuziasmat, Calvin trase un scaun pentru Siân.

- Veneam aici în fiecare an în martie, aşteptând să izbucnească războiul dintre frați, îi povesti ea. Will era la UCL, dar susținea Oxfordul în timpul întrecerii de canotaj, numai ca să-l enerveze pe Alex, care şi-a luat diploma la Cambridge. Tu n-ai acceptat niciodată provocarea, Alex, cu toate că Will a fost destul de zgomotos când Oxford a câştigat ultimele două curse.

- Pentru ziua întrecerii trebuie să-ți faci neapărat o rezervare. Emoțiile lui Alex intraseră într-un vârtej, dar reuşi să râdă. însă priveliştea fluviului e un tonic bine-venit, chiar şi în zilele de iarnă.

Ținând locul chelnerului, turnă vin în toate paharele, neglijându-l doar pe al său, plin cu apă minerală.

- Oh, Alex, lucrezi până târziu?

Siân se obişnuise de mult cu prânzurile lui fără nici un strop de alcool; iar el se plângea foarte rar de asta.

- Numai dacă sunt solicitat, dar e cam acelaşi lucru.

- îmi imaginez că ăsta e motivul pentru care trag doctorii câte o beție - n-am dreptate, Alex?

Calvin îi învălui pe toți într-o privire serioasă, dar Alex se mulțumi să ridice o sprânceană.

Li se aduse meniul, iar Alex discută cu Lucy despre cea mai potrivită alegere în ceea ce o privea: nimic care ar fi putut fi reîncălzit şi nici un fel de saiată. Ea preferă o friptură de pui la grătar şi, comanda odată făcută, Alex se întoarse cu interes către nou descoperitul său văr.

- De ce ai vrut să venim aici? Ce te atrage la biserica din Mortlake?

Calvin îşi împreună mâinile în față şi îl privi în ochi. Aşteptă câteva clipe, creând un efect dramatic care aproape că îl făcu pe vărul lui să izbucnească în râs.

- Ştii multe despre doctorul John Dee?

- Astrologul reginei Elisabeta? Ştiu foarte puține. îmi amintesc vag c-a făcut o traducere din Euclid... sau a scris o prefață a traducerii? A fost primul om care a răspândit învățăturile lui Euclid în Europa, după epoca greco-romană.

Originalul lui Prospero, aşa cred. Un amestec ciudat de ştiinţă şi magie. Am dreptate?

- Ai. Dar ştii că ne înrudim cu el? Mama ta ți-a povestit despre asta?

- Nu, nicidecum. Prin intermediul lui suntem rude?

Simon se aplecă, gata să acorde conversației întreaga sa atenție. îşi concentră privirea asupra americanului.

- Pe linie feminină. Trebuie să fie numai pe linie feminină.

Răspunsul dat de Calvin la întrebarea lui Alex fusese neaşteptat de vehement.

- Ceea ce înseamnă că putem fi identificați pe baza ADN-ului mitocondrial.

Alex se uită în ochii lui Calvin cu o sclipire de umor, dar vărul său îl privi la rândul lui, fără să acorde prea mare atenție ultimului comentariu. In schimb, părea dus pe gânduri, cântărind ceva. Nu voia să facă o greşeală şi să precipite lucrurile.

- Cred că e posibil ca fratele tău să fi moştenit ceva la moartea mamei voastre. Ceva care vine tocmai de la Dee, sau mai degrabă de la fiica lui, Katherine. Sunt uimit că nu ştii nimic, Alex.

Lucy observă că mâinile lui Simon se încleştaseră pentru o secundă. Se străduia să-şi ascundă o anume agitație.

- Scuză-mă, Calvin, întrebă ea, despre ce epocă e vorba? A reginei Elisabeta?

- Da. A trăit în timpul îndelungatei ei domnii. A murit în primii ani ai guvernării lui Iacob, care nu şi-a făcut timp pentru el. Cei mai prielnici ani ai săi au fost cei din vremea bunei regine Bess. E îngropat chiar aici, la St Mary, de aceea am crezut că locul e potrivit. Vreau să vizitez biserica pe urmă.

Privirea ochilor verzi ai lui Alex era meditativă, dar nu trăda nici un gând, nici o emoție. Şi-o întoarse spre Siân când o auzi vorbind cu energie:

- Atunci, cheia aceea pe care o avea Will... când a murit Diana... Despre ea vorbeşti?

- Posibil. Probabil. Dacă o văd, s-ar putea să-mi dau seama. Se uită din nou la Alex, încercând să o facă cu nepăsare, dar nereuşind pe de-a-ntregul. îmi închipui că nu ştii ce s-o fi întâmplat cu ea.

Cu toate că, de obicei, ținea mult la intimitatea lui, Alex reacționă imediat ce auzi întrebarea, ceea ce mască deliberarea cu care dădea răspunsul. Scoase cu uşurință din buzunarul cămăşii un obiect pe care îl lăsă să se legene în fața celorlalți, agățat de un lănțişor. Trei perechi de ochi se pironiră asupra lui.

- O am eu.

Vorbise cu voce blândă. Siân o privi ca pe o stafie ivită pentru o clipă, cu mâinile lui Will alături de ea, întorcând-o cu venerație pe toate părțile; dar era şi mai mişcată fiindcă Alex - un bărbat de obicei atât de echilibrat - purta cu el cheița, o părticică din Will, o legătură inextricabilă cu acesta; să-l vadă având asupra lui un astfel de obiect era o revelație. Simțea nevoia să plângă.

Calvin se străduia să nu-şi lase mâinile să-l trădeze. Voia să se întindă după ea; dar înainte de a apuca să spună ceva, Lucy, care fusese un simplu observator în cea mai mare parte a timpului, duse mâna spre cheiță, apoi o strânse în palmă.

- Alex, e superbă. Pot s-o iau puțin?

El zâmbi, oarecum surprins de fascinația ei; era o cheie de argint cât se poate de simplă, probabil veche, dar modest decorată, cu o inscripție minusculă şi o perlă mică. I-o dădu cu mărinimie. Ea o luă în pumn cu venerație, închizând în acelaşi timp ochii. Razele de soare dansau pe genele ei lungi şi negre, iar ea părea a fi parte din lumină.

In secunda aceea suspendată, Calvin încerca să găsească o modalitate de a o cere-şi el; Alex era mişcat de expresia lui Lucy, care avea ceva intangibil.

- Ai vrea s-o ai în grijă? S-o păstrezi pentru o vreme?

Indiferent ce ar fi spus, cuvintele păreau ridicole. Simțea că spulberaseră o clipă evanescentă, dar fusese nevoit să le rostească. Fără să sfărâme vraja, ea îi răspunse în tăcere, cu o privire pe care Alex nu o mai văzuse, dar pe care spera să o mai vadă. Citise în ea un „da" plin de vigoare şi de alte emoții, pe care nu reuşea să le tălmăcească.

Simon era singurul căruia ochii nu-i ieşiseră din orbite când Alex scosese cheița. Se uitase la Calvin, pe care îl vedea acum luptându-se cu ceva anume. Se hotărî să pună o întrebare practică.

- Are cineva idee ce anume deschide?

- Cel mai prețios giuvaier al familiei. Răspunsul lui Calvin era plin de patimă. Dar nu ştim ce anume. Se uită o clipă la Alex, înainte de a-şi reîndrepta privirea către obiectul din mâna lui Lucy. Ştii că, după cum se spune, poartă ghinion dacă nu trece de la mamă la fiică?

- Nu ştiam.

Tonul lui Alex era sobru şi sincer. Amuletele şi blestemele nu făceau parte din vocabularul lui.

- I-a fost dată lui Will şi, indiferent ce i-ar fi spus mama, acela e acum secretul lor. Se uită la vărul său cu un licăr amuzat în privire. Se pare că ştii mult mai multe decât noi.

- Mama mi-a spus că trebuie să treacă de la mamă la fiică; iar în lipsa unei fiice, credem noi, trebuie să ajungă la o nepoată. Altminteri se poate întâmpla ceva rău. Se presupune că asta rupe cumva lanțul.

Expresia lui Lucy era o provocare mută pentru Calvin, dar ea nu scoase nici o vorbă.

- Ei, asta pare să nu aibă nici o importanță, atâta vreme cât nu ştim ce birou, ce uşă sau ce casetă deschide.

Siân simțea că trebuie să spulbere ceea ce se petrecea acolo. Dorea, fără nici un dubiu, să vadă cheia rămânând în custodia lui Alex. In lunile trecute de la moartea Dianei, Will îşi pierduse somnul în prea multe nopți gândindu-se la obiectul acela, iar ea îl asocia, cu amărăciune, cu izvorul adânc de durere pricinuită de pierderea lui, ba poate chiar şi cu ruptura dintre ei, de vreme ce cheia îl obsedase într-o asemenea măsură. Mai bine să rămână la Alex: el nu ar fi lăsat-o să-l bântuie, aşa cum făcuse Will.

Mâncarea sosi, întrerupând tensiunea, iar Calvin descoperi că, în ciuda tuturor eforturilor lui, nu apărea nici o ocazie de a se întoarce la subiectul cheii şi al blestemului. Dar nu avea poftă de mâncare şi se bucură când se ridicară, pregătindu-se de o plimbare până la biserică.

In timp ce înaintau agale, nu reuşi să se resemneze şi se întoarse către Alex.

- Ar trebui să existe un soi de document moştenit odată cu cheia. Era încă viu în amintirile bunicii mele. Cred că

menționează ceva despre locul în care se află ceea ce deschide cheia, indiferent despre ce-o fi vorba.

- Nu ştiu nimic despre asta, dar o să caut prin hârtiile lui Will. Unele dintre lucrurile lui mai sunt încă la medicul legist.

Alex simulă lipsa oricărui interes şi, pentru prima oară, ascunse ceva din ceea ce ştia. Pe urmă întrebă, în timp ce deschidea uşa grea a bisericii St Mary:

- Deci ce e cu doctorul Dee? Ce a făcut el memorabil?

înainte de a răspunde, Calvin trecu în revistă mica biserică, al cărei interior însorit avea, totuşi, ceva apăsător. Văzu cu coada ochiului că atmosfera avusese imediat efect asupra lui Lucy. îşi apăsa pieptul cu mâna, iar el ar fi vrut să-i vorbească, fără să pară însă nepoliticos față de Alex.

- El a folosit, pentru prima dată, sintagma „Imperiul Britanic" şi a ajutat corăbiile reginei să-l contureze, folosindu-i hărțile. A avut o bibliotecă vastă - una dintre cele mai mari din Europa. Colecția lui număra mai bine de trei mii de volume şi de manuscrise rare, într-o vreme când universitatea ta de la Cambridge nu avea decât trei sute de cărți! Unii sunt de părere că jefuirea şi dispersarea ei au reprezentat o pierdere comparabilă cu cea produsă de incendierea Bibliotecii din Alexandria.

Calvin îşi reîntorsese atenția asupra lui Alex.

- Da. O parte dintre volume se află la Colegiul Regal al Medicilor; acum, după ce ai spus asta, mi-am adus aminte. E clar că de aici a pornit ideea cărților lui Prospero...

Alex aluneca într-un domeniu unde Calvin nu reuşea să-l urmărească, aşa că îşi reluă şirul vorbelor:

- Tot el a fost primul James Bond, ca să spunem aşa - unul dintre spionii speciali din clica lui Walsingham, din care făcea

parte şi Sir Philip Sidney - ginerele lui - iar Dee era mentorul lui Sidney. Numele de cod al doctorului Dee era „007" - ceea ce însemna că juca rolul „ochilor" reginei, beneficiind de puterea spirituală a numărului 7, care era, desigur, numărul sfânt, însă avea pentru el şi o semnificație personală. Dar, ceea ce este chiar mai interesant, îşi drese Calvin glasul, se ocupa de alchimie împreună cu un bărbat pe nume Kelley. Şi aveau totodată puterea de a vorbi cu îngerii. Se spune că li s-ar fi dezvăluit nişte secrete uluitoare. Se uită fix la Alex. Dacă poți să crezi toate astea.

- Probabil că tu o faci!

Simon se învârtise prin preajma lor şi trăsese cu urechea la spusele americanului. Replica lui readuse zâmbetul pe chipul lui Alex, scoțându-l din starea ciudată în care intrase cu o clipă înainte. Se pierduse în contemplarea imaginii lui Lucy, care privea altarul înalt şi spațiul destinat corului cu venerația tăcută a unui copil. „O zi atât de încântătoare, zâmbi larg Alex către propriile gânduri. Atât de multe lucruri amuzante, diverse şi neaşteptate."

ZIUA TUTUROR SUFLETELOR, 1609, BISERICA ST MARY, MORTLAKE

- Ce bine e când intri într-o asemenea linişte.

Refugiindu-se de frigul neobişnuit al zilei de noiembrie, Katherine Dee închide uşa grea a bisericii, strecurându-se tăcută înăuntru, iar cuvintele ei nu sunt decât o şoaptă. Are douăzeci şi ceva de ani şi e o fată bună la suflet şi mai degrabă

cuminte, mai înțeleaptă decât altele la vârsta ei, bucuroasă să scape de zgomotul năucitor făcut de chefliii şi de dansatorii care țopăie în mijlocul bâlciului organizat pe pajiştea de afară. Pentru o clipă, trage aerul adânc în piept, închizând ochii şi recăpătân- du-şi răsuflarea; înăuntru pluteşte, vag, mirosul de tămâie amestecat cu cel al florilor târzii de toamnă cu care au fost împodobiți pereții pentru Ziua Tuturor Sufletelor. In timpul Elisabetei, cele două sărbători, a Tuturor Sfinților şi a Tuturor Sufletelor, s-au contopit într-una singură; dar oamenii continuă să respecte tradițiile străbunilor, aducând prăjiturele şi ofrande pentru sufletele celor dragi care s-au stins, rugându-se pentru credincioşi. Asta vrea şi ea să facă.

Se înfioară privind spațiul pustiu: slujba s-a terminat de mult şi toată lumea a plecat, văzându-şi de treburi şi atrasă de muzica de pe High Street. Se apropie grăbită de treptele altarului şi îngenunchează, depunând un buchet de ierburi şi de flori alese dintre ultimele daruri ale grădinii aflate chiar peste drum de biserică. Rozmarinul e încă viguros şi au supraviețuit şi câteva garofițe - aşa cum a făcut-o şi un trandafir italian, de toamnă; de sub copertina de un crem bogat care, decolorân- du-se, a căpătat o tentă roz şi care fusese locul favorit al răposatei sale mame, trandafirul a sfidat frigul din zorii zilei, adus de luna nouă din noaptea precedentă.

Savurează tăcerea şi stă, liniştită, la picioarele tatălui său, studiind noua placă de bronz aşezată de curând pe mormântul lui. A fost plătită din subscripții, după dorința bunilor lui prieteni, şi a durat luni de zile până când a fost gata pentru a împodobi lespedea grea. Tatăl ei ar trebui să fie mulțumit,

decide ea: placa are ceva din văpaia luminii, un har alchimic, transmutând piatra lipsită de culoare de sub ea într-un obiect auriu, strălucitor.

- Cred că arată minunat, într-adevăr, domnişoară Kate.

Vocea o face să tresară brusc; e parohul, care se apropie de ea. îl salută dând din cap, liniştindu-se la vederea chipului familiar. Preotul priveşte cu atenție florile.

- Garofițele sunt semnul unei iubiri tainice, îi spune ea. Le puneam adesea în vin pentru aromă, ca să-i uşurez suferințele, către sfârşit.

Parohul o priveşte cu tristețe pe fata care, în anii trecuți, şi-a dedicat viața îngrijirii marelui om ajuns în pragul sărăciei. Se întreabă cum îşi umple zilele acum, după ce şansele ei de măritiş s-au dus, fără îndoială.

- Şi rozmarinul, Kate, e semnul aducerii aminte?

Ea dă din cap, dar nu se grăbeşte cu răspunsul, gândindu-se ce ar mai fi de adăugat. Pe urmă zice:

- Totuşi, roza era preferata lui - însoțitorul lui desăvârşit. Roza e un cifru, semnifică atingerea înțelepciunii divine, țelul întregii omeniri.

Se uită drept în ochii tânărului, întrebându-se dacă o va contrazice, vorbind din punctul de vedere uşor diferit al teologiei. Dar el tace, iar ea continuă:

- Singura cale către acea înțelepciune este cea a iubirii şi a cunoaşterii; roza înflorită tălmăceşte întregul sens al universului - într-adevăr, întregul înțeles al acestuia ni se poate dezvălui printr-un trandafir precum cel din fața noastră. A

înțelege misterul rozei înseamnă a desluşi esența universului. Prin simpla sa perfecțiune ne putem desăvârşi noi înşine.

Acum îl priveşte, însă vorbeşte pentru cineva de dincolo de el, în spațiu şi în timp.

- Ca să înțeleagă tot ce poate face trandafirul, omenirea trebuie să dobândească o asemenea putere de a iubi încât să ne îndrăgim toți semenii, să îndrăgim toate făpturile, tot ce diferă de noi înşine, fiindu-ne străin. Trebuie să ne sporim puterea de a cunoaşte şi de a înțelege prin inteligența iubitoare a inimii.

Ii surâde bărbatului, care se simte de parcă ar fi aruncat asupra lui o vrajă, cu toate că e un farmec aducător de fericire. Iar Kate aşază florile la picioarele tatălui ei, se înclină tăcută în fața lui şi pleacă.

De-a lungul după-amiezii, creierul lui Simon sintetizase o groază de idei; acum el porni către maşină, pe urmele lui Lucy şi ale lui Alex, imediat ce reuşi să scape de cealaltă pereche. Mintea lui eclectică putea selecta detalii dintr-o multitudine de surse, descoperindu-le conexiunile - o însuşire pe care o avea în comun cu Will, ceea ce explica unul dintre aspectele prieteniei lor. Toate acestea îl măcinau acum şi simțea nevoia să se consulte cu Alex, cu riscul de a-l frustra pe Cupidon.

Sugeră să găsească un colțişor liniştit, unde să bea o cafea, dar Alex era preocupat, având de gând s-o ducă pe Lucy acasă, la căldură. In ultima jumătate de oră începuse să arate oarecum epuizată, iar el nu dorea să apară nimic care ar fi putut să eclipseze calitățile deosebite ale zilei. Sub imboldul unei tandrețiu nu întru totul bine-venite şi nici măcar vizibile în ochii lui Lucy, îi propuse lui Simon să se-ntâlnească în Chelsea, ceva

mai târziu, după ce avea s-o conducă în apartamentul ei de dincolo de fluviu.

- E posibil să fiu chemat telefonic la Brompton, aşa că e cel mai bine să nu mă aflu prea departe.

Lucy avea tendința de a nu ridica nici un fel de pretenții, fiindcă era obişnuită, încă din copilărie, ca nimeni să nu țină cont de dorințele ei. Dar acum era ciudat de încăpățânată şi nu voia să vorbească altcineva în numele ei, asumându-şi pentru prima oară, în prezența lui Alex, un rol decisiv în ceea ce o privea. Poate că starea sănătății ei îi aruncase unul către celălalt, într-un mod original, dar acum devenise, brusc, stânjenitoare, ca un intrus.

- Alex, am avut o zi uşoară şi nu sunt obosită. Mi-ar face plăcere să vă însoțesc pe amândoi la o cafea.

îşi ridică spre el ochii expresivi, aşa că obiecțiile bărbatului se topiră.

- Numai dacă promiți că mă laşi să fac focul şi să te aşez alături de el, într-un fotoliu.

Aşa că se pomeni instaiată confortabil acasă la Alex, în fața unei ceşti de ceai şi ținând-o în poală pe Minty, pisica lui - sau mai degrabă a fiului lui - într-un salon însorit, cu tavanul înalt, prin ale cărui ferestre se zăreau copacii din piațetă. îi studia gusturile, şemineul de marmură cenuşie, faptul că încăperea era suficient de dezordonată ca să te-ndemne să te relaxezi; şi se simțea foarte mulțumită. Alex era ocupat în bucătărie, fără să facă vreun zgomot, iar Lucy se răsuci acum ca să li se adreseze ambilor bărbați, împărtăşindu-le câteva idei legate de după-amiaza aceea.

- Ciudat, la biserică, nu credeți? Faptul că nu mai există nici o urmă a lui Dee, nici un indiciu al existenței mormântului său? Şi din toată casa, n-a mai rămas nimic în picioare, cu excepția unei bucăți din vechiul zid al grădinii. Ca şi cum întreaga sa existență materială n-ar fi fost decât un vis, nelăsând în urmă decât şinele lui spiritual. Biserica s-a schimbat enorm față de ceea ce era la începutul secolului al XVII-lea.

Vorbea cu o notă de tristețe, dar cu insistență.

- Plămadă suntem precum cea din care făcute-s visele? râse Alex. Dar mi-a plăcut relatarea mai degrabă fantezistă din ghidul de călătorie, despre faptul că, peste ani, cineva şi-a amintit că el stârnise o furtună pentru Sir Everard Digby! O mostră de magie potrivită pentru adevăratul Prospero!

Simon avea de gând să-i spună lui Lucy o glumă despre restaurarea brutală a bisericilor din întreaga țară, în perioada victoriană, dar se opri brusc şi schimbă subiectul. O privea cu din ce în ce mai mult interes, când avu brusc senzația că o recunoştea, în vreme ce Alex li se realătura, punând pe masă o cafetieră.

- Ştii, Lucy, cred că aveai dreptate. Iți recunosc chipul - ai o figură aparte. Ea îi aruncă o privire jucăuşă şi înțelese că îi făcuse un compliment. Cât am stat la masă, m-am tot chinuit să-mi aduc aminte. In clipa asta sunt sigur că te-am văzut la restaurant - la Phene Arms - acum câteva săptămâni. Cred că am făcut un soi de glumă... Râse cu timiditate.

Lucy dădu încet din cap, aducându-şi aminte: bărbatul care îi făcuse cu ochiul într-o zi ploioasă, în timpul întoarcerii ei grăbite la spital.

- Da! Nu în restaurant - dar am trecut pe acolo pe drumul de întoarcere la Brompton. Ai memorie bună.

Atunci se gândise că era frumos şi figura lui i se întipărise, fără voia ei, în memorie.

- Partea ciudată este că, în ziua aia, mă duceam să iau masa cu Siân. Ar fi trebuit să te chem de pe stradă ca să ni te alături - o străină ideală! Dar, serios vorbind, voi două vă potriviți într-adevăr.

Alex se amestecă în vorbă.

- Iată un lucru drăguț. In clipa asta, ea e un suflet rătăcit - şi nu întotdeauna în cea mai bună formă în prezența altor femei. Dar cred că s-a distrat astăzi, în cea mai mare parte a timpului.

- Totuşi, a trecut printr-o suferință.

Lucy se uită de la Alex la Simon şi înapoi, nedorind să intervină.

- A fost prietena fratelui tău...?

Nu era decât pe jumătate o întrebare. Pusese cap la cap lucrurile nerostite în jurul mesei de prânz.

- Au fost împreună mai mult de trei ani. Dar s-au despărțit în mai. Dacă ar fi fost după Siân, n-ar fi făcut-o.

Alex era mult mai pierdut în gânduri decât o sugerau vorbele lui.

- Se pare că o ia de la-nceput - sau încearcă. Simon se uită la Alex şi îşi schimbă tonul cu unul de un umor sinistru. Nimic nu se compară cu o moarte timpurie, în circumstanțe tragice, când e vorba să te înalți la statutul tău cvasidivin. Will a făcut un gest

de tip James Dean! Acum, biata fată n-o s-o mai rupă niciodată cu el!

- Dar el asta şi-ar fi dorit, sugeră Lucy.

- Da, aşa e. Alex îi adresă un zâmbet trist, apoi încheie discuția. Simon, ce părere ai despre noul ei prieten?

- Cum zicea mama, dacă n-ai nimic bun de spus despre cineva, mai bine taci. Simon îşi lăsă capul pe spate şi râse. Ceea ce mă tem că-mi pune la-ndemână o linişte de mormânt.

- E ceva cu el, spuse Lucy, întorcând lucrurile pe toate fețele. Poate din cauză că nu-l considerați potrivit pentru Siân?

Simon reacționă cu promptitudine:

- Nu-mi inspiră încredere. Punct. I-ai văzut ochii când i-ai dat cheia lui Lucy? O voia el - se vedea tot atât de clar cum i se vedea nasul.

- Toată povestea seamănă un pic cu *Insula Comorilor,* nu-i aşa? Lui Alex nu-i venea să creadă. Am fost surprins văzând cât de mult îl fascina pe Will; dar am crezut că era vorba de ceva legat de relația dintre el şi mama, de interesul trezit de familia ei şi de locul lui în această familie. Will a simțit întotdeauna că semăna foarte mult cu mama. Cred că această curiozitate a lui era un fel de căutare a propriei identități. Dacă vrea cheia, Calvin o face, cu siguranță, numai şi numai fiindcă-şi închipuie că deschide caseta bijuteriilor reginei. Ceea ce este extrem de improbabil.

- Dar informațiile despre Dee sunt edificatoare. Simon se uită la Alex, în aşteptarea unei interdicții fără cuvinte, dar aceasta nu veni. Eu nu ştiu nimic despre el, dar am reuşit să

obțin o verificare a documentului lui Will - a documentului original, primit odată cu cheia. Nu ți-a spus?

Alex clătină din cap.

- Vărul meu se ocupă de datările cu carbon la Oxford. Bineînțeles că există o marjă de eroare, dar el l-a plasat undeva între 1550 şi 1650.

- Ceea ce îl aduce suficient de aproape de epoca lui Dee.

Alex se ridică şi traversă camera, îndreptându-se către o mapă

de carton de pe un raft. Se întoarse aducând-o cu sine şi scoase o coală împăturită de pergament îmbătrânit, aşezând-o în fața celorlalți doi.

- Ăsta e originalul - Will l-a lăsat aici, la mine, ca să fie în siguranță, şi a plecat în călătorie luând cu el o copie. Aceea se află printre lucrurile lui. Calvin m-a întrebat despre ea în biserică.

Lucy ascultase cu atenție, iar acum vorbi cu surprinzătoare vigoare:

- Alex, toate astea n-au nici o legătură cu mine, aşa că, poate n-ar trebui să spun nimic. Dar, ca şi Simon, nu mă simt în largul meu în prezența lui Calvin. Are un stil de a nu te privi deschis - sau mai degrabă de a-şi feri foarte repede ochii, ca şi cum nu ți-ar putea susține privirea. Sunt de acord cu tine, Simon. Ar fi vrut să ia cheia. Şi oricât de stupid ar părea, a trebuit să-mi impun să nu cedez în fața intensității dorinței lui şi să nu i-o întind. Sunt de părere că, probabil, descuie ceva

care-i stârneşte o curiozitate deosebită şi că s-ar putea chiar să ştie despre ce e vorba.

- „Cel mai prețios giuvaier"..., le reaminti Simon, amuzat.

Alex râse.

- Orice giuvaier prețios trebuie să fi fost furat la un moment dat, cu multă vreme în urmă. Casa de la țară a aparținut familiei mamei; acolo există nişte cărți vechi şi câteva lucruri drăguțe. Dar nu erau bogați. Sunt sigur că orice obiect de valoare ar fi fost vândut de mult.

- Pot să mă uit la asta?

Lucy lăsă pisica jos, cu blândețe, şi se aplecă spre pergamentul pe care Alex i-l întinse cu grijă. O carte poştală alunecă din îndoitura acestuia, căzând pe podea. Lucy o ridică fără să-i acorde atenție şi o aşeză pe masă, rămânând concentrată asupra pergamentului. îşi încruntă sprâncenele.

- Deci ăsta e din secolul al XVI-lea?

îi trecu prin minte ideea că ar fi trebuit să umble cu el purtând mânuşi.

- Sau de la începutul secolului al XVII-lea. Simon veni lângă ea şi se aplecă, dornic să mai privească o dată documentul. Nu prea seamănă cu o hartă obişnuită a unei comori.

- Dar asta e numai o bucată din el. Lucy vorbea pe un ton autoritar, surprinzându-i pe amândoi. Obiectul pe care-l descuie cheia conține cealaltă parte.

Se holbară la ea.

- Şi cum de ştie Casandra una ca asta? nu reuşi Alex să-şi rețină un comentariu sarcastic.

- Nu sunt sigură. Dar simt că am dreptate. în glasul lui Lucy nu se desluşeau nici inflexiuni mistice, nici urme de iritabilitate; dar era ferm. Asta e o „piesă-cheie", dacă vreți să-i spuneți aşa, ceea ce înseamnă că, dacă mai există o altă filă, aceasta e cea mai importantă.

Alex o ascultă cu atenție, fără să facă vreun comentariu.

- Odată cu alte idei care i-au venit la Roma, Will a trimis, prin e-mail, şi câteva notițe despre pergament. Simon se aşează pe podea, îşi strânse genunchii la piept şi îşi sprijini bărbia pe brațe. Am început să le trec în revistă după ce am intrat în laptopul lui, acum două săptămâni. în cea mai mare parte, e un talmeş-balmeş dislexic - toate chestiile alea întortocheate despre alchimişti şi lumină pe care le-am citit şi le-am scos la imprimantă. Dar el părea să se fi concentrat asupra Inchiziției - mai ales din cauza rezultatului datării cu carbon şi a acestor prime cuvinte de aici, despre Câmpul cu Flori şi despre flăcări. A descoperit că, în perioada în cauză, Campo de' Fiori era, după toate aparențele, locul unde erau arşi pe rug ereticii. A făcut o listă de nume şi a adăugat câteva date legate de ele. Un bărbat pe nume Bruno pare să fi fost cea mai pitorească dintre victimele lor - poate că stătea şi el la taclale cu îngerii, ca să spunem aşa. Simon se uită la ceilalți doi, apoi adăugă: Iar dacă acest doctor Dee vorbea cu îngerii, e posibil ca Inchiziția să fi fost interesată să afle totul şi despre el.

- Aşa cum e şi Calvin. Alex râse cu poftă. Poate că el e Inchiziția modernă.

Pagerul lui emise un semnal, aşa că se îndreptă spre telefonul din bucătărie, dar cuvintele lui Simon îl ajunseră din urmă.

- Nu e de râs. Calvin ar fi putut avea vreun interes să intre în computerul lui Will?

Simon se uită la ceilalți, realizând că amândoi se simțeau stânjeniți de vorbele lui.

- îmi pare rău, poate că n-ar fi trebuit să spun aşa ceva; dar chestia asta cu *SatorArepo* e exact genul de enigmă care l-ar tenta.

- Chestia cu *Sator?* Simon, te referi la cuvântul careu? îl întrerupse Lucy.

încă mai răsucea în minte ceea ce auzise cu două seri în urmă.

- „Dumnezeu ține întreaga creație în mâinile sale... Au fost sugerate şi alte moduri de a face o traducere cât mai exactă, dar răspunsul e afirmativ. Reprezintă fie un descântec care alungă răul, fie un soi de salut secret al primilor creştini. Will ştia, probabil, că asta e paranoia, dar mi-a scris din străinătate că se simțea urmărit; şi am găsit aşa-numitul careu Sator în computerul lui, probabil având rolul de a împiedica pe oricine altcineva să-i citească e-mailurile. Am descoperit, în notițele lui, că devenise obsedat de asta. Dar altceva mă îngrijorează - oare Siân nu i-a povestit noului ei prieten prea multe despre cel vechi?

Privirea neliniştită a lui Alex rămase fixată asupra lui Simon şi spusele lui îi stăruiră în minte în timp ce vorbea la telefon.

- Jill, sunt Alex Stafford. Jane mă aşteaptă la Harefield, sau tu ai nevoie de mine? îşi ridică ochii, aşteptând răspunsul interlocutoarei. Păi, suntem siguri că cineva a încercat să-i citească e-mailurile... Voi aveți probleme? Ajung acolo cât de

curând posibil. Lăsă jos receptorul. Poate că ar trebui să studiem treaba asta, Simon. îl cred pe Calvin în stare să fie cel puțin curios în privința mişcărilor lui Will. Am senzația că nu e întru totul sincer față de noi. Dacă Lucy are dreptate şi atenția lui se îndreaptă asupra cheii, dacă vrea s-o studieze, atunci e rezonabil să ne imaginăm că a descoperit parola şi numărul de cont, dacă umblă nestânjenit prin apartamentul lui Siân. Ai timp să faci nişte cercetări legate de Dee?

Lucy îl ascultase cu atenția împărțită între ceea ce îi spunea el lui Simon şi figura pe care o observase pe ilustrata căzută din pergament şi afiată acum pe măsuță.

- Eu am timp, zise ea. Alex, dă-mi voie să-mi folosesc creierul pentru ceva util. încă nu mi-am terminat concediul, dar sunt în convalescență, nu în decrepitudine.

Conştient că ideea de a o cunoaşte mai bine îl fascina din ce în ce mai mult, Alex îi zâmbi.

- OK, îți mulțumesc. Dar acum e timpul să te duc acasă. Simon, îmi pare rău că rup firul discuției. Te sun peste o zi sau două. Trebuie să mă grăbesc. Un puşti de zece ani, bolnav, e pe drum dinspre Ormond Street.

- Atunci lasă-mă s-o duc eu acasă pe Lucy. Tu ia-o din loc. Dacă eşti de acord, Lucy.

Ea aruncă o privire febrilă spre ilustrată şi îi răspunse cu politețe.

- Da, sigur că da, mulțumesc.

Alex traversă din nou încăperea, venind lângă ea, şi o strânse în brațe cu gingăşie.

- Te sun mâine sau poimâine.

îşi plimbă privirea de la ea către chipul frumos din vederea de pe masă, care atrăgea ochii lui Lucy ca un magnet. Se pregăti de plecare.

- E portretul lui Beatrice Cenci, făcut de Guido Reni.[17] Will a trimis ilustrata de la Roma. Citea foarte mult din Shelley.

Numele se desprinse brusc din visul ei recent, atât de viu, şi ea nu reuşi decât să privească fix imaginea. După ce îi instrui pe amândoi să tragă cu putere uşa la plecare, doctorul se făcu nevăzut.

După cele douăzeci de minute de tăcere petrecute la volanul maşinii ei, Siân trânti uşa de la intrarea apartamentului într-o izbucnire nervoasă.

- Chiar trebuia să-i dai înainte cu cheia aia? N-o vreau pe aici, prin preajmă. Se întoarse brusc spre Calvin, surprinzător de emoționată. Am senzația că, uneori, îl lua pe Will de lângă mine.

---

[17] **Pictor italian din secolul al XVII-lea, fondatorul unei şcoli bologneze de pictură (n. tr.).**

- Da, cred că a făcut-o.

Ea îl privi cu gura căscată.

- Ce Dumnezeu vrei să spui?

Calvin deveni brusc ezitant.

- Ce ai vrut *tu* să spui?

- Că îl preocupa într-un asemenea hal, încât uneori abia dacă îmi mai observa prezența. Devenise o obsesie.

- Siân, vorbesc foarte serios despre acest... închise ochii o clipă, apoi pronunță, răspicat, un singur cuvânt: *...blestem.* Mama mi-a spus, categoric, că acea cheie trebuie dată numai unei femei din familie. N-ar fi trebuit să ajungă niciodată la Will. Ea zicea că poate face rău.

- Chiar crezi aşa ceva? Că accidentul lui Will a fost cauzat de un blestem?

Siân trăise prea mult în preajma unei familii care nu punea preț pe superstiții pentru a da crezare unei asemenea idei, fie şi numai pentru o clipă.

- Da, cred. Calvin era imperturbabil. Vorbesc al naibii de serios. întreaga poveste a fost prea stranie. Ceața coborâtă brusc. Râul. Spuneai că era un motociclist foarte bun. Şi să moară din pricina unui anevrism cerebral - din câte am înțeles eu, blestemul ia adeseori forma unei răni din trecut, întoarsă ca să te ucidă. Anevrismele apar, de obicei, când ai avut o rană mai veche, pe care ceva o zgândăre iarăşi - cam ca o bombă cu efect întârziat. Privirea ochilor lui albaştri-cenuşii era pe jumătate ostilă. N-ar fi trebuit să se-ntâmple niciodată. Şi sugerez, cu

aceeaşi seriozitate, că e posibil ca voi doi să vă fi despărțit tot din cauza acelei chei.

Lui Siân îi căzu fața. Era furioasă şi pe de-a-ntregul uluită. Argumentele lui nu o puteau influența. Will era un tip sportiv, energic. In cursul vieții, căzuse sau se lovise de cel puțin zece ori. Ştia că fusese vorba de un cheag de sânge: asta nu era un blestem. Dar era îngrijorată fiindcă bărbatul ciudat de schimbat aflat acum alături de ea părea sincer convins de asta. Ii studie chipul, încercând să-l înțeleagă. Era credincios - iar ea ştia asta -, dar nu i se păruse niciodată irațional. Numai că avea un sistem riguros de convingeri, diferit de al ei, prefera să locuiască în altă parte şi să rămână cu ea peste noapte numai rareori. Dar să ajungă acum să pretindă că ea şi Will se despărțiseră din cauza unui soi de ghinion adus de un obiect neînsuflețit? Era ridicol.

Calvin îşi privise pentru câteva clipe degetele, parcă întrebându-se dacă trebuia să spună mai multe, apoi se hotărî: - E sigur că fata asta, Lucy, n-ar trebui să păstreze cheia. E periculos. Aduce foarte mult ghinion. Cineva care ştie ce face ar trebui să țină lucrurile sub control. Cheia ar trebui să se întoarcă la mine şi la mama.

încheie discuția fără nici o altă explicație şi plecă trântind cu putere uşa.

Decorațiunile de Crăciun din cartier nu-i ridicară cu nimic moralul lui Lucy. Ultimele câteva săptămâni fuseseră infernale şi acum îşi aştepta cu teamă biopsia. Cu toate că procedura nu era dureroasă în adevăratul sens al cuvântului, senzația de disconfort a aşteptării era exacerbată de o tristețe apăsătoare, care o copieşise de când începuseră durerile de cap şi coşmarurile. Ideea că îşi reconstruia viața, având înainte un viitor, aproape că îi dispăruse din minte.

Era atât de dificil de înțeles. în etapa posttransplant, lucrurile merseseră, la început, foarte bine: progresul ei fusese exemplar. Dincolo de un uşor tremur al mâinilor, de pofta nesățioasă de mâncare şi de senzația că uneori mintea nu-i mai aparținea în întregime, medicamentele nu avuseseră efecte secundare, iar starea ei de sănătate şi dispoziția erau mai bune decât anticipase toată lumea. Pe urmă, la început de noiembrie, răcise, ceea ce le dăduse serios de furcă lui Alex şi lui Courtney Denham. Ea ştia că infecțiile erau periculoase şi fusese exigentă în privința igienei, a dietei şi a stilului de viață. Era o simplă răceală, dar temperatura îi crescuse, scăpând de sub control, iar Alex se învinuia - fără să țină cont de insistențele lui Amel, care îi tot spunea că nu făcuse nimic care să aducă măcar a neglijență - pentru seara petrecută pe vas şi pentru excursia la Mortlake, ba chiar şi pentru posibilitatea ca ea să fi venit cumva în contact cu dejecțiile pisicii în apartamentul lui. Incapabil să găsească o altă explicație a faptului că sclipitoarea ei perioadă de recuperare de după transplant se transformase în actuala spirală descendentă, o supraveghea acum asemenea unei mame care veghează asupra primului ei nou-născut. Comportamentul lui era pe deplin profesional, nelăsând niciodată să se întrevadă

ceva alarmant; dar acțiunile lui îi spuneau că o privea din nou ca un medic, că acea călătorie pe care o începuseră ca doi oameni atraşi unul de celălalt se întrerupsese pentru o vreme. Lungile convorbiri purtate cu doctorii Azziz şi Denham şi cu un nou specialist de la Brompton dădeau de înțeles că Alex era într-adevăr îngrijorat. Dispărea în laborator, făcea el însuşi analizele, îi schimba medicamentele şi nu-şi găsea locul.

Toate aceste griji se amestecară cu cele de pe un alt front, când fiul său îşi fractură serios brațul, în două locuri, în urma unei căzături la patinaj. Era nevoie de o operație şi Alex aproape că se făcea nevăzut în orele sale libere. Lucy îl înțelegea, dar era o lovitură; şi în limitele actualei lor relații, nu putea discuta cu el, încercând să afle cum se simțea. Nu găseau niciodată un moment în care să fie singuri, între agitația de la spital şi „stingerea" de la sfârşitul zilei, când Alex îşi încheia programul de lucru şi se reîntorcea la băiețelul său. Era un paradox: el se implica mai mult decât oricine altcineva în monitorizarea sistemului ei imunitar şi a eventualității ca noua inimă să fie respinsă, ceea ce le transforma relația într-una exclusiv profesională, într-un moment când legătura lor personală nu se consolidase. Umorul ei înfrunta soarta, dar în cele din urmă încordarea o înfrânse, afectându-i sistemul nervos. Pentru că le ignorase prea multă vreme, deveni conştientă acum, după consumarea faptelor, de toate ororile prin care trecuse, de toate momentele din timpul anului în care văzuse moartea cu ochii. Iar un om în care tocmai se deprinsese să se încreadă destul de mult ca să ajungă să-l îndrăgească părea să se retragă din apropierea ei.

Cedase în fața unei succesiuni de dureri de cap cumplite, a depresiei şi a viselor urâte, populate de fețe ostile. Se trezea pradă spaimei, având senzația că era supravegheată de cineva de care ar fi vrut să se ascundă. Aşa că fusese reinternată, pentru un nou set de analize.

Acum era 22 decembrie, o zi mohorâtă de luni, şi se părea că Lucy urma să-şi petreacă perioada de Crăciun în spital. Cel puțin, privind partea bună a lucrurilor, avea să-l poată vedea pe Alex. La sfârşitul lunii noiembrie, el fusese plecat la alte spitale, împreună cu studenții săi interesați de activitatea de cercetare, şi îşi petrecuse ultima săptămână la Cambridge. Ea glumise cu Grace, spunând că uitase cum arăta Alex şi întrebându-se cine îi hrănea pisica - dar mimase o frivolitate care nu exista şi se simțea ca o fetiță abandonată. Se întorsese în punctul de plecare. Doctorul Stafford era un medic foarte amabil - dar, în zilele acelea, şi foarte absent. Alex, bărbatul, era în altă parte, poate în casa fostei lui soții, alături de fiul lor. Dar, cel puțin, Lucy încă mai avea cheia, drept talisman de care se agăța cu înverşunare.

- Nu poate fi chiar atât de rău, cu siguranță.

Simon descinsese în monotonia camerei ei de spital, împreună cu Grace, aducându-i un morman de cărți, şi îi remarcase imediat figura deprimată.

Ea îi zâmbi cu tristețe: era primul moment plăcut din ultimele câteva săptămâni. Aşa cum promisese, Simon o condusese acasă după cafeaua oferită de Alex, şi între el şi colega ei de apartament apăruseră scântei. Grace fusese orbită de el. Nonconformismul şi farmecul indolenței lui o impresionaseră din prima clipă. Iar ea - care moştenise de la mama ei pe ju-

mătate africană pometii înalți şi rotunjimile sexy, iar de la tatăl ei evreu umorul zeflemitor, spontan şi inteligent - pusese în scenă, pentru Simon, tot ce avea mai bun. El găsise un pretext pentru a se întoarce, aducându-i lui Lucy cărți despre doctorul Dee, iar Grace nu scăpase ocazia. In câteva săptămâni, între cei doi se înfiripase o poveste vijelioasă de dragoste, iar Lucy era fericită pentru prietena ei - care în ultimul an avusese parte de un şir de eşecuri amoroase - şi simțea cu mai multă acuitate durerea pricinuită de stagnarea legăturii ei cu Alex. Dar acum îşi regrupă forțele de dragul lor.

- Câteva lecturi uşoare, comentă ea, la vederea lui Simon, care gemea sub greutatea încărcăturii de cărți pe care le aducea în brațe.

- Grace mi-a spus să te țin ocupată. Zice că te paşte pericolul melancoliei. Biografia lui Dee pare antrenantă, iar absurditățile lui ermetice seamănă cu un drum prin melasă. Ar fi posibil să te intereseze? Will le-a comandat pe internet şi a cerut să fie trimise la Alex, aşa că ne-am gândit că ți-ai dori să le ai.

Simon se străduia să-i atragă atenția către orice ar fi făcut-o să uite de punctul mort în care se afla, dar chipul ei palid îi aducea aminte de calmul afectat al unui tânăr novice, ceea ce era nefiresc din punctul lui de vedere. Se grăbi să adauge, aproape ca şi cum şi-ar fi adus aminte în ultimul moment:

- Ca o curiozitate, la început s-a presupus că Dee a murit chiar în această zi. Dar se pare că, de curând, specialiştii au decis că s-a întâmplat, probabil, către sfârşitul lunii martie - un decalaj de câteva luni. O să trebuiască să-i citeşti biografia ca să afli ce a condus la această schimbare. Şi, ceea ce este mai degrabă cutremurător, legenda spune că inima i-a fost îngropată

sub altarul bisericii din Mortlake. Nu mă-ndoiesc că acest detaliu indecent o să te captiveze.

Dintr-un motiv straniu, figura lui Lucy căpăta expresii tot mai profunde ca reacție față de toată acea înşiruire de informații - şi față de modul interesant în care îşi alegea Simon cuvintele. Afişă un zâmbet criptic, mulțumită că avea un subiect provocator de gândire. Ii fusese greu să citească, din cauza durerilor de cap atât de acute încât păreau aproape ireale. Abia acum erau ținute sub control, ca urmare a schimbării medicamentelor, aşa că cercetările ei nu ajunseseră prea departe, dar o făceau să se simtă mai aproape de Alex - acolo unde simțea nevoia să se afle.

- Să nu exagerezi, Luce, adăugă Grace cu delicatețe. Pe primul plan e însănătoşirea ta, Alex a subliniat asta. Ştii că părinții mei încă mai speră să poți veni de Crăciun la noi, în Shropshire.

Lucy aprecia strădaniile lui Grace, simțindu-se recunoscătoare, cu toate că nu avea parte de sezonul festiv la care visase în taină.

- Iți mulțumesc, draga mea. Sunt sigură că o să mă simt mai bine după ce o să aflu rezultatul biopsiei.

- înainte de a vă face planuri de călătorie, domnişoară King, va fi necesar ca toți doctorii dumneavoastră să fie de acord în privința externării.

Lucy roşi de plăcere la auzul vocii. Posesorul acesteia se strecurase în spatele lui Simon fără să fi fost observat.

- Şi am speranța că o să vă pot influența, doctore Stafford?

în prezența prietenilor, îi era mai uşor să flirteze.

- întotdeauna!

Reuşise să-i readucă buna dispoziție într-o fracțiune de secundă.

- Sper că voi doi nu-mi obosiți pacienta. Mă tem că am venit să-i dau şi eu alte dureri de cap.

Lucy râse şi îi oferi o explicație lui Grace, gesticulând către acul pe care trebuia plasat în acel loc. Prietena ei o sărută pe frunte şi îl luă pe Simon de braț cu un aer conspirativ, ca s-o lase singură cu Alex.

- O să te sun mai târziu, să aflu cum a mers. Alex, anun- ță-mă când o să fie gata de evadare.

- Mulțumeşte-te s-o laşi aici, cu mine, Grace.

îi adresă un zâmbet ironic şi cei doi plecară.

Alex se apropie şi se aşeză cu nonşalanță pe pat, ceea ce ei i se păru încântător de neprotocolar.

- Te simți ceva mai bine?

In voce i se simțea o uşoară ezitare, de parcă n-ar fi ştiut cum avea să fie întâmpinat.

- De fapt, da. E foarte bine să te văd.

Şi tonul ei era iscoditor. Ştia că puteau fi deranjați în orice moment.

- Ce face fiul tău? Speram să te-nsoțească aici şi să am ocazia să-l cunosc.

Alex clătină din cap.

- Nu e locul potrivit. Nu se dă în vânt după spitale, ca tine! Dar în ajunul Crăciunului o să i se scoată ghipsul. E cert că asta

nu l-a domolit - tot mai vrea să schieze. Observă nesiguranța de pe chipul ei. Ți-au revenit visele frumoase?

- Cred că da. Personajul cu mantie neagră şi coasă nu mai are un rol atât de important. Se refugie în ironie. Simon mi-a adus o temă pentru acasă. Cărțile astea fac parte dintre cele comandate de Will. O să te anunț dacă descopăr ceva interesant.

- Nu e nici o grabă, Lucy. In curând, o să avem timp suficient să vorbim despre asta. Cred că obiectivul asupra căruia trebuie să ne concentrăm acum e ieşirea ta din spital şi întoarcerea acasă.

Cineva chinuit de mai puține incertitudini ar fi sesizat încurajarea, dar în ziua aceea Lucy nu era chiar atât de bine dispusă. Un infirmier aduse un scaun cu rotile, pe care Alex îl luă cu un aer glumeț, făcându-i celuilalt semn să plece.

- Parcele au de gând să-ți prindă chiar acum un fir de gât. Apoi se aplecă spre ea şi îi şopti: Iar eu le-am cerut să aibă în vedere finețea lui.

Cuvintele lui aduseră pe chipul ceva mai relaxat al lui Lucy un zâmbet nesigur; şi, condusă de Alex, străbătu coridoarele, îndreptându-se către cardiologul şi radiologul ei, simțindu-se din nou în siguranță.

Când traversă zona recepției, îndreptându-se către sala de mese, Calvin simți un parfum de crini care aproape îți tăia răsuflarea şi făcea ca acel splendid hotel vechi să pară mai bogat împodobit. Se apropie de restaurant în pardesiul său de culoare deschisă, din păr de cămilă, răsucindu-i uşor între degete unul dintre nasturii mari. Zări în geam reflexia profesorului şi îşi

adânci mâna în buzunar, pentru a se grăbi apoi să o scoată din nou.

- Profesorul Walters e deja la masă, domnule Petersen. Pot să vă iau pardesiul?

Şeful de sală de la Claridge's dădu pardesiul lui Calvin unui chelner, apoi îl conduse la o masă dintr-un colț. Aceasta era ocupată de un bărbat de vreo cincizeci şi cinci de ani, în haine costisitoare, cu o cămaşă cu dungi fine, o haină bleumarin, din stofă de lână, şi o eşarfă crem în loc de cravată. Calvin îi zărise de la distanță butonii care reflectau lumina; iar acum, când se apropia, profesorul Fitzalan Walters îşi dădu deoparte exemplarul din *New York Times* şi se ridică de pe scaun. Ii întinse oaspetelui o mână pistruiată, punându-i-o pe cealaltă pe braț.

In timp ce chelnerul îi trăgea scaunul, Calvin fu din nou izbit de prezența impunătoare a unui bărbat relativ scund.

- Ce plăcere că ne-am putut întâlni în timpul şederii mele la Londra, Calvin!

Fitzalan avea o voce profundă, cu un uşor accent din Sud, care îi trăda originile bogate şi impunea atenție.

- Te întorci acasă de Crăciun?

- Plec poimâine.

Profesorul era o persoană importantă şi ocupată, unul dintre seniorii aflați la conducerea Facultății de Teologie de la The College. înființată în Kansas în anul 1870, având o universitate soră în Indiana, această instituție avusese o evoluție favorabilă de-a lungul anilor şi printre absolvenții săi se numărau o serie de senatori, judecători şi personalități bine cunoscute din toate domeniile vieții sociale. De fapt, o diplomă de student de la

The College părea să fie un paşaport către un post bine cotat în domeniul legislativ sau politic, ori la Washington. Walters le-o descria cu mândrie celor care nu o cunoşteau, prezentând-o drept o instituție fundamentalistă neoconservatoare. Se părea că nu exista nimic - şi nimeni - care să nu-i fie cunoscut profesorului Fitzalan Walters. Cu un deceniu în urmă, scrisese o carte dedicată celei de-a Doua Veniri a lui Hristos. Universitatea se potrivea cu convingerile morale ale lui Calvin şi cu interesul său evident de a-şi găsi un post de lector care să-i aducă venituri suficiente în vreme ce îşi obținea masteratul şi apoi, spera el, doctoratul; şi, când anunțul despre un post disponibil la The College păruse să-i ofere ceea ce căuta, îl solicitase. Profesorul Walters - FW, cum îi plăcea să fie numit de prieteni - păruse extrem de interesat de el, încă de la primul interviu. Discutaseră pe îndelete despre strămoşul său, doctorul John Dee, pe care ştia deja că îl are printre înaintaşi. Era de datoria lui Calvin să-l linguşească pe profesor, dar acum se simțea el cel cu adevărat flatat: unii erau de părere că Dee nu fusese decât un excentric, dar FW îl respecta şi era curios. Multe persoane credeau că Dee primise într-adevăr detalii despre Apocalipsă şi despre A Doua Venire, aşa cum i se promisese în discuțiile cu îngerii. Se presupunea că toate acestea s-ar fi putut regăsi în lucrările lui, dar ce se întâmplase cu multe dintre ele? Se ştia că locuința lui Dee fusese jefuită şi că volumele din bibliotecă îi fuseseră furate în timp ce se afla în străinătate, în Boemia, în anii 1580. Walters părea să cunoască multe amănunte despre viața şi despre lucrările lui Dee, mult mai multe decât Calvin.

Discuția lor dăduse roade şi FW îl răsplătise oferindu-i postul de care avea nevoie şi ajutându-l apoi să obțină o bursă astfel încât să-şi poată completa disertația în baza unei călătorii de documentare. Calvin provenea dintr-o familie bună, cu o serie de proprietăți şi câteva acțiuni, dar banii gheață erau întotdeauna pe sponci, aşa că primise cu recunoştință sprijinul oferit. Ceva mai târziu pe parcursul relației lor, pe măsură ce ajunsese să-l cunoască pe profesorul Walters mai bine, Calvin considerase că o parte dintre ideile acestuia despre Creația Inteligentă, înălțarea la Ceruri şi creaționism erau cam extremiste şi, cu toate că niciodată nu-şi exprimase asemenea îngrijorări în fața protectorului său, bineînțeles că se alarmase când acesta afirmase, în public, că ororile din 11 septembrie puteau fi puse deopotrivă pe seama teroriştilor islamişti, dar şi a păgânilor, a feministelor şi a homosexualilor. Se bucura de încrederea lui FW în privința mai multor probleme şi îi plăcea această stare de lucruri. Dar prietenia lor luase un nou curs cu puțin timp în urmă, când Calvin povestise, în treacăt, despre moartea unei verişoare din Anglia, despre o cheie cu o istorie fascinantă şi despre faptul că nu lipsise mult pentru ca aceasta să îi revină mamei sale. Cheia ar fi trebuit să fie moştenită pe linie feminină, dar ajunsese la un văr al său din Anglia, ieşind dintr-un tipar respectat de secole. Cheia, credea el, ar fi putut fi legată de acele cărți şi hârtii ale ilustrului său strămoş pe care acesta le considerase, probabil, prea vulnerabile ca să le facă publice în mijlocul lumii sfâşiate între doctrinele secolului al

XVII-lea, iar FW se arătase surprins fiindcă nu-i vorbise despre ea mai înainte.

în timp ce chelnerul îi aşeza şervetul în poală, Calvin se gândi cât de profundă devenise relația lui cu acel om. Walters îl invită să comande, părând într-o dispoziție jovială. El îşi alesese deja un mic dejun englezesc de modă veche.

- Ador aceste şiraguri de cârnăciori - acasă nu există nimic care să le semene, comentă el.

Calvin se întrebă ce-o fi urmărit. Nu stătea în firea lui FW să nu treacă direct la subiect.

- Ai ajuns la vreun rezultat cu vărul tău englez şi cu doctorul Dee?

Intre două înghițituri, Walters nu-şi lua ochii de la Calvin, analizându-i toate reacțiile.

- Pot să iau comanda, domnule?

Chelnerul era în aşteptare şi Calvin voia să ceară ouă Benedict. Walters îi tăie vorba înainte de a apuca să rostească prima silabă.

- O să ia un mic dejun englezesc: ouă ochiuri, un şir de cârnăciori şi pâine prăjită cu unt. Asigură-te că untul e pus pe pâinea fierbinte. Apoi îl ignoră pe chelnerul aflat alături şi adăugă, adresându-i-se lui Calvin fără să-şi coboare vocea: Britanicii ăştia nu înțeleg cum e cu pâinea prăjită unsă cu unt.

- Oh, ba da, domnule, noi, britanicii, înțelegem. Chelnerul îi zâmbi cu un aer calm. Pâinea se unge imediat ce e scoasă din prăjitor, pentru ca untul să se topească şi să pătrundă în ea,

înmuind-o şi umezind-o. Altceva, domnule? Cafea, decofeinizată, obişnuită?

Calvin îşi exprimă mulțumirile dând din cap, înainte ca Walters să spună, cu asprime:

- Asta e tot. Mulțumesc.

Chelnerul se îndepărtă, iar Calvin răspunse:

- Da, de fapt, am luat prânzul cu vărul meu şi cu prietenii săi cu puțină vreme în urmă. Eu... Ezită, căutând un cuvânt potrivit... Mă *văd* cu fosta prietenă a fratelui lui. A fost ucis într-un accident tragic. Nu ştiu dacă supervizorul meu v-a anunțat. Acum câteva luni.

Cuvintele lui Calvin erau rostite deliberat astfel încât să pară nesigure, dar ochii lui reci, albaştri-cenuşii, erau fixați asupra interlocutorului. Voia să-i monitorizeze reacția la auzul acestei veşti. Se întrebă dacă era posibil ca la facultate să existe cineva care ştia despre spargerea dată în casa familiei într-un moment atât de propice.

Walters îşi privi însoțitorul cu gravitate. Ii studie chipul, apoi dădu din cap.

- Da, Guy mi-a povestit. Am aflat totul despre asta. Mare ghinion. Nu mai poți să-i pui nici o întrebare.

Micul dejun sosi, iar Calvin reluă:

- Nu. Dar fosta lui prietenă era supărată din cauza despărțirii şi mi-a povestit multe lucruri despre familie. Avea nevoie de cineva îi fața căruia să-şi verse oful.

Aştepta să dea la iveală ceva despre care ştia că îl interesa pe mentorul său, iar acesta îl asculta mai mult decât politicos. Nu se grăbi şi termină de mâncat un ou înainte de a continua:

- Interesant... La prânz am aflat că acea cheie e acum la fratele lui. Am văzut-o. Nu e sigur în privința hârtiilor moştenite odată cu ea. E foarte ciudat. Am încercat să-i vorbesc lui Siân - prietena - despre ceea ce se întâmplă dacă nu respecți condițiile moştenirii. Dacă nu este primită de descendentele de sex feminin. Familia nu ştia nimic despre înrudirea cu Dee. Tatăl crede că e vorba de o grămadă de superstiții sau de ceva de care ar trebui să se ruşineze. Mă îngrijorează faptul că au nesocotit tradiția familiei. Calvin vorbea nestânjenit, observând că FW îi sorbea cuvintele. Trebuie să spun că aproape mă aşteptam la un dezastru. Mama mi-a spus, limpede, că asta o să rupă lanțul. Cred că a avut ceva de-a face cu moartea lui - e exact genul de ghinion pe care l-ar fi anticipat ea. Continua să arunce discret momeala, dar nu observă nici o reacție. Ei nu înțeleg, reluă el. Nu respectă aceste idei pline de forță. Dacă Dumnezeu blestemă ceva, atunci e blestemat; dacă o face un înger, efectul e acelaşi. îşi privi ascultătorul. Relația mea cu Siân e mai încordată acum. Dar ne mai vedem încă.

„Fac pariu că e aşa", cugetă Walters. O văzuse el însuşi şi era extrem de conştient de farmecul ei.

- Calvin... Se aplecă uşor către el. Am mai discutat asta. Am putea avea în față una dintre cele mai mari descoperiri istorice ale timpului nostru. Ne dorim amândoi ca The College să ia parte la aşa ceva. Triumf academic pentru tine. Implicând şi scrierea unei cărți. Din punct de vedere al carierei, ar însemna reuşita deplină. Iar din perspectiva religioasă ar fi, bineînțeles, fascinant. Mă aştept să confirme teoria înălțării la Ceruri, la care lucrăm de ani de zile. Dee ştia cu siguranță despre asta. Cred că ți-ai putea, pur şi simplu... exprima dorința...

Vocea i se pierdu în mod sugestiv, fără să sugereze că ar fi fost vreo grabă; dar Calvin ştia că era şansa lui de a se transforma într-un erou al universității. Multe persoane - nu doar cele din The College - ar fi dat orice ca să dețină controlul asupra moştenirii lui Dee. Orice om putea simți cât de important ar fi devenit, iar în cazul lui era vorba despre o conştientizare suplimentară a valorii sale în ochii lui FW, care era un om influent din punct de vedere social şi politic. Sesizase clar instrucțiunea pe care o primise - de a lua prin orice mijloace cheia de la Alex, sau de la Lucy, dacă se mai afla încă la ea. FW nu avea să aştepte la nesfârşit.

Chelnerul aşeză discret nota de piată pe masă şi profesorul Walters o semnă fără s-o privească, îndesând în suportul ei de piele o bancnotă mare, drept bacşiş. Se ridicară, gata de plecare, iar şeful de sală apăru imediat, aducând pardesiul lui Calvin. Walters îi vârî în mână o altă bancnotă americană şi îl luă pe Calvin de braț.

- Ai un minut liber? Nu era o întrebare. Să urcăm în apartamentul meu. Acolo e ceva care s-ar putea să te intereseze, plus două persoane pe care ar trebui să le cunoşti. Te vor ajuta să înțelegi ce importanță crucială pot avea toate astea.

In timp ce traversau holul elegant, în stil Art Deco, un bărbat se ridică de pe scaun şi intră în lift înaintea lor. Walters şi Calvin îl urmară, întorcându-se apoi cu fața către uşă.

- Ai obținut ceva, Mefisto?

Walters îi vorbise fără să-l privească.

- Da, domnule profesor. A fost instructiv.

Străinul îi înmână o mică servietă de piele.

- Acesta e Angelo, Calvin, cu toate că mai am şi alte nume pentru el. Uneori poate deveni un înger rău. Lucrează pentru mine în Europa.

Tonul profesorului era evaziv. Calvin se întoarse şi privi lung chipul necunoscut. Nu avea nimic ieşit din comun, cu excepția ochilor galbeni, de pisică. Nu reuşea să-i identifice accentul.

- încântat de cunoştință, spuse el fără să gândească acelaşi lucru şi observând că străinul era îmbrăcat impecabil, cu un costum negru, din stofă fină, şi un pardesiu din caşmir.

Celălalt dădu din cap către el, ceea ce, dintr-un motiv sau altul, îl făcu să se simtă uşor stânjenit. Se întrebă ce înțelegea FW prin „înger rău".

- I-am condus pe oamenii dumneavoastră în salonul apartamentului, spuse omul, şi i-am servit cu cafea, aşa cum mi-ați cerut, domnule.

- Mulțumesc.

Uşa liftului se deschise şi grupul păşi pe coridor.

- Apartamentul Davies e în stânga, îi îndrumă Walters.

Angelo deschise uşa şi se trase înapoi, iar Walters intră înaintea lui Calvin. Acesta din urmă zări, peste umărul profesorului, salonul superb, zugrăvit în galben şi alb, cu podea din lemn lustruit. Razele soarelui băteau într-o fereastră în fața căreia stăteau doi bărbați. Walters traversă încăperea cu paşi mari şi îi îmbrățişă protocolar.

- Acesta este tânărul despre care v-am vorbit, Calvin Petersen. E protejatul meu şi omul care ne va conduce către răspunsurile pe care le căutăm de ani de zile.

Vocea lui FW suna neobişnuit de solemn.

- Calvin, colegii mei.

Făcu un gest cu brațul, fără să rostească nici un nume, deşi Calvin avea vaga impresie că unul dintre chipuri, sau amândouă, îi erau cunoscute din vasta arenă a politicii, sau poate datorită apariției la vreun post de televiziune.

FW puse servieta pe masă şi o deschise cu o mişcare bruscă. Scoase din ea ceva ce aducea cu un pergament şi un portret splendid, în miniatură.

- Ei, bine, îngerul meu rău? întrebă el cu voce scăzută.

Angelo făcu un pas înainte şi îşi încleştă mâinile.

- Domnule, le-am spus lui V & A că acestea au fost primite recent - ca moştenire - de universitatea noastră. Mi-au confirmat faptul că portretul datează de la sfârşitul secolului al XVI-lea şi e posibil să fie un Hilliard autentic, dar nu pare să fi fost catalogat, aşa că ar putea fi doar copia unui original pierdut. încă nu au putut identifica modelul. Hârtiile - întoarse documentele pe partea cealaltă - prezintă interes pentru Muzeul Fitzwilliam din Cambridge. Le-au considerat copii excelente ale unui text original, probabil acum pierdut, fapt pe care au spus că nu îl pot confirma decât după mai multe studii; dar par să fie extrase din documentele doctorului Dee - cu excepția unei singure file, care seamănă cu un fragment dintr-o piesă de teatru. Au făcut o copie şi îi vor cere unui expert în grafologie să le examineze - dacă dorim. Sunt foarte entuziasmați de ceea ce

avem aici - deşi sunt prudenți, temându-se să nu fie vorba despre un fals. îşi ridică ochii spre chipurile nerăbdătoare şi continuă: Cărțuliile în limba latină mai sunt încă studiate de un anticar, dar Biblia este foarte veche şi foarte valoroasă. Am pus pe cineva să se ocupe de pasajele însemnate, care par să aibă o importanță deosebită.

Odată raportul încheiat, Walters dădu din cap şi îi întinse miniatura lui Calvin.

- Nu e nevoie să-ți mai spun că toate astea sunt strict *sub rosa*\ O femeie frumoasă, nu-i aşa? Crezi că s-ar putea să fi făcut parte, pe vremuri, din familia voastră?

Privind chipul, Calvin strânse din ochi fără să vrea, cântărind implicațiile întrebării. Ce avea asta de-a face cu el? Dar nu avu nevoie decât de o secundă ca să facă legătura cu jaful din casa de la țară a familiei Stafford - ştiind că se petrecuse în timp ce Will se afla la spital, în stare gravă. Deschise gura, vrând să-i răspundă profesorului Walters, apoi se răzgândi şi încercă să-şi ascundă o idee. Cât de departe ar merge indivizii ăştia? Era distras de gânduri stânjenitoare, care îi sfătuiau instinctul să țină cont de tendința lor de a nu se da în lături de la nimic pentru a-şi dobândi comoara; asta până când privirea i se concentră asupra frumoasei femei cu corsajul bogat împodobit, care îl privea țintă de pe fundalul albastru. Făcu ochii mari.

- Nu sunt sigur, spuse el, fără grabă. Dar cred că am luat masa cu ea acum câteva săptămâni. Şi chiar ar fi posibil - era atât de surprins de imagine, încât se pomeni vorbind cu voce tare fără să vrea, dar cuvintele nu mai puteau fi retrase - ca ea să fie actuala deținătoare a cheii.

[1] Secrete - plasarea unei roze deasupra locului unei întruniri simbolizează caracterul secret al acesteia (n. tr.).

Se auzi din nou soneria. Portarul fie îşi părăsise postul, fie îngăduise cuiva să urce până la uşa lor.

- Taxi, drăguță. Comandat pe numele King?

Lucy îl privi derutată.

- Trebuie să-ți dau biletul ăsta şi să te aştept zece minute. Ii făcu cu ochiul, îi întinse un plic sigilat şi îi întoarse spatele. Când eşti gata, mă găseşti în fața casei.

Cu întreruperile din dimineața aceea, Grace avea toate şansele să întârzie la serviciu.

- Cine mai era de data asta? Dacă o ține tot aşa, nu mai ies niciodată pe uşă...

Râse şi citi peste umărul prietenei ei cuvintele scrise de mână pe cartea de vizită:

3 febr. Mademoiselle, ia-ţi o haină călduroasă, pantofi comozi - şi paşaportul!
Depiche-toil - Alexandre

[1] „Grăbeşte-te" (n. tr.).

- îți pun eu astea în apă, Lucy.

Luă pachetul luxos, adus de portar.

- Adună-te, Lucy. Probabil aveți o destinație dezgustător de romantică. Poate Parisul?

Grace începu să fredoneze una dintre melodiile lui Piaf şi se repezi în căutarea unei vaze.

- Nu înțeleg, Grace. De Crăciun, înainte de plecarea în Shropshire, îmi lasă o carte de vizită şi o sticlă scumpă de The Rose, parfumul meu bulgăresc preferat; pe urmă nu e disponibil în ianuarie. Cea mai îndelungată convorbire telefonică a

fost de zece minute, un substitut insuficient pentru o întâlnire. Aş fi putut distruge o grădină de margarete încercând să aflu ce simte pentru mine. Ştii, aş fi putut considera toate astea enervante: şi chiar aşa le consider! E interesat, nu e interesat...

Grace îi anulă încercarea.

- Lucy, tipul e interesat. S-a agitat ca să-ți afle parfumul preferat - plus problema, mult mai dificilă, de a găsi de unde să-l cumpere. Şi acum, uită-te la astea! îşi trecu brațul de-a lungul celor două duzini de trandafiri roşii, cu cozile lungi, pe care le aranja în grabă. Plus taxiul! Scuză-mă, nu-l poți învinui fiindcă are mult de lucru. A ținut nişte cursuri, nu-i aşa? Simon zice că abia dacă a avut o zi liberă, toată luna trecută. Trebuie să fi făcut nişte eforturi deosebite ca să-şi ia una astăzi. Şi ce romantic: e clar că te duce într-un loc special.

Dar puternica inimă nouă a lui Lucy avea parte de o criză de nervi. Riscul implicat de sentimentele ei pentru Alex era complex. Posibila întrerupere din cauza obligațiilor lui profesionale şi nesiguranța în privința vieții lui particulare îi lansau avertismente puternice. Se uită la Grace, care îşi reținea un zâmbet, şi îi veni brusc o idee.

- Ce ştii despre asta?

Flutură biletul către colega ei de apartament.

- N-am timp să-ți povestesc. O să întârzii.

- Ați pus totul la cale împreună?

Grace surâse fără să răspundă, dar Lucy veni după ea în bucătărie.

- Trebuie să existe un motiv pentru care nici tu şi nici o alta dintre prietenele mele apropiate n-ați avut timp să luați masa

cu mine astăzi. Erați atât de sigure c-o să primesc o ofertă mai bună?

- Păi... Grace observă că trandafirii nu aveau spini, începu să-i aranjeze în locul lui Lucy şi se înmuie. Ştiu că a fost nevoit să ceară o mulțime de favoruri ca fie liber săptămâna asta, de ziua ta de naştere. Dar de Crăciun nu i-am spus eu ce parfum foloseşti şi nici nu ştiu ce a plănuit pentru astăzi. Şi numai un neghiob se poate îndoi de interesul lui față de tine, Lucy. Lucrează douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămână,

corect? In plus, finalizează un doctorat. N-are mormane de timp liber. Pe lângă asta, cred că e extrem de precaut în privința sănătății tale - ceea ce e logic după ultimul fiasco. Vrea să te vindece, nu să te curteze până mori. Şi reuşeşte cumva să-şi facă timp ca să-ți telefoneze din două în două zile. E minunat, zău aşa! Liniştitor de demodat într-o lume în care toată lumea se grăbeşte şi poveştile de dragoste se sfârşesc înainte de a începe. Nu e ca alți bărbați. Dar dacă te răzgândeşti, bineînțeles că păstrez eu trandafirii.

Lucy îi aruncă o privire chinuită.

- Două sau trei telefoane pe săptămână *nu* înseamnă din două-n două zile! Şi de fapt, nu-mi *spune* nimic.

- Tocmai asta e! Acum du-te. Uş! Grace râdea din toată inima. îmbracă-te cu ceva drăguț, dar călduros. Taxiul aşteaptă.

Pe malul dinspre Chiswick al Tamisei, lângă Kew Bridge, pe care se aşternuse un strat subțire de zăpadă, Alex deschise portiera taxiului şi îi plăti şoferului.

- La mulți ani!

îi strânse haina mai bine în jurul trupului.

- Deci nu mergem la Paris, îl tachină ea. Mă aşteptam să ne întâlnim la gara Waterloo.

- Ah, sperai să iei prânzul la Boffinger, nu-i aşa?

Râse şi o strânse de mână mai tare decât de obicei, conducând-o către maşina lui parcată.

- îmi cer scuze fiindcă ți-am cerut să ne-ntâlnim aici. A trebuit să vin de pe North Circular. Am fost reținut la celălalt spital până la primele ore ale dimineții şi am avut de făcut mai întâi nişte drumuri.

Lucy rămase în aşteptare şi, în clipa când el deschise portiera, parfumul îi tăie răsuflarea. Caroseria neagră a automobilului Audi îi ascunsese conținutul; bancheta surprinzător de încăpătoare din spate era acoperită de buchete parfumate de narcise, zambile, violete şi alte flori de primăvară. Ea rămăsese fără grai, iar el era încântat.

- Pentru întoarcerea Fecioarei, spuse.

Lucy îl privi nedumerită.

- Ziua ta de naştere e o zi specială - mă rog, cea de după ea. Reprezintă prima răsuflare a primăverii - aşa spuneau păgânii. Persefona şi nenumăratele ei omonime se întorc acum din Lumea Subpământeană.

- Aşa cum am făcut şi eu. Lucy îl îmbrățişă. Şi unde mă duci? Credeam că am nevoie de paşaport.

- Aşa cum o să ai.

Verifică oglinzile laterale şi, în timp ce demarau, începu să-i explice:

- M-am gândit să te duc să luăm prânzul la țară: în satul unde am crescut şi unde se află casa familiei mele. E ca o carte poştală ilustrată! râse el. Şi ştii că L.P. Hartley spune despre trecut că e o țară străină? Ei, bine, acolo e trecutul meu.

Ea râse, încântată.

- Alex, nu mă pot gândi la nici un alt loc în care aş vrea să mă duci. E perfect. Mulțumesc.

Se aşeză mai bine în scaunul confortabil, îmbrăcat în piele bej, savurând mirosul delicat al florilor şi prezența lui Alex. Nu se aşteptase la aşa ceva; se pregătise pentru o aniversare anostă. Acum, învăluită în căldura care dezmințea temperatura de afară - văzu, pe tabloul de bord, că era de numai un grad - îl lăsă pe şofer să se concentreze asupra traficului din afara oraşului şi începu o conversație pe placul ei.

- Alex, am fost pe de-a-ntregul fascinată de strămoşul tău ilustru. Am parcurs numai jumătate dintre cărțile pe care mi le-a adus Simon, dar sunt pline de surprize.

- Mi-am închipuit că sunt foarte seci - mai ales fiindcă vărul meu Calvin e atras de toată povestea.

- Nicidecum! Alex, tu eşti un iluminist, dar pe strămoşul tău trebuie să încercăm să-l înțelegem privindu-l, dacă putem, prin prisma propriei lui epoci, pentru a-i aprecia impactul considerabil asupra Angliei elisabetane. A fost un adevărat om al Renaşterii, un cunoscător desăvârşit al astronomiei şi al istoriei, o autoritate în domeniul navigației şi, conform tuturor reiatărilor, un profesor remarcabil. Dacă Drake şi Gilbert au găsit drumul spre Lumea Nouă, au făcut-o cu ajutorul lui Dee. De fapt, nu ştiu dacă sunt în stare să-l repun în drepturi.

- Păi, eu nu ştiu absolut nimic şi, pe vremea asta, avem nevoie de cel puțin o oră ca să ajungem în Hampshire. Dă-mi ocazia să-mi formez o părere despre el.

Era extrem de binedispus şi Lucy se relaxă complet, bucurându-se de asta.

- Alex, primul lucru pe care trebuie să ți-l explic despre John Dee este că o mare parte a lucrurilor pe care le ştim - sau, dacă preferi, impresiile pe care le avem - despre el provin de la Meric Casaubon, un cărturar din secolul al XVII-lea hotărât să distrugă orice urmă a bunei lui reputații. Casaubon este motivul pentru care nu ne putem gândi la Dee fără nici o idee preconceptă. După părerea lui, Dee se lăsase indus în eroare şi toate practicile sale erau „tenebroase". A publicat cele mai indecente amănunte ale vieții lui. Nu se poate spune că acestea ar fi fost foarte numeroase, dar el a reuşit să dezgroape câteva ciudățenii.

Alex zâmbi.

- Deci nu avem de-a face cu un biograf imparțial.

Lucy scutură din cap.

- E departe de aşa ceva. Dar pentru noi ar putea fi de mare interes faptul că acest Casaubon a ajuns, în cel mai straniu mod cu putință, să aibă acces la un loc tainic, unde se găseau extraordinar de multe documente personale ale lui Dee.

El o privi intrigat.

- Continuă.

- La începutul secolului al XVII-lea, sir Robert Cotton - gândeşte-te la manuscrisele cottoniene de la British Library - a avut inspirația de face nişte săpături pe proprietatea lui Dee din Mortlake. Şi a avut noroc...

Alex se uită la ea.

- Deci posibilitatea de a-i fi aparținut atât cheia noastră, cât şi celelalte obiecte legate de ea, este pe deplin în concordanță cu asta.

Privirea ei îi confirmă spusele.

- Dar de ce să fi îngropat totul? Avea nişte idei chiar atât de periculoase?

- Cotton a descoperit un depozit secret plin cu hârtii deteriorate din pricina umezelii, dar încă lizibile, de unde provin toate transcrierile comunicărilor lui Dee şi Kelley cu îngerii, pe care fiul lui Cotton i le-a lăsat mai târziu lui Casaubon.

- Cu îngerii!

Vocea lui Alex se înscria în familiarul său registru ironic şi Lucy chicoti. îşi schimbă poziția în scaun, întorcându-se mai mult către el.

- Ai făcut o promisiune - să-l judeci din perspectiva timpului său şi să nu uiți că mulți dintre contemporanii lui din secolul al XVI-lea aveau credințe şi idei similare!

Glasul ei era plin de bună dispoziție şi rugător, iar Alex era încântat de pasiunea cu care abordă subiectul. O ascultă, apreciind talentul cu care îi descria viziunea ei asupra atmosferei epocii. Oamenii lumii elisabetane erau un amestec eterogen: politicieni, teologi, poeți şi dramaturgi, exploratori şi bătrâni lupi de mare încântători, ca Raleigh şi Drake. Dar în rândurile populației era inclus şi un bogat sortiment de spirite - zâne, demoni, vrăjitoare, stafii, spiriduşi - atât bune, cât şi nefaste, ca şi de magicieni care puteau vorbi cu ele. In țesătura lumii lor se întrepătrundeau perfect grandiosul poem epic despre regina

zânelor, scris de Spenser, şi frământările lui Hamlet, aduse în scenă de întâlnirea cu o fantomă. Lumea materială şi cea eterică formau un amalgam fascinant datorat, în aceeaşi măsură, filozofiilor oculte elaborate la cel mai înalt nivel intelectual, superstițiilor tradiționale şi influențelor folclorice. Se inspira din magie şi din Cabală, ambele moştenite de la marii neoplatonicieni ai Renaşterii italiene. Scopul era pătrunderea în cele mai profunde sfere ale cunoaşterii ascunse, care influența ideile ştiințifice şi spirituale.

- In Anglia, reprezentantul acestei mişcări era John Dee.

Alex era captivat, admirând abilitatea profesională cu care stăpânea Lucy fluxul de informații atât de complexe; dar când ea ajunse la Dee - omul despre care el ştia că predase teoriile lui Euclid - se simți nedumerit.

- E greu să accepți asta: un matematician celebru, aproape genial, având în acelaşi timp proasta reputație a unui vrăjitor. Mă întreb cum reuşea să îşi împace ideile ştiințifice cu preocupările oculte.

- Gândeşte-te că, la vremea aceea, până şi matematica era considerată un obiect de studiu învecinat cu „artele negre". Calculele erau o rudă incomod de apropiată a vrăjitoriei şi a întocmirii diagramelor astrologice.

Alex râse la auzul vorbelor ei şi îşi aminti de aversiunea lui Will față de matematică - materia diavolului, aşa cum o numea întotdeauna față de Alex, care îi făcea temele pentru acasă.

- Totuşi, din ceea ce ne-a povestit Calvin reiese că Dee a pretins întotdeauna că e un creştin cucernic, ba chiar un susținător al reformei religioase a Tudorilor.

- Da, sunt de acord că pare ciudat, din perspectiva epocii noastre. Dar Dee era influențat de extraordinarele curente de idei din Europa secolului al XV-lea. La vremea aceea, documentele şi cărțile ajungeau în Italia, în număr mare, venind de la Constantinopol şi din Spania, unde Ferdinand şi Isabela persecutau evreii. Una dintre cele mai importante astfel de idei a pătruns odată cu învățăturile Cabalei. O alta este legată de descoperirea unui set de documente despre Hermes Trismegistus, cunoscute sub denumirea de *Corpus Hermetica.*

Lucy se uită la Alex. Ajunsese în punctul central al informațiilor pe care le adunase şi voia să fie sigură că el îi acorda atenție în vreme ce conducea pe drumul înghețat, printre rafalele din ce în ce mai puternice de ninsoare, care puneau la încercare funcționarea ştergătoarelor de parbriz. Făcu o pauză, gândindu-se că fecioara îşi alesese o vreme cumplită pentru reîntoarcerea din lumea subpământeană.

- Nu te opri. Fascinat, Alex îi aruncă o privire grăbită. îmi place să-ți ascult vocea.

Ea zâmbi, savurând inversarea rolurilor, care o transforma într-o autoritate.

- Filozofii renascentişti Pico della Mirandolla[18] şi Marsilio Ficino erau în slujba familiei Medici, iar Cosimo, bunicul lui Lorenzo, le-a cerut să lase orice altceva deoparte şi să se concentreze asupra scrierilor lui Hermes, care tocmai intraseră în posesia lui. Aceste texte pe care le-au tradus au trimis valuri

---

[18] Giovanni Pico della Mirandolla (1463-1494), umanist italian din Academia Platonică Florentină, una dintre cele mai reprezentative figuri ale Renaşterii (n. tr.).

de misticism în întreaga Europă. Hermes a fost un înțelept egiptean legendar, care întrupa atât calitățile zeului grec Hermes, cât şi pe cele ale lui Thoth, zeul şi scribul egiptean. Cărturarii renascentişti îl considerau un Moise Egiptean.

Alex roti butonul de reglare a căldurii cu o gradație în sens ascendent, pentru că temperatura de afară scăzuse.

- Atunci se pare că, după toate aparențele, nici nu e vorba de o persoană reală.

- E mai degrabă un soi de zeu dotat cu toate calitățile unui erou de natură umană. Cărțile şi documentele care au ajuns să fie cunoscute sub numele de *Corpus Hermetica* - texte despre el, în limbile latină şi greacă şi lucrări scrise, teoretic, de el - sunt grupate în jurul acestui personaj mitic, dar florentinii le-au citit şi au ajuns la concluzia că a fost un om în carne şi oase, un preot înțelept. Pentru ei, a reprezentat descoperirea unei înțelepciuni antice sacre, contemporane cu Moise, şi au fost de părere că l-a influențat pe Platon, cu toate că este mult mai probabil ca textele hermetice să se fi bazat, printre altele, pe o parte dintre învățăturile lui Platon. Dar este demn de reținut faptul că textele lui erau reale şi fascinante, iar ei le-au crezut antice. In prezent, numeroşi cercetători sunt de părere că lucrările au fost scrise la mai bine de un secol după anii în care a trăi Hristos, fiind însă păstrătoarele unor tradiții orale mult mai vechi, bazate pe ideile religioase egiptene, precreştine. Iar pentru gânditorii cu vederi largi, aflați în căutarea unor adevăruri religioase care ar fi putut transcende facțiunile prin intermediul cărora existau, textele reprezentau o nouă viziune. Le îngăduiau să scape de luptele pe viață şi pe moarte generate

de crezurile religioase - dacă să rămână credincioşi Romei sau să li se alăture lui Luther şi Calvin şi dacă să privească sau nu cu ochi răi religia musulmană şi pe cea iudaică. Ideile exprimate în textele hermetice îi purtau către adevărata esență a făpturii lui Dumnezeu. Şi aveau dreptate, din multe puncte de vedere, să le acorde un asemenea respect, pentru că ştim în ce măsură a fost influențat Moise de concepțiile religioase egiptene.

Alex îşi lăsă mâna pe genunchii lui Lucy, cerându-i să facă o pauză. Mirosul greu al florilor din spațiul închis şi încălzit, combinat cu forța ideilor ei, îl ameți se dintr-odată.

- Stai, Lucy. Oare am înțeles bine? Când ne referim la hermetism, este vorba despre scrierile care au luat naştere în jurul acestei presupuse ființe umane pe nume Hermes, învestită cu atributele divine ale zeului grec cu acelaşi nume?

Ea încuviință, iar el întrebă:

- Iar importanța acestui Hermes consta în...?

- In faptul că părea să le comunice un adevăr religios pur, nealterat, dacă preferi acest termen. Ficino a numit documentele hermetice „o flacără a iluminării divine". A simți t că, aprofundând aceste învățături, te puteai ridica deasupra amă-girilor rațiunii, înțelegând Mintea Divină. Erau irezistibile într-o vreme în care diverse idei doctrinare îndemnau oamenii în atât de multe direcții. Urmând firul acestor învățături puteai înțelege, *nemijlocit*, gândirea divină, aşa credea el. Hermes părea să fi anticipat până şi venirea lui Hristos - dar din punctul de vedere al înțelepciunii egiptene. Exista o tentă puternică de magie şi de ocultism, importată odată cu învățăturile egiptenizate - la care se adăuga respectul față de femei,

desprins din venerarea lui Isis. Hermes era atât de respectat, încât imaginea lui a fost plasată în altarul catedralei din Siena.

Ascultând-o pe Lucy, Alex îşi spuse că acea şcoală de gândire ar fi interesat-o pe mama lui, ținând cont de modul ecumenic în care aborda ea spiritualitatea şi de feminismul ei blajin.

- OK, dădu el din cap, dus pe gânduri. Se credea, pe scară largă, că textele hermetice rivalizau cu Geneza, în privința originii şi a autorității lor spirituale?

Lucy dădu din cap, subliniindu-i spusele.

- Corect. Mai ales la filozofi precum Giordano Bruno şi Ficino.

In traficul redus şi în liniştea stranie a ninsorii, care aproape că anula vizibilitatea pe drumul național A, un cerb singuratic sări pe şosea, traversând-o la mică distanță de ei şi dispărând într-un crâng. Zâmbiră amândoi, fermecați, dar Alex nu-şi pierdu firul gândurilor.

- Dar Cabala?

- Corect, de asta s-a ocupat Pico. învățăturile Cabalei au ajuns în Italia odată cu alungarea evreilor din Spania, atât ca tradiție orală, cât şi în forma textelor scrise. Pico şi-a dat seama că avea de-a face cu o tradiție străveche a înțelepciunii mistice, legată de limba ebraică moştenită de la Moise: nu uita că pentru ei ebraica era limba lui Dumnezeu. Cabala atribuie fiecărei litere câte un număr - aşa-numita gematria - şi este păstrătoarea cunoaşterii tainice a magiei despre care se presupune că s-ar fi întrupat sub forma însăşi a limbii ebraice. Fiecărei litere îi corespunde o valoare numerică. Se credea că până şi cuvintele din ebraica din vremea lor ascundeau o forță divină.

Se întrerupse o clipă, pentru ca el să o asigure că asculta, dar nu mai era nevoie. Ochii li se întâlniră pentru o clipă, cu toate că Alex era atent la drum.

- Ideea era că limba în sine conținea semnificații mai adânci decât cele comunicate publicului larg - că avea un sens ascuns. Un soi de mesaj către o elită. Ceva de genul „Sunt alături de voi." Bun. YAHWEH este tetragrammatonul lui Dumnezeu, cele patru litere ebraice YHWH, din care era compus, în mod tradițional, numele său. Unii susțin că este de nepronunțat, pentru că nu are nici o vocală, dar mai există şi varianta Jehova - dar şi Jove.

Alex o întrerupse.

- Ştii, Amel spune că acest cuvânt, YAHWEH, provine dintr-un altul, egiptean, care înseamnă „puterile lunii sunt în creştere". Se referă la Yah, un zeu egiptean al lunii, şi de asemenea la zeița babiloniană a lunii, având acelaşi nume.

Lucy îşi rostogoli ochii, amuzată.

- Alex, e foarte interesant, dar, te rog, nu-mi abate atenția. Ajungem la esența interesului stârnit de doctrina cabalistică.

Alex zâmbi, dând din cap.

- Acum, reluă ea, în ceea ce-i priveşte pe creştini, un aspect atrăgător al Cabalei era modul în care tradiția sa părea să confirme adevărul afirmației că Iisus este fiul lui Dumnezeu. Şi iată cum: după părerea lor, când iei în considerare numele IESU pentru Iisus, sau mai bine Jeshua - sau Joshua - de fapt adaugi litera „S" la numele Yahweh format numai din consoane. Ei au considerat că această literă transformă numele imposibil de pronunțat într-unui care se poate rosti; YHWH nu conține nici o

vocală. Pentru creştinii cabalişti, numele devenit astfel audibil era acelaşi ca şi Cuvântul care S-a făcut Trup[19].

Alex râse zgomotos, uitându-se spre Lucy când virară, intrând pe şoseaua cu două benzi ce ducea spre sătucul Longparish.

- Păi, chiar şi făcând abstracție de etimologia cuvântului „Yahweh", argumentul e bizar. Iar eu pot să aud cât de ireverențios şi-ar fi exprimat fratele meu părerea despre asta.

Ea râse.

- Li s-a dat crezare?

- In funcție de abilitatea cu care manipulau alfabetul ebraic şi de modul în care lungeau consoanele pentru a include şi vocalele omise - da! Explicația li s-a părut convingătoare discipolilor din vremea aceea. Dar o parte a planului consta în a-i converti pe musulmani şi pe evrei la creştinism - făcându-i să accepte ideea Trinității.

Alex dădu din cap, gânditor.

- *Plus ga changeP* Dar nu ne-am îndepărtat cam mult de John Dee?

- Probabil că ai impresia asta. Trebuie să înțelegi această rețea complexă de idei ca să-ți dai seama ce anume a incitat mintea subtilă a lui Dee. Cabala creştină i-a dat binecuvântarea pentru a intra în legătură cu îngerii, prin intermediul numelor sacre din ebraică, acestea având puterea magică de a-l conduce pe mag, sau pe vrăjitor, direct către Dumnezeu, fără nici o restricție impusă de doctrină...

A

---

19 **Evanghelia după Ioan 1:14 (n. tr.).**

- In timpurile străvechi, adăugă Alex, numele aveau putere. Dacă ştiai numele unei entități şi îl rosteai, căpătai putere asupra ei.

- Iar ei credeau, efectiv, că Moise însuşi putuse face asta, în calitate de mag cu puteri deosebite sau de inițiat. Ca şi Hermes Trismegistul. Călătoria unui inițiat începea din lumea fizică - de pe pământ - şi trecea prin eter sau prin văzduh - demi-paradisul - îndreptându-se către lumea celestă - adevăratul rai, sau nirvana, dacă preferi. Dar îngerii vegheau asupra vrăjii şi a călătoriei, ferindu-le de spiritele rele. Aşa că Dee putea fi atât un cercetător ştiințific pasionat, cât şi un invocator al îngerilor. Pentru el, conceptele din neoplatonism - care a fost sufletul Renaşterii şi care l-a iritat peste măsură pe duşmanul implacabil al lui Lorenzo de Medici, sărmanul Savonarola - erau idei de ordin superior. A devenit adeptul unui călugăr venețian, pe nume Giorgi, care a scris despre învățăturile lui Hermes şi despre Cabală într-o carte intituiată *De Harmonia Mundi, o* filozofie a armoniei universale.

Alex îi puse o mână pe braț:

- Dar e sigur că, în vremea lui Dee, nu se materializa nici una dintre speranțele de realizare a unei unități amiabile a practicilor religioase?

Lucy râse pe tăcute.

- Nu, în mod cert. Bărbatul despre care a amintit Simon, Giordano Bruno, a exprimat foarte frumos această idee. A spus că metodele la care apela Biserica pentru a intimida oamenii, readucându-i în sânul ei, nu coincideau cu cele folosite de apostoli, care predicaseră cu dragoste. In secolele al XVI-lea şi al XVII-lea, toți cei care refuzau să devină catolici ajungeau pe

mâna inchizitorilor şi erau supuşi torturii; şi, dimpotrivă, într-o serie de țări din nordul Europei erai ars pe rug dacă doreai să-ți păstrezi credința catolică. Reforma şi catolicismul dădeau apă la moara dezacordurilor. O perspectivă pesimistă, pentru majoritatea intelectualilor cu idei progresiste din epocă. Şuntarea Bisericii - sub toate formele sale vorbind direct cu îngerii, părea să ofere unele speranțe. Pe de altă parte, magie şi comunicare cu îngerii? Asta era considerată drept o erezie cumplită.

Alex conduse maşina de-a lungul unui şir de curbe şi de străzi înguste, acoperite de zăpadă, şi vorbi abia după o clipă de tăcere:

- Aşadar, Dee a fost un om al Renaşterii târzii, care a studiat filozofia ocultă dându-i o orientare ştiințifică prin intermediul alchimiei şi al astrologiei, al matematicii şi al geometriei - toate având darul de a te aduce mai aproape de lucrarea lui Dumnezeu. Amel încă mai găseşte în asta un strop de adevăr.

- Şi, Alex, ceva extrem de important, *Hermetica* justifica pentru ei studiul astrologiei, pentru că le arăta cum şi-au orientat egiptenii construcțiile astfel încât să reflecte constelațiile. Mulți oameni de ştiință din zilele noastre recunosc că acesta a fost imboldul care a condus la înțelegerea faptului că Soarele, nu Pământul, era centrul sistemului solar. I-a detaşat astfel de gândirea medievală.

El medită asupra acestui punct de vedere şi avu nevoie de câtva timp ca să-i răspundă:

- Dar, Lucy, crezi că Dee era într-adevăr atras de aspectele reformatoare ale filozofiei oculte?

- N-am nici o îndoială. El a contribuit la consolidarea imaginii de eroină neoplatonică a reginei Elisabeta. Dee a influențat nemijlocit operele lui Spenser şi Philip Sidney. Şi a revendicat puterea colonială deținută de Spania, prin credința sa în dreptul regatului britanic de a-şi întreprinde propriile explorări. Sintagma „Imperiul Britanic" a fost inventată de Dee - ca parte a viziunii sale asupra lumii.

- Calvin a pomenit despre asta - dar fără îndoială că înclină balanța în defavoarea lui Dee! sugeră Alex.

- Da, în concepția zilelor noastre, dar nu şi atunci când îl plasezi în contextul epocii şi al circumstanțelor în care a trăit. Ideea lui era o provocare deliberată la adresa controlului hispano-catolic asupra planetei. Faptul că americanii vorbesc engleza, nu spaniola, i se datorează întru câtva lui Dee.

Alex se pierduse în gânduri şi Lucy îl privi, pe jumătate
AA1
razand.

- Te-am obosit.

- Ai țesut o vrajă în jurul meu.

Şi acesta era adevărul. încetini maşina la intrarea în sat.

- Uită-te la zăpada de pe acoperişuri.

Lucy nu o observase, dar acum respiră adânc, realizând frumusețea locului: un sat englezesc autentic, pictat cu vopsea albă, împrăştiată de iarnă. Case înclinate sub greutatea anilor; acoperişuri încovoiate sub țigle coapte în soarele secolelor trecute; ferestre sprijinite pe grinzi părând să alunece la vale. Râul clipocea prin fața grădinilor şi pe sub podurile vechi. Era fascinată.
A

- Iți mulțumesc pentru asta. Ce uşurare, după şederea în oraş. Putem merge puțin pe jos?

Era unsprezece şi jumătate când Alex parcă în fața restaurantului The Plough, localul preferat al mamei sale. O înfăşură în fularul lui, îi cedă şi mânuşile şi îi încheie nasturii paltonului până la gât. Străbătură aleea împreună, mergând alături, ca să se bucure fiecare de căldura trupului celuilalt. Razele firave ale soarelui răzbăteau până la ei, scăldând acoperişurile şi aleile într-o lumină tot atât de săracă precum cea a unei lumânări. Dar între Lucy şi frig era o întreagă lume a sentimentelor. Lăsă să-i pătrundă în suflet liniştea, peticele de culoare de pe uşi şi din straturile cu flori, simpla rezistență în timp a satului, cu magazinul, biserica, oficiul său poştal şi terenurile de joacă. Vremea rece ştersese aproape orice semn de viață, dar câteva persoane îl salutară pe Alex, dând din cap în timp ce ieşeau din case sau din maşini. Acela era tărâmul lui. Copilăria îl înconjura de pretutindeni.

Trecură pe lângă terenul de crichet şi el îi arătă clădirea clubului, al cărei acoperiş părea să se fi săturat de atâta frig.

- O a doua casă, în lunile de vară. Primele săruturi sub copacii de acolo, mahmureli matinale după meciurile pierdute. Şi chiar mai cumplite după cele câştigate. Mama venea să ne ajute, aducându-ne tot felul de ceaiuri.

Lucy avu impresia că vorbele lui se pierdeau în spatele altor gânduri, nerostite. Dar nu spuse nimic care să-l stârnească, absorbind, în schimb, toate acele amănunte ale vieții lui cu nesațul unei pajişti ce simte mirosul ploii. Era o senzație pe care nu o mai trăise - plăcerea indirectă de a vedea lumea prin

ochii altcuiva, ai unui om pe care începea să-l iubească. înțelese că îi fusese greu să se cunoască pe ea însăşi în absența unor asemenea amintiri din copilărie. Sigur de identitatea sa, Alex se putea apropia de oameni cu blândețe şi cu vigoare, fără teamă de întuneric. Continua să rămână el însuşi, indiferent ce s-ar fi petrecut în jurul lui. Ea rezista în fața şocurilor ținându-şi sentimentele în frâu, dar orice furtună de emoții amenința să o distrugă, îşi spuse, izgonindu-şi propriul crez. Descoperi dintr-odată că nu trebuia să se mire fiindcă inima fusese, pentru ea, călcâiul lui Ahile.

Făcură cale-ntoarsă. Alex zăbovi câteva clipe, luând câteva narcise albe din portbagajul maşinii, apoi se îndreptară spre biserică. El deschise poarta. Ea intră în rolul turistului; Alex îi atrase atenția asupra elementelor de construcție din secolul al XlII-lea, asupra celor mai vechi vitralii şi a acoperişului elegant, de lemn. Ieşiră din spațiul întunecos, pătrunzând în grădină, unde razele blânde ale soarelui luminau acum fulgii răzleți de zăpadă; apoi se îndreptară, tăcuți, către cea mai nouă parte a cimitirului. Lucy ştia ce avea să urmeze, dar se îndoia că ar fi putut fi de vreun ajutor. Totuşi, Alex mergea cu spatele drept, dus pe gânduri, şi nu aştepta vorbe de consolare. Se aplecă peste două morminte, unul mult prea proaspăt pentru a îndrăzni să vorbească despre durere, iar celălalt nu cu mult mai vechi. Aşeză florile fără să scoată nici un sunet şi, indiferent ce cuvinte ar fi rostit, o făcu doar în sinea lui. Se grăbi să-şi îndrepte spatele, o luă de braț şi plecară. Pe buzele lui Lucy înghețaseră toate vorbele: literalmente, nu putea să vorbească. Poate că îl dezamăgise cumva, sau scăpase un anumit moment,

dar forța calmă a trupului lui o liniști în timp ce străbăteau aleea în sens invers, traversând apoi şoseaua, către restaurant.

Comandară prânzul ca treziți dintr-un vis - şi li se lumină starea de spirit. Toți cei care veniseră să mănânce sau să bea schimbară câteva vorbe cu Alex şi, în timpul mesei lor tihnite, el le puse diverse întrebări - despre concedii, despre rude, despre munca în construcții. Le cunoştea poveştile. El făcea parte din comunitatea aceea, iar ei îi plăcea asta. O elibera de lipsa de încredere în ceilalți oameni, de convingerea că fiecare era captiv în spațiul izolat al propriilor interese, aşa că flecărea şi ea, binedispusă.

- Aşadar, omul încă mai poate fi un animal social?

- Oh, sper că da. M-aş da bătut dacă aş avea impresia că nu mai suntem în stare să apreciem diversitatea celor din jur. O privi cu mai multă seriozitate decât sugera tonul pe care vorbise. Acum, dacă te simți în stare, îi spuse după ce îşi terminară cafeaua decofeinizată şi porțiile de budincă, aş vrea să-ți arăt casa mea. Doar ca s-o vezi, pur şi simplu.

Era surprinzător de ezitant. Oare se temea că propunerea nu era bine-venită? Ea nu-şi putea da seama. îşi dorea să se afle acolo singur cu ea o vreme? Sau îşi făcea griji, întrebându-se la ce s-ar fi putut aştepta dacă crea un astfel de răstimp? Lucy simțea că relația lor trecea printr-un moment critic şi era chinuită de incertitudini.

- N-am mai simțit nici o plăcere mergând acolo - îi explică el apoi - şi asta de luni de zile. E căminul unei familii. Iar familia mea nu mai e acasă - cu excepția bietului tata.

Când ridică ochii spre ea, cu fața proaspăt bărbierită şi cu tunsoarea fără cusur, arăta mai tânăr ca niciodată. Calmul lui autoritar dispăruse.

- M-am gândit c-o să fiu fericit dac-o să vii cu mine. Tata e la muncă, în Winchester, dar o să-i las un bilet.

Lucy preluă controlul şi spuse, cu francheţe:

- Da, te rog, Alex; trebuie să mă duci acolo.

Stânjeneala dispăruse.

Marginile aleii erau împestrițate de pâlcuri compacte de ghiocei, iar iasomia de iarnă de deasupra verandei ținea piept vitregiei naturii. Lucy începu prin a aprecia grădina: cineva o aranjase, străduindu-se din greu. Casa era mai degrabă mare decât impresionantă - probabil construită inițial în stil Tudor, cugetă ea; iar pe acoperiş se conturau zigzaguri ale căror detalii le-ar fi putut dezvălui unor cunoscători identitatea celui care îl lucrase.

Când intrară, înăuntru era cald şi Lucy se simți imediat cucerită. Un şemineu suficient de mare ca să încapi înăuntru şi un pian imens în fața ferestrelor franțuzeşti, cu vedere către grădină; o atmosferă plină de pace.

- Mama ar fi avut flori pretutindeni, chiar şi iarna.

Alex îşi ceru scuze pentru aspectul lipsit de intimitate, cu toate că acesta era îndulcit de înfățişarea primitoare, de modă veche, a mobilierului acoperit cu huse de creton şi cuverturi crem. In încăpere se simțea, clară, personalitatea puternică a unei femei, mai presus de mult mai numeroasele elemente ale unei prezențe masculine, de genul unei perechi de papuci moi, de piele, şi al unor ziare împăturite.

Alex se rezemă de masă.

- Să-ți fac un ceai? Cred că-l preferi în locul cafelei.

- Te rog. Se uită în jur. E în ordine dacă explorez...?

- De asta am şi venit.

Se duse în bucătărie şi puse un ibric pe maşina de gătit, apoi văzu un pachet pe masa din lemn de stejar. In timp ce Lucy arunca o privire în biroul care avea şi rol de bibliotecă şi în sufragerie, el scotoci prin câteva cutii de carton. Le trecu în revistă conținutul, apoi ridică receptorul telefonului de pe perete şi formă un număr.

- Tată, să înțeleg că nu eşti ocupat? Eu sunt acasă. Am adus o prietenă fiindcă e ziua ei de naştere, ca să luăm prânzul la restaurant. E totul în ordine? Tocmai am dat de pachetul trimis de poliție. Ce s-a-ntâmplat?

Lucy auzi că vocea lui părea agitată şi se aşeză pe brațul lat al unui fotoliu în timp ce îl asculta.

- Şi asta-i tot? Nu ştiu nimic mai mult? Nu ne-au mai înapoiat şi altceva?

Continuă să asculte când el încheie convorbirea: era vreme urâtă, trebuia să plece în curând, dar tatăl său avea să-l revadă în weekend, când urma să vină împreună cu Max. Lăsă receptorul din mână şi se uită la Lucy.

- Vino să vezi asta.

Cu o deosebită grijă şi cu gesturi uşor ceremonioase, îi puse în mâini un mic tablou. Ea fu surprinsă de greutatea acestuia - mult mai mare decât s-ar fi aşteptat. Studie chipul unei femei cu părul negru, cu ochi căprui superbi, migdalați, cu corsajul împodobit cu broderii bogate, reprezentând cerbi şi copaci minusculi pe un fundal albastru; miniatura avea lățimea şi

lungimea de numai câțiva centimetri. Lucy nu-şi putea desprinde privirea de la ea. Pendula veche bătu jumătatea de oră şi probabil că mai trecu încă un minut înainte ca ea să i se adreseze lui Alex.

- Cine e femeia asta?

Avea vocea pierită.

- O străbună îndepărtată a mamei, aşa credem noi - nu suntem siguri pe de-a-ntregul. Miniatura a fost furată din casă cu câteva luni în urmă şi tocmai ne-a fost înapoiată de Interpol - tata nu e întru totul sigur în privința modului în care au recuperat-o. Noi ne luasem, mai mult sau mai puțin, gândul de la ea. Se uită la Lucy cu o expresie pe jumătate amuzată, pe jumătate sobră. îți aduce aminte de cineva?

Ea îl privi drept în ochi.

- Sigur că da.

Se aşeză pe un scaun, cu portretul în mână, în timp ce Alex făcea cafeaua. Nimănui nu i-ar fi putut scăpa asemănarea. Era propriul ei chip.

Simțea o durere de cap din ce în ce mai puternică şi o amețeală, dar nu avea de gând să-i spună lui asta. După operație mai avusese astfel de senzații. Ii povestise lui Grace că probabil devenise extrem de sensibilă față de durerea altora, fiindcă se aflase atât de aproape de moarte. Grace glumise, zicând că fusese o experiență în preajma morții. Nu, nu se transforma în Ioana d'Arc, nici în Sfânta Tereza, şi nici nu intenționa să-i vorbească despre asta actualului ei însoțitor. Dar totul era suficient de real şi faptul că ținea încă în mână miniatura înclina balanța. El îi aduse ceaiul; ei îi era greață. Ar fi vrut să stea întinsă, dar refuza să permită ca sănătatea ei

precară să-i strice o altă întâlnire cu Alex. El îi spunea ceva, dar ea nu reuşea să se concentreze asupra vorbelor lui.

Privi din nou fața femeii şi toate amănuntele picturii. Se ridică de pe scaunul de lângă Alex strângând miniatura în mână. Traversă camera din câțiva paşi şi se aşează la pian fără să ceară permisiunea, plimbându-şi absentă degetele peste clape. Ii scăpară câteva acorduri false. Alex o întrebă dacă ştia să cânte. Ii dădu un răspuns incoerent, ceva despre absolvirea clasei a opta, dar cuvintele abia dacă i se auzeau şi îl fixă cu o privire lipsită de expresie. Era gata să ieşine. Alex ajunse lângă ea într-o clipă.

- E din cauza drumului, Alex, sunt obosită. Nu intra în panică. După săptămâni întregi, e prima dată când mă relaxez cu adevărat. Nu voia să scape ziua printre degete şi se luptă cu senzația neplăcută din stomac. Azi am fost fericită în fiecare secundă şi sunt încântată că m-ai adus aici.

Se uită în ochii lui îngrijorați şi înțelese că era preocupat să o studieze într-un mod semiprofesional. Se simțea stânjenită fiindcă nu-i putea ascunde nimic, aşa că îşi feri privirea, coborând-o din nou către mâna stângă şi concentrându-se asupra rochiei femeii, încercând să se lămurească în privința copacului brodat. Copacul înțelepciunii.

- E un dud, nu-i aşa...? îşi duse mâna la cheia pe care o purta la gât. Alex, indiferent ce ar descuia, obiectul acela se află aici. E sub un dud. Aici, în grădina ta.

După efortul depus ca să-şi exprime gândul, îşi prinse capul în mâini şi se încovoie de durere. El o luă în brațe cu tandrețe. Era un trup fără greutate, pe care îl purtă urcând treptele două câte două; o întinse în pat, îi scoase pantofii şi o înveli cu o

cuvertură grea. Lucy îşi dădu seama că el îi masă uşor tâmpla vreme de câteva secunde, ținându-i încheietura mâinii în cealaltă palmă şi privindu-şi ceasul fără nici un semn vizibil de îngrijorare, apoi alunecă în brațele somnului.

Când se trezi era mult mai întuneric, luminile fuseseră aprinse şi ea găsi drumul, revenind la parter. Un bărbat în vârstă, elegant, citea ziarul lângă o veioză, cu focul aprins, şi înălță ochii spre ea, cu blândețe.

- Ce musafir îngrozitor sunt! îmi pare atât de rău! Mă numesc Lucy.

El se grăbi să se ridice în picioare.

- Biata mea fetiță; te rog, nu e nevoie de scuze. Te simți mai bine? Să-l chem pe Alex.

O conduse către un scaun şi deschise uşa din spate, strigându-şi fiul. Când reapăru, Alex îi palpă mâinile şi îi studie cu atenție pupilele.

- Mi-ai tras o spaimă! Dar în voce i se simțea uşurarea. Am mâncat cam multe mâncăruri grele, nu-i aşa?

Ea dădu din cap, recunoscătoare. Ar fi vrut să pretindă că reacția ei stranie nu avusese loc niciodată şi l-ar fi sărutat, dacă tatăl lui n-ar fi fost de față. Alex înțelese totul şi abandonă subiectul, apoi îi adresă un zâmbet jucăuş.

- Ai văzut ce ți-am adus sus, lângă pat?

Lucy clătină din cap şi el ieşi pentru o clipă. Când se întoarse, puse pe măsuța de lângă ea o casetă din lemn, uşor mucegăită.

- Cred că ai cheia.

Rămase locului, privind-o, pentru un sfert de oră: o cutie simplă din lemn de stejar, nicidecum voluminoasă, pătată pe alocuri de mucegai, cu monturi metalice pe care ea le aprecie, în ciuda lipsei de strălucire, ca fiind de argint. Putea să pară oricum, numai valoroasă nu, şi, în sinea ei, Lucy se simți uşor dezamăgită - un obiect banal, care nu conținea, evident, nici o bijuterie. Era corect să îl descuie ea? Alex îi adusese ceai şi pâine prăjită şi acum o privea, amuzat şi intrigat deopotrivă; în schimb, Henry reuşea să păstreze echilibrul între un dezinteres politicos şi o curiozitate moderată, ocupându-se de foc şi trăgând draperiile în timp ce se uita cu coada ochiului către nehotărâta Lucy. Nici unul dintre ei nu o grăbea, iar pendula ticăia asurzitor în liniştea din jur.

Ea îşi scoase cheia de la gât şi o aşeză în fața lacătului minuscul, din argint.

- Eu trebuie să fac asta? întrebă, privindu-i pe Alex şi pe tatăl lui cu toată seriozitatea.

Alex zâmbi, îşi abandonă scaunul şi veni să îngenuncheze alături de ea. Ii strânse mâinile într-a lui, ca să-i domolească tremurul.

- Continuă.

Tonul lui îi dădu curaj; potrivi cheia în lacăt şi o răsuci. Se aştepta, pe jumătate, să fie ruginit şi greu de descuiat. In loc de asta, se deschise cu uşurință. Lucy îşi puse mănuşile pe care i le dăduse Alex şi cei doi bărbați o priviră ridicând capacul şi lăsând să se răspândească în încăpere mirosul de mucegai şi de parfum vechi al veacurilor trecute. Henry se ridică în picioare şi veni mai aproape.

Lucy se uită înăuntru, ezitând, apoi scoase cu venerație un pachet înfăşurat într-o bucată de piele de culoarea paielor, legată neglijent cu un şnur. II dezlegă cu delicatețe şi se pomeni ținând în mână nişte coli de pergament împăturite, sigilate cu ceară roşie. Erau acoperite cu un strat rarefiat de pudră albă - să fi fost sare, alaun sau var? Asta se întreba Alex, dar hârtiile păreau să fie în stare bună. Henry se apropie, apoi plecă fără nici o vorbă, întorcându-se cu un cuțit mic, bine ascuțit; Lucy strecură lama sub ceară.

- E rădăcină de iris florentin, le spuse ea, fiind familiarizată cu mirosul fin al irisului uscat, care ajuta la conservarea florilor presate.

Şi peste o clipă, se uitau toți trei la o serie de ghicitori superb caligrafiate, însoțite de o mică monedă de aur, care alunecase din mijlocul lor.

- Poți să vii cu mine, sau poți să rămâi aici. Dar eu plec, indiferent ce-ai alege.

In ciuda frustrărilor şi a tulburării, Lucy nu se certase niciodată cu Alex. Dar acum erau pe punctul de a o face. Era foarte emoționată din cauza acelei decizii. Avuse nevoie de săptămâni ca să obțină permisiunea şi totul se aranjase. Reîncepuse să lucreze, cu program redus, şi putea jongla cu propriul orar. îşi rezervase o cameră în care să stea de sâmbătă până duminică şi, din punct de vedere intelectual, era pregătită pentru acea experiență. Mai mult decât atât, ceva o condusese către *necesitatea* de a pleca. Trebuia s-o facă acum.

Alex era derutat. O lună întreagă, în fiecare oră pe care nu şi-o petrecuse cu studenții sau la spital, lucrase la teza de doctorat - care era, în sine, un munte greu de urcat - dar fusese călăuzit

de dorința de a obține în viitor ceva mai mult timp liber, ca efect colateral. Lucy pomenise, cu două săptămâni înainte, despre intenția ei de a se duce la Chartres în timpul echinocțiului de primăvară. Ținea în mod deosebit la acel moment şi discutase cu reprezentanții catedralei, obținând permisiunea de a străbate labirintul înainte de începerea oficială a sezonului, după terminarea programului de vizitare. Ştia că avea să se lovească de o mulțime de greutăți şi se folosise de scrisorile de recomandare primite de la televiziune pentru ca totul să fie aranjat. Vederile trimise de Will o intrigaseră, voia să vadă cu ochii ei ceea ce văzuse fratele lui Alex, indiferent despre ce ar fi fost vorba. Voia să danseze, la momentul oportun, în străvechiul Ritual al Primăverii.

In timp ce Lucy era surprinsă de importanța pe care o aveau pentru ea însăşi toate acestea, Alex era foarte curios şi îngrijorat la gândul că urma să plece singură. De aceea, cu câteva zile înainte, îi spusese simplu, în timp ce luau prânzul:

- Mi-ar plăcea să vin cu tine.

încântarea şi uşurarea copieşiseră toate simțurile lui Lucy. Nu se aşteptase la una ca asta. După aniversarea zilei ei de naştere, deveniseră mai apropiați, cu rezerva obişnuitelor frustrări legate de timp.

- Nu e recomandabil, îi spusese ea lui Grace cu un suspin, să te laşi în voia sentimentelor pentru un bărbat divorțat, căruia nu i-ai cunoscut încă fiul, căruia slujba îi ocupă tot timpul şi care are de dus la bun sfârşit o teză de doctorat.

Totuşi, în taină, era măcinată de o spaimă mai profundă, întrebându-se săptămâni de-a rândul dacă eşecul lui Alex de a

începe o relație intimă avea ceva de-a face cu starea nesigură a sănătății ei. Ştia că el îşi pierduse mama şi fratele în mai puțin de un an. Nu vorbea despre asta, nu-şi lăsa niciodată masca să-i alunece, dar ea nu avea nevoie de explicații ca să îşi dea seama că durerea nu i se vindecase încă. Cum ar fi putut să-l învinuiască fiindcă ezita să înceapă o relație deplină, care s-ar fi putut încheia în orice moment? în privința supraviețuirii după primul an crucial, transplanturile de inimă dădeau rezultate din ce în ce mai bune, dar era limpede că nu exista nici o garanție. Insă Lucy spera acum că avea să-şi poată da îndoielile deoparte. Avea să descopere ce anume era între ei şi să-şi limpezească incertitudinile, reuşind să se gândească la orice altceva vreme de săptămâni de acum înainte.

Dinspre partea lui, Alex reuşise să fie liber atât în întreaga zi de vineri, cât şi în weekend. Era nerăbdător să străbată labirintul împreună cu Lucy, permițându-şi în sfârşit să fie o vreme singur cu ea, când progresul relației lor se blocase, sub o formă nemaiîntâlnită până atunci. Era greu de acceptat. Dacă Lucy l-ar fi ascultat, suferința din vocea lui i-ar fi spus jumătate din ceea ce trebuia să ştie; dar ea avea senzația absurdă că i se puneau bețe în roate. Simțea că soarta era împotriva lor şi se convinsese că aşa fusese să fie. Era o lecție care te învăța să nu-ți dai inima nimănui. îmboldită de propria senzație de respingere - de fluxul şi refluxul plăcerii urmate de o decepție puternică era surdă la emoțiile transmise de tonul lui Alex. Singurul lucru la care putea să se gândească era inoportuna veste că fosta lui soție îl rugase să-l ia pe Max în weekend din

cauza unei situații critice din familia ei - ceva despre o mamă afiată în spital.

- E perfect, Alex, zise Lucy - pentru el fiind limpede că nu era aşa nicidecum.

Adăugă că acceptă faptul că el avea o serie de îndatoriri. Insă intenționa să plece singură. Nici nu-i ceruse să vină, de la bun început. Reuşi să fie destul de politicoasă ca să rostească un „noapte bună" înainte de a închide telefonul, cu ochii în lacrimi. Uitase cu desăvârşire cum era să te simți aşa.

Alex lăsă receptorul jos şi rupse creionul pe care îl ținea în mână. Nu o dezamăgise niciodată pe Anna, ori de câte ori fusese vorba despre o adevărată urgență. Şi nu-l dezamăgise niciodată pe Max. Nu mai exista un Will care să-l ajute. Se întrevedea o altă soluție, sau era nevoit să o dezamăgească pe Lucy? Ea nu putea schimba data, el nu putea schimba datele problemei. Impas.

în dimineața zilei de vineri, Grace şi Simon o duseră cu maşina până la Waterloo şi cel de-al doilea îi scoase valiza din Land Rover-ul său.

- Eşti sigură că nu vrei un însoțitor? Pot să sun la serviciu, să anunț că sunt bolnav.

Lucy îl îmbrățişă.

- Eşti minunat. Nu, cred că vreau să fac asta singură. De fapt, am nevoie să fiu o vreme singură. Am descoperit că trebuie să mă gândesc la o mulțime de lucruri.

- Ştii ce anume cauți?

- N-am idee. O să vă trimit o vedere când o să aflu.

Reuşi să râdă.

- Asigură-te că e una cu un înger! adăugă Simon, cu un zâmbet sarcastic.

A

In ultimele două după-amiezi de duminică, stătuseră amândoi pe podeaua apartamentului din Londra al lui Alex, cu mâinile înmănuşate, înconjurați de uluitoarele documente scoase de Lucy din lădița ferecată de la Longparish. Un cadou bizar de aniversare, după cum le numise Alex: optsprezece coli vechi de pergament care nu-i lăsaseră să ia cina în seara zilei ei de naştere, în timp ce afară ningea; fiecare era plină de ghicitori şi de indicii care conduceau către alte descoperiri, tot atât de obscure. Prima era cea după care Will avusese o copie - un soi de original al textului care ajunsese la el, fiind moştenit odată cu cheia. Acum aveau, aşa cum îşi închipuise ea, un teanc de file scrise pe ambele fețe. întreaga moştenire fusese îngropată sub dudul imens din grădina familiei, exact aşa cum spusese ea, împreună cu un „înger" de aur elisabetan - o monedă de o valoare considerabilă - pusă alături de ele, drept însoțitor. Henry sugerase că era modul lui Dee de a-l plăti pe luntraş - un înger care garantase supraviețuirea cutiei pe măsura scurgerii veacurilor. Era limpede că se afla acolo de patru sute de ani - moneda fusese identificată după semnul „0", marcat de cei care o bătuseră, ca datând din jurul anului 1600. Toate colile erau încă lizibile, pătate cu cea mai infimă cantitate de mucegai - nefiind nici măcar îngropate prea adânc, le povestise din nou Alex în timp ce stăteau acolo, vrăjiți de versuri şi de liniile de pe verso. Se părea că nimeni nu ştiuse nimic despre existența lor acolo. Alex le spusese amândurora, cu o doză sănătoasă de

scepticism, că despre copac se presupunea că ar fi fost un butaş din dudul uriaş al lui Shakespeare - acela fiind, la rândul său, un dar făcut de regele Iacob, obsedat de ideea de a pune bazele unei industrii a mătăsii. Regele importase genul greşit de dud şi *Morus nigra,* copacul negru, refuzase să hrănească viermii de mătase. Dar bătrânul arbore era superb şi Alex îşi aducea aminte cum se întorcea acasă, în copilărie, cu mâinile şi cu buzele pătate, când primele dude coapte din fiecare vară îi îndemnau pe cei doi băieți să se înfrupte. încă le mai putea simți gustul. Motivul pentru care fusese ales dudul - şi cum de înțelesese Lucy asta - era, în sine, o altă enigmă. Şi din ziua aceea până în prezent, ea nu reuşise să spună altceva decât că portretul o călăuzise.

Acum, în timp ce îşi săruta prietena, puse stavilă gândurilor despre Alex şi despre grădina lui.

- Ai grijă de tine, frumoaso.

Simon strânse mâna lui Lucy prin barieră şi înconjură cu brațul mijlocul lui Grace. Lucy se urcă în Eurostar şi se afundă în scaunul ei, deprimată. Nu mai era excursia la care visase în ultimele zile şi îşi dorea ca telefonul să nu fi sunat în noaptea care trecuse. Dar era o călătorie pe care era hotărâtă s-o facă şi se agață de sentimentul fascinant care îi spunea că avea să-şi îndeplinească o dorință nenumită, urmând să se ocupe mai târziu de problema doctorului Alexander Stafford. Parcele se coalizaseră împotriva ei şi trebuia să renunțe, în mod rațional, la speranțele legate de el. Dar undeva o aştepta un destin cu totul diferit; şi ea urma să-l descopere.

Alex îl luă pe Max din Crabtree Lane la primele ore ale dimineții, oferindu-i Annei posibilitatea de a pleca mai devreme spre nord, către familia sa şi către locul unde mama ei era pe punctul de a fi supusă unei operații. De dragul ei, se strădui să pară binedispus, îi dădu câteva sfaturi şi o încurajă. Se hotărî să-l ducă pe Max mai întâi în oraş, făcându-i cinste cu micul dejun, apoi îl lăsă la şcoală; dar în timp ce se întorcea acasă cu mâncarea cumpărată, se simți cuprins de plictiseală. Era prima lui zi liberă după săptămâni întregi, şi nu ştia cum s-o umple. Corectă câteva dintre lucrările studenților săi. Făcu o plimbare pe malul fluviului. Citi o vreme. Tot ce-şi dorea era s-o sune pe Lucy. Ca să-i spună ce? Nu era fericită cu el. Mintea ei rațională îi înțelesese dilema. Dar eul ei sensibil se simțea subminat. Avea să lase lucrurile să se liniştească o vreme, se hotărî el. Apoi ridică receptorul şi formă numărul ei de mobil.

-Da?

Vocea lui Lucy era impenetrabilă. Probabil văzuse cine o suna.

- Lucy.

- Alex?

Ea îşi aduna puterile ca să facă față dezamăgirii şi vocea îi era rece. El nu reuşea să-şi exprime gândurile. Voia să-i reamintească să-şi ia medicamentele ținând cont de ora din Franța, să mănânce cu regularitate, să stea la căldură - toate acestea fiind doar pretexte pentru a-i da de înțeles cu câtă tărie îşi dorea să fie alături de ea. Dar ei nu-i plăcea să fie dădăcită - un biet

substitut al prezenței lui. Alex se simțea pe picior greşit, aşa că îi spuse, simplu:

- Noroc diseară.

Ea nu răspunse; iar el vorbi din nou, aproape în şoaptă.

- Păşeşte cu blândețe...

Nu avea idee dacă ei îi era cunoscut poemul lui Yeats, dar era singurul lucru pe care reuşise să i-l spună.

Puse receptorul în furcă şi luă vederea trimisă de Will pentru Max, cea care înfățişa labirintul de la Chartres.

- Ei, şopti, tu n-ai fi avut niciodată o astfel de problemă, nu-i aşa? Ce-i de făcut?

Lăsă vederea pe masă şi scoase enigmaticul vraf de documente aduse la lumină după strania revelație a lui Lucy.
Avea o zi liberă. Poate că era momentul să le studieze aşa cum se cuvenea.

Era şase şi jumătate după-amiaza. Lucy se întâlni cu paracliserul sub bolta transeptului.

Nu mai fusese niciodată la Chartres, nu mai fusese niciodată atât de tulburată de un lăcaş religios. îşi petrecuse ultima oră lăsând lumina care pătrundea prin vitralii să-i dezmierde fața, nedezlipindu-şi ochii de rozase. Stătuse locului, nefăcând altceva decât să privească în sus. Era copieşită şi nu izbutea să rețină totul. Se gândi la felul în care acționa lumina: îți atrăgea ochii către partea de sus a bisericii. în Anglia, catedralele erau mai lungi şi mai joase, şi Alex spusese că asta se potrivea perfect cu amurgurile lungi. Probabil că soarele Franței era mai

strălucitor şi razele sale străpungeau semiîntunericul cu o putere ieşită din comun, silindu-te să-ți ridici privirea. Aprinsese o lumânare pentru mama ei, indiferent unde s-ar fi aflat ea, una pentru tatăl ei şi încă două pentru doi oameni pe care nu-i cunoscuse niciodată. încercase să țină gândurile legate de Alex şi de familia lui departe, dar descoperise că nu era în stare. Fusese afectată de ceea ce îi spusese el la telefon, cu toate că nu rostise prea multe cuvinte. îşi dorea să-l fi avut alături. Un bărbat o privise insistent: neplăcuta realitate de a fi o femeie care călătorea singură. Uitase cât de enervant era - de fapt, cât de deranjant putea fi - şi îşi dorea să se poată fi sprijinit de brațul lui Alex. Oricum, în clipa de față era în compania paracliserului şi a altor trei persoane care luau parte la acel tur particular al bisericii. Fiecare dintre ei avea să străbată calea sacră, îi spuse paracliserul. Scaunele fuseseră mutate şi lumânările pâlpâiau de-a lungul buclelor spiralate. Decorul era sublim.

Ghidul începu să dea explicații în limba engleză.

- In secolul al XH-lea, anumite catedrale au fost declarate locuri de pelerinaj, pentru a micşora numărul călătorilor în Țară Sfântă, un loc nesigur în timpul cruciadelor. Multora dintre acestea li s-au adăugat labirinturi, care au devenit cunoscute drept „Drumul spre Ierusalim". La început, erau străbătute de Paşti, asemenea labirinturilor clasice, care fuseseră un dans al primăverii, o celebrare a reapariției vegetației. O astfel de preumblare era, oricum, o experiență meditativă, calmă, plină de concentrare. Mulți susțineau că îi aducea aproape de porțile

raiului, pregătiți să înțeleagă voința lui Dumnezeu. In cele câteva minute în care parcurgi labirintul, te afli în afara timpului; grijile tale sunt lăuntrice şi spirituale, mai degrabă decât materiale şi temporale.

Şuvoiul de informații se revărsa efervescent, iar gândurile lui Lucy se spiralau nebuneşte în jurul lui. Lumina lumânărilor era o masă lichidă, curbându-se înainte şi înapoi, aruncând umbre în nava prelungă. îşi dorea ca toți ceilalți să i-o ia înainte, ca ea să păşească ultima prin labirint, nefiind urmărită de privirile nimănui. Mintea ei făcu un salt şi se lăsă înfrântă de extraordinarul joc de umbre şi lumini. Voia să alunece în afara timpului.

Apoi veni rândul ei - mai bine de o jumătate de oră se topise cu repeziciune şi picioarele o purtară către labirint din propria lor voință.

Era ora şase seara. După ce cinase neobişnuit de devreme, Max se instalase în fața televizorului, iar Alex se întinsese alături, pe canapea, cu un pahar de Bordeaux la-ndemână. Sortase hârtiile cu grijă, pe categorii, iar acum luă din nou prima foaie. Se gândi la Lucy, afiată la Chartres, având cu sine copia făcută de Will după acelaşi text; aşa se simțea aproape de ea, simțea durerea de a nu se afla acolo. *A noastre două suflete...* Intuia că Donne înțelesese ceva de o mare importanță pentru ei doi. In momentul acela, el şi Lucy erau despărțiți - în spațiu, dar nu şi în gând. Putea descrie sufletele lor ca fiind acum unul singur; se aflau în afara timpului. In Franța trebuie să fie ora şapte, îşi spuse. Luă vederea cu labirintul, trimisă de Will, o

privi, apoi continuă să citească textul de pe vechiul document. *Sunt ceea ce sunt, iar ceea ce sunt e ceea ce sunt... Vreau să fiu ceea ce sunt.* **Alex jonglă cu cuvintele, cântărindu-l pe fiecare, iar şi iar. Un minut mai târziu, se ridică în capul oaselor şi notă într-un carnet:** *Will, eu sunt.* **William.**

Se reîntoarse la vederea trimisă de Will, se uită la mesajul pe care i-l scrisese lui Max şi începu să studieze modelul geometric pe care îl desenase. Max îl întrebă ceva şi el răspunse „da", fără să înţeleagă cu adevărat ce i se spusese. Se ridică din nou şi se uită la ilustrată, apoi la text. *In stânga jos e un pătrat. In dreapta jos e un pătrat.* **Se uită la desenul lui Will. Desenase asta, literalmente: pe urmă, cele cinci pătrate care se intersectau erau o reprezentare grafică a cuvintelor. Alex îşi aduse aminte de careurile matematice pe care le studiaseră la Cambridge; careurile cu numere magice. De obicei, întreaga secvenţă se însuma, obţinându-se un număr, iar zonele delimitate în interiorul pătratului se însumau şi ele, obţinându-se acelaşi număr.**

Iar eu sunt jumătate din drumul pe orbită. **Luă o înghiţitură de vin. Pe una dintre filele de pergament se afla un careu magic. Se întrebă care o fi fost jumătatea numărului obţinut prin însumare.**

+ELOHIM+ELOHI +

4 14 15 1

g 9 7 6 12 |

§5 11 108 | 16 2 3 13
+ROGYEL+JOSPHEEL +

Lucy fu sfătuită să umble cu grijă printre lumânările aprinse. Ea dădu din cap şi urmări prima buclă încolăcită a traseului, mergând pe vârfuri. „Păşeşte cu blândeţe...", auzi vocea lui Alex şi se gândi la ceea ce spusese Yeats despre mersul în vise. Păşesc şi în visele mele, înţelese ea, şi întreaga poezie îi răsună în minte. Pe urmă gândul îi sări din nou în altă parte şi, de data asta, în urechi îi sună glasul lui Alex, parcă citindu-i cu voce tare din documentul lui Will: *A noastre două suflete...* **Fără să facă vreo pauză, continuă versul, aşa cum şi-l amintea din poezia lui Donne: ...** *A noastre două suflete, ce una sunt de mult/Silit când sunt să plec, nu suferă nicicum/ Nu ştiu ce-i sfâşierea, ci cresc într-un tumult...* **Pe urmă auzi în minte, din nou, vocea lui Alex:** *Sunt ceea ce sunt, iar ceea ce sunt e ceea ce sunt... Vreau să fiu ceea ce sunt.* **Cuvintele îi pluteau în gând, iar paşii o purtau înapoi, pe urmă înainte, de jur-împrejur; pâlpâirea lumânărilor îi limpezea mintea şi îşi aminti că sărise peste masa de prânz. I se părea că raiul o chema, într-adevăr. Ii plăcea senzaţia aceea, dată de grija cu care făcea fiecare pas, în timp ce sufletul îi era atât de liber.**

Deschise brusc ochii, încercând să rupă vraja vocii interioare. Avu senzaţia că zărise un bărbat părăsind centrul labirintului, deşi se crezuse singură. Se cutremură: cineva îi trecuse peste mormânt. Se răsuci brusc, ca să-l mai vadă o dată, dar desluşi numai licăririle flăcărilor, luminile. Iar vocea lui Alex îi

reveni în minte blândă, intensă, reconfortantă, liniştitoare: *Alungă iute orice bănuială/Precum că n-aş fi zid./Pe-aici, priviți,/Şoptesc cei doi sărmani îndrăgostiți.* **Zâmbi. Era nefiresc. Spiritul ei distila gândurile. Cuvintele - fiecare cuvânt de pe foaia lui Will - i-l aduceau pe Alex înapoi. Ei erau sărmanii îndrăgostiți; ea îl auzea şoptind şi se părea că nu se puteau atinge decât printr-o fisură a timpului, ca o crăpătură dintr-un zid. Un singur pas greşit şi unul dintre ei ar fi căzut, rămânând pentru totdeauna în urmă.**

Acum era cu fața spre marea rozasă; îşi putea mirosi propriul parfum, plutind în adierea ce îi atingea fața. încă o pală de vânt, şi flăcările lumânărilor se plecară, înapoi şi înainte. Avu din nou senzația că cineva se mişca în labirint, dar nu era decât o iluzie creată de lumină, care o făcu să tremure uşor. Auzi vocea lui Alex mângâind-o, liniştind-o, ajutând-o să-şi domolească răsuflarea. Era, cumva, acolo, alături de ea. Probabil că se gândea la ea, decretă Lucy. *Şi inima e un pătrat.* **Puse piciorul în centrul labirintului, acolo unde, după spusele ghidului, se aflase cândva o reprezentare a lui Tezeu. Simți ceva care mergea în sens opus atingând-o şi îşi strânse poalele fustei, brusc îngrijorată din cauza lumânărilor. Apoi se relaxă. Adierea care îi aducea înapoi mirosul parfumului primit de la Alex de Crăciun reveni şi simți în preajmă căldura unei prezențe fizice, îi auzi vocea în ureche, de parcă i-ar fi stat alături.** *Iar eu sunt jumătate din drumul pe orbită.* **Era vocea lui Alex, fără nici o îndoială.**

Sau nu era aşa? Pleoapele ei leneşe erau pe jumătate închise; le ridică iarăşi. Scoase un icnet scurt. Chipul lui Alex se văluri

în ceața de lumină şi căldură cu aromă de trandafiri a flăcărilor celor o sută de lumânări. Nu era proaspăt bărbierit - de fapt, țepii bărbii îi acopereau obrajii. Avea părul ceva mai lung şi mai ondulat decât în noaptea aceea, pe vas, şi nicidecum atât de ordonat cum fusese de ziua ei. înțelese că îl zărea cu ochii minții; dar părea real. ***Nu privi dincolo de această zi. Alfa şi omega mea.*** **Din nou glasul. Blând, liniştitor, intens, melodios.** ***Uneşte jumătățile într-un întreg.***

Alex făcu adunările şi observă imediat că Tabla lui Jupiter, care era desenată pe o mică bucată de pergament, conținea careuri ce se potriveau perfect cu schița lui Will. ***La jumătate din drum*** **- fila aceea reprezenta mijlocul, acum nu mai avea nici o îndoială. Presupuse că era vorba de prima piesă a puzzle-ului. Luă din nou creionul.** ***Alfa şi omega mea.*** **Ceva al cărui sfârşit coincidea cu începutul - aceeaşi zi, sau poate acelaşi loc? Alex avu o sclipire de inspirație şi întinse mâna după o carte de pe raft. Verifică o dată calendaristică. Apoi se ridică şi luă Biblia afiată printre obiectele personale ale lui Will, returnate recent de anchetatori. Era o versiune modernă a ediției King James[20] - poate Cartea Bătrânului Rege? Un cântec cu număr egal. Răsfoi Cântarea Cântărilor, amintindu-şi că, printre lucrurile aduse de Will din Europa, se afla un exemplar al acesteia în limba franceză; dar versetele nu erau numerotate cu strictețe; oare Will făcuse aceeaşi asociație de idei şi aceeaşi**

[20] **Biblia King James - versiunea autorizată de Biserica Anglicană, tradusă sub egida regelui Iacob şi publicată pentru prima dată în Anglia, în anul 1611 (n. red).**

greşeală? Aşa că încercă să-şi îndrepte atenția asupra Psalmilor, de asemenea numerotați.

Pe Lucy o învălui o senzație de vis. Plutea deasupra unui câmp de flori şi flăcări; auzi vocea pe care înțelese imediat că o îndrăgea cel mai mult; iar inima îi bătea cu o frenezie şi cu o plăcere pe care nu le mai simțise niciodată. Ştia bine că bătăile puternice erau periculos de asemănătoare cu un atac de cord, aşa că se relaxă; dar nu-i era teamă, pentru că nu era singură. „Un număr egal de paşi înainte, din punctul de plecare...", îşi aminti ea un fragment din textul lui Will. Realiză că, exact până în ziua aceea, parcursese o jumătate de an, socotit de la data operației care îi salvase viața; de la echinocțiul de toamnă la cel de primăvară. Era la jumătatea drumului, pe orbita esențială a primului an crucial. Şi părăsea centrul labirintului, gata să pornească înapoi, să facă un număr egal de paşi până la ieşire. ***A noastre două suflete ce una sunt.*** **Vocea lui Alex răsuna alături de ea, în ea, încă o dată; şi apoi:** ***Sunt ceea ce sunt şi ceea ce sunt e ceea ce vei vedea.*** **Ştia ce spuneau cuvintele de pe foaia copiată, chiar dacă nu le putea reda cu strictețe ordinea. Cele două inimi ale noastre sunt una singură, se gândi ea şi făcu ochii mari. Oh, Doamne Sfinte! Alfa şi omega mea. începutul şi sfârşitul meu.**

Alex începu cu Psalmul 23[21] „Domnul mă paşte şi nimic nu-mi va lipsi." Nu oferea nici un indiciu şi nici un mesaj, îşi spuse, nimic neobişnuit. Aşa că dublă numărul, considerând că

[21] In Biblia ortodoxă, psalmul corespondent are numărul 22 (n. tr.).

douăzeci şi trei era jumătatea, pe care o transformă într-un întreg. Ceea ce îl conduse la Psalmul 46; numără tot atâtea cuvinte - sau paşi - pornind de acolo. Notă cuvântul la care ajunse astfel, pe dosul vederii trimise de Will din Chartres. Apoi se întoarse înapoi cu un acelaşi număr de cuvinte şi îl notă pe cel găsit alături de primul. Abia dacă i se auzea respirația şi zgomotele din fundal păreau să fi dispărut. Crease un nou cuvânt compus, fascinant, cu sens figurativ. Şi obținu ceva cu adevărat extraordinar când îl adăugă lângă William, numele pe care îl scrisese de la bun început. Aruncă pe masă creionul şi citi totul fără glas, apoi râse. Max îl privi nedumerit. Trebuia să-i arate asta lui Lucy: erau împreună acolo. In labirint.

Lucy făcu un ultim pas pe bucla traseului labirintic, desprinzându-se apoi din lumina intensă dată de văpaia lumânărilor. Abia dacă era conştientă de o altă prezență. înțelese cuvintele esențiale de pe documentul care însoțea cheia. Omega altcuiva fusese alfa ei. Sunt ceea ce vei vedea. Ea văzuse. Ştia numele. Trebuia să-i spună lui Alex.

II sărută pe paracliser, puse nişte bani în mâna ghidului şi ieşi din imensa catedrală în paşi uşori de dans, pe uşa dinspre A nord. îşi deschise mobilul şi formă numărul, aproape fără nici o pauză în care să-şi tragă răsuflarea.

-Alo?

Vocea lui era uşor excitată. Sincronizarea nu era o surpriză. Lucy ar fi vrut să-i dezvăluie imediat tot ceea ce simțea, să-i spună că regreta înverşunarea cu care răspunsese când o sunase

el, mai înainte; dar simți, pe jumătate instinctiv, că cineva trecea pe lângă ea, foarte aproape, aşa că începu altfel.

- Trebuie să-ți spun ceva. Ei, poate că, de fapt, vreau să te întreb ceva. Probabil că ar trebui să mă întorc mâine.

Gândurile i se învârtejeau: cât de multe să-i spună, cum să exprime ideile care îi pârjoleau mintea, de parcă ar fi fost o mie de lumânări.

- Şi eu vreau să te văd. Alex era calm, dar vocea îi tremura. Nu vreau să-ți strici weekendul, dar am avut o revelație şi trebuie să-ți arăt ceva extraordinar. Am rezolvat ghicitoarea din textul pe care-l ai cu tine.

- Da, şi eu la fel! Uite, Alex.

Ea îi rosti din nou numele şi el aşteptă, răbdător, să continue. Ei îi venea greu. Căuta cuvintele cu care să formuleze o întrebare stranie şi complicată, ascunzându-şi emoțiile complexe, dar erau oameni în jur. Insă simțea că explodează, trebuia să-i împărtăşească totul - dar numai lui.

- Alex? Mai eşti acolo?

- Ştii, dacă vrei să mai stai încă o zi, ce-ar fi să te întorci duminică, ceva mai devreme? îl duc pe Max înapoi, la Anna, pe la ora trei - poate chiar mai înainte. Duminică după-amiază ar fi perfect. Aş putea găti ceva.

„Idiotule, îşi zise; în locul meu, Will i-ar fi spus că o doreşte, că vrea ca ea să se întoarcă acum." El ar fi lăsat orice altceva deoparte şi ar fi mers direct la țintă. Dacă Max e aici, e aici şi gata. Aşa e uneori viața.

- Lucy?

Ea tăcu, cu ochii brusc atraşi de un bărbat care stătuse chiar în spatele ei, ascultând. Acum o privea fix, venind către ea. Simți o nelinişte puternică. Era acelaşi bărbat îmbrăcat impecabil care o privise în biserică, ceva mai devreme.

- Alex!

I se simțea panica din glas. El auzi telefonul căzând, voci înăbuşite, țipătul lui Lucy, firav, ca de copil, şi apoi zgomotele se îndepărtară. Un ceas bătu jumătatea de oră. Pe urmă, nimic.

Palma lui îi apăsa gura atât de tare încât, pentru o clipă, făcu eforturi ca să respire. Aşa de repede. Lucy îşi pierduse obişnuința de a merge cu o asemenea iuțeală, pentru că se străduia întotdeauna să facă exerciții fizice într-un ritm favorabil inimii sale. Mâna liberă a bărbatului îi strângea cu putere brațele, iar ea îşi apăsa pieptul cu dreapta, încercând să se liniştească. Se gândi că, dacă avusese vreodată un înger păzitor, acela era momentul cel mai potrivit în care să-l întâlnească.

Bărbatul mirosea a lămâie. Iar straniul adevăr era că nu-i displăcea parfumul, dar împrejurările în care îl simțea erau oribile. îşi impuse să nu ieşine şi se străduí încă şi mai mult ca să se detaşeze de durerea ascuțită care îi chinuia trupul. Nu o durea inima, o dureau picioarele, brațele, umerii revoltați de strânsoarea lui ca de cleşte. Părea să fi făcut ca tăieturile adânci şi cicatricele rămase în urma operației să-i ardă din nou carnea. înțelese că era inutil să încerce o lovitură cu piciorul de vreme ce, în anumite privințe, încă nu-şi atinsese condiția fizică

normală. Orice contorsionare mai puțin obişnuită a trupului era o muşcătură adâncă. Durerea o împiedica să-şi adune gândurile.

Ajunseră la intrarea unei parcări subterane şi se simți aproape săltată de la pământ. Bărbatul începu să alerge purtând-o şi ea se pomeni şerpuind de la un nivel la altul, pe o spirală strânsă. Coborau din ce în ce mai mult şi îşi simți picioarele vlăguite, mintea sleită, stomacul învârtejit de o greață care îi aminti de zilele când suferea de boala Chagas. înapoi în lumea subterană, la propriu, îşi spuse. Un alt bărbat stătea în semiîntuneric, rezemat de o maşină, şi gândul de a striga, cerându-i ajutorul, îi trecu fulgerător prin minte, înainte a avea revelația cruntă că se afla acolo în aşteptarea lor. Fu îngrămădită, cu o oarecare stângăcie, pe bancheta din spate a unui automobil elegant, de culoare albastru-închis, tapițată cu o piele superbă, cafenie. Bărbatul care o atacase se strecură înăuntru, alături de ea, şi o împinse, apăsându-i capul în jos. Celălalt demară în viteză. Doi bărbați! Era îngrețoşată, slăbită şi înspăimântată. Mintea îi alerga, trecând în revistă cele mai sordide posibilități. Realiză, în mod absurd, cât de norocoasă fusese înainte, fiindcă nu se mai aflase niciodată în situația de a face față unei amenințări sexuale - ținând cont de cât de des călătorise de una singură, ajungând în cele mai ciudate locuri. Ca să supraviețuieşti oricărui gen de agresiune sexuală trebuie să fii cât mai calmă şi mai lucidă, presupuse ea. Foloseşte-ți creierul, Lucy: întotdeauna ți s-a spus că ai unul bun. Modul în care te porți poate hotărî dacă trăieşti sau mori. Mintea îi fu luată brusc în stăpânire de ideea macabră că labirintul ar fi putut însemna, pentru ea, omega, dacă făcea o mişcare greşită

în situația de acum. Se lăsă moale, respirând cu încetineală şi transformând sunetul vocii lui Alex în rugăciune. Se agăță de extazul pe care îl simțise în labirint, de comuniunea cu el, de sentimentele din inima ei.

- Siân, am dat de necaz. Poți să m-ajuți?

In glas se simțea o insistență neobişnuită pentru bărbatul pe care îl ştia ea.

- Alex, nu trebuie decât să-mi spui cum.

îi povesti pe nerăsuflate ce se întâmplase cu Lucy la Chartres: el luase legătura cu autoritățile franceze, le spusese care fuseseră ultimele ei deplasări şi le avertizase că suferise un transplant. Se mişcaseră suficient de repede ca să descopere telefonul ei în apropierea catedralei şi îl sunaseră imediat, punându-l la curent. Ii spuseseră că cineva îi răvăşise lucrurile lăsate în camera de hotel. Era înnebunit fiindcă nu ştia unde se află, fiind încă şi mai alarmat, dacă aşa ceva era cu putință, de faptul că ea nu-şi putea lua medicamentele şi de starea ei generală de sănătate. Administrarea imunosupresoarelor la timp nu era negociabilă. El trebuia să ia imediat avionul. Ar fi putut Siân să stea cu Max?

- Cu mare plăcere, Alex.

- Cererea mea vine într-un moment foarte nepotrivit?

- Nicidecum. Noi eram în drum spre restaurant, pentru cină. Ceea ce nu are nici o importanță, ținând cont de tot ce mi-ai povestit. Acordă-mi douăzeci de minute ca s-ajung acolo.

- Siân... Alex ezită. E o impolitețe să-ți cer asta când tu laşi totul baltă ca să m-ajuți; dar ai putea să vii singură... fără Calvin? Doar pentru că... Max...

Alex se uită la fiul său, care stătea lângă el, dându-i tot sprijinul tacit pe care i-l putea oferi fără a înțelege situația cu mintea unui adult. Spunând că nu dorea ca fiul său să dea încă ochii cu succesorul lui Will, Alex era pe deplin sincer; dar mai exista ceva care făcea să-i repugne ideea ca acel văr straniu, pe care îl cunoştea doar de câteva luni, să-i intre în apartament, având acces la viața lui intimă.

- Asta nu e o problemă, Alex. Te-nțeleg. Dă-mi timp să-mi iau câteva lucruri într-o geantă. Dacă mâine o să am nevoie de mai multe, o să-l aduc pe Max aici.

închise, ajungând apoi în pragul uşii lui înainte ca Alex să termine convorbirea cu Anna, căreia îi povesti ce se întâmplase. O reasigură că, în privința lui Max, totul era sub control. Anna ştia că fostul ei soț era un tip calm, care rezista oricărei tentații de a intra în panică; înțelese că pentru el totul era extrem de important şi că era evident îngrijorat. Max avea încredere în Siân şi Anna se declară de acord - deşi avea de gând să se întoarcă acasă cât mai curând cu putință.

Alex îşi puse în buzunar paşaportul şi alte câteva lucruri în timp ce îi deschidea uşa lui Siân, văzând că venise, totuşi, însoțită de Calvin. O privi nedumerit, în vreme ce ea îl îmbrățişa pe Max cu dragoste.

- Calvin nu rămâne, Alex. M-a adus doar până aici. Dar trebuie să-ți spună ceva important, un lucru pe care cred că trebuie să-l ştii.

Se întoarse spre prietenul ei, provocându-l cu o privire intensă. Alex era circumspect.

- Sunt puțin cam presat de timp, Calvin. E important?

- Foarte important. Dă-mi voie să te conduc la aeroport, Alex. Vorbim pe drum. In seara aceea, vocea lui nu mai era obişnuitul amestec de şarm mieros şi încredere în sine; devenise ezitantă, cu inflexiuni apologetice. Şi trebuie să iei hârtiile alea referitoare la Dee, pe care ştiu că le-ați găsit...

Alex ar fi vrut să izbucnească în râs, dar situația era dureros de gravă şi nu-i venea să-şi creadă urechilor. Era vorba despre o vânătoare a tezaurului său de familie, nu-i aşa? O enigmă particulară, sau, cel mult, un set de ghicitori care să le dea de furcă generațiilor viitoare. Dar spusele lui Calvin sugerau că miza era mult mai mare - că misterul acela ar fi putut avea o fațetă sinistră. Alex vorbi cu un glas de un calm letal, pe care Siân realiză că nu i-l mai auzise niciodată.

- Ce legătură au toate astea cu tine? întrebă el, accentuând fiecare silabă, astfel încât până şi fiul său îşi ridică spre el privirea îngrijorată.

- E posibil să fi vorbit prea liber în nişte cercuri nepotrivite; poate că am, pur şi simplu, nişte prieteni cu un set de priorități îndoielnice; dar e sigur că cineva arde de nerăbdare să pună mâna pe un anumit lucru moştenit de tine.

- Calvin, vreau să aflu tot ce ştii. O să-mi spui tot ce-mi poți

A

spune. In toată viața mea, n-am dorit niciodată să-i fac rău unei alte persoane. Dar dacă Lucy pățește ceva, asta o să se schimbe.

Când ochii li se întâlniră, într-ai lui Alex era o furie atât de îndreptățită, încât Calvin se văzu silit să-şi ferească privirea. Alex se uită spre podea, acolo unde stătuse Max ceva mai devreme, şi observă pentru prima oară că băiatul alcătuise un soi de mozaic din modelele aflate pe cealaltă față a foilor de care nu se ocupase el însuşi. Nu dăduse niciodată prea multă atenție desenelor de pe verso. Zâmbi, apoi îi făcu cu ochiul fiului său - care păru uşurat realizând că acel tată cu care era obişnuit se reîntorsese. Alex strânse apoi vraful de pergamente, le reaşeză în dosarul care le proteja, plasându-le cu aceeaşi repeziciune într-o servietă, îşi înşfăcă trusa medicală şi luă paltonul pe braț.

- Să n-o superi pe Siân. Te iubesc. II sărută pe copil, strângându-l în brațe cu putere. Eşti un băiat foarte inteligent. Se întoarse spre Siân cu aproape tot atâta dragoste şi o îmbrățişă.
Ați mulțumesc.

Apoi cei doi bărbați plecară.

Maşina se opri între câțiva copaci reliefați pe fundalul celui mai frumos loc - de o splendoare nepotrivită cu o asemenea situație - de pe dealurile ce străjuiau câmpia de la Chartres. Şoferul o scoase pe Lucy din maşină trăgând-o cu brutalitate - şi ea se simți cuprinsă de greață, cu toate că de fapt nu o lovise, după cum recunoscu față de ea însăşi, hotărâtă să se agațe de partea bună a lucrurilor. Dar era amorțită de frig. Când ieşise din catedrală, îşi îmbrăcase trenciul uşor, de primăvară, dar era o haină prea subțire pentru aerul rece al serii; temperatura

scăzuse în timp ce soarele palid, de martie, cobora către apus. In ultima licărire de lumină, zări clădirea; destul de frumoasă, îşi putea da seama că era reşedința unui fermier, în parte ruinată, dar nu o interesau detaliile arhitectonice. Era ciudat că putea fi aşa de îngrozită când era înconjurată de atâta frumusețe. Cei doi o împinseră dincolo de uşă şi se pomeni într-o cameră deprimantă, unde focul ardea fără vlagă, la o oarecare distanță de masa la care citea un bărbat. I se păru că apariția ei bruscă îl lăsa indiferent.

„Oh, Doamne, ce se petrece?" se întrebă, nevenindu-i să creadă, şi moralul îi căzu la pământ. Acum nu mai părea să fi fost vorba de un atac împotriva unei femei singure. Spaima o strânse cu putere în gheare; nu ştia cum să abordeze o asemenea situație - şi nici în ce situație se afla de fapt.

- Pot avea convingerea că nu ai avut de suferit, domnişoară King? Unicul paznic al fermei îşi ridică ochii din carte. O operație pe cord e o problemă serioasă. Te schimbă.

Vorbele lui o derutară; cum de ştia asta? îl studie pe bărbatul aproape atrăgător, de vreo patruzeci de ani, uşor supraponderal, cu părul încărunțit şi ondulat, părând de înălțime medie. Stătea la o masă simplă, de fermă, având în față o tablă de şah pe care jucase o partidă încă neterminată. Ea nu voia - sau nu putea - să vorbească şi se sili să dea dovadă de un calm aparent, preferând să lase nerostite întrebările despre aducerea ei în acel loc uitat de lume. Aruncă priviri grăbite prin încăpere, revenind apoi asupra figurii lui. Era amuzat, poate - sau chiar impresionat, fără să se trădeze prin cuvinte - de

tăcerea pe care şi-o impusese ea. El fu cel care sparse curând liniştea.

- Vă mulțumesc, domnilor. Mefisto, dacă o să te duci dincolo, ca să-l suni pe colegul nostru mai vârstnic, cred c-o să se bucure să afle veşti de la noi. Iar acum, adăugă, adresându-i-se pe jumătate lui Lucy, aşteptăm.

Părea total dezinteresat şi îşi luă din nou cartea, în timp ce bărbatul cu nume neplăcut care o răpise din Chartres dispăru de partea cealaltă a uşii principale. îi trecu prin minte, ca un gând sumbru, lipsit de umor, că se afla într-adevăr într-un loc infernal.

După o oră, Lucy încă nu deschisese gura, dar începuse să aibă impresia că poate nu se afla într-un pericol imediat. îşi întoarse capul, căutând ceva semnificativ în întuneric. Se simțea tot mai înfrigurată, focul din cămin nefiind cea mai recomandată sursă de căldură în locul acela expus curenților de aer. Bărbatul aşezat îi vorbea acum şoferului - un tip înalt, cu ochi cenuşii - într-o franceză fluentă; cel din urmă se duse în zona rezervată bucătăriei, ieşind din raza de vedere clară a lui Lucy, apoi reveni lângă ea, aducându-i nişte apă. Ea rezistă tentației de a-şi exprima un dispreț prostesc şi o luă, tot fără un cuvânt, dar nu bău.

Sună un telefon mobil. Bărbatul de la masă îl luă fără grabă.

- Ihm? Ascultă vreme îndelungată, apoi vorbi din nou: Dă-mi-l la telefon.

Lucy remarcă pentru prima dată că era american şi avea un uşor accent sudist - dar nicidecum plin de căldură, ca al doctoriței Angelica.

- Avem fata. Vorbea pe un ton uşuratic, ducând-o pe Lucy cu gândul la o pisică jucându-se cu o pasăre rănită, pe care nu vrea de fapt s-o mănânce. Cred că avem cu ce descuia încuietoarea.

îi făcu semn bărbatului care o luase pe Lucy din fața intrării în catedrală şi acesta se ridică în tăcere de pe un scaun aflat în cea mai întunecoasă parte a camerei. Se apropie de ea şi trase de lănțişorul pe care îl purta la gât - lănțişorul subțire de aur pe care i-l dăruise Alex de ziua ei, cu câteva săptămâni în urmă. Cheița se desprinse şi ea îşi simți pielea gâtului ciupită şi zgâriată. Avea senzația că fusese pângărită şi se uită lung în ochii galbeni ai individului ce purta un bine cunoscut nume de diavol.

- Da, chiar aşa, cu siguranță. Vocea fascinantă a pisicii sudiste continuă să vorbească. Aşadar, dragul meu doctor, cred că am ceva care te interesează. Iar tu ai ceva care mă interesează pe mine. Nu e necesar să se amestece altcineva în povestea asta - şi nici *n-o va face*, atât timp cât respecți instrucțiunile mele în amănunt. Dar te rog să mă crezi că, dacă dau peste o trupă de la *gendarmerie* la uşa mea, sau dacă sesizez cel mai mic semn de duplicitate din partea ta, sunt în stare să-mi ies din fire. Schimbul avantajos pe care-l punem la cale se anulează. Pot să sper că e cât se poate de limpede?

Lucy observă că fiecare cuvânt era concis şi că pronunțase *gendarmerie* cu un accent franțuzesc desăvârşit.

Bărbatul se ridică de pe scaun şi traversă încet camera, apropiindu-se de foc, timp în care Lucy auzi vocea calmă a lui Alex venind din receptor. Asta îi dădu curaj: părea tot atât de stăpân pe sine cum era de obicei.

- ...înțelegi că aceste hârtii care îți stârnesc interesul mă fascinează într-o măsură extrem de redusă. Mă minunez fiindcă un adult poate fi captivat de ele. Chiar eşti convins că...

Gazda făcu cale-ntoarsă, împiedicând-o să afle ce se petrecea, ceea ce ar fi ajutat-o să se simtă în siguranță. Ea îi privi chipul, descoperind că părea oarecum patetic în încercarea lui de a susține un duel verbal cu Alex. Bărbatul luă o piesă de şah căzută pe tablă şi se jucă cu ea. In cele din urmă, reveni lângă Lucy şi se aşeză destul de aproape pentru ca ea să audă din nou, cu claritate, glasul lui Alex. înțelese că îl interesa reacția ei emoțională.

- ...e în convalescență după o intervenție chirurgicală şi trebuie să fie tratată cu multă delicatețe. O să răstorn cerul şi pământul ca să mă conving că ți se vor pune nişte întrebări foarte incomode. Şi, cu toate că domnul Petersen îmi spune că eşti un om nepăsător, îți promit c-o să descoperi că n-am nici o milă. Aşa că să renunțăm la şahul verbal, să facem o înțelegere şi s-o respectăm. Avionul meu decolează peste cincisprezece minute şi aterizează pe Aeroportul De Gaulle la ora unsprezece seara. Cum propui să...

Lucy întoarse capul. înțelesese că voiau ca Alex să le aducă hârtiile pe care le dezgropase, dar nu avea idee cum aflaseră de

ele, de ce erau atât de importante, sau ce Dumnezeu avea de-a face „domnul Petersen" cu toate astea. Refuză să se uite din nou la omul care o ținea ostatică şi se strădui să ignore ultimele cuvinte pe care acesta le rosti în telefon:

- E o mare plăcere să negociezi cu o ființă umană inteligentă. Te ajută să nu iroseşti timpul şi te scapă de atâtea suferințe. Iar eu am pierdut spectacolul de operă de diseară pentru toate astea; cu toate că, de fapt, o serie de persoane de seamă pot jura că eu *sunt* acum acolo, umplându-mi chiar în clipa de față paharul de şampanie, în pauza dintre acte. Iți place opera, doctore Stafford? *Lucia di Lammermoor?*

Alex refuză să se supună ultimului ordin legat de recuperarea lui Lucy, dar ştia că jucase aproape până la ultima carte şi că avea să accepte şi condiția aceea. închise cu un bobârnac clapeta celularului şi se aşeză în spatele ultimului pasager care se pregătea de îmbarcare. Cântărea primejdia ce pândea, în tăcere, din spatele amenințării nerostite pe care o înțelesese atât de clar.

Adrenalina îl ajutase să se concentreze în ultima oră istovitoare, dar acum îşi fixă centura de siguranță, îngăduindu-şi să cântărească în gând cele întâmplate. După ce se oferise, fără succes, să-l însoțească în Franța, Calvin făcuse tot ce îi stătuse în puteri pentru ca, în timpul drumului cu maşina, să-i ofere toate informațiile despre cei trei bărbați: nu se mulțumise să-i vorbească doar despre obsesivul lor interes față de hârtiile doctorului John Dee, ci îi sugerase şi care erau relațiile lor, legăturile pe care le aveau cu personalități din ierarhia de vârf a

guvernelor de pe trei continente, mult mai alarmante acum, în lumina răpirii lui Lucy. Cel cu care abia vorbise Alex era numit de Calvin Guy - „americanul de la Paris"; prefera să locuiască în Franța în cea mai mare parte a timpului, din cauza unei mândrii ancestrale datorate descendenței dintr-un templier, şi avea tot felul de indivizi la degetul mic. Calvin îi pronunțase numele astfel încât Alex nu se putuse gândi decât la nişte unt degresat - ceea ce îl ajutase, dintr-un motiv oarecare. Poate că e alunecos, îşi spusese, dar nu e solid.

Calvin îi povestise, bombardându-l cu o salvă de şocuri după alta, despre alți bărbați care aveau legături cu facultatea lui şi care păreau excesiv de fascinați de strămoşul lor şi de presupusul său rol de confident al îngerilor. Alex observase că toți erau identificați prin porecle în locul numelor reale şi aflase că, după spusele lui Calvin, lanțul influențelor lor se întindea către cercurile politice înalte. Nu erau niciodată nevoiți să-şi rezolve singuri treburile murdare, zisese vărul său, iar Alex avusese certitudinea că tonul lui trăda neliniştea pe care i-o trezeau. Rezumatul lui se dovedise corect: era imposibil să le dejoci planurile şi nu umblau după comori. II asigurase că nu voiau altceva decât propagandă şi că intenționau s-o folosească în scopuri politice redutabile. Erau foarte bine protejați de persoane sus-puse, interesate de descoperirile lor; dar el era de părere că, aproape fără nici o îndoială, încetau să-ți facă rău îndată ce primeau exact ceea ce doreau. Era mai bine să încerce să acționeze după placul lor, cel puțin pentru moment.

In privința lui Calvin, sentimentele lui Alex erau amestecate, oscilând de la furie la scepticism şi ajungând chiar până la

milă. în timp ce îl ascultase povestind cu lux de amănunte, se întrebase o dată sau de două ori de câtă sinceritate dădea dovadă şi dacă nu cumva avea vreun plan cu totul diferit; dar stătuse liniştit, ascultând *ce* spunea, ce *nu* spunea şi *cum o* spunea - şi preferase să evite riscurile punându-i cât mai puține întrebări şi dezvăluindu-şi cât mai puține gânduri. Voia să aibă libertatea de a reflecta asupra tuturor celor aflate, de a le privi de sub propriul unghi de vedere. Dar era singur de un singur lucru: că, în treizeci şi cinci de minute aflase de la Calvin suficient de multe ca să i se facă rău. Ieşise la lumină un lucru pe care Alex îl luase de multe ori în considerare, însă fără a-l privi vreodată într-un mod atât de personal: în lume existau oameni destul de religioşi ca să urască, dar nu şi ca să iubească. Trăind ceva asemănător cu disperarea, înțelese că ar face bine să o recupereze pe Lucy nevătămată şi cu orice preț, şi apoi să se retragă.

Pe întreaga durată a zborului, îşi petrecu timpul pierdut în gânduri, meditând asupra implicațiilor obsesiei acelor oameni în privința lui Dee şi a aşa-numitelor cărți ale îngerilor; oare asta avea vreo legătură cu accidentul fatal al fratelui său? Verdictul medicului legist fusese dat cu o lună în urmă, confirmând decesul prin accident; dar Alex avea acum bănuieli noi. Intenționa totuşi să şi le păstreze pentru o altă zi; acum îi deschideau prea multe răni, iar prima lui grijă era să ajungă la Lucy. Tipul acela, Guy, descendentul templierului, fusese dezarmant de manierat la telefon, dar metodele lui aveau să devină cu siguranță violente dacă era pus la încercare şi Alex privea cu precauție asigurările lui Calvin în privința reținerii de a face cu adevărat rău în ultimă instanță. Simțea că viața lui Lucy era în cumpănă şi că, dacă nu ajungea la ea cât mai repede, s-ar fi confruntat cu un al doilea dezastru - potențial mai grav - sub forma lipsei medicamentelor. Poliția descoperise geanta ei alături de telefon, în locul de unde fusese răpită. Nu avea la ea nici una dintre pastilele antirejecție, aşa că Alex trebuia să-i ducă el câteva.

Avionul ateriză cu zece minute întârziere, dar mintea lui era proaspătă şi limpede când se grăbi către biroul de închirieri ca să ia maşina pe care i-o pregătiseră - plătită anticipat, cu bani gheață, ceea ce demonstra că aveau o rețea bine pusă la punct. Nu-i plăcea să se ştie atât de expus într-o maşină căreia ceilalți îi puteau lua urma, dar nu avea de ales. După douăzeci de minute, era în posesia unui mic Citroen şi părăsea aeroportul, ieşind în ploaia amenințătoare şi îndreptându-se către o casă din Arbonne le Foret. Trebuia să ignore vremea potrivnică dacă

voia să ajungă în mai puțin de o oră, întâlnirea fiind stabilită după miezul nopții, la douăsprezece şi jumătate. întârzierea nu era o opțiune convenabilă nici pentru răpitori, nici pentru Lucy. Ea ar fi trebuit să-şi ia medicamentele la nouă, după ora Franței. O întârziere de câteva ore îi putea amenința viața.

Pe vremea din ce în ce mai nefavorabilă, călătoria către Fontainebleau şi apoi către Arbonne se dovedi surprinzător de rapidă. Şoseaua era pustie şi Alex, care cunoştea bine traseul, ținu cont de indicațiile suplimentare fără nici o dificultate. Viră, intrând în sat, îşi continuă drumul urmărind curbura unei străzi înguste şi începu să treacă în revistă numele caselor. O găsi cu uşurință pe cea pe care o căuta, de vreme ce era iluminată, într-o zonă altfel parcă adormită. Bătu la uşă. îi deschise o menajeră.

- ***Je suis desole..}***

- ***Oui, Monsieur. II attend. Entrez, s'il vousplaît.***[22]

Femeia era nervoasă şi Alex înțelese că i se impusese ceva împotriva voinței ei. îl rugă să aştepte într-o cameră imensă, cu pereți groşi de piatră, care aparținuse cândva unei simple case de țară, renovată pentru a căpăta un aer mult mai impozant. Pe pereți erau fotografiile unei blonde tinere, frumoase, cu nişte pometi superbi. Alex le privea derutat.

- N-o să găseşti nici un indiciu aici, doctore Stafford. Casa e a unei actrițe din Germania, care mi-a fost cândva amantă, dar cu care m-am certat de ani de zile.

---

[22] **„Da, domnule. Vă aşteaptă. Intrați, vă rog" (n. tr.).**

Un bărbat brunet, cu tenul bronzat, purtând un pulover crem, pe gât, şi pantaloni de culoare închisă, din velur, coborî pe o scară decorativă, venind din ceea ce părea să fi fost un pod sau un hambar modificat. Vocea nu era a persoanei cu care vorbise la telefon.

- Ea nu ştie că mă aflu aici; iar fiica ei gravidă e la Londra... Nu sunt sigur că vreuna dintre ele s-ar bucura să mă vadă, aşa că ar fi înțelept să-ți controlezi manierele.

Un uşor accent de origine neidentificabilă, ascuns în spatele englezei învățate într-o şcoală americană, aprecie Alex. înfățişarea - dar nu şi comportamentul - îi aducea aminte de un medic israelian remarcabil, specializat în astm şi alergii, pe care îl întâlnise cândva.

- Asta nu mă interesează. Am nişte documente pentru tine. Apoi aş vrea să ne încheiem afacerile.

Alex se exprimă succint şi tonul lui sugera o stăpânire de sine de fapt inexistentă, dar atitudinea lui era convingătoare. Conținutul dosarului din servieta lui fu examinat cu minuțiozitate, pagină cu pagină şi aproape cuvânt cu cuvânt, cu mâinile înmănuşate. Timpul scurs era periculos de îndelungat şi Alex începu să-şi facă griji pentru tratamentul lui Lucy. Atrase atenția că hârtiile erau vechi şi vulnerabile; nu era recomandabil să fie răsfoite în mod inutil.

„Ce anume credea el că ascund?" întrebă interlocutorul său. Era surprins de pretinsa lui lipsă de interes şi de informații. Alex declară cu convingere că nu avea idee şi că, după părerea lui, interesul pe care îl stârneau nu era decât o furtună într-un

pahar cu apă; dar nu dezvălui cuvântul pe care îl scrisese, ceva mai devreme în cursul după-amiezii, pe vederea trimisă de Will, şi îşi păstră calmul până când i se îngădui să plece.

La scurt timp după ora unu dimineața, se afla la volanul Citroen-ului, îndreptându-se spre vest. Drumul pe ploaie către Chartres avea să-i ia aproape o oră, cu toate că îl parcurgea, în cea mai mare parte, pe autostradă. Mobilul său sună şi vocea untoasă a templierului reluă conversația.

- Ați îndeplinit condițiile într-un mod impresionant, doctore Stafford. Iar noi suntem oameni de cuvânt. Aşadar: *la porte d'hiver*[23]. La ora două fix. *Je vous soubaite une bonne nuit Au revoir.*[24]

La câteva clipe după ce orologiul catedralei bătu de două ori, Alex o găsi pe Lucy singură, ghemuită şi tremurând în pragul uşii dinspre nord. Asta îl înfurie. îşi scoase paltonul gros şi o înfăşură în el, apoi, privind peste umăr, deveni conştient de prezența unei maşini de culoare întunecată, cu lumina farurilor redusă, care demară în trombă. Se întoarse spre Lucy, evaluându-i rapid starea mentală, apoi pe cea fizică. Era slăbită, dar îi zâmbi.

- N-or să mă ia înapoi. N-am mâncat nici o îmbucătură din ce mi-au oferit. N-am luat nici măcar o înghițitură de apă.

Alex avu nevoie de o secundă ca să-şi dea seama că vorbea ca o zeiță reîntoarsă de pe tărâmul subpământean, apoi reuşi să râdă fără glas, uşurat şi nevenindu-i să-şi creadă urechilor. O

---

[23] „Uşa dinspre miazănoapte" (n. tr.).
[24] „Vă urez noapte bună. La revedere" (n. tr.).

strânse o clipă în braţe înainte de a porni la drum, aparent pentru a-i transmite căldura corpului său; dar ea îl simţi tremurând aproape imperceptibil. Pentru ea, neliniştea lui din ultimele ore era ciudat de evidentă. Se simţi dintr-odată mai puternică decât el, nemaipărând câtuşi de puţin fragilă când răspunse îmbrăţişării lui şi îşi lăsă capul pe spate, ridicând privirea spre el.

- Mă simt bine, Alex. Am ştiut c-o să mă scoţi din asta. Dar ce conţin hârtiile alea? îl întrebă apoi.

El nu reuşi să-i răspundă.

- Hotelul e foarte aproape.

- Nu mergem acolo.

Alex îi întinse o sticlă cu apă, scoasă dintr-unul dintre buzunarele adânci ale hainei, şi nişte pastile din celălalt, o instală în maşină şi opri pentru scurtă vreme în faţa hotelului Grand Monarque, refuzând să dea drumul mâinii ei chiar şi atunci când achită nota de piată adusă de portarul din tura de noapte şi când îi recuperă paşaportul şi bagajele. Se opri pentru o clipă ca să le mulţumească poliţiştilor, de la care luă geanta şi mobilul ei şi cărora le spuse că nu era rănită, ci doar şocată. Prima lui grijă era acum sănătatea ei şi erau dispuşi să răspundă la orice întrebări ceva mai târziu, în timpul zilei, după un răstimp de odihnă. Vorbea o franceză fluentă, comportamentul lui era ferm şi plecară în scurt timp. In maşină, o ţinu de mână vreme de treizeci de minute, adică tot timpul, dându-i drumul doar când trebuia să schimbe viteza. Era aproape trei când intrară pe aleea ce ducea spre casa de lângă L'Aigle şi, în ciuda

orei, Alex duse maşina în garaj şi încuie bine uşa. Alergară prin ploaia rece ca gheața şi el scoase apoi o cheie dintr-un ghiveci cu muşcate.

Aprinse câteva lumini, lăsă obloanele trase, îi arătă o cameră de baie, apoi urcă la etaj în salturi şi apăsă câteva comutatoare. Se întoarse înainte ca ea să găsească un scaun.

Lucy avea o expresie obosită, dar fața îi strălucea.

- Locul ăsta...

Mobilă albă de răchită, recent tapițată, o mică seră dincolo de salonul imens, acuarele pe pereți, un pian, un violoncel rezemat de un taburet, fotografii pretutindeni. Se simțea ca un copil rătăcit, care se întorsese casă. Se aşeză pe un scaun vechi, sculptat, la masa de lângă un bufet strălucind de porțelanuri.

Alex aprinse soba cu petrol şi aşeză pe ea un ibric cu o mişcare grăbită, apoi căută în frigiderul din capătul unui scurt culoar, revenind cu o franzelă pentru sendvişuri. încă nu era pregătit să se relaxeze şi să savureze impresiile lui Lucy.

- Nu ştiu de când e asta aici, dar o să revină la viață dac-o prăjim. Nu cred că ne putem încrede în unt... dar trebuie să mănânci ceva.

Alex fu într-o continuă mişcare până când îi aduse puțin ceai fierbinte şi o felie de pâine pe care întinsese miere cu mâinile meticulos curățate; apoi dispăru din nou la etaj pentru câteva clipe. Căldura băuturii şi a casei readuseră sângele în obrajii lui Lucy, dar când el reapăru, sprijinindu-se de un colț al mesei din bucătărie, era conştientă de oboseala năucitoare care o lua în stăpânire. El zâmbi, privindu-i ochii istoviți, înconjurați de cearcăne negre.

- OK. Am făcut focul la etaj, iar apa ar trebui să fie suficient de fierbinte pentru un duş rapid.

Ea se ridică şi îşi apăsă uşor degetele pe buzele lui, cerându-i să tacă.

- Nu de duş am nevoie, Alex... Nici de doctor.

Degetul mare al mâinii ei îi urmări linia zâmbetului şi el i-l sărută, conştient de dulceaţa delicioasă a mierii. Ochii verzi îi studiară pe cei căprui, curioşi să afle în ce dispoziţie erau; apoi, într-o clipă, mâna lui îi cuprinse ceafa şi buzele li se uniră cu gingăşie.

Aşteptaseră atât de mult, încât acum refuzară să se grăbească. Alex se pierdu în aroma de miere a răsuflării ei şi o sărută languros înainte de a se apleca, ridicându-i trupul firav. Picioarele ei se înfăşurară cu uşurinţă în jurul lui. Ochii nu i se dezlipiseră nici o clipă de ai lui, iar el o purtă cu uşurinţă pe trepte. Camera avea deja un uşor miros de pin şi de fum de lemne, iar el o aplecă spre spate, aşezând-o cu blândeţe pe cuvertura groasă de pe pat. Se dezbrăcară unul pe altul fără grabă, savurând clipele cu luciditate. El îi sărută obrajii şi genele, apoi se întinse alături, pe ţesătura de lână moale, mângâindu-i conturului taliei şi pântecul micuţ. Mâinile îi alunecară în sus, cu veneraţie, şi urmăriră curba cicatricei din jurul sânului stâng, de la coaste până la claviculă, cu degete sensibile.

Lucy îşi reţinu un suspin şi simţi nevoia să plângă.

- E atât de urâtă!

- Nu, e frumoasă, o contrazise el. Te-a salvat.

Şi urmări încet, cu sărutări, rana dezolantă, până ce buzele şi răsuflarea lui caldă îi atinseră gâtul, regăsindu-i apoi gura.

De data asta, foamea lor era brutală, iar pasiunea - nestăvilită. Simțurile lui Lucy țipau după căldura trupului lui, întârzierea era aproape o agonie şi plăcerea la limita durerii.

- Alex!

Emoția ei se revărsă, dezlănțuită, iar numele rostit purta cu sine atâta dorință, încât el îşi duse hotărât mâna de la sâni la şoldurile ei; apoi, auzindu-şi din nou numele, o ridică uşor şi se împinse în ea. Răsuflările lor precipitate se întâlniră.

Mâna lui îi apăsă şalele; picioarele ei îl înconjurară instinctiv, iar ea simți atât de intens adâncirea lui în trupul ei senzual, încât mintea i se destrămă ca o pânză şi răsuflarea i se înălță, uşoară ca un fluture. Alex nu se desprinsese încă din sărutarea ei; acum, degetele lui îşi căutau calea printre trupurile lor înlănțuite, coborând mai jos de buricul ei, dar Lucy îl opri.

- Nu, Alex. E prea mult.

El deschise ochii ca s-o înțeleagă, privind direct într-ai ei; şi îi văzu sufletul dezgolit. încordarea trupului ei dispăru pe neaşteptate. întreaga ei ființă era chinuită de senzații aproape dureroase, pe care mintea nu le putea stăvili. Nu se mai simțise niciodată atât de vulnerabilă, dar atât de imperios de liberă. Simțurile i se întorseseră dintr-un lung exil autoimpus. îşi îngăduise cumva - n-ar fi putut spune cum - să se încreadă în el, să jinduiască să fie una cu el şi, în plan fizic, efectul era hipnotic. Alex absorbi toată plăcerea ei, desăvârşitele şi irepetabilele prime acorduri ale intimității lor, şi abia atunci se abandonă în voia ritmului ei.

Timpul nu mai avea nici o importanță. Lucy nu ştia câtă vreme trecuse înainte ca Alex să-şi încleşteze într-un târziu brațele în jurul ei, simțindu-se amândoi îndestulați. Alunecă în lumea somnului, ascultând bătăile inimii lui şi vântul.

O trezi un răpăit, apoi pipăi spațiul de lângă ea. Pleoapele i se ridicară alene şi văzu umbra lui răscolind jarul şi adăugând pe foc lemne din care se înălța mirosul proaspăt al pinului. Obloanele nu erau zăvorâte şi geamurile zăngăneau, lovite de vânt.

- E devreme, încă nu e şapte. Iar vremea e oribilă. Vocea lui era blândă şi răguşită, iar paşii îl aduseră înapoi, către ea. Dar doamna mea e frumoasă. Un bun motiv ca să nu plec nicăieri.

Se strecură alături de trupul ei cald şi o luă uşor în brațe. Degetele lui miroseau a migdale afumate şi ea le sărută vârfurile - un preludiu al altor peregrinări ale buzelor.

El râse.

- întotdeauna eşti atât de dornică? După două ore de somn?

- Era vremea să fiu mai dornică... Nu m-am mai simțit niciodată atât de bine după numai două ore de somn. Se sprijini într-un cot ca să-i vadă fața şi îi zări ochii de smarald privind-o cu o sclipire jucăuşă. Nu, haide, rogu-te. Lăsa-te-vei condus de mine? Se ridică deasupra lui, luând o poziție dominantă.

- Doamnă, o voi face.

Era trecut de zece când Alex 0 trezi cu un sărut şi îi opri vorbele punându-i un singur deget pe buze.

- Mă duc să iau legătura cu Siân, iar pe urmă vreau să dau o fugă după nişte lapte şi după ceva de mâncare; aici n-avem mare lucru.

- Să vin şi eu?

- Mă întorc repede. Te simți în siguranță?

Ea dădu din cap, somnoroasă.

- Atunci, stai liniştită. Sau fă o baie. Acum apa trebuie să fie clocotită, iar dincolo de uşă e vijelie.

După un mic dejun întârziat, lăsară vremea să-i zăvorască înăuntru. Stătură de vorbă aşa cum nu o mai făcuseră niciodată, fără să fie întrerupți. Mai întâi, despre casă, despre poteci şi despre drumurile prin pădure, despre livadă, despre istoria clădirii, despre fotografiile de familie. Lucy sorbi miresmele de fum şi flori care alungau mirosul umezelii, întrebă despre vacanțele familiei şi despre amintirile depănate între acei pereți. Alex vorbi puțin despre Will şi mai mult despre mama lui. Lucy spuse câte ceva despre a ei. Fiecare era meditativ şi amândoi ascultau cu atenție. Se simțeau relaxați, nimeni nu avea nevoie de ei, Max era răsfățat, Siân îşi savura rolul de mamă de împrumut.

- Stai acolo unde eşti, îi spusese ea lui Alex, şi ai grijă de Lucy.

Aşa că discutară despre încercarea prin care trecuseră, cu mai multe amănunte, şi îşi împărtăşiră impresiile despre protagonişti; iar el îi povesti despre rolul bizar jucat de Calvin în desfăşurarea evenimentelor.

- Au aflat că tu ai acum cheia - o informație pe care n-o puteau primi decât de la Calvin. Şi cred că asta te-a transformat într-o țintă.

Cuvintele lui Alex îi dădură de înțeles că el continua să reflecteze asupra celor aflate. Ea îl ascultă fără să adauge prea multe, dar privind relația dintre Siân şi Calvin într-o lumină

nouă, neliniştitoare. Ceva mai târziu, telefonară la *gendarmerie,* ştiind totuşi că fuseseră avertizați să nu amestece poliția, ca să nu atragă alte necazuri. Alex nu voia să se supună, dar era de părere că era înțelept să fie pragmatici, aşa că dădură declarații neutre şi se susținură unul pe celălalt.

A

In primele ore ale dimineții, Alex găsise în congelator carnea de căprioară despre care spusese mama lui în cartea poştală adresată lui Will; între timp se dezghețase suficient ca să poată pregăti o friptură pe la ora cinci. Când deschisese o sticlă cu vin bun şi turnase o parte peste carne şi câte puțin în paharul fiecăruia dintre ei, îi reaminti lui Lucy că ea voise să-i pună o întrebare când îi telefonase, după ce ieşise din labirint.

Ea se încordă pentru prima oară, iar Alex simți că se afla în fața unei dileme şi înțelese că nu trebuia să insiste. întrebarea îi ocupase gândurile cât timp fusese prizoniera prietenilor lui Calvin. Gândurile i se concentraseră asupra ideilor pe care le răsucise pe toate părțile şi care o ajutaseră să reziste; dar ştia că, oricare ar fi fost cuvintele pe care le alegea acum, acestea ar fi dezlănțuit vânturi puternice, pe care nu le putea ține sub control, şi se întrebă ce lovituri ar fi putut primi amândoi, odată ce ar fi rostit întrebarea. Niciodată nu-şi dorise cu atâta disperare să întrebe ceva şi niciodată nu se simțise atât de puțin în stare să o facă. Aşa că începu cu o digresiune.

- Când m-ai remarcat pentru prima oară?

Nu era timidă şi îl privi cu toată seriozitatea. El înțelese că întrebarea ascundea subtilități complexe.

- Cred c-am vrut de fapt să-ntreb când ai devenit interesat de mine, adăugă ea îți poți aduce aminte? S-a întâmplat după transplant?

Când îi atinse fața, degetele lui miroseau a frunze de dafin; ea încercă să-şi aleagă cuvintele cu care să-i explice mai departe.

- Dacă ar fi trebuit să te-ntreb doar cât de puternic eşti, n-ar fi fost nevoie să stau atât de mult pe gânduri. Dar mă întreb şi cât de puternici suntem, şi încă nu pot da un răspuns.

- N-am fost atras de starea ta critică, dacă asta e ceea ce te îngrijorează. Nu te-am privit niciodată ca pe o victimă care are nevoie de protecție. M-am îndrăgostit, dimpotrivă, de independența şi de stăpânirea ta de sine. Te-am văzut pentru prima oară... să fi fost în mai? Te-am auzit râzând şi m-am gândit: ce femeie fascinantă! Erai tânără, frumoasă, priveai în față posibilitatea de a muri şi, cu toate astea, îți păstrai farmecul şi umorul. Eu n-aş fi putut avea curajul tău. Te agățai de speranță şi nu-ți plângeai de milă nici măcar o singură clipă.

Ascultându-l, colțurile gurii ei se înălțară. Şi ea îşi amintea cu precizie clipa. Alex era omul care părea să absoarbă toată lumina dintr-o încăpere şi prezența lui fizică strălucise puternic în ochii ei în acea perioadă întunecată.

- Deci eu cea veche îți plăceam cu adevărat?

Alex îşi trecu mâna prin părul ei şi dădu din cap. Voia să-i descopere sufletul în profunzimea ochilor.

- Ce anume te neliniştește?

Bunătatea lui - felul în care privea direct în adâncul ei, ca acum - o făcea adesea să se simtă vulnerabilă, aproape stân-

jenitor dezgolită. Se ridică şi traversă bucătăria ca să se poată uita în altă parte, recâştigându-şi o oarecare independență psihică. Pe urmă, când se simți în stare să-l privească iarăşi, spuse cu simplitate:

- Cred că am inima fratelui tău.

Poate că se scurseseră treizeci de secunde, dar ei i se păru că timpul încremenise preț de minute întregi.

- Spune ceva, Alex.

Se îndepărtase de el la modul fizic, şi acum nu ştia cum să acopere distanța cu vorbele, construind un pod. Când îi studie chipul, încercând să-i citească gândurile, se lovi de un mister.
A
încercă o altă rută.

- Credeam că poate ştii cine a fost donatorul.

Alex îi răspunse mai degrabă cu tandrețe decât şocat. Vedea că ea se luptă cu ceva imens.

- Nu eram acolo, spuse cu voce scăzută, clătinând din cap. E vorba despre un detaliu pe care îl ştie, în cel mai bun caz, coordonatorul operației - cu toate că, uneori, anumite aspecte din viața donatorului sau cauza morții sale pot fi relevante pentru întreaga echipă. Părea calm. Dar nu uita că, în momentul acela, eu nu făceam parte din echipa respectivă. De ce crezi că e a lui Will?

- Păi, data se potriveşte. Se întrerupse, îl văzu pe Alex dând din cap meditativ şi continuă: Dar e mai mult decât atât. Când mă întorc cu gândul la ultimele luni, nu înțeleg cum de nu mi-am dat seama mai curând. Având un frate ca tine, e evident că Will urma să fie donator de organe.

Alex o privea cu scepticism şi ea se grăbi să continue, cu un aer defensiv:

- Ascultă-mă o clipă. Nu mai sunt vegetariană şi am vise impenetrabile.

- Medicamentele. El îi răspunse fără intenția de a fi condescendent. Primeşti un cocteil de medicamente foarte puternice în primele şase până la douăsprezece luni. Suntem cu toții animale, Lucy.

- Oh, da. Courtney mi-a spus acelaşi lucru, aşa că am acceptat asta. Dar de fiecare dată când întâlnesc pe cineva din cercul tău de prieteni, îmi e cunoscut. Siân, de exemplu, şi Simon. îmi sunt atât de familiari!

Alex o privea cu îndoială şi ea aproape că reuşi să râdă, fiind conştientă că totul părea o nebunie.

- Alex, ştiu că par de-a dreptul țicnită, dar nu-mi pierd mințile. Te asigur, sunt mult prea multe lucruri. Casa ta din Hampshire îmi era cunoscută; şi imediat ce am intrat aici am avut senzația că m-am întors acasă.

- Lucy, te-ai simțit uşurată fiindcă ai găsit un adăpost sigur... Nu m-a preocupat nimic altceva decât să îți creez impresia asta imediat ce am ajuns aici.

- Da. Ea zâmbi apreciativ. Dar, Alex, gândeşte-te la durerea de cap care m-a apucat în ziua aceea, la Longparish. Senzația de greață, de durere şi de frig. Am crezut, cu toată sinceritatea, că eram pe moarte. Sunt sigură că motivul a fost acela că am văzut mormântul lui Will, biserica... totul.

El era gata s-o întrerupă, dar ea continuă:

[1] în limba franceză în text: „Numai vinerea! în fiecare vineri, din aprilie până în octombrie. Astăzi aveți noroc, nu-i aşa?" (n. tr.)

[1] Joc de cuvinte; în lb. engleză, *will* înseamnă „voință", „dorință", „a vrea", „a dori", dar şi „testament" (n. tr.).

[1] William Shakespeare, *Sonetul 34,* traducere de Gheorghe Tomozei, din volumul *Sonete,* Ed. Junimea, 1978 (n. tr.).

[1] Noroc! (n. tr.)

[2] *Plus ța change, plus c'est la meme chose* - „Cu cât faci mai multe schimbări, cu atât nu se schimbă nimic" (n. tr.).

1 „îmi pare rău..." (n. tr.). urma unei priviri retrospective, situația era alta. Strânsoarea lui Alex îi strivi degetele.

- E perfect. Nu-ți face griji. îmi e de un ajutor enorm. Iți mulțumesc, Jane, du-te acasă, la familia ta.

închise. Se uită în ochii ei catifelați, al căror căprui era acum un cenuşiu ca de oțel; o luă în brațe fără nici o vorbă. Ea răspunse îmbrățişării lui cu compasiune, iar el îşi slăbi după o vreme strânsoarea şi nu spuse decât:

- De fapt, cum ai ştiut?

Ea luă în grabă o hotărâre. Alex era un om rezonabil. Era extrem de tolerant față de ceea ce gândeau alții, indiferent de credința lor ori de rugăciunile rostite, dar era bine ancorat în realitate prin cele cinci simțuri ale sale. Acum Lucy îi luă ambele mâini într-ale ei şi îl privi cu o forță calmă. Ştia că văzuse lumea morților; avea să-i spună totul aşa cum se întâmplase, chiar cu riscul de a părea ridicolă.

- L-am văzut pe Will noaptea trecută. în lumină. In labirint.

Luă paharele şi îl conduse pe Alex în salon, lângă soba care

mistuia lemnele. Ii povesti despre manuscris, despre pagina primită de Will. Jonglase cu numele şi iată ce obținuse: Will, eu sunt. Auzise cuvintele care spuneau ceva despre două suflete, acum unul. La început le interpretase ca ecou al sentimentelor ei tot mai puternice pentru Alex - ceea ce fusese corect. Dar simțea că includeau şi un alt nivel al semnificațiilor. Omega cuiva - sfârşitul - fusese pentru ea alfa - începutul. Şi pe urmă, *văzuse* într-adevăr chipul lui Will. Crezuse mai întâi că era Alex - chipul pe care îşi dorea cel mai mult să-l vadă. Dar era distorsionat în lumina lumânărilor: bărbia ceva mai pătrată, fața mai iată, o nuanță mai pronunțată a tenului, părul de culoare mai închisă, bucle mai dense, dar altfel reamintind insistent de figura frumoasă a lui Alex.

- Era chipul acestui băiat drăgălaş devenit bărbat.

II identificase pe Will într-o fotografie de pe polița căminului, în care cei doi frați aveau zece sau doisprezece ani. Acum putea aprecia mai bine asemănările şi deosebirile dintre ei. Şi pe urmă, îşi continuă ea explicațiile, auzise vocea. O *auzise*. Probabil că Alex i se adresa în gând.

- Da, exclamă el surprins, am făcut-o.

Şi Lucy ştia asta. Dar credea că şi aici exista o a doua semnificație. Vocea lui Will era acolo, ca şi a fratelui său, poate puțin mai melodioasă, mai slabă şi nu atât de calmă. Şi simțise o atingere materială. Will era acolo, străbătând pentru a doua oară labirintul, împreună cu ea. Alex putea s-o creadă sau nu. Asta nu avea importanță. Ea ştia că e adevărat.

El lăsă să se scurgă ceva timp înainte de a vorbi. Se gândea la doctorița sud-americană care îi dăduse cartea lui Mârquez,

îndemnându-l să nu piardă din vedere spațiul dintre realitate şi spiritualitate.

- S-au făcut - se fac - cercetări în privința asta, spuse el, după ce sorbi o înghițitură de vin. Memorie celulară, aşa e numită. Unii medici o consideră de domeniul fantasticului. Câțiva sunt scandalizați de simplul fapt că cineva poate lua în considerare o astfel de posibilitate. Alții lansează ipoteza că există, într-un fel, o „minte" a celulelor şi că aceasta nu e anuiată prin transplantul țesuturilor vii dintr-un organism în altul. E posibil ca acele lanțuri de aminoacizi care transmit mesajele între creier şi diverse părți ale corpului să fie generate şi în inimă. Până acum, eu n-am adoptat o poziție în această privință.

Ştiu că au fost studiate nişte cazuri celebre, mai ales în America; există poveşti cu adevărat extraordinare pe care n-ar fi cinstit să nu le privim fără idei preconcepute. Dar nu s-a demonstrat nimic lipsit de echivoc. Dacă creierul nu este singurul sediu al cunoştințelor noastre şi inima are - aşa cum sugerează unii - propriul sistem nervos, atunci poate că n-ar fi imposibil.

îşi ridică ochii şi văzu că îl asculta cu atenție, străduindu-se să înțeleagă totul.

- Courtney ar respinge ipoteza asta cu hotărâre, dar o să vorbesc cu Amel. El trebuie să aibă o părere - una demnă de a fi auzită. Privi vinul în lumina focului. Dar e straniu, pentru că nu toată lumea are astfel de experiențe. Dacă s-ar întâmpla aşa, totul ar fi mult mai logic.

Lucy îl privi cu amărăciune, temerile ei nefiind încă reduse la tăcere.

- Alex, indiferent dacă poți accepta sau nu ceea ce ți-am povestit, cum rămâne cu faptul în sine? Că am într-adevăr inima lui Will.

O mai poți privi ca pe o simplă pompă? Asta e o problemă pentru tine?

Alex se lăsase pe spate lângă foc, sprijinindu-se cu mâinile de podea. Se grăbi să se aplece spre ea, atingându-i obrazul cu degetul mare.

- Lucy, Will ne-a părăsit. Am verificat toate datele eu însumi, am fost acolo când s-a sfârşit. Aşa că acum înțelegi de ce n-am putut fi alături de tine.

Ea îi puse o mână fermă pe spate.

- Indiferent ce ar fi luat Will cu sine, n-a fost o inimă vie. Dacă moartea fratelui meu a fost, într-un fel sau altul, un mijloc de a te ține pe tine în viață, atunci o să-i mulțumesc în fiecare zi în care respir. îi prinse fața în mâini şi îşi lăsă certitudinile să se prelingă în ochii ei. Asta e o problemă pentru tine?

- Alex, sărutul tău mi-a trezit sufletul la viață. De când mă ştiu, a stat ascuns în întunericul din existența mea, până când m-ai făcut tu să am încredere în tine. Dar cred că şi Will a avut un rol. Pentru prima oară, instinctul mi-a cerut să-mi *ascult* inima. Probabil că era un tip entuziast şi moştenirea intensă purtată de inima lui nu şi-ar fi găsit fericirea într-un loc rece. Dacă asta nu e decât o problemă psihologică, ei bine, pot s-o accept ca atare. Pentru mine, e vorba de mai mult decât o pompă. Cred că pot să-i simt - căută cuvintele care să-i exprime impresia stranie - *încântarea* de care a avut parte până la sfârşit. Nu tânjeşte după nimic, Alex. Nu mă bântuie. îl simt undeva sus, în văzduhul limpede. Simt umorul care l-a însoțit până în ultimele clipe. Până acum nu mă temeam de moarte; dar el m-a învățat să mă tem mult mai puțin de viață.

- Din tot ce ai spus, ideea umorului ireverențios al lui Will, păstrat până în ultima clipă, e cea mai convingătoare. Gândul îl făcu să râdă; era atrăgător. Discutam adesea în contradictoriu, cu înverşunare, despre un singur lucru. Când venea vorba de ideea lui Newton, el trecea de partea poeților romantici. Keats - ba cred că şi Lamb - susțineau că sir Isaac a distrus poezia curcubeului când l-a redus la o prismă; iar Will se alătura corului lor, mai ales ca să mă pună pe mine la încercare. Am apărat viziunea lui Newton toată viața şi încă aş mai face-o dacă, în seara asta, nu m-ai fi făcut tu să reconsider totul. Poate că inima nu e un simplu organ. Şi poate că ar trebui să păstrăm o urmă a zeiței în imaginea curcubeului. Să vedem în el ceva mai mult decât suma elementelor componente.

Alex îi slăbi şnurul jerseului şi îşi strecură degetele lungi între sânii ei, cu o senzualitate tandră. O sărută.

- E minunat să am pe cineva ca tine aici, alături de mine.

Şi dacă prin acel „cineva ca tine" se referise la mai multe persoane, pentru Lucy asta nu avea nici o importanță.

întrezărind în oglinda laterală imaginea unui bărbat în blugi scumpi şi o jachetă încă mai scumpă, din velur, care trecea prin apropierea maşinii lui, Simon intră în alertă. Aşteptă câteva secunde, apoi se repezi de pe locul şoferului şi portiera deschisă tăie calea unui Calvin luat prin surprindere. Sări pe o scară cu câteva trepte şi ridică un braț, gata să dea o lovitură, dar Calvin ripostă repede şi prinse brațul surprinzător de puternic al atacatorului său, reținându-l.

- Dacă preferi, putem rezolva asta aici, dar n-ar fi mai bine să vii înăuntru?

Simon fu luat oarecum pe nepregătite.

- N-am avut niciodată un frate, Calvin, n-o am decât pe mama. Will Stafford era totul pentru mine şi am convingerea supărătoare că ştii despre accidentul lui ceva ce n-ai pomenit încă.

Cei doi se fixară din priviri, tensiunea dintre ei fiind vizibilă pentru o femeie care se grăbi să treacă ducându-şi punga cu alimente, întorcându-şi ochii în altă parte, încercând să-şi vadă de treburile ei. Fiecare dintre cei doi bărbați era încordat ca un arc, concentrându-se asupra a ceea ce avea să urmeze, până când Calvin îi oferi oaspetelui său neaşteptat „ospitalitatea mea slr&c&cioasă".

- Camerele sunt mai degrabă mici. Dar ar fi mai bine să vii înăuntru.

Descuie uşa după ce dăduse drumul brațului lui Simon, care intră în urma lui, aproape cu brutalitate.

Apartamentul lui Calvin nu-i aminti lui Simon de locuința temporară a unui student. Cercetă din priviri camera de zi şi biroul, remarcând curățenia exagerată, cele câteva cărți înşiruite în ordine, pantofii imaculați, o haină protejată de ambalajul de la curățătoria chimică. Mobilierul era spartan, dar scump. Alex era bine organizat şi ordonat, dar vărul său părea să fi ajuns la limita unui comportament obsesiv-compulsiv. Nici că ți-ai fi putut imagina un succesor mai straniu al lui Will în viața lui Siân, îşi spuse Simon.

Calvin se aşeză pe o canapea, controlându-şi încordat limbajul trupului. Lăsă să se scurgă o clipă înainte de a-l invita pe Simon să ia loc pe un scaun în stil Art Deco, tapițat în culori

strălucitoare şi aflat exact în fața lui; dar oaspetele preferă să rămână în picioare.

- Vreau un răspuns cinstit, Calvin; pentru că, din nefericire, eşti amestecat în viața unor oameni de care mă leagă sentimente profunde. Vocea lui Simon era plină de o emoție prost mascată, fapt pentru care era supărat pe sine însuşi. Vreau să ştiu ce e cu cheia, cu Dee şi cu indivizii cu care eşti înhăitat. Nu mă simt îndemnat să cred nimic din tot ce am auzit până acum de la tine, aşa că termină cu prostiile şi spune-mi adevărul. Poate că l-ai dus de nas pe Alex, care vrea să creadă numai bine despre toată lumea, dar eu nu sunt atât de iertător şi doi buni amici ai mei de la Scotland Yard ar fi încântați să primească o sesizare.

Calvin nu se grăbi să răspundă. în cele din urmă, îl înfruntă pe Simon cu voce scăzută, piată.

- Lucrurile au... deviat. Ceea ce vor ei nu coincide cu ceea ce vreau eu.

Se ridică şi traversă spațiul îngust ca să deschidă sertarul unui birou, din care scoase două volume uzate, pe care i le întinse musafirului său. Se aşeză din nou, hotărât să-şi păstreze sub control timpul şi atmosfera.

- Oamenii cu care studiez dau crezare spuselor Bibliei... şi le-au distorsionat suficient pentru a scrie un asemenea gen de publicații. Simon, n-ai decât să râzi de ei - reacționă el la umorul sarcastic şi la neîncrederea celuilalt - dar, te rog, nu-i subestima. Ei sunt siguri că Hristos vine din nou şi că suntem foarte aproape de ziua aceea. Ideile lui Dee îi interesează. Cărțile astea fac parte dintr-o serie, iar autorul lor este unul

dintre cei mai apreciați scriitori americani. Teologia lor nu e teologia mea. Convingerile lor politice nu sunt şi ale mele.

Simon se uită în jos, către copertele cărților, fără să-l înțeleagă pe Calvin. Pe una dintre ele văzu patru cai în galop şi o țeavă de armă privită de sus, dar nu reuşi să îi pătrundă sensul. Sesiză totuşi dispoziția stranie în care se afla interlocutorul său, când acesta reîncepu să vorbească.

- Eu cred în Iisus, Simon, şi în predici, şi în lecțiile pe care ni le oferă Sfânta Scriptură. Dar ca să susțin că această credință trebuie să aibă un impact asupra culturii şi a politicii noastre... să fie folosită drept argument moral pentru promovarea războiului... Nu, nu sunt de acord cu asta. Şeful colegiului meu e un bărbat charismatic, dar îşi foloseşte religia ca pe o armă în lume. Eu mă detaşez de aşa ceva, cu desăvârşire.

Simon rămase în încăpere pentru aproape o oră, ascultând spusele lui Calvin, şi plecă strângând în mână volumele cu titluri stranii şi coperte deconcertante. Abia dacă-i venea să creadă ce auzise. Concepția lor teologică putea fi pe placul lui Calvin, fără ca asta să se poată spune şi despre politica lor. Dar instinctul său de jurnalist cârtea şi avea bănuiala profundă că acest Calvin nu făcea altceva decât să tragă spuza pe turta lui şi că, de fapt, îi dezvăluise o foarte mică parte din ceea ce se petrecea în realitate. Pleca fără să fi ştie cu nimic mai mult despre ceea ce le puteau oferi mult prețuitele hârtii ale lui Dee evangheliştilor lui Calvin şi fără să fie sigur în privința atracției particulare şi nemărturisite pe care o simțea acesta față de ei. Dar avea să afle totul.

- Ai cules ieri trandafirul ăsta şi l-ai adus aici, pentru mine?

Lucy ieşi din cadă strângând prosopul gros în jurul ei şi studie îndeaproape floarea delicată, uşor ofilită. Era parfumată şi avea o culoare vie, dar când o privi cu mai multă atenție, văzu că era în mică parte distrusă, probabil de ploaie.

- **Trebuia s-o fi făcut astăzi, pe 21, pentru echinocțiul de primăvară.**

Alex apăru din camera alăturată, baia având două uşi opuse, către dormitoarele celor doi frați.

- **Nu, am crezut că tu ai adus-o. Am fost uimit că ai găsit una atât de devreme, la început de primăvară. Alex clătină din cap. Mă faci să-mi doresc să mă fi gândit la asta - deşi mă îndoiesc că a înflorit deja vreun trandafir. Cine-o fi fost aici? Poate că a împrumutat cineva casa. Se apropie şi se uită mai bine la floare. De fapt, e ofilită, nu-i aşa? S-a păstrat foarte bine. De parcă ar fi fost prinsă de îngheț în tufă.**
- **Are un parfum încântător, de smirnă. Oare e posibil să fi fost culeasă de multă vreme?**

Se întoarse în dormitor fără să aştepte răspunsul lui şi găsi obloanele ridicate şi o fereastră deschisă. Alex adusese tava de mic dejun, cu un ceainic şi o brioşă.

- Vrei să bei acum fiertura mea?

Ea râse.

- Mă răsfeți. Mâine trebuie să mă-ntorc în lumea reală şi o să am o zi lungă.

Alex se întrebă, pentru o clipă, în ce ar fi putut consta acum acea lume reală, dar îi răspunse cu o voioşie deliberată:

- Aşa cum o să fie şi pentru noi, ceilalți. Trebuie să găsim un avion care pleacă pe la ora patru. Şi trebuie să returnez mai întâi maşina şi să plătesc pentru timpul suplimentar. O să prânzim devreme.

- Aş vrea să nu fim nevoiți să plecăm vreodată. Lucy sesizase cu uşurință firul gândurilor nerostite ale lui Alex. Aici mă simt în siguranță: parcă aş fi ținută în brațe. Iar cearşafurile miros a lavandă...

Fusese profund afectată de sosirea în casa mamei lui Alex şi simțea că găsise ceva pe care până atunci nu ştia că îl pierduse. în ciuda momentelor tensionate prin care trecuseră, locul însuşi avea asupra lor efectul unui filtru de dragoste, o făcea să se simtă, în prezența lui Alex, relaxată, împlinită şi vindecată. Lăsă prosopul să cadă şi se apropie de fereastră, uitând pentru prima oară în luni de zile de impulsul de a-şi acoperi cicatricele. Soarele îşi sărbătorea victoria asupra ploii cu un curcubeu dublu.

- Uite, Alex.

El i se alătură, prinzând-o în brațe din spate şi sprijinindu-se de pervaz.

- **Poezie... şi ştiință. Ochii lui îi zâmbiră. Trebuie să vezi grădina înainte de prânz.**
- **Lasă-mă să gătesc pentru tine astăzi, se oferi ea, iar Alex nu protestă.**

Iarba era îmbibată de apă şi prin livadă erau împrăştiate câteva crenguțe, dar furtuna făcuse puține pagube. Lucy văzu o sută de tufe de trandafiri înmugurite, ramuri tinere prinzând viață pretutindeni, dar încă nici o floare. îşi plimbă degetele pe mozaicul spiralat din fântâna afiată în inima răzoarelor şi Alex îi povesti că fusese făcut de mama lui. Apa se revărsa, rece ca gheața; ea luă puțină în pumni şi privi imaginea lui Venus din centru. Apoi văzu, pe unul dintre zidurile de piatră cu rol de paravânt din spatele florilor, un cadran solar - un braț vechi de fier, al cărui deget arăta către Venus. Soarele era destul de puternic ca să-i poată verifica precizia; se uită la ceasul de la încheietura mâinii ei, ca o fetiță care dezleagă un mister. Strâmbă din nas când văzu că indicațiile nu se potriveau şi Alex râse.

- **A fost calibrat ca un cadran lunar. Mama se numea Diana, ca zeița astrului nopții, şi adora lumina lunii. O vreme, a folosit cadranul solar din partea opusă a grădinii şi noi obişnuiam să facem corecțiile - îmi amintesc că era nevoie de o compensare de patruzeci şi opt de minute pentru fiecare zi înainte şi după luna plină, când amiaza ajungea să corespundă cu miezul nopții. Dar după aceea era nevoie de o grămadă de calcule. Aşa că ăsta de aici are corecțiile incluse în mecanism.**
- **Ce minunăție! Ce mamă extraordinară ai avut!**

Alex dădu din cap. Tristețea pe care Lucy i-o desluşea pe chip ținea mai puțin de pierderea suferită, cât de empatia față

de regretul simțit de ea fiindcă nu o cunoscuse. Dar amână pentru o altă zi discuția despre asta.

- Facem o plimbare prin livadă?

Când se îndepărtară de zona cadranului lunar, ea păşi pe o dală nefixată bine în pământ, pe care era trasată o stea imensă. Alex auzi pocnetul.

- E nevoie de reparații. Dacă reuşesc să ajung aici într-un alt weekend plin, pe vreme bună, o să-ncerc să pun totul în ordine. O să-l aduc pe Max, să dea o mână de ajutor. Ți-ar plăcea să-ți pui o pereche de mănuşi pentru grădinărit?
- Ştii răspunsul.

Aprecie faptul că îşi indusese fiul, îl luă de mână şi se îndreptară spre crâng. Când iarba deveni înaltă, umedă şi încâlcită, el o luă în cârcă. Lucy se gândi la toate medicamentele ei şi se întrebă dacă nu avea halucinații. Dar Alex era acolo, cu mireasma de vetiver predominantă în Acqua di Parma şi mirosul aspru al fumului de lemne; iar ea îl sărută pe gât.

Alex îi telefonă lui Max - care o târa pe Siân prin toate locurile lui preferate - în timp ce Lucy tăia felii de ceapă şi lămâie şi aranja pe o farfurie peştele Sfântului Petru[25] cumpărat cu o zi înainte. Era o plăcere să găteşti în bucătăria aceea - lumină din belşug, spațiu, toate ustensilele necesare, un sortiment bogat de mirodenii. Aşeză peştele în cuptor şi reglă focul pentru fierberea orezului, apoi luă un pahar cu apă şi se întoarse în camera de zi, ducându-se către pian. Alex îi explicase că pianul

[25] Peşte din genul *Tilapia,* al cărui nume derivă de la relatarea biblică în conformitate cu care Sfântul Petru ar fi pescuit un exemplar din această specie la îndemnul lui Iisus, pentru a-şi plăti dările cu banul găsit în gura acestuia (n. tr.).

fusese, efectiv, al lui Will, iar ea voia să-l atingă. Cu toate că fusese cândva o pianistă talentată, trecuseră ani de când nu mai cântase şi simțea nevoia să afle dacă o putea face iarăşi. Se uită la partitura de deasupra şi înghiți în sec.

- **Vrei să încerci?**

Alex i se realăturase.

- **Sunt oarecum în afara repertoriului meu. Waldstein, Impromptu de Schubert... tot acest Chopin imposibil. Nu văd nici una dintre nocturnele simple. Era chiar atât de priceput?**

Alex încuviință dând din cap cu hotărâre, iar Lucy clătină dintr-al ei.

- **Atunci, trebuie să exersez.**

Dădu deoparte violoncelul şi se uită brusc la Alex.

- **Ăsta era al tău. Proprietatea zeului Apolo.**

Râse, dar spusele ei nu fuseseră o întrebare.

- **M-am lăsat. Din lipsă de timp. Formam un terțet - eu fiind cel mai nepriceput. Dar mama era o violonistă de mâna-ntâi. Când a devenit prea bolnavă ca să mai poată cânta, am renunțat şi eu. Will cânta întotdeauna pentru ea. Când ploua, petrecea aici ore-ntregi. Ultima dată când am cântat cu toții în casa asta, nu-mi imaginam că e bolnavă. Cuvintele lui îşi pierduseră vigoarea şi claritatea. Te rog, cântă ceva. E trist când pianul ăsta tace. E un instrument minunat.**

- **Nu te aştepta la prea mult.**

Vorbise pe jumătate fără să se gândească, dar îşi dorea cu disperare să cânte. Se uită la Alex până ce i se contură o idee, apoi se aşeză; cum era de aşteptat, mâinile ei îşi găsiră drumul, fără stângăcie. Alex o ascultă: cânta Debussy. Piesa nu era foarte dificilă şi nu-i depăşea limitele, dar o interpretă cu mult

suflet. Iar alegerea îl impresionă. Era o melodie scurtă şi el dădu aprobator din cap când se termină.

- ***La fille aux cheveux de lin*, spuse, cu vocea stingându-i-se treptat. „Fata cu părul de in." Will obişnuia să-i spună „Fata cu coapse de cal". Lucy râse. Am uitat cât de frumoasă e. Pot s-o ascult din nou?**

Ea era fericită să-i facă pe plac; şi anii se topiră. Era ziua nunții lui; se însura cu Anna, despre al cărei păr spusese Will că semăna cu „adierea vântului prin holde". Cântase piesa aceea pentru ei, în biserica din satul Annei din Yorkshire, şi îi spusese lui Alex s-o strângă mereu în brațe cu putere, dacă o iubea cu adevărat. Se pomeni întrebându-se ce i-ar fi spus Will acum, prin Lucy - să nu-şi repete greşeala şi să o lase să plece. Părul ei era ca o mătase neagră şi nimeni n-ar fi putut semăna mai puțin cu Anna, dar simți finețea unui văl pe care nu şi-l imaginase nici măcar cu o zi înainte, şi asta îl surprinse. Se apropie de ea şi o sărută pe păr.

- **Mulțumesc.**

Când sună celularul lui Alex, Lucy ştergea farfuriile, iar el arunca oasele de peşte la gunoi. Cu regret, îl deschisese dimineață, dar nu avea cum să se-ntoarcă la spital, aşa că îi adresă lui Lucy o privire optimistă şi răspunse.

- **Alex Stafford.**
- **E pe jumătate. Am parcurs-o pe toată şi lipsesc jumătate dintre pagini.**

Era vocea interlocutorului său de vineri seară, care îi aducea oarecum aminte de ritmul săltăreț al unui cântec din Kentucky.

- **N-am idee despre ce vorbeşti. Asta-i tot ce am. Poate că ai prefera să cauți prin cărțile de care ne-ați scăpat tot voi, fără-ndoială.**
- **Atunci, n-ai găsit totul. Ultima filă spune limpede: „Jumătate din drumul pe orbită." Asta e doar o jumătate din documentație. îmi imaginez că restul este ceea ce căutăm noi de fapt. Acum gândeşte în locul meu, doctore Stafford: de asta depind foarte multe. Unde ar putea fi restul?**
- **Ce anume speri să găseşti? Tivul veşmântului unui înger?**
- **Bătaia de joc e ceva prea neserios pentru tine, doctore Stafford. Ia în considerare ecuația pe care tocmai ți-am cerut s-o rezolvi. Ştii că sunt genul care ştie să obțină ceea ce vrea. Te sun mâine, la aceeaşi oră. Să ai un răspuns.**

închise.

Lucy îi studie expresia, ştiind imediat despre ce era vorba după ce auzise câteva frânturi din spusele celuilalt.

- **Le-ai dat totul, cu adevărat?**

Alex încuviință cu un gest al capului.

- **Toate originalele. Insă mai am un set de fotocopii pe care le-am făcut pentru tine, ca să le protejăm pe cele vechi. N-am oprit nimic altceva - nimic despre care să ştiu.**
- **Cât de neliniştiți ar trebui să fim din pricina acestor oameni, Alex?**
- **Aş vrea să-ți pot răspunde. Ezită. Până acum, instinctul tău a fost excelent. Ai senzația că mai există şi altceva?**

Ea îşi scoase mănuşile de cauciuc şi se sprijini de chiuvetă.

- încă nu mi-ai povestit nimic despre răspunsul pe care l-ai găsit în prima foaie a lui Will. Mi-ai spus că şi tu ai descifrat-o - probabil într-un mod cu totul diferit de cel în care am înțeles-o eu.

Alex o luă de mână şi o duse lângă rafturile cu cărți din salon.

- Poți să găseşti o Biblie?

Căutară amândoi şi ea trase afară un exemplar cu coperta uşor uzată, având scris, pe verso, că era cadoul naşilor cu ocazia botezului lui Alex, din „duminica Floriilor, 1970".

- Da, foarte bine, e o ediție King James.

Alex se îndreptă spre canapea, vorbind cu Lucy, care venea în urma lui.

- „Will, eu sunt." Ăsta e sensul pe care l-am dat primei părți, aşa cum ai făcut şi tu. Am presupus că-nsemna că i se adresa lui Will. Pe urmă am început să caut pe cineva ale cărui alfa şi omega erau aceeaşi zi şi m-am dus imediat cu gândul la Shakespeare - epoca se potrivea, aşa cum se potriveşte şi numele. Am verificat şi am descoperit că nu mă înşela memoria, că s-a născut, se pare, pe 23 aprilie şi tot pe 23 aprilie a murit. M-am gândit la „cântecul numărului egal din cartea bătrânului rege" şi, după ce Cântarea Cântărilor nu mi-a oferit nimic, am decis că trebuia să fie vorba despre Psalmi. Aşa că am încercat renumitul Psalm 23 şi am făcut calculele: nimic. Dar uite ce se-ntâmplă dacă dublezi numărul 23, pentru a face un întreg din cele două jumătăți - sau din „ziua naşterii" şi „ziua morții".

-46?

Lucy răsfoi cartea în căutarea Psalmului 46 şi se uitară unul la celălalt când o frunză împăturită de palmier, în formă de cruce, căzu din îndoitura paginii.

- **Aşa ceva se face în duminica Floriilor. E aici de la botezul tău?**

Alex clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

- **Ciudat... să pună un semn chiar aici. Numără tot atâția paşi înainte, din punctul de plecare, şi spune-mi peste ce dai.**

Lucy numără patruzeci şi şase de cuvinte de la început, urmărindu-le cu vârful unghiei, şi se uită la Alex pe jumătate zâmbind:

- **Cutremurat?[26]? N-o să-mi spui că, dacă număr tot atâtea cuvinte de la sfârşit...?**
- **Uită de cuvântul din încheiere, îți aduci aminte? In exemplarul ăsta e „Selah"[27], dar în cel din apartamentul meu, pe care îl avea Will în rucsac, e „Amin".**

Lucy îi urmă instrucțiunile, tremurând în timp ce degetul îi plana deasupra celui de-al patruzeci şi şaselea cuvânt: „suliță"[28].

- **Alex, eşti un geniu. Dar interpretarea asta e corectă?**
- **Suntem de acord că întregul mesaj înseamnă „William Shakespeare" - care avea, întâmplător, patruzeci şi şase de ani la data tipăririi Bibliei King James?**
- **„Nu e ciudat, ba chiar de zece ori ciudat?" E o codificare deliberată?**

---

[26] *Shake*, **în original (n. tr.).**

[1] **Cuvânt în limba ebraică, folosit în încheierea unora dintre versetele Psalmilor (n. tr.).**

[28] *Spear*, **în original (n. tr.).**

- După părerea mea, Shakespeare este, cumva, implicat în aceste documente - deşi nu-mi pot imagina cum anume. Dar asta nu ne ajută să răspundem la întrebarea despre existența *altora*, nu-i aşa?

Lucy privi o clipă în gol, fără nici o expresie.

- Will a ajuns tot atât de departe?

- Poate ştii tu? o tachină Alex, fără răutate. Aş fi încântat să descopăr ce a făcut în orele de după vizitarea catedralei, după ce a trecut prin labirint. Mesajele pe care mi le-a lăsat sugerează că avea să-mi spună anumite lucruri şi, când m-am uitat prin lucrurile lui, am găsit vederea din Chartres - cea pe care îi scrisese mama despre carnea de căprioară - plus o notă de piată pentru prânzul luat la braserie şi una de la frizer; desenase un ren sau un cerb, pe o bucată de hârtie; şi ştim că i-a trimis lui Siân nişte flori, cu puțin înainte de ora trei. Dar feribotul a plecat mult mai târziu. La ce s-a gândit între timp?

Lucy se uită la el.

- Aş vrea să-ți pot spune, Alex. Nu sunt însă Will. Nu fac altceva decât să port în mine o parte rezonantă a lui. Dar, dacă instinctul meu e bun de ceva, aş spune că puține dintre aceste lucruri par ieşite din comun. Florile pe care le-a comandat pentru Siân... ai spus că erau trandafiri?

- Albi. Pentru ziua ei, până la care mai era încă o lună.

Lucy dădu din cap.

- Am simțit miros de trandafiri în labirint - probabil parfumul pe care mi l-ai dat, adus către mine de curentul de aer cald; dar poate că e un fenomen specific labirintului... sau poate că nu. E posibil ca trandafirul acela de la etaj să stea acolo de şase luni?

S-a Uscat în acest timp atât de bine? Se poate să fi fost aici când a venit Will?

Alex ridică din umeri.

- **Vrei să spui că e posibil să-l fi cules el?**
- **Era la echinocțiul de toamnă. Deci avem un trandafir de la echinocțiu, carnea de căprioară... şi cerbul. E interesant, nu ți se pare? Cerbul nu e unul dintre simbolurile Dianei, zeița lunii? Şi nu era un cerb pe corsajul femeii din miniatura ta... din pictură? Aş spune că e posibil ca Will să se fi întors aici. Casa e situată pe traseul către feribot?**
- **întru câtva. La ce te gândeşti?**
- **Mama ta i-a lăsat vreun indiciu? II privi cu seriozitate, având brusc o idee. Cum s-a exprimat când i-a lăsat moştenirea... ce cuvinte însoțeau cheia?**
- **Ceva de genul: „Pentru Will, când o să fii altcineva decât eşti acum..." Apoi îşi dădu seama la ce se referea ea. Presupun că asta eşti tu acum, Lucy. Dacă priveşti prin ochii unui poet, nu prin ai unui om de ştiință. Poate cheia era menită să ajungă într-adevăr la tine.**
- **Mi-au luat copia de aur, pe care mi-ai făcut-o cadou de ziua mea.**
- **N-are importanță. Când ajungem acasă, va trebui s-o iei din nou pe cea de argint.**
- **Noi facem parte din ghicitoarea asta, Alex. Se presupune că noi doi o s-o rezolvăm. N-a tăiat Alexandru cel Mare nodul gordian, sau cam aşa ceva?**

El râse.

- **E destul de ciudat, dar blazonul familiei noastre e un nod - nodul familiei Stafford. Cred că părinții mei au făcut o glumă**

discretă când m-au botezat Alexander. Nodul e inclus în heraldica familiei cel puțin din secolul al XV-lea. Dar nu e vorba de familia mamei.

- Totuşi, familia Stafford pare să fie inclusă în acest mister, într-un mod anume. Un Stafford a fost ambasador în Franța, la un moment dat în vremea Elisabetei. A intrat în legătură cu hermetistul Giordano Bruno, care a fost ars pe rug exact în Campo de' Fiori - „Câmpul cu Flori" la care se referă probabil acel prim document pe care l-a primit Will, şi cred că el şi-a dat seama de asta. Am citit despre Bruno când îl studiam pe Dee şi cred că l-a menționat şi Simon. Legătura cu Stafford mi-a atras atenția. O să-mi verific notițele. Mă întreb dacă erau rude.

Pe urmă îl privi cu sclipirea unei intuiții.

- Grădina labirint[29]. Rozele. Globul lunii. Tărâmul Dianei. Hai să aruncăm o privire.

Degetul lui Lucy se plimbă de-a lungul spiralei pe care o conturase Diana în fântâna ei. Modeiată din fragmente de oglindă, îşi urma calea strălucitoare printre albastrul şi rubiniul mozaicului din cioburile unor farfurii de porțelan, ale căror culori se potriveau atât de bine, încât Lucy înțelese că fuseseră sparte intenționat. Fântâna nu era adâncă şi avea marginile conturate cu scoici; şi fiindcă cioburile argintii reflectau cerul şi peisajul înconjurător, Lucy se duse cu gândul la Doamna din Shalott[30], care țesea la lumina reflectată de oglindă. Urmă calea lui Venus către centru şi se gândi la degetele tandre ale lui Alex

---

[29] *Knotgarden* **în original, „grădina nod" în traducere literală (n. tr.).**

[30] *The Lady of Shalott*, **poem victorian al lordului Alfred Tennyson (1809-1892) (n. tr.).**

alunecând pe curba cicatricei din jurul sânului ei, încercuindu-i inima. MişGarea în sine era senzuală, hipnotică, un gest plin de mister.

Se întoarse spre el, vrând să spună ceva, dar ezită când îl văzu dus pe gânduri, cu ochii la cadranul solar modificat. Alex o simți însă şi o invită în gândurile lui.

- **Soarele nu domneşte aici. Vitalitatea lui e esențială pentru trandafiri; însă chiar şi în miezul verii, când mirosul lor e copieşitor, mama mă aducea în grădină târziu, după ce se îndeseau umbrele, ca să-mi demonstreze că seara parfumul era mai puternic, mai ademenitor. Toate florile îşi revarsă mireasma în întuneric. Sub razele lunii, trandafirii albi sunt luminoşi, de o strălucire aproape palpabilă. Cadranul lunar arată miezul zilei în miez de noapte. In fântână se reflectă stelele: un colț de rai pe pământ. Spiritul grădinii e feminin. Mama a creat acest spațiu ca să redea o altă viziune a lumii, o imagine răsturnată a celei fireşti. Soarele e prințul consort, e un partener de o importanță vitală, dar nu e suveran. Nu era suficient să înțelegem asta la modul rațional; mama voia să o vedem cu ochii noştri. Se întoarse spre Lucy. Poate fiindcă acest cămin al ei era o casă a bărbaților.**
- **Se pare că avea autoritate asupra ei.**
- **Da. Dar o preocupa ceva. In Preistorie, înainte ca rolul bărbatului în actul procreării să fi fost înțeles pe deplin, femeile erau păstrătoarele tainelor vieții şi ale morții - pentru că ele puteau da viață, fără o contribuție evidentă din partea bărbatului. Se credea că ele cunosc, prin naştere, misterele zeilor, fiind inițiate în înțelepciunea divină. Apoi a avut loc o schimbare, către o imagine apoloniană, mai masculină şi mai rațională**

a lumii, care a minimizat tainele şi aspectele mistice, lunare şi feminine ale religiei. Zeul Soare, Apolo, aducea claritate şi aprecierea aspectelor cognoscibile, mai presus de a celor inexplicabile. Dionisos a fost zeul viziunilor extatice şi al riturilor închinate lunii.

- Tu şi Will, sugeră Lucy.

Alex râse.

A

- Intr-un anume fel. Dar mama spera că o contopire a clarității cu misterul nu era o imposibilitate şi că rezultatul ei ar fi constituit cel mai bun mod de înțelegere a lumii. E posibil să se fi gândit că - în anumite privințe - ea şi tata erau o întrupare a acestei contopiri.

Alex nu spuse mai multe, dar Lucy înțelese totul, se apropie şi îl luă de mână.

- Dacă mi-aş putut alege mama, aş fi preferat-o pe a ta, spuse ea din tot sufletul, iar Alex se simți mişcat.

Ea îşi ridică privirea către gheara ceasului, îndreptată spre refugiul acvatic al lui Venus, şi observă că arăta, din întâmplare, o oră între trei şi patru, când ar fi trebuit să indice măcar cu o oră mai puțin. Alex îi urmări privirea.

- Acum decalajul e mai mare de patruzeci şi opt de minute.

Lucy se gândi la mama lui Alex în lumina acelei grădini.

- Ştiai că Botticelli a pictat *Primavera* şi lucrarea *Venus şi Marte* ca să redea vraja unui anumit aspect al planetelor, pentru a ajuta privitorii să respire armonia cerească? Mama ta trebuie să fi ştiut ce anume se credea - că fiecare ființă umană, privită ca un microcosmos, exprimă deplinătatea creației şi a divinității.

Alex o asculta; dar atenția ei fusese atrasă de umbra aruncată de ceas. Era echinocțiul de primăvara, un răstimp - de durata unei zile întregi - în care balanța masculinității şi feminității, a soarelui şi lunii, a zilei şi nopții, era perfect echilibrată. Un mariaj celest. Se gândi cât de potrivit era momentul acela pentru ca ei doi să se afle acolo, împreună - „o încheiere cucernic de râvnit"[31]. Poate că era vorba de ora aceea inexactă - în jur de patru - chiar înainte de răsărit, ultima oră cu lumină de lună înainte de prima rază de soare a echinocțiului.

- Alex, uită-te unde cade umbra.

Pentru a indica adevărata oră, umbra ar fi trebuit să fie dincolo de ora două, dar degetul întunecat atingea dala de piatră pe care era gravată steaua şi despre care Alex spusese mai devreme că ar fi trebuit reparată. Se aplecă să privească mai bine; şi de data asta, îl atrase faptul că se mişca. Lucy îşi desfăcu părul şi îi dădu clama ca să ridice marginea. Dala ieşi din locaşul ei fără să fi fost nevoie de prea mult efort, iar sub ea descoperiră un spațiu, o gaură adâncă, goală.

- Aici a fost ceva, fără nici o îndoială.

Alex o privi uluit. Se aflau pe un teritoriu pentru care n-avea nici o hartă. Se părea că mama lui crease ascunzătoarea aceea cu ani în urmă, având un plan secret, despre care el nu ştiuse nimic. Un obiect fusese ascuns acolo, sub stea, la o adâncime de

---

[31] **William Shakespeare,** *Hamlet*, **traducere de Leon Levițchi şi Dan Duțescu, din volumul** *Teatru*, **Editura pentru Literatură Universală, Bucureşti, 1964 (n. tr.).**

aproximativ treizeci de centimetri. Era suficient pentru a adăposti o cutie aşezată în picioare sau o sticlă.

- Cineva a ajuns aici înaintea noastră, sugeră Alex.

Lucy întinse mâna, punând-o pe mâna lui dreaptă, încă încleştată pe marginea dalei. îşi strânse apoi degetele peste ale lui şi întoarse lespedea, răsucind-o cu partea de dedesubt în sus. Ochii li se întâlniră şi schimbară un surâs.

- Will.

Pe spatele dalei era o a doua stea - ca un pătrat cu petale - trasată cu grijă, cu numere în vârfuri şi cu câteva cuvinte scrise dedesubt. Ca să se păstreze, dala fusese arsă în foc.

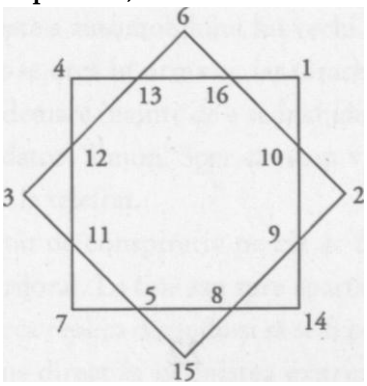

Sub stea era scris în limba italiană: **E quindi uscimmo a riveder le stelle.**

Iar exact în centru era lipită, cu bandă adezivă, o cheie. Cheia de rezervă a motocicletei lui Will.

Simon privea imaginile în retrovizor, dar gândul îi rămăsese la Calvin. Era preocupat de ciudățeniile din apartamentul acestuia - absența desăvârşită a oricărui obiect personal, numărul extrem de mic al lucrărilor ştiințifice de pe rafturi. Nu

prea semăna cu bârlogul unui doctorand conştiincios, îşi spuse el. Şi răspunsul lui lipsit de sinceritate despre cărțile cu care lucra, chipurile prea vechi şi prea valoroase pentru a fi scoase din bibliotecă.... Asta putea să aibă sens? Ce punea la cale? Simon auzea mereu în gând vorbele lui Iago: „Nu sunt ceea ce sunt." Ce bine se potriveşte, îşi spuse; pe urmă observă trei capete săltărețe care se grăbeau către el şi porni motorul.

învăluită în prezența fizică a lui Alex ca într-un cocon, Lucy se zăvorâse în gândurile ei şi, după plecarea de la Orly, petrecuse ora de zbor departe de lume. In ciuda telefonului nedorit şi discordant, urmat de descoperirea stranie din grădină, nu reuşise nicidecum să-şi țintuiască în minte gândul la pericolul şi la situația presantă în care se aflau, până când nu văzuse încordarea de pe chipul lui Grace, la sosire. Acum se înfioră zărind privirile furişe ale lui Simon în timp ce se aşeza pe bancheta din spate a automobilului lui vechi, cu tracțiune pe patru roți. Alex se urcă în" urma ei, iar Grace se aşează alături de Simon, care demară înainte de a se închide bine uşile.

- **îți rămân dator, Simon. Sper că n-am vorbit pe un ton prea conspirativ la telefon.**
- **N-a fost atât de conspirativ pe cât ar fi trebuit, Alex. Simon râse, îngrijorat. La tine sau spre apartamentul fetelor?**

Alex îi remarcă replica dorindu-şi să se fi putut amuza, dar evită un răspuns direct la neliniştea exprimată de Simon, preferând să răspundă la întrebarea legată de destinație.

- **De fapt, mă întrebam dacă vă pot invita pe toți la cină în Longparish, la The Cricketers? Dacă n-aveți alte planuri?**

- Un local grozav. Nu era preferatul lui Will, când îşi dorea o bere adevărată? E mult de când n-am mai fost acolo. De ce în seara asta?

Simon conducea cu un ochi spre retrovizor.

- Lucy a făcut alte descoperiri arheologice interesante - de data asta în casa din Franța.

Ea trase de centura de siguranță şi se aplecă în față, dându-le ocazia să arunce o scurtă privire asupra cheii motocicletei Ducati, încă lipită de dală, aşa cum o găsiseră.

- Asta a fost lăsată să încolțească în grădina cu trandafiri.

- Un loc ciudat pentru piesele de rezervă, îi zâmbi Simon în oglindă. Motocicleta e în garajul tatălui tău?

Alex dădu din cap şi Simon se uită la Grace.

- Atunci, cina la The Cricketers.

Acceleră, continuând să privească în retrovizor cu coada ochiului.

- Aveți multe să ne povestiți, dar mai întâi o să vă țin o prelegere de istorie modernă. In ultimele douăzeci şi patru de ore, am făcut şi eu nişte săpături. Alex, am încercat să dau de tine şi am găsit-o în apartamentul tău pe Siân, care mi-a spus ce s-a întâmplat.

Grace se întoarse şi strânse cu înțelegere mâna lui Lucy.

- Aşa că i-am făcut o scurtă vizită lui Calvin.

Ochii lui Simon alergau de la retrovizor la drumul din fața lui şi înapoi; acum îndreptă maşina către pasajul de acces spre autostradă, dar când se apropiară de curba de după ieşirea din tunel, vină pe neaşteptate şi se repezi în susul rampei, întorcându-se spre şoseaua de centură şi tăind calea unei maşini care avea acelaşi traseu. Pasagerii lui îl priviră surprinşi. Centura se întindea pe câțiva kilometri în incinta aeroportului şi celălalt automobil continuă să meargă în spatele lor. La un moment dat se apropie, apoi rămase din nou în urmă.

Lucy se încruntă când ajunseră în preajma sensului giratoriu de la intersecția ce ducea spre autostrada M25 şi spre terminalul de marfă: cealaltă maşină prinse din nou viteză, fulgeră cu farurile şi se aşeză paralel cu ei, foarte aproape. Un pasager lăsă geamul în jos. Simon frână puternic, iar maşina se răsuci în loc. Pasagerul strigă o obscenitate prin geamul deschis, apoi celălalt automobil vină brusc prin fața lor şi dispăru din vedere.

Păstrau cu toții tăcerea, înțelegând ce făcea Simon. El readuse maşina pe bandă şi continuă drumul spre M25.

- Chiar era necesar?

Alex vorbea cu voce scăzută şi, acceptând ideea că week-endul său romantic era aproape de sfârşit, începu să aibă aceeaşi senzație de prăbuşire care îl cuprinsese cu două nopți înainte, în timpul discuției cu Calvin.

- Poate că am provocat o criză de furie automobilistică, dar nimic mai rău, presupuse Simon. Insă nervozitatea lui era o surpriză pentru Lucy. Deci, Alex, M3 şi A303, nu-i aşa?

- Cu traficul de duminică, n-o să dureze mult, Simon. O să ajungem pe la şase. Pot să-l sun pe tata de pe telefonul tău, ca să-l anunț că suntem pe drum?

- Dacă ei îți telefonează pe al tău, nu-l mai folosi deloc.

Simon îi întinse mobilul său şi respiră adânc după încheierea convorbirii. Avea de spus o poveste lungă şi ştia că va fi dificil pentru Alex şi Lucy. Era irațională şi totuşi atât de simplă, încât îl înspăimânta până şi pe el. Le istorisi tot ce aflase din confruntarea cu Calvin în ziua precedentă, pe cel mai liniştit ton pe care şi-l putea impune, dar care nu reuşea să-i mascheze furia. In anii carierei sale de jurnalist întâlnise tot felul de indivizi. In viziunea lui, meseria îi cerea să observe oamenii şi să lase publicul să tragă propriile concluzii despre cele prezentate. înfățişează faptele corect şi ceea ce reiese este adevărul. După părerea lui, Lucy şi Alex se confruntau cu o grupare care credea în justețea poziției sale cu atâta convingere încât se simțea mai presus de lege.

- Dictatori, preşedinți, lideri religioşi - i-am întâlnit pe toți. Tu, Alex, ştii că lucram împreună cu Will de câte ori era disponibil; eu jonglam cu vorbele, fotografiile lui spuneau povestea. La

sfârşitul zilei, stăteam adesea în barul unui hotel internațional dintr-o capitală îndepărtată, întrebându-ne unul pe altul cum naiba reuşeau tipii ăia să scape basma curată. Uneori eram atât de îngroziți de prostiile pe care ni le spuneau încât rămâneam fără cuvinte. Concluziile noastre variau, dar de cele mai multe ori ridicam paharul pentru libertate, pentru democrație şi pentru modul occidental de viață - „Mulți ani trăiască!" El era neobişnuit de emotiv.

Am ajuns să-l cunosc cu adevărat pe Will după ce am lucrat o vreme împreună, în Africa. La început, a fost vorba despre programul împotriva minelor antipersonal inițiat de prințesa Diana. Ne-am hotărât să facem împreună o călătorie de o lună şi am sfârşit prin a ajunge în Maputo, la hotelul Poiana, în Mozambicul de după războiul civil - clasicul decor colonial, în mijlocul unei sărăcii abjecte. Copii râzând pe străzile murdare, având drept unică jucărie o cutie de cola. Will era impresionat. A doua zi am fost martori la explozia unei bombe care a aruncat în aer un autobuz - pasagerii erau copii însoțiți de mamele lor - dezastrul fiind rezultatul unor obiective obscure. Nici unul dintre noi n-a reuşit să înțeleagă... cât de departe pot merge unii ca să-şi impună voința şi viziunea asupra lumii. O fetiță de cinci ani a sângerat până la moarte în brațele mele şi Will nu s-a simțit în stare s-o fotografieze. Ştia că lumea ar fi trebuit să vadă, dar a spus că i s-ar fi părut ca un viol. Puțin mai târziu, n-a mai fost nevoie să mergem în Lumea a Treia ca să dăm peste o oroare. Eram împreună la Washington, privind devastările şi dâra de fum gros care a rămas deasupra Pentagonului zile întregi; duhoarea cumplită a clădirii arse, aerul îngroşat de

cenuşa unsuroasă. S-a instalat, fireşte, un climat de spaimă, îngăduindu-le extremiştilor religioşi, indiferent de convingeri, să folosească în propriul lor interes situația creată. Căderea lui Saddam, atacurile sinucigaşe cu bombă şi fanaticii religioşi de toate soiurile - fiecare are modul său aparte de a percepe lucrurile...

Simon se temea că nu era suficient de coerent pentru a-şi face prietenii să înțeleagă pericolul în care credea el că se aflau.

- **Alex, cred că ceea ce l-a îndemnat pe Will, după moartea mamei voastre, să-şi înceapă căutările a fost nevoia de a cerceta ceva complex ascuns în el însuşi - neastâmpărul lui, imposibilitatea de a se stabili într-un loc sau, mult mai caracteristic în ceea ce îl privea, de a accepta nedreptățile de pretutindeni. S-a amestecat în ceva care e posibil să-l fi costat viața. După ce am vorbit cu Calvin, nu mai sunt convins că a căzut în râu ca urmare a unui accident.**
- **Eu am avut întotdeauna o astfel de bănuială, iar noile amănunte îmi dau certitudinea că a fost vorba de o mână criminală - exact aşa cum simți tu. Dar să nu formulăm acuzații pe care încă nu le putem dovedi. Şi, te rog, nu-i pomeni tatălui meu despre asta - de fapt, nici unul dintre noi nu trebuie s-o facă. Şi pentru mine.e greu de acceptat, deşi moartea face parte din decorul meu zilnic. In plus, adăugă Alex după o clipă de gândire, cred că ar fi bine să nu-i povestim - nu acum - nici despre motivele care m-au îndemnat s-o urmez pe Lucy în Franța. O să vorbesc cu el când o să consider că e momentul potrivit: a trecut prin prea multe în ultimul an şi, sincer să fiu, nu vreau să-şi facă mai multe griji decât e necesar. Simon, continuă el după ce respiră**

prelung, ştiu că grădina lui Dumnezeu e mare, dar tot nu înțeleg ce vor tipii ăştia. Şi pentru că tot am ajuns aici, cine sunt ei?

- **Nu sunt sigur că lucrul pe care cred ei că-l vor se află în „grădina lui Dumnezeu". Alex, indivizii sunt convinşi că documentul găsit de tine şi de Lucy deschide uşa spre mântuire, îşi închipuie că, bucurându-se de ajutorul obiectului la care-i vor duce hârtiile acelea - un soi de Chivot al Legământului, probabil - vor reuşi să comunice cu îngerii şi să stabilească momentul şi detaliile exacte ale înălțării la Ceruri... Sau au impresia că această discuție a fost deja consemnată de mâna lui Dee, cu patru sute de ani în urmă. După spusele lui Calvin, există o teorie conform căreia Dee a îngropat totul pentru că era prea complicat pentru a fi înțeles. Se pare că a îngropat o mulțime de lucruri. Te-au silit să le dai paginile pe care le aveai, răpind-o pe Lucy; acum au descoperit că n-au decât o parte a jocului de puzzle. Vor următoarea doză, indiferent în ce ar consta ea şi chiar dacă tu nu ştii unde s-o cauți. Şi nu sunt dispuşi să aştepte.**

Lucy păstra tăcerea, cântărind implicațiile întrebării lui Alex şi ale spuselor lui Simon, dar acum atenția i se focaliză asupra cuvintelor acestuia din urmă.

- **Scuză-mă, Simon, sunt derutată. Despre ce vorbeşti? Şi despre cine? „înălțare la Ceruri?"**

Grace înțelegea nedumerirea lui Lucy. Era pe deplin conştientă că mintea lui Simon - de obicei capabilă să rețină informațiile şi să le comunice fără probleme - scăpase de sub control din cauza îngrijorării. Observase că trecea de pe o bandă pe alta cu viteza maximă, conducând dezordonat.

- Noi doi am tot vorbit despre asta de când ai fost la Calvin, dar ce-ar fi să te relaxezi puțin şi să le spui tot ce ai aflat? Şi n-ai putea să mergi o idee mai încet? E puțin cam dat peste cap, le explică apoi lui Alex şi Lucy.

- Ai dreptate, Gracie. îmi cer scuze. Oamenii interesați de voi şi de strămoşul tău, Alex, sunt fundamentalişti ai teologiei - cu toate că termenul nu e corect, fiind prea general. Din punctul nostru de vedere, trebuie să înțelegem că prietenii lui Calvin nu sunt decât câțiva dintre mulți alții, pentru care autoritatea religioasă e absolută şi nu admite nici o obiecție. Ei se aşteaptă ca anumite cerințe şi porunci derivate din Scriptură să fie nu numai recunoscute în mod public, ci şi impuse prin forța legii. Sunt obsedați să combată erodarea religiei şi a rolului ei în societatea noastră, aşa cum văd ei lucrurile. Bineînțeles că sunt creştini, nu musulmani; iar morala lor neîndurătoare şi necreştinească se imprimă în toate ideile şi în toate aspectele concepției lor asupra lumii. Predau în şcoli creaționismul, îl denigrează pe Darwin, insistă asupra faptului că întreg adevărul religios a fost revelat şi integrat. Sunt interesați, mai presus de orice, de Apocalipsă, aşa că interpretarea pe care o dau istoriei reconsideră toate momentele esențiale, definindu-le drept aspecte ale luptei cosmice. Pentru ei, Iisus nu este nici Mielul lui Dumnezeu, nici Prințul Păcii; este un Mesia însetat de sânge, dornic să se răzbune.

Grace îl întrerupse pe neaşteptate.

- Apropo, sunt conduşi în exclusivitate de bărbați.

- Da, trebuie să recunosc că e adevărat, încuviință Simon, înainte de a continua. Acum, aceşti fundamentalişti ai lui Calvin sunt

cât se poate de siguri că A Doua Venire a lui Hristos e pe punctul de a se petrece. Existența acestei A Doua Veniri este una dintre dogmele de bază ale religiei creştine; dar avem de ce să ne temem, pentru că ei vor s-o grăbească, indiferent câte autobuze cu mame şi copii ar trebui aruncate în aer pentru ca viziunea să li se transforme în realitate.

îşi trase răsuflarea, asigurându-se că toți ceilalți îl ascultau. Nici unul nu clipea, cu toate că Lucy se simțea amețită şi orbită de farurile maşinilor ce se îndreptau spre Londra, pe celălalt sens al autostrăzii. Strânse mâna lui Alex fără să-şi dea seama. Simon continuă:

- **Aşadar, asta e esența. Mai întâi, grupul respectiv crede că, la A Doua Venire, credincioşii vor fi ridicați literalmente de pe Pământ, ajungând în eternitatea raiului. Lucy, asta înțeleg ei prin înălțarea la Ceruri.**
- **Ridicați de pe Pământ? Aşa, pur şi simplu?**

Lucy se întrebă dacă era vorba de o mostră din umorul sarcastic al lui Simon.

- **Ca femeia din *Un veac de singurătate*, spuse Alex, prea frumoasă pentru a fi pusă în mormânt, aşa că e înfăşurată în cearşaful pe care a fost aşezată şi ridicată în ceruri.**
- **Ah! Mă tem că nu e ceva atât de literar ca Mârquez şi nici atât de înălțător din punct de vedere spiritual. Cu toate că, ciudat, pe ideea asta dementă s-a bătut monedă într-o serie de cărți de SF creştin care au popularizat-o şi care s-au vândut cu toptanul. Dar, pentru milioane de americani, nu e o ficțiune. Aşa că da, Alex, cred că suportă unele comparații. Cu excepția faptului că, în acest scenariu, numai cei câțiva aieşi se vor înălța. E un club**

elitist, fără probleme de conştiință. Noi, ceilalți, sărmanii - şi aici e vorba de cea mai mare parte a populației creştine normale, plus circa şase sute de milioane de chinezi, trei sute de milioane de alți asiatici, nu ştiu câți musulmani, sikh, evrei şi, cu siguranță, toți cinicii de teapa mea şi toți oamenii de ştiință ca tine, Alex - vom fi lăsați în urmă, aici pe Pământ, să ne luptăm până la moarte. în timp ce savanții nebuni ai lui Calvin vor bea şampanie cu Sfântul Petru, noi, umaniştii mireni, vom face față Armageddonului, pierind într-o baie de sânge. Sau aşa speră ei.

Alex ar fi vrut să râdă, dar ştia că prietenul său vorbea cu toată seriozitatea.

- **Simon, am învățat cu multă vreme în urmă că oamenii care au o anumită credință sunt uneori dispuşi să moară pentru ea. E dreptul lor. Dar credința e *credință* - provine dintr-o dorință de *a fi credincios*. Aici vorbim despre un lucru pe care nu-l putem *pricepe*. Şi nu numai că e de neînțeles, dar, adesea, nici măcar nu e plauzibil. In societatea dezvoltată de astăzi, a unor oameni educați, nu poate exista o grupare care să-şi impună credința oarbă şi ideile neverosimile în fața altora cu o asemenea amploare, obținând o susținere guvernamentală suficientă pentru a ne arunca pe toți într-un război. Cel puțin nu în Occident. Eşti prea pesimist.**
- **Alex, nu încerca să treci argumentele lor prin filtrul rațiunii. Nu au nimic de-a face cu logica. Totul ține de teama de a nu fi excluşi. Iar ei se străduiesc cu înfrigurare să dea ceasul înapoi şi să abroge Iluminismul. La fel ca Iacob I şi generalul său vânător de vrăjitoare; ce i-ar spune oare Shakespeare, în zilele noastre, unui lider occidental care s-ar folosi de un asemenea climat, ba chiar l-ar promova? Un preşedinte al „fantasticelor unghere-**

ntunecoase", care anunță oficial că e adeptul înălțării la Ceruri? Asta e esența problemei. O grupare numită Creştinii Sionişti crede că, pentru a bătători drumul celei de A Doua Veniri, evreilor trebuie să li se permită să reconstruiască Templul din Ierusalim, fiind efectiv ajutați să o facă. Asta ar impune dispariția unuia dintre cele mai sacre şi mai frumoase locuri ale Islamului - ceea ce ar putea să deranjeze o serie de persoane. Dar nu contează: gruparea respectivă e hotărâtă să creeze o poartă pentru cea de A Doua Venire. Are legături influente. Membrii ei se consideră o componentă a luptei cosmice. Afirmă că adversarii lor sunt demonici. Sunt împotriva epocii moderne - dar nu sunt antimodernişti. Folosesc toate descoperirile tehnologice în avantajul lor. Sunt ultraconservatori în privința rolului femeii şi al cercetării ştiințifice. Se opun cu tărie acelor valori ale Iluminismului care ne fac să păstrăm cu venerație amintirea lui Kant şi Vol- taire - eroii tăi, Alex - şi însăşi principiilor din Constituția americană - ceea ce este, nu-i aşa, o ironie, ținând cont că acel minunat paradis idealizat al libertății de gândire este chiar locul unde şi-au dobândit puterea şi unde, în. primul rând, li s-a permis să aibă o voce. Şi e sigur că au invadat în mod eficient calea undelor, trimițându-şi peste tot mesajele. Nu uitați, nu vorbesc despre cineva aflat într-o peşteră din Afganistan. Oamenii ăştia sunt creştini de dreapta, călăuziți de o fantezie a răzbunării în care se văd preluând controlul, în cel mai brutal mod cu putință, asupra unei lumi raționale, moderne, ştiințifice şi, cel puțin din punct de vedere ideologic, egalitariste. Se folosesc de literatura lor şi de controlul asupra mass-mediei ca să îşi poarte războiul împotriva gânditorilor cu vederi largi, a homosexualilor, a femeilor pe care le consideră

prea educate, a musulmanilor, a arabilor şi mai ales a Naţiunilor Unite. Reconstruirea Templului din Ierusalim îi obsedează fiindcă ar netezi calea către revendicarea terenurilor biblice din Iudeea şi Samaria - şi insistă, susţinând că aceasta este o parte a legământului inviolabil al lui Dumnezeu cu poporul israelit, conform Vechiului Testament. Profeţia din Apocalipsă le garantează că o împăcare cu întreaga naţiune a Israelului este precursoarea neapărat necesară a celei de A Doua Veniri a lui Hristos. Şi, odată ce îşi vor avea Templul - zări în oglindă ochii uluiţi ai lui Alex - acest lucru odată realizat, A Doua Venire va începe, evident. Imediat ce ultimul bloc de piatră va fi la locul său - sau poate chiar după ce va fi aşezat primul - va începe înălţarea la Ceruri. Acum, ştim cu toţii că instaurarea democraţiei în Orientul Mijlociu e un scop lăudabil, dar în cazul de faţă, pe agenda de lucru nu se află îmbunătăţirea condiţiilor de viaţă ale locuitorilor de acolo. E vorba mai degrabă de a instala aceste personaje pe poziţii care să le permită reconstruirea Templului. Se pregătesc pentru asta încă din 1948, de când Israelul a devenit o ţară de sine stătătoare. Templul este prima lor aspiraţie.

Alex privi cu scepticism reflexia din oglindă a ochilor lui Simon.

- încerci să-mi spui că nou descoperitul meu văr şi mentorul său, pretinsul descendent al unui cavaler templier, cu manierele aparent curtenitoare, cred cu sinceritate toate astea? Că-şi închipuie că hârtiile puse la păstrare de Dee acum patru secole vor confirma, în mod miraculos, teoria lor bizară?

Simon se încadră pe banda de viteză redusă, pregătindu-se să vireze şi să părăsească autostrada A, intrând pe drumul secundar către satul lui Alex. Reducerea vitezei şi a zgomotului motorului fu pentru toți o uşurare, fiind până atunci asaltați de luminile puternice, de ritmul traficului şi de fluxul rapid de informații.

Dar Simon continua să se simtă în plină formă şi voia ca Alex să fie conştient de miza implicată.

- Pentru asta se zbat. Cunosc legile propagandei. In plus, vor folosi orice mijloc de înfricoşare şi intimidare - aşa cum ai aflat-o pe pielea ta, Lucy. Deci, dacă sunteți de părere că Inchiziția a fost un aspect tragic şi irepetabil al istoriei, gândiți-vă mai bine. Sunt înspăimântător de eficient finanțați.

In actualul climat politic, găsesc un auditoriu influent şi credul. Planul e acelaşi dintotdeauna: să-i convertească pe iudei la creştinism pe parcurs - scuzele mele față de tatăl tău evreu, Grace. Au în vedere o nouă cruciadă şi numărul estimativ al morților pe care îl anticipează minimizează până şi Holocaustul. Națiunea extinsă a vechiului Israel acoperă tot spațiul dintre Nil, Eufrat şi Marea Mediterană - cuprinzând şi deşer- turile din Iordania. Ceea ce va genera nu numai o confruntare cu irakienii şi libanezii, ci, în aceeaşi măsură, cu egiptenii şi sirienii. Simon se răsuci spre dreapta, ca să-i privească pe Lucy şi pe Alex în ochi, făcând stomacul lui Grace să se cutremure. Vă imaginați amploarea conflictului?

După căldura arzătoare a zilei, cerul serii era brăzdat de nori roşii şi profesorul Fitzalan Walters îşi scoase pălăria de panama,

lăsându-şi capul în bătaia unei adieri răcoroase. Fusese o zi istovitoare, condusese maşina în atmosfera toridă, venind din Cezareea ca să viziteze săpăturile arheologice care scoseseră la lumină urmele unei civilizații vechi de mii de ani, chiar lângă fortificațiile înălțate de regele Solomon. îşi întreținuse cei doi oaspeți prieteneşte şi cu energie, fiind conştient că amândoi îi ofereau finanțare din partea industriei petrolului şi puterea Congresului: merita să facă orice pentru a-i aduce pe de-a-ntregul la bord. Acum ajunseseră la locul Armageddonului, ceea ce făcu să-i tresalte inima. Exaltarea nu putea fi tradusă cu adevărat, dar era un orator destul de bun ca să facă o încercare.

- Domnilor, iată-ne, în sfârşit, la Megiddo, locul care inspiră deopotrivă respect, teamă şi uimire, situl a peste douăzeci de civilizații care s-au perindat aici vreme de mai bine de zece mii de ani, „stivuindu-se" una deasupra alteia. încă din timpul lui Alexandru, apoi în epoca binecuvântatelor cruciade şi ajungând chiar până la Napoleon, oamenii au luptat şi au plâns pe aceste pământuri. Civilizația noastră va fi pe ultimul strat - pentru că aici este menit să fie Armageddonul, locul bătăliei catastrofice a Apocalipsei, al viitoarei victorii a Domnului nostru.

- Ei, bine, FW, de asta n-ar trebui să dăm nici o atenție acestor discuții prosteşti despre încălzirea globală!

Cel mai înalt dintre cei doi bărbați, cu un pântec enorm şi ochii de un cenuşiu intens, râse. Vorbele sale tărăgănate, cu un puternic accent texan, îi trădau amuzamentul şi ar fi sunat încântător în orice alt context. FW dădu din cap cu un aer solemn, îi luă pe cei doi de braț şi îi conduse pe ultimii metri care îi mai despărțeau de culmea unduitorului deal Megiddo,

unde se opri să reflecteze. Mătură spațiul din fața lor cu pălăria, într-un gest măreț:

- **Aici va sosi Iisus, purtat pe nori cu slavă, pentru a ne chema acasă. în această vale lungă de trei sute de kilometri, sângele va ajunge la înălțimea de un metru până în clipa când El va termina măreața Sa lucrare.**

îi strânse din nou de câte un braț, dorind să-i transforme într-o parte palpabilă a bucuriei sale.

- **Imaginați-vă această frumoasă vale a Izreelului acoperită, după cum au calculat oamenii mei, de sângele a mai bine de două miliarde de oameni. Iar noi vom fi cu El!**

Vraja pe care o crease îi însoți pe toată durata coborârii către locul unde era parcat Mercedesul blindat, alături de doi soldați în aşteptare. Profesorul se afla într-un loc fără seamăn şi buna dispoziție nu i se spulberă nici când celularul său sună, în lumina prăfoasă a asfințitului. îşi flutură mâna, îndemnându-şi însoțitorii să intre în interiorul răcoros al maşinii, apoi răspunse.

- **Sunt, Guy, FW.**
- **Ceva mai târziu decât mă aşteptam, Guy. Ai noutăți?**
- **Avem o colecție foarte interesantă de hârtii, dar judecând după însemnările din Biblia familiei, setul nu e complet. E posibil să le ascundă de noi, dar am sentimentul că s-ar putea să nu ştie nimic despre ele... sau unde să le caute.**
- **Da. înțeleg. Şi Calvin n-a fost în stare să adauge ceva edificator?**

Guy ezită.

- **Nu. Adică, încă nu.**

- Atunci, Guy, e cât se poate de limpede ce aveți de făcut. Continuați să supravegheați casa, stați în apropierea băiatului şi încercați să nu permiteți să se întâmple ceva - îşi cântări cuvintele o clipă - *nefericit*. Detest violența inutilă. Sună-mă mâine.

Puse capăt conversației şi se urcă în maşină, care nu-l aştepta decât pe el ca să demareze înălțând un nor de praf fin, roşu, în timp ce se depărta.

Nemişcarea de pe şoseaua tăcută contrasta cu gândurile răvăşite ale celor patru ocupanți ai maşinii; iar cea care vorbi într-un târziu fu Lucy.

- E adevărat, Alex. Strămoşii tăi - Dee şi cercul său de cunoştințe - se implicaseră în căutarea iluminării şi a toleranței în afara concepțiilor religioase înguste ale timpului lor. Au pornit de la o premisă mult mai unitară decât în zilele noastre în privința credinței în Dumnezeu. îți aduci aminte că, în viziunea lor, comunicarea cu îngerii era o cale de a ajunge la adevăr fără interferențe doctrinare. Sperau că îngerii le-ar fi putut spune care era adevărata voință a Domnului, în acelaşi mod în care Moise primise nemijlocit cuvântul lui Dumnezeu. Bruno a murit ars pe rug în Campo de' Fiori, pentru că sugerase nu numai că Pământul se roteşte în jurul Soarelui, ci şi că existau *mai multe* sisteme planetare, fiecare cu Soarele său. Era cu mult înaintea concepțiilor vremii sale - chiar înaintea lui Galilei. Dar asta nu i-a umbrit credința în Dumnezeu: simțea că Dumnezeu se află pretutindeni, în toate şi în toți. Cea mai cutremurătoare dintre ereziile sale era îndoiala asupra naşterii lui Iisus dintr-o mamă „fecioară" - ştia care erau modelele

clasice ale acestei idei, numeroasele muritoare superbe ai căror fii excepționali fuseseră zămisliți de zei invizibili, nemuritori. Credea în frumusețea învățăturilor lui Hristos, omul, dar în acelaşi timp voia să deschidem ochii şi să punem întrebări - să recunoaştem iraționalul. Se îndoia şi de transformarea pâinii în carne prin euharistie - o parte majoră a educației mele catolice. Sunt nişte concepte revizioniste atât de blânde, încât acum, cu secole mai târziu, e greu să înțelegi tulburările pe care le-au provocat atunci. Totul e similar în privința lui Dee. Efortul de a evita neînțelegerile doctrinare i-a făcut să se îndrepte către explorarea tainelor naturii, în spiritul religiei. Ceea ce a contribuit la crearea unui climat propice progresului ştiințific. Căutau, cu toții, expresii ale vieții religioase neafectate de aderența fermă la o urzeală de imposibilități. Dar, Simon, vrei să spui că oamenii care continuă să ia aceste metafore drept realități - inclusiv cei care m-au răpit în Franța - ar putea avea destulă influență în lumea politică a zilelor noastre încât să împingă lumea înapoi, în haosul şi în atmosfera dogmatică din care Dee şi cei aidoma lui au încercat să evadeze acum patru sute de ani?

- E năucitor, desigur - cu excepția cazului în care celor ce se străduiesc să fie toleranți față de concepțiile altora li se mai permite încă să vorbească şi să gândească independent, să fie nişte sceptici inteligenți... sau măcar nişte credincioşi raționali. Din nefericire, colegii de echipă ai lui Calvin nu văd nici o fisură în teoria lor; o acceptă *ad litteram*, fapt care face imposibilă orice dezbatere. E cea mai sumbră şi mai înfricoşătoare înşiruire de baliverne. Cât despre Calvin, cred că are o serie de rezerve, dar asociații lui de dreapta cred fără nici o îndoială că

doctorul Dee vorbea cu îngerii. Şi această clică minusculă îşi închipuie că, dacă pune mâna pe modalitatea de a face asta, pe alfabetul folosit, pe instrucțiunile de activare a celularului care comunică direct cu cerul, poate purta o mică discuție, descoperind exact care e afacerea. Sau ce a fost revelat deja. Şi îi vor da pe alții la o parte din drum cu toată agresivitatea necesară, pentru a afla numărul la care îi pot apela direct pe îngeri. Interesant, nu?

Buimăciți, se cufundară în tăcere. In timp ce treceau pe lângă silueta frumoasă şi discretă a bisericii din Longparish, care le oferise sătenilor secole de evlavie tihnită, Lucy simți o împunsătură de durere şi vorbi cu ardoare:

- Nu e de mirare că Dumnezeu a fost atât de furios pe Eva, pentru că a mâncat fructul Pomului Cunoaşterii. Conform Genezei, cunoaşterea dăruia puteri dumnezeieşti. Eva era răspunzătoare pentru ieşirea noastră din naivitate, pentru apropierea de statutul zeilor, care pot gândi şi acționa prin intermediul rațiunii. Totuşi, numai prin recăderea într-o astfel de ignoranță am putea crede această absurditate a înălțării la Ceruri. In familia ta, Alex, femeile n-au fost împiedicate să fie preocupate de cunoaştere şi nici făcute să se simtă vinovate pentru că vor să afle mai mult. Au refuzat să se supună, fără să-şi pună anumite întrebări, unui Dumnezeu răzbunător. Au ales să ascundă documentele sub dud, pomul înțelepciunii. Au preferat modelul clasic al Ariadnei, ca salvatoare a bărbatului din labirint, nu pe cel al Evei, ca motiv al Căderii şi al tuturor nefericirilor bărbatului.

Alex o privi apreciativ, în tăcere. O sărută.

- La cât de multe lucruri m-ai făcut să mă gândesc! *Sapere aude*, spunea Kant. îndrăzneşte să afli. El era de partea Evei.

După o oră de discuții fervente, ajunseră în fața casei lui Alex şi Will. Lumina din exterior se aprinse automat când maşina opri pe alee, dar nimeni nu se clinti. Un minut mai târziu, Simon se întoarse spre Lucy.

- Dar tu îndrăzneşti să afli unde te conduce cheia lui Will? Ce cutie a Pandorei s-ar putea să deschidă?

Ea nu-i răspunse; şi peste câteva clipe, zăriră silueta dreaptă a lui Henry Stafford, care deschidea uşa din față, primindu-şi încântat oaspeții.

- Ei, aveți de gând să stați acolo toată noaptea, sau veniți să bem ceva?

- Şampanie, tată? râse Alex. E extravagant pentru o seară de duminică. Ce s-a întâmplat cu scotch-ul Laphroaig?

Alex luă sticla rece ca gheața din găleată, îi scoase cu uşurință dopul, păstrându-l apoi în palmă, şi turnă câte puțin în fiecare pahar. Numai Lucy, care de când cu operația nu savura câte un pahar decât ocazional, îl îndepărtă fluturându-şi grațios mâna.

- Alex, azi e Ziua Mamei. Sper că putem bea în cinstea prietenilor absenți. Henry îşi ridică paharul către noii sosiți. Nu vreau să vă las să plecați, Simon. Menajera a fost aici vineri; toate paturile au aşternuturi curate. Camera oaspeților e pregătită. N-ați vrea să vă bucurați de câteva pahare şi de cină şi să plecați înapoi mâine dimineață, la prima oră?

- Henry, eşti atât de amabil! Am fi nişte bădărani dacă am refuza. E toată lumea încântată de o plecare matinală? Simon se uită la fețele relaxate ale celor din jur care dădeau din cap, manifestându-şi acordul, într-o dispoziție mult diferită de cea din timpul drumului. Dar, Grace, aş fi vrut să-mi atragi atenția s-o sun pe mama. O să mă aleg cu nişte mustrări cumplite mâine.

- O sun eu pe a mea. Grace se simțea pe un teren sigur. Ridic paharul pentru mama mea şi pentru a ta, Simon. Şi, adăugă ea cu voce joasă, mai ales pentru doamna Stafford.

- Lucy, n-ar trebui să bem şi pentru mama ta? Presupun că în Australia Ziua Mamei se sărbătoreşte la o dată diferită.

Farmecul lui Henry era atât de firesc, încât lui Lucy îi veni uşor să-i răspundă cu căldură.

- Sunt fericită să beau pentru mama lui Alex, Henry. Alex, la urma urmelor, pune-mi şi mie puțin.

Alex îi întinse paharul lui şi îşi umplu altul.

- Pentru Diana, atunci, zise Lucy cu o emoție neprefăcută; ceilalți îi urmară exemplul.

- E ciudat, tată, dar ea e persoana despre care vreau să vorbim. După ce o sun pe Elaine la local, ca să rezerv o masă, zise Alex.

- *Fait accompli*, Alex. Ne aşteaptă. Ne păstrează masa de la fereastră, pentru ora şapte şi jumătate. Deci avem o oră la dispoziție înainte de plecare, dacă asta vă e pe plac.

De când fusese cu Lucy în grădina din Normandia, lumea lui Alex părea să se fi rotit cu câteva grade. Respectase întotdeauna forța plină de gingăşie a mamei sale şi diversitatea preocupărilor şi a cunoştințelor ei; crezuse întotdeauna că hobby-urile ei artistice erau expresia unui aspect al personalității care fusese neglijat pentru bunul mers al căsniciei. In prezent, o femeie ca ea ar fi putut fi pictoriță profesionistă, sculptoriță sau designer. Dar ea se aflase în coada cometei unei generații şi a convențiilor ce guvernau clasa de mijloc, punând familia pe primul plan, şi făcuse astfel încât băieții şi căminul să fie munca ei de o viață, împodobită de arta pe care o practica. Dar ziua de azi scosese la iveală un secret - o latură a mamei lui despre care nu ştiuse că exista - şi era nerăbdător să afle cât mai multe. Ştia că tatăl său se aştepta să audă astfel de întrebări mai degrabă din partea lui Will. Viața lui Alex fusese atât de plină de certitudini, atât de sigură, iar aici exista ceva mai puțin tangibil, mai puțin concret, pe care trebuia să-l înfrunte.

- Nu ți-am povestit că eu şi Lucy am făcut, pe neaşteptate, o călătorie în Normandia. Era frumos acolo, cu toate că a plouat

torențial. îşi privi tatăl cu atenție. De ce ați cumpărat casa din L'Aigle? A fost alegerea ta sau dorința mamei?

- **Ce bine că ai fost acolo, Alex.**

Simon se pregătea să umple paharul lui Henry şi, când ridică privirea ca să-i ceară permisiunea, descoperi că le zâmbea lui Lucy şi fiului său. Văzu în asta o binecuvântare şi deduse că Henry fusese mult mai îngrijorat decât şi-ar fi putut imagina cineva în privința lui Alex, care se închisese în tăcere în ceea ce privea morții din familie, şi care lăsase în urmă o căsătorie eşuată.

Henry răspunse la întrebarea fiului său:

- **A fost alegerea ei, într-o foarte mare măsură. Mai degrabă dorința decât *voința* ei, aş putea spune. Eu am fost fericit să mă declar de acord - cu toate că vremea e mult mai caldă în Provence, bineînțeles. Spunea că Pays d'Auge e destul de aproape ca să ne bucurăm de ea permanent. Se uită nedumerit la Alex. De ce întrebi?**
- **Păi... Hai să dăm cărțile pe față. Eu şi Lucy ne-am dat astăzi seama că mama a plantat grădina labirint cu un scop anume. Ne-a explicat mie şi lui Will, când eram copii, despre semnificația pe care o avea ca grădină a lunii şi că îi era dedicată Dianei, sfântă şi zeiță în acelaşi timp. Iar labirintul pe care l-a creat pentru trandafiri era nodul Stafford - aşa că grădina în ansamblul ei era un soi de rebus elisabetan care reda numele ei. Dar eu cred că a vrut să fie, cumva, sacru... un relicvar. Are vreun sens ceea ce spun?**
- **Continuă.**

Tatăl său era tăcut, meditativ. Grace şi Simon stăteau nemişcați.

- **Cred că regiunea i se părea... semnificativă - poate fiindcă e în apropiere de Chartres. Mai mult datorită norocului decât intenției, am descoperit astăzi, ceva mai devreme, că grădina era loc de odihnă pentru... ceva. Nu ştiu sigur despre ce e vorba. Am găsit o dală care se clătina şi sub care se află un spațiu destul de mare pentru a ascunde orice de la o mică statuetă până la, poate, o altă casetă cum e cea pe care a descoperit-o Lucy aici, sub dud.**

Alex se uită la Henry atât de calm pe cât era posibil, fiind conştient că interesul lui l-ar fi putut surprinde.

- **Ai idee dacă plănuia ceva de genul ăsta?**
- **Alex, zise Simon, mama voastră a proiectat o grădină pentru a ascunde un obiect sacru până într-o zi nespecificată din viitor, iar tu şi Will n-ați ştiut nimic?**

îşi bău şampania cu repeziciune.

- **N-am cum să ştiu când a fost conceput planul, dar se pare că a existat un obiect sau nişte informații pe care ea le păstra acolo. Şi trebuie să spun că nu ştiam nimic despre asta - aşa cum cred că nu ştia nici Will. Dar, din anumite motive, sunt sigur că voi descoperi că el aflase în cele din urmă şi că e vorba de unul dintre lucrurile despre care dorea atât de stăruitor să discutăm. Se întoarse spre tatăl lui. Ştii ceva despre asta?**
- **Mama ta a păstrat secretul, Alex. Nu eram cea mai înțelegătoare persoană din lume când venea vorba despre misticism, despre oameni ca John Dee, cu tainele lui, sau despre orice altă informație misterioasă. Dar ea însăşi era un amalgam fascinant. Nu găseai nimic convențional în ideile ei religioase, respecta orice credință şi era interesată de toate; era ceea ce am numi „spirituală". Privea cu ochi buni orice idee despre Dumnezeu şi orice credință; avea felul ei unic de a le accepta. Şi nu o îngrijora**

câtuşi de puțin... agnosticismul nostru. Tu eşti probabil un ateu mult mai convins decât mine.

Henry nu părea să fi fost deranjat de întrebare şi se ridică pentru a aduce un obiect înrămat, de pe peretele coridorului care lega salonul de scara către etaj.

- **întrebai despre regiune. Îți aduci aminte când a lucrat broderia asta? Cu mult timp în urmă. Şi în casa din Normandia există o pernă brodată astfel.**

Ceea ce îi întinse lui Alex era, de fapt, un goblen căruia el nu-i acordase nici o atenție în ultima vreme. Acum îl privi mai îndeaproape.

- **Are legătură cu geometria sacră de la Chartres, spuse tatăl său, încercând să-şi aducă aminte ce semnificație îi dădea soția lui.**

Alex studie tabloul. Reprezenta o femeie înger înaripată, brodată în albastru şi alb; ținea o creangă de palmier într-o mână şi un snop de grâu în cealaltă. Fundalul era alcătuit din mai multe nuanțe de albastru - în cea mai mare parte lapislazuli, însă întunecat ca un miez de noapte în unele zone. Peste hainele şi trăsăturile îngerului era suprapusă forma stranie a unui zmeu de hârtie, conturată cu fir auriu de lână, cu coada indicând către colțul din stânga jos al ramei. Zmeul era reprodus identic sub făptura serafică din tablou - o versiune alternativă, fără amănuntele umane. înclină goblenul astfel încât să-l poată vedea şi Lucy, care stătea alături de el pe bancheta de lemn.

- **Cred că e constelația Fecioarei, ezită ea.**
- **Da, îi răspunse Henry, cred că ai dreptate. A început să lucreze la ea imediat după naşterea lui Alex - e zodia ta, Alex, nu-i aşa? El dădu din cap spre tatăl său, uluit. Am cumpărat casa înainte**

de a-l concepe pe Will; tu nu aveai nici măcar un an. Am început să căutăm un loc potrivit în primele zile ale primăverii, stând la naşii tăi, lângă Rouen, în timp ce eram la vânătoare de case. Ştii că ai fost botezat la Chartres? Mama ta era nerăbdătoare şi totul a fost aranjat de naşul tău, care cunoştea pe cineva. Botezul lui Will a fost făcut la Winchester.

Lucy se uită la Alex, care clătina din cap, surprins.

- Nu ştiam.

Ea privi îndelung şi insistent goblenul, observând că firul auriu se ondula printre stelele albe din constelația Fecioarei - minuscule, clare, ca nişte vârfuri de ac, asemănătoare unor giuvaiere, conturând zmeul care se repeta apoi dedesubt. Stelele punctiforme din partea de sus a imaginii erau etichetate cu simboluri pe care Lucy nu le putea descifra. Simon şi Grace se aplecară peste spătarul banchetei ca să vadă mai bine.

- Simbolul ăsta din stânga sus e cifra 3, scrisă în oglindă.

Grace studia goblenul cu atenție, fără nici un succes.

- E în greceşte, îi explică Alex; nu există nimic mai criptic decât alfabetul grecesc. Asta, arătă el către 3-ul inversat, e litera grecească E, epsilon, aici, unde aripa se uneşte cu brațul. Cea de aici, din partea de jos a rombului, de la marginea veşmântului, e G - gamma. In vârful aripii e niu. Sunt cele trei stele principale din constelația Fecioarei. Toate celelalte sunt minore, dar cred că destul de strălucitoare. Niu e în colțul din dreapta sus al constelației; eta, în mijlocul zmeului; iar cea de aici, din vârful ascuțit al rombului, e beta. Delta se află exact în partea opusă, iar alfa, cea mai strălucitoare dintre ele, e în coada zmeului, marcând grâul. Arătă către grupul celorlalte vârfuri de ac, alături de care erau brodate alte simboluri minuscule. Cred că

stelele din întreaga constelație a Fecioarei au fost numite după literele greceşti, ceea ce reprezintă un unicat. Dar ce e cu desenul de jos? Cu forma constelației fără silueta desenată în ea?

Se aplecară cu toții, ca să vadă mai bine. Lucy citi cu glas tare numele diverselor oraşe din Franța situate în pozițiile corespunzătoare, brodate alături de stele.

- **Bayeux pare să corespundă punctului unde se află epsilon; Amiens coincide cu niu; pe urmă, Evreux se potriveşte cu delta. Celelalte ce sunt, Alex?**
- **Păi, Reims concordă cu beta - e una dintre cele mai importante catedrale din Franța, unde aveau loc încoronările. Crezi că Lyon se potriveşte cu kappa? Parisul coincide cu eta, iar Chartres pare în acelaşi loc cu gamma. Foarte straniu. Dar ce importanță avea asta pentru ea?**

Henry îşi luă ochelarii de pe nas şi răspunse cu o însufleție surprinzătoare:

- **Am făcut turul lor împreună, când tu, Alex, erai un bebeluş, şi ea mi-a spus că toate aceste imense catedrale gotice erau catedrale „Notre Dame" - fiecare dintre ele fiindu-i dedicată Madonei. Spunea că alcătuiesc o reprezentare criptată a constelației Fecioarei pe Pământ - ceea ce mie mi s-a părut întotdeauna puțin cam exagerat, dar ei îi făcea atât de multă plăcere! Fecioara e singura constelație cu caracter feminin din zodiac şi are legătură cu Ceres, zeița grânelor, şi cu Isis, din panteonul egiptean.**
- **Şi ulterior, desigur, cu Fecioara Maria. Lucy se gândise la asta pornind de la ceea ce reținuse din ghidul turistic de la Chartres. Toate aceste alte catedrale - Reims, Bayeux şi Amiens - au**

labirinturi, dar numai la Chartres s-a păstrat intact originalul, creat în 1200. Era fascinată şi se gândi la crucea din frunză de palmier găsită în Biblia din casă. E interesant că Fecioara ține în mână o ramură de palmier, iar tu, Alex, ai fost botezat în duminica Floriilor. Ce e cu steaua asta - alfa, cum i-ai spus tu - din partea de jos a cozii? Ar putea reprezenta casa din L'Aigle?

Alex se uită la ea.

- **E o idee interesantă. „Alfa şi omega mea." Crezi că are legătură cu documentul principal al lui Will?**

Lucy îi zâmbi.

- **E posibil şi, indiferent ce-o fi fost în grădină, reprezintă atât steaua alfa din constelația Fecioarei, cât şi indiciul omega - începutul şi sfârşitul.**

Alex se simți dintr-odată tulburat.

- **Tată, tu nu crezi că toată geometria asta sacră are vreun înțeles, nu-i aşa?**

Henry se gândi o clipă.

- **Ceea ce are importanță, Alex, nu e răspunsul la întrebarea dacă e ceva adevărat aici sau nu. Poate că e aşa, cine ştie? Dar este interesant faptul că arhitecții catedralelor gotice *credeau* în asta. Se pare că le-au construit în acest mod - indiferent dacă acceptăm sau nu că ar fi vorba despre ceva supranatural. Suprapunerea altarelor creştine pe locurile unde se presupune că ar fi existat anterior altele, dedicate unor divinități feminine, trebuie să o fi entuziasmat pe mama ta. Adora acest sentiment al întrepătrunderii - modul în care un mit constituia fundalul altuia. Trebuie să i se fi părut încurajator faptul că vechile ritualuri esențiale nu au fost eliminate, ci incluse. Simțea că asta dădea continuitate credințelor omenirii, că dovedea existența**

unui fir comun, ascuns în spatele diversității religiilor. Probabil că era încântată de legătura dintre constelația Fecioarei şi Fecioara Maria.

- Pe spatele ramei scrie ceva, le atrase atenția Grace.

- „E soră şi mireasă deopotrivă", citi Lucy după ce întoarse goblenul, apoi vorbi cu însuflețire: Şi e evident că mama ta, Alex, i-a ataşat la rândul ei o anumită semnificație. Ea a brodat acest goblen, a proiectat grădina. Avea ceva în gând. Şi probabil că Will începuse să descifreze totul, nu eşti de aceeaşi părere?

A

In acel moment, Alex privi fețele intrigate din încăpere şi i se adresă Lucy, cu voce blândă:

- Vrei să-i arăți tatei ce am găsit în grădină?

Ea scoase dala, o întoarse cu grijă ca să dea la iveală desenul cu formă stranie, mottoul scris dedesubt şi cheia fixată cu bandă adezivă în centru.

- Indiferent ce-o fi fost acolo, Will l-a găsit primul. Asta trebuie să aibă legătură cu motocicleta lui, nu-i aşa? îl întrebă ea.

Henry privi obiectul cu atenție.

- „Ieşirăm iar către lumini şi stele"[32], spuse el cu nostalgie. *Infernul* lui Dante. Inscripția de pe spatele miniaturii conține aceleaşi cuvinte. Am studiat-o cu atenție după ce ne-a înapoiat-o Interpolul.

Sprâncenele lui Alex se împreunară, dar Henry se întorsese cu gândul la motocicletă şi clătină din cap cu îndoială, plimbându-şi degetul mare peste cheie.

---

[32] **Dante Alighieri,** *Divina Comedie, Infernul*, **traducere de Eta Boeriu, Ed. Paralela 45, Bucureşti, 2002 (n. tr.).**

- **Ştii, Alex, Ducati-ul a stat în atelierul de reparații săptămâni întregi, cu toate că nu avea cine ştie ce stricăciuni. Poliția l-a cercetat în amănunt, aşa că nu cred c-o să mai găsim ceva în interior. Ne-am uitat prin buzunarele de la şa, deci nu mai rămâne decât cutia de scule. Orice altceva ar trebui să ne fi fost returnat până acum.**

„Dacă n-a intervenit nimeni între timp", se gândi fiul său.

- **Ai dreptate, se mulțumi să spună apoi. Totuşi, am putea să aruncăm o privire, ca să fim siguri?**

Alex îndepărtă husa şi de sub ea se ivi, strălucitoare, motocicleta de culoarea primulei.

- **Frumusețea lui nărăvaşă, aşa o numea. Arată ca şi cum ar aştepta să fie pusă la expoziție.**

Alex se aplecă, sprijinit de capota maşinii tatălui său cu brațele îndoite, uitându-se la aparent benigna supermotocicletă.

- **A costat o dată şi jumătate cât Audi-ul meu. A cumpărat-o cu banii dați de mama, înainte de moartea ei. Nimeni nu l-a putut convinge să renunțe la ea.**
- **E superbă. Grace o privea cu admirație. Cred că fratele meu ar cădea în genunchi şi i-ar aduce omagii.**
- **I se potrivea lui Will. Simon îşi plimbă mâna de-a lungul şeii şi al caroseriei. Nu întârzia niciodată la o şedință foto. Şi mi-a spus că era mai uşor de condus decât primul lui Ducati.**

Bineînțeles că un îmbuibat de bere nu se poate umfla în pene pe motocicleta asta rapidă. E pentru bărbați în formă şi e al naibii de incomodă pe orice distanță. Unde e cheia?

Lucy ezită dintr-un motiv sau altul, nesimțindu-se îndemnată să i-o dea lui Simon, apoi o desprinse de dală şi i-o puse în mână. El sări într-o clipă în şa, răsuci accelerația şi

porni motorul. Acesta vâjâi, cuplă, apoi se înecă imediat în mâinile novicelui. Zgomotul neaşteptat îi făcu pe toți să izbucnească într-un râs nervos.

Alex luă cheia înapoi cu un surâs răutăcios şi deschise cutia de scule: goală, aşa cum anticipase Henry. Apoi îşi plimbă şi el mâinile de-a lungul părților laterale ale motocicletei. Nu avea nici o componentă neobişnuită, nici un compartiment, nimic în afară de rezervorul de benzină, iar el ştia că Will n-ar fi pus în pericol mersul uniform al motorului ascunzând ceva acolo. Clătină din cap.

- **Era ceva în buzunarele de la şa? Sau în rucsac?**
- **Nimic neobişnuit, din câte-mi aduc aminte. Bineînțeles că n-am căutat ceva anume. Ne putem uita din nou prin mărunțişurile acelea. Ce anume speri să găseşti?**

Lucy stătea la vreo doi metri distanță, meditând; Alex îi remarcă expresia. Se întrebă dacă trecea printr-una dintre schimbările ei neaşteptate de dispoziție, dacă se simțea rău, sau pur şi simplu nu avea chef de vorbă. Indiferent ce s-ar fi petrecut în sufletul ei, era limpede că se simțea legată de Will, că reacționa la vederea obiectelor care îi aparținuseră - deşi el era înclinat să creadă că totul se petrecea la nivel emoțional. Dar în seara aceea părea calmă şi dornică să-şi asume răspunderea şi întinse pur şi simplu mâna după cheie. El zâmbi, amuzat şi ironic, apoi i-o întinse.

Lucy îşi puse o mână pe şa şi se aplecă peste ea, privind în sus, pe sub şa. Pipăi dedesubt, apoi trase în afară, cu mâna dreaptă, un mic capac cu arc de sub rama şeii. Cu stânga introduse cheia în spațiul liber care ieşise la iveală. Alex se ghemui ca să se uite, iar jumătatea din spate a îmbrăcămințiişeii

alunecă în spate cu doar câțiva centimetri, lăsând la vedere un compartiment mic, proiectat cu grijă, evident la cererea specială a lui Will. Lucy reuşi imediat să gliseze capacul - care se confunda cu caroseria - şi îşi strecură mâna înăuntru.

Patru chipuri tăcute o urmăriră în timp ce scoase mai întâi patru pungi mici de piele, apoi ceva înfăşurat într-o bucată de catifea fină. Peste chipul lui Simon trecu o umbră când Alex întinse mâna spre ultimul obiect, pe care ea i-l dădu.

Grace îşi privi prietena, neştiind dacă trebuia să fie mai uluită de descoperire sau de modul în care fusese făcută.

- Cerule! exclamă Henry, indicând că era tot atât de surprins.

- Leica, aparatul de fotografiat al lui Will, spuse Alex uluit. Mă întrebam unde o fi. îl ținea aşa tot timpul; doar când lucra şi-l îndesa în buzunar. Acum e aproape imposibil să mai cumperi unul. îşi schimbă proprietarul pentru o mică avere. Asta e camera foto şi probabil că în punguțe sunt obiectivele de rezervă - cel puțin în două dintre ele.

Alex îşi recăpătase vocea obişnuită, dar Amel ar fi reuşit să desluşească în ea ceva deosebit - ceea ce li se întâmplă lui Henry şi Lucy.

Simon aprecie greutatea unei punguțe de piele.

- îmi aduc aminte. Cred că i l-a dăruit bunicul vostru - n-am dreptate? Tatăl *tău*, Henry. Will mi-a spus că i-a fost dat la a optsprezecea aniversare.

Henry părea calm, dar îi zvâcneau muşchii feței.

- Tata l-a primit în schimbul încărcăturii de alimente a unui camion, lângă Frankfurt, în patruş'patru, sau la începutul lui patruş'cinci. Cred că l-a luat doar ca să-l facă pe fostul proprietar să se simtă mai în largul lui; cinstit vorbind, nu i-a înțeles

niciodată valoarea. Se părea că familia încerca să gătească un cal înghețat; copiii păreau traumatizați şi flămânzi.

Simon dădu din cap.

- **Will mi-a povestit că bunicul lui le-a oferit unor refugiați flămânzi toate proviziile companiei sale. Se retrăgeau din calea ruşilor, aşa am înțeles; veneau tocmai de la Dresda. Şi unul dintre ei i-a dat aparatul, practic obligându-l să-l ia. După părerea lui Will, nici o cameră foto modernă nu se apropie de performanțele unui Leica original.**

Alex desfăcu învelitoarea cu degete grijulii şi scoase aparatul. Toate monturile erau din nichel în tonuri calde, iar carcasa era din ebonită; părea bine întreținut şi folosit cu dragoste, dar într-o stare excelentă. Se uită la contor: filmul nu era terminat.

Lucy luase între timp celelalte punguțe şi începuse să le cerceteze. Aşa cum prezisese Alex, în două dintre ele se afla câte un obiectiv original splendid; dar în a treia erau patru casete pentru filme, pe care le clătină. Simon găsi alte două în punga lui, plus o cutiuță care sună a gol când o scutură. Lucy o luă, îi săltă capacul şi îi sondă interiorul cu degetul.

- **Sunt câteva note despre expunere, pentru developare, şi o chitanță de expediere, cu număr de înregistrare. Studie hârtia. Trimitere prin curier special, de la oficiul poştal din Caen. Adresată cuiva pe nume Brown, de pe 34th Street, New York.**

Alex se aplecă, străduindu-se să vadă scrisul.

- **Roland Brown - un independent, asociat cu Magnum, agenția fotografică a lui Will. Ei au vândut în State unele dintre cele mai bune fotografii ale lui Will. Roland îi era prieten bun; am impresia că avea un birou şi în Londra. Cred că era înnebunit după aparatul Leica II al lui Will, pentru că fotografiile făcute cu obiectivele de tip vechi, fără acoperire, sunt de o calitate cu totul diferită. L-a îndrăgit cu şi mai multă fervoare după ce au început să predomine fotografiile digitale.**
- **Lui Will îi plăcea datorită declanşatorului silențios, fiindcă nimeni nu ştia că faci fotografii, declară calmă Lucy.**

Simon dădu din cap, dar Grace o privi uluită.

- **De unde Dumnezeu ai aflat tu asta?**

Lucy zâmbi.

- **Grace, când faci documentare în America de Sud, afli o grămadă de lucruri folositoare. Nu e aceeaşi educație pe care o capeți când te ocupi de emisiuni de divertisment, sugeră ea.**

Alex o privi. Nu discutaseră despre păstrarea secretului ei, care ar fi avut un impact complex asupra oricui, declanşând emoții puternice; dar înțelese imediat că nu aveau să fie niciodată nevoiți să o facă. O prinse de mână, cu un gest plin de apreciere.

- **întârziem la cină. Luăm astea la restaurant? Sunt mult prea valoroase ca să le lăsăm aici.**

Henry stinse lumina din garaj, îşi puseră hainele şi porniră agale de-a lungul străzii, prin aerul rece.

- **E la o distanță de numai cinci minute de mers, îi asigură Alex; dar imediat ce tatăl lui nu-i mai putea auzi, îşi strecură brațul în jurul lui Lucy şi adăugă, numai pentru ea: Doar cinci minute în josul drumului, până la capătul curcubeului.**

Şi îşi zâmbiră unul altuia.

24

Cina fu însoțită de o conversație animată despre ceea ce se înțelegea prin a fi „pregătit pentru înălțarea la Ceruri" şi Simon - lăsându-şi pe moment deoparte furia stârnită de politica grupului care făcea obiectul discuției pentru a se bucura de partea amuzantă a celor mai ridicole aspecte ale teologiei acestuia - se simți tot timpul într-o dispoziție zgomotoasă. Se întinse la vorbă, povestind despre femeia care proiectase un closet pentru cei care credeau în înălțarea la Ceruri: dacă momentul sosirii lui Iisus te surprindea într-o postură jenantă, portretul său de pe rezervor te asigura că îngerii înțelegeau poziția ta față de religie. Şi mai erau cei care se aşteptau seară de seară să fie ridicați prin levitație din propria sufragerie, în toiul unei mese luate împreună cu familia - pregătiți să fie săltați printre căpriori şi cuprinşi în îmbrățişarea norilor. O serie de adepți extrem de gălăgioşi ai înălțării la Ceruri vorbeau despre catolici spunând că erau bine intenționați, dar dezinformați; papa era un Antichrist pentru că nu te poți ruga împreună cu alți oameni şi cu zeii lor.

- De vreme ce aceşti alți zei nu există, Dumnezeu ar putea fi gelos, numind asta „adulter spiritual".

Simon îi fermecase: dispoziția lor trecu de la neîncredere la ilaritate şi apoi la suspiciunea că povestitorul îşi permitea o serie de licențe poetice.

- Totul e adevărat, pe cuvântul meu. îşi ridică mâinile, apărându-se de atacurile lor. Ştiu că pare exagerat, dar oamenii care aderă la astfel de idei nu privesc componenta fictivă al propagandei cu un ochi critic. M-am hotărât să scriu un articol amplu pentru ziar pe tema asta. O să divulg totul, la modul grandios, pentru ***Saturday Review***. Să urmăriți rubrica.

Henry era fascinat de informațiile primite şi trase o linie între absurdițăile prezentate de Simon cu atâta umor şi aspectele mult mai periculoase ale acelei credințe. Ii recunoştea potențialul politic. Aminti despre un prieten al lui, din vremurile petrecute la Oxford, care ocupa acum funcția de decan la Winchester - încă mai luau prânzul împreună cu regularitate şi rămăseseră apropiați. Avea să-l întrebe despre aceşti Creştini Sionişti, să capete încă o perspectivă. II avertiză totodată pe Alex, spunându-i să nu fie prea naiv trăind în ungherul său idealist de medic, unde prefera să creadă că toți oamenii militau pentru o lume altruistă, dedicată salvării semenilor.

- Alex, ştiu că ți-ai ales domeniul pentru că simți că acest gen de cercetări deschide calea spre o lume mai bună, cu mai puține boli, mai ales pentru copii. Tu crezi cu sinceritate că celulele stem oferă una dintre cele mai mari speranțe pentru viitor. Dar uneori te-ai întors de la conferințe şi mi-ai mărturisit că nu toată lumea îți împărtăşeşte opinia şi că există anumite lobby-uri politice care îşi exprimă protestul cu înverşunare, la modul

zgomotos. Am discutat despre modul în care vă acuză, pe tine şi pe omologii tăi, că vă jucați de-a Dumnezeu, apelând la un limbaj agresiv şi incendiar ca să vă reducă la tăcere. Oamenii ăştia vor să vă limiteze cercetările din tot felul de motive născocite de minți obtuze - şi nu toate exclusiv de ordin moral -, iar aceşti conservatori cu care eşti în dezacord în afara conferințelor se înrudesc îndeaproape cu zeloții lui Simon. Dacă documentele strămoşului tău te aduc în atenția unor asemenea oameni, te rog să faci fiecare pas cu prudență. Perspectiva ta asupra vieții e exemplificată de cariera pe care ți-ai ales-o, dar ar fi o greşeală să ignori pasiunea pervertită a acestui gen de fanatici despre care vorbeşte Simon. Perspectiva lor e atât de îngustă... nu-şi percep decât propria viziune şi nu vor nici măcar să ia în discuție o alta. Vorbesc cu intoleranță, cu ură - poate chiar cu frică. Nu-şi pot permite să le dea dreptate celor cu vederi largi şi savanților, pentru că şubrezesc temeliile pe care se sprijină viziunea lor asupra lumii. Cuvintele din Biblia lor înseamnă exact ceea ce vor ei să însemne şi nu apreciază nici o altă opinie. Nu le subestima mania.

Henry era un bărbat blajin şi pledoaria sa atât de pasională îl impresionă pe fiul lui. Semnalul de alarmă plutea în aer, iar Alex reținu tonul tatălui său. După ce aveau să ajungă înapoi, acasă, voia să ia legătura cu Max şi cu Anna, care trebuia să se fi întors deja, dar avea de gând să minimalizeze totul, astfel încât să nu-i sperie. El şi Lucy se aflau, cu siguranță, în prima linie, fiind implicați direct în povestea moştenirii şi a descoperirii documentelor.

Lucy ascultase totul cu atenție, mărginindu-se la un singur comentariu; dar acum îi sugeră lui Alex că, dacă Henry nu avea

nimic împotrivă, ea ar fi putut intra în camera obscură a lui Will, să developeze filmul aflat în aparat, ca să vadă dacă le-ar fi putut oferi informații despre obiectul de sub dală, sau cel puțin despre deplasările lui Will prin Franța înainte de a se urca pe feribot.

Alex nu avea idee dacă era vorba despre o deprindere pe care ea o avea de ani de zile; era simplu să presupună că acesta era adevărul. Dar îl îngrijora faptul că ziua fusese lungă şi stresantă.

- **E târziu, Lucy. Lasă-mă să te aduc aici într-o după-amiază din săptămâna asta şi o să te ocupi de film atunci.**

însă Lucy era conştientă de sensul cuvintelor lui Henry şi nu voia să amâne.

- **Aş prefera s-o fac acum. Timpul e împotriva noastră, într-o oră pot să obțin nişte clişee de prezentare - dacă eşti de acord s-o fac eu, Henry.**
- **Nu mă deranjează câtuşi de puțin. Dar, Lucy, ştii cum să procedezi? Eu n-am nici cea mai vagă idee despre developarea unui film. Tu ştii, Alex?**
- **Lucy e o doamnă înzestrată cu tot felul de talente surprinzătoare. Alex o privi cu un zâmbet ironic. Dar o să termini până la ora unsprezece? Va trebui să ne trezim devreme şi să plecăm pe la şapte, ca să ajungem la Londra fără să ne stresăm. După trei zile libere, trebuie să mă concentrez şi să recuperez.**

Stabiliră amănuntele plecării în timp ce Alex aştepta nota de piată; dar Henry se întoarse de la bar cu o privire generoasă şi sugeră că puteau pleca. Alex îşi îngustă ochii, privindu-l cu un aer mucalit.

- **Ce ai pus la cale?**

- **Lăsați-mă să fac eu cinste. E o plăcere atât de mare să iei cina în compania a patru intelectuali subtili. Nu te certa cu mine, Alex. M-ați salvat, cu toții, de brânza cu pâine prăjită de acasă. Şi când auzi scepticismul cu care abordează Simon intrigile politice e ca şi cum ai avea alături de tine o părticică din Will. N-am mai râs atât de mult de câteva luni.**

Asta îl înveseli pe Alex, aşa că el şi Lucy se întoarseră acasă mergând braț la braț cu Henry, într-o dispoziție mult mai bună decât cea din timpul drumului cu maşina.

Pe la zece şi un sfert, Grace şi Henry erau adânciți într-o discuție despre o serie de interpretări contradictorii ale Apocalipsei. Alex făcea un al doilea rând de cafele, mulțumit că acasă la Anna totul era în ordine şi fiindcă îşi rugase un vecin să-i hrănească pisica.

Simon era nerăbdător să se strecoare afară, ca să afle cum se descurca Lucy. Era surprins fiindcă ea ştia de camera obscură a lui Will. Trăiau într-o vreme în care era neobişnuit să-ți developezi singur fotografiile. îl asistase pe maestru de multe ori şi, cu toate că nu-şi putea aminti cu exactitate paşii necesari pentru a repeta experiența, voia să fie de față şi s-o privească pe Lucy, aşa că îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se scuză.

Camera obscură era o fostă cămară care avea apă curentă şi o chiuvetă Belfast. Găsi uşa încuiată, aşa că bătu cu insistență şi apoi o strigă pe Lucy.

- **Simon?**

El mormăi, în loc de un răspuns afirmativ.

- **Acordă-mi numai o clipă. Aproape că am fixat negativele, aşa că pe urmă pot deschide.**

Peste câteva clipe, o mână acoperită cu o mânuşă de bumbac alb întredeschise uşa şi îi făcu semn să intre. Ochii i se obişnuiră cu lumina satanică, iar Lucy îi oferi un taburet pe care să stea în timp ce ea îşi termina lucrul cu baia de developare. Aruncă soluția de fixare şi turnă apă în cuvă, apoi o deschise din nou, cu grijă, scoase negativele developate şi agăță filmele deasupra chiuvetei, pentru o uscare parțială.

- **Unde ați ajuns cu discuția?**

Lucy zâmbi autoritar, în timp ce luă o piele de căprioară şi o trecu peste filme ca să îndepărteze excesul de lichid.

- **La îngerul Apocalipsei. Henry şi Grace s-au antrenat! N-am ştiut că ea e atât de bună la istorie.**

Lucy surâse, mândră de complimentul făcut prietenei sale.

- **Grace e o fată foarte deşteaptă. Şi cântă cu mult suflet. Mai sunt încă multe lucruri pe care nu le ştii despre ea.**
- **Vorbesc despre Apocalipsa Sfântului Ioan, care a fost scrisă în secolul I după Hristos - o alegorie care prevesteşte pieirea păcătoşilor, înfrângerea lui Satan şi venirea împărăției lui Hristos pe pământ. Autorul, Ioan - despre care toată lumea crede că era Ioan Evanghelistul, fără a avea nici cea mai mică dovadă în acest sens, nu uita -, a scris despre creştinii din Imperiul Roman. Dar fiecare epocă a insistat asupra propriei interpretări profetice.**

Cu toate că vorbea cu vigoarea lui caracteristică, Simon era concentrat asupra mişcărilor lui Lucy. Ea îi zâmbi şi continuă să taie filmul în bucăți şi să le aşeze într-un uscător.

- **Will avea cel mai bun echipament. Nu sunt obişnuită cu luxul unui aparat de uscare.**

Termină şi stinse lumina, pregătindu-se să treacă în zona uscată şi să se ocupe de coala cu miniaturi.

- Ai developat toate filmele?

- In afară de unul, cel cu instrucțiuni speciale de lucru. Lucy părea să mediteze. Va trebui s-o fac cu mare grijă, din cauza luminii în care a fotografiat. In privința celorlalte, odată ce ai făcut reglajele pentru unul, e simplu să le developezi pe toate. In seara asta, o să mă mulțumesc cu colile cu miniaturi; dar o să vedem ce avem şi apoi o să pot scoate la imprimată ceea ce o să alegem.

Privind-o aşezând negativele în şiruri în locaşurile ramei pentru coli cu miniaturi şi folosind cu îndemânare echipamentul, Simon era impresionat. Lucy ştia ce face.

- Eşti o fată pe cinste. Will te-ar fi plăcut; cred că, în privința ta, Alex ar fi avut parte de aprobarea deplină a fratelui său. Una dintre trăsăturile de caracter remarcabile ale lui Will era că găsea întotdeauna ceva deosebit de spus despre o femeie, despre *fiecare* femeie. Ii descoperea întotdeauna adevărata trăsătură frumoasă - *singura* ei trăsătură frumoasă, dacă asta era tot ce avea - şi i-o preamărea. Era un semn al generozității sale, dar cred că în ceea ce te priveşte, ar fi fost copieşit de multitudinea aprecierilor.

Ea se simți adânc mişcată, îşi scoase mănuşile şi îl sărută pe frunte.

- Mulțumesc, Simon. Asta înseamnă mult pentru mine.

Aprinse din nou lumina roşie şi scoase câteva coli de hârtie fotografică din pachet, apoi le aşează pe suprafața uscată şi plasă rama deasupra uneia dintre ele. Simon o urmări în timp ce aprindea toate luminile pentru câteva secunde, plasând apoi coala expusă

într-un loc sigur, întunecat, şi repetând procedeul pentru toate colile.

- **De cât timp mai ai nevoie? Să-ți aduc o cafea?**
- **Cred că de încă aproximativ cincisprezece minute. Nu, mulțumesc pentru cafea; mă tem că regimul meu e foarte strict când e vorba de cofeină. Continuând să țină aprinsă doar lumina roşie, se apropie din nou de zona cu soluții chimice, îşi puse mănuşile de cauciuc şi aşeză colile fotografice în tava de developare, mânuind totul cu ajutorul unor cleşti.**
- **Fără nici un afurisit de strop de cafea. Fără ciocoiată. Fără frişcă. Fără grăsimi. Fără țigări. Ai grijă cu zahărul. Nu prea multă băutură... E grozav. Sper că... alte plăceri sunt permise, nu-i aşa?**

Lucy supraveghea apariția primelor imagini şi râse zgomotos, roşind pe neobservate în lumina aceea stranie. Ştia ce voia să spună Simon, dar, cu toate că se simțea în largul ei în prezența lui, subiectul era prea intim ca să-l aducă în discuție. Luă prima coală şi o spălă, punând-o apoi din nou în fixator.

- **Mă faci să par fără nici un haz. Alte plăceri sunt indicate... dar nici măcar să nu te gândeşti că asta-ți îngăduie să fii libidinos.**

îl avertiză cu o privire, dar sub ea se ghicea un zâmbet când luă din nou o coală şi o agăță la uscat.

- **Mmm, sunt încântat să aud asta.**

Simon nu intenționase să atingă o coardă sensibilă, dar, prin intermediul lui Grace, era la curent cu frustrările de care avusese parte Lucy în relația cu Alex. Era sigur că acesta din urmă avea o atitudine profesională şi nu o grăbea, după operația prin care trecuse, dar observase, păstrând tăcerea, că

părea schimbată după întoarcerea din Franța şi emana acum ceva foarte sexy. „Bravo ție, iubito", se gândi.

Ea se răsuci, îl privi cu un umor sarcastic şi aprinse din nou toate luminile.

- Pune-ți mănuşile alea şi ajută-mă să scot negativele din rame.

Simon simți avertismentul din vocea ei şi nu mai întrebă nimic.

Lucy luă câteva negative şi le etichetă în timp ce el bâjbâi cu nişte cleme; pe urmă ceva îi atrase privirea. Luă lupa şi o aşeză deasupra colii, în apropierea sursei de lumină. Cineva bătu la uşă şi Simon întrebă dacă era indicat să deschidă. Ea dădu din cap fără să-şi ia ochii de la coala cu miniaturi. Alex intră, aducând un ceai de lămâiță, nerăbdător să afle ce se întâmpla; observă că Lucy privea fix fotografiile. Avea ceva care îl alarmă, aşa că se duse la ea şi îi puse o mână protectoare pe spate.

- Ce este?

- Asta. Maşina.

Se uită de la un bărbat la altul, apoi din nou la fotografii.

- Nu ştiu unde a făcut Will instantaneele, dar asta e maşina care m-a luat de la Chartres. Maşina cu care am fost răpită.

- Eşti sigură?

Alex rămase cu ochii la ea.

- Categoric.

Câteva minute mai târziu, era aşezată pe banchetă, privindu-i pe ceilalți, care studiau cu atenție ultima coală cu miniaturi, încercând să vadă dacă recunoşteau ceva. Alex stătea alături, concentrat asupra ei, dar ea părea calmă, deşi gânditoare.

Simon scoase curând un strigăt de triumf.

- Asta e!

Ținea lupa deasupra ultimei coli pe care o developase Lucy de pe filmul aflat în aparat; din cele patruzeci de cadre, fuseseră expuse numai treizeci şi două.

- A fotografiat un soi de texte şi se pare că sunt... - le numără repede - ...tot optsprezece şi de data asta. Exact ca mai înainte. E imposibil să desluşeşti detaliile pe o coală din asta, dar se pare că toate au fost scrise de mână. Caligrafiate în mai multe stiluri.

Alex şi Lucy se aplecară spre masă, ca să vadă mai bine, iar Alex realiză că asta era ceea ce căutau, ceea ce doreau cu atâta disperare Guy Templierul şi asociații lui. Indiferent ce ar fi găsit, Will fotografiase fiecare coală cu aparatul său cu obiectiv de douăzeci şi cinci de milimetri.

- Astea trebuie să fie din grădina cu trandafiri, zise ferm Alex. Bănuiesc că originalele sunt în pachetul pe care i l-a trimis lui Roland. E evident că voia să le ştie acolo, în siguranță.

- Prin urmare, preluă Simon controlul, trebuie să mărim fotografiile astea şi să vedem dacă putem da de urma originalelor. E evident că el le-a considerat fie delicate, fie periculoase.

Simon nu era mai puțin alarmat decât Alex şi Lucy, iar Grace şi Henry afişau expresii uluite. Totuşi, acesta din urmă reluă examinarea unui alt grup de fotografii care îi atrăsese atenția şi spuse, fără grabă:

- Alex, dacă ai terminat cu lupa, poți să mi-o dai o clipă?

Impresionat de vocea lui schimbată, fiul său îi întinse lupa şi el o aşeză deasupra unuia dintre cadre.

- Asta ar putea fi Catedrala Lucca; se află într-o piață cu totul aparte, superbă. Mama ta şi cu mine am fost acolo cu câțiva ani în urmă. Dar aici e parcată o maşină. Seamănă leit cu alta pe care am văzut-o - într-adevăr deosebită în țara noastră, dar aş zice că până şi în Italia ar fi considerată de mâna-ntâi.

Ii aruncă lui Alex o privire pragmatică. Şi ceea ce am remarcat este că aceeaşi maşină pare să se afle şi aici, lângă Chartres. O arătă pe cea de pe coala cu miniaturi care îi atrăsese atenția şi lui Lucy. Asta e ciudat, nu crezi?

Lucy îl privi fără să clipească.

- Ai văzut maşina asta, Henry?

Nu voia să dezvăluie mai mult, dar Henry recunoscuse într-adevăr maşina de un albastru-închis căreia ea îi mai putea încă simți mirosul dacă închidea ochii - pielea, parfumul de lămâie al bărbatului de alături, izul de tutun din jurul şoferului. Se cutremură fără să vrea.

Henry îşi scoase ochelarii şi îşi răscoli memoria. După o clipă, i se schimbă expresia.

- Da, zise el, cu convingere. E maşina care m-a blocat în parcare când eram la spitalul Winchester. îmi aduc aminte foarte bine; era la primele ore ale dimineții, nu se afla nimeni altcineva în parcarea vizitatorilor şi automobilul ăsta fusese tras exact de-a latul locului pe care îl ocupam, tăindu-mi calea. Eu şi Melissa am avut nevoie de cinci minute bune ca să ieşim de acolo - suficient timp ca să studiez obiectul ăla afurisit în timp ce mă străduiam să nu-l lovesc. O maşină foarte frumoasă - cu volanul pe stânga şi numere de înmatriculare străine. O Lancia... cred că de un albastru-închis. îmi amintesc că m-am gândit la bieții turişti care îşi stricaseră ziua din cauza unei urgențe medicale.

- Asta era la spital, în noaptea când Will se afla la reanimare?

Alex simți împunsătura panicii, dar se strădui s-o ascundă de tatăl său. Henry dădu din cap; Lucy se uită la Alex, Simon la Lucy, iar Grace la Henry. Soneria muzicală a ceasului de alături, din biroul minuscul al Dianei, sună de douăsprezece ori, ca o ironie. în cameră părea să se fi făcut frig. Toată lumea înțelesese.

Siân era conştientă că trebuia să fie miezul nopții, când ***Ştirile orei*** îi tulburară starea sufletească, deja agitată. Luă tele-

comanda şi amuți televizorul. In partea opusă a camerei, robotul telefonic continua să afişeze o singură luminiță stabilă, aşa că se linişti, convingându-se că nu ațipise, pierzând vreun apel telefonic. Traversă încăperea largă, îndreptându-se către bucătăria mică, scoase din frigider o sticlă de vin aproape goală şi turnă tot ce mai rămăsese în ea într-un pahar. Se întoarse în camera de zi, privind de la fereastra deschisă întreaga piață întunecată. Nu se zărea nici o mişcare.

Era prea târziu ca să încerce să-l sune din nou, nu-i aşa? Lăsase lucrurile încordate, între ea şi Calvin persistând o senzație de animozitate, dar acum, după ce trecuseră patruzeci şi opt de ore, ar fi avut nevoie de mângâierea unei discuții cu el. Se duse din nou în bucătărie, trase storul şi stinse lumina. Se întoarse pe propriile urme, întinse mâna spre receptorul telefonului, dar apoi ezită, cu ochii la ceas. Abia dacă trecuseră cinci minute după ora douăsprezece. Da, era evident prea târziu ca să-l sune - sau cel puțin aşa o sfătuia orgoliul ei. Oare chiar

nu ieşise cu altcineva? Dar nu avea să-i dea niciodată satisfacția de a şti că îşi pusese o asemenea întrebare.

Glisă întrerupătorul lampadarului, stingându-l, şi se duse în dormitor. Avea să-şi dovedească sieşi - şi lui Calvin - că se putea totuşi bucura de un somn bun.

De dincolo de piață, o pereche de ochi galbeni urmărise becurile stingându-se pe rând şi văzuse silueta ei zveltă dincolo de ferestre, retrăgându-se pe fundalul unei surse de lumină palidă, în partea din spate a apartamentului. O mână dolofană scoase un mobil din buzunarul interior al unei haine imaculate, bleumarin, şi tastă un mesaj pe întuneric, consemnând ora şi evenimentul câtuşi de puțin ieşit din comun. Apoi, fără să dea nici un semn de oboseală, ochii se întoarseră la postul lor inițial, reîncepând să îşi fixeze ținta.

Când potrivea cheia în uşa de la intrarea în subsol, Alex observă pânza delicată a unui păianjen întinzându-se în cadrul ramei, cu firele înrourate scânteind în lumina soarelui. De parcă n-ar fi lipsit câteva zile, ci săptămâni întregi. Pe ştergătorul de picioare găsi corespondența din acea dimineață, dar abia dacă îi aruncă o privire în timp ce se îndrepta spre dormitor, cu intenția de a-şi schimba cămaşa şi cravata. Se uită la ceas: opt şi cincisprezece minute; trebuia să ajungă la spital până la şi jumătate.

O lăsase pe Lucy dormind în patul lui Will, unde se retrăsese instinctiv în timp ce el le arăta lui Grace şi Simon camera lor, imediat după miezul nopții. O găsise acolo, deja ațipită. Era o situație stranie - să doarmă în camera care îi aparținuse fratelui său vreme de treizeci şi doi de ani; dar nu voia s-o lase singură, ducându-se în patul său. Aşa că se

strecurase fără zgomot alături de ea şi o luase în braţe, propriile gânduri contopindu-se în tăcere cu spiritul încăperii. Erau în aceeaşi poziţie când îi trezise sunetul ceasului. Ea se răsucise şi răspunsese sărutării lui cu un surâs, apoi îl anunţase că voia să rămână acolo în ziua aceea,

ca să developeze fotografiile. Planificase totul împreună cu Henry, care avea s-o ducă la gară când se întorcea de la serviciu. In schimb, ea urma să-şi facă apariţia la birou abia a doua zi. El nu obiectase, o sărutase şi plecase împreună cu Simon şi Grace.

Urca în salturi scara în spirală către bucătărie, când îşi auzi mobilul sunând.

- *Ti amo, Alessandro.*

- Şi eu. Te sun mai târziu, în cursul zilei. Ia-ţi micul dejun.

închise cu un zâmbet şui, înhăţându-şi servieta de pe masa din mijlocul bucătăriei, când un plic îi sări în ochi. Adus de curier şi sigilat cu ceară. Siân îl pusese acolo ca să-i atragă atenţia. Studie scrisul şi remarcă greutatea plicului. Respiră adânc, rupse sigiliul cu grijă şi aruncă o privire înăuntru. Conţinea o bucată

groasă de hârtie albă şi un obiect metalic care îl făcu să se înfioare. Se încruntă. Era lănţişorul rupt al lui Lucy, cu copia incrustată cu perle a cheii, comandată pentru ziua ei. II recuperase Calvin oare? Spera să fie aşa, dar, într-un fel, nu-i venea să creadă.

îşi trase pardesiul, îndesă plicul în buzunar şi formă un număr în timp ce se îndrepta spre uşă. Traversa Kings Road când apelul fu redirecţionat şi Siân îi răspunse.

- **Iţi mulţumesc fiindc-ai avut grijă de toate pe aici. Ai supravieţuit?**

îşi ascunsese orice umbră de îngrijorare din voce.

- **Mi-a făcut plăcere. Max şi-a petrecut cea mai mare parte a weekendului ocupându-se de hârtiile pe care le studiai vineri seară. Mă tem că ţi le-a înşirat pe tot biroul - sper că nu te superi. Ascultă, Alex, nu pot să mai vorbesc. Sunt la volan, mă duc la o prezentare comercială. Dar spune-mi, Lucy e bine?**
- **Cred că da. Siân, povesteşte-mi repede ce-i cu plicul din bucătărie.**
- **A fost împins pe sub uşă, sâmbătă. Eu şi Max am luat prânzul la Rainforest Cafe şi l-am găsit când ne-am întors acasă. Avea ceva înăuntru, aşa că nu l-am lăsat în hol. E vreo problemă?**
- **Nu sunt sigur. Ai idee cine l-o fi adus?**
- **Nu, îmi pare rău. Ce e înăuntru, Alex?**
- **Lănţişorul lui Lucy şi copia cheii lui Will pe care am făcut-o pentru ea. I le-au smuls de la gât vineri noapte, în Franţa. E un mesaj, pentru că a ajuns aici în ziua următoare.**

Ea simţi aceeaşi ameninţare.

- **Ar trebui să vorbesc cu Calvin?**

- **Dacă... dacă poți. Dar acum întârzii la spital. O să-ți telefonez diseară. Ascultă, îți mulțumesc pentru weekend.**
- **Nici o problemă, Alex. Transmite-i dragostea mea lui Lucy.**

Vocea îi tremură.

Secretara gesticulă către el imediat ce intră pe uşă. Doctorița Anwar îl aştepta urgent, pentru că avea nevoie de asistență în sala de operații încă de la primele ore ale dimineții. Jane Cook îi lăsase un mesaj; unul dintre studenții săi îl căuta; domnul Azziz urma să sosească în scurt timp de la Harefield; putea să-l întâlnească în jurul orei unsprezece, la o cafea?

- **Oh, şi ați fost invitat să-l înlocuiți pe doctorul Franks şi să țineți mâine seară, la Imperial, o prelegere despre celulele T, dacă se poate.**

El zâmbi. încă nu era ora nouă. „Bine ai revenit", Alex, îşi zise.

- **Nu intra în panică, Emma. Spune-le „da" tuturor, iar eu mă duc acum s-o caut pe Zarina Anwar.**

Masa pe care se afla micul dejun era scăldată în razele soarelui. Era atât de reconfortant, iar prezența lui Alex şi a familiei sale era atât de puternică, încât lui Lucy îi venea greu să lege atmosfera clipei prezente de realitățile nopții trecute. Nimeni nu o spusese, dar toată lumea îşi dăduse seama că apariția discretă a automobilului Lancia în fotografiile lui Will sugera că fusese urmărit o vreme şi, cu toate că nu aveau cum să ştie dacă el îşi dăduse seama, asta ar fi putut explica de ce expediase documentele. Descrierea maşinii care îi blocase lui Henry ieşirea din parcarea spitalului în acea dureroasă dimineață de duminică îl îndemnase pe Alex să-şi amintească din nou de povestea Melissei, căreia, în momentul accidentului, i se păruse că auzise zgomotul unei maşini lângă pod. Şi oare asta avea vreo legătură cu spargerea din noaptea aceea? Se duseseră cu toții la culcare având o mulțime de lucruri la care să se gândească - inclusiv eliberarea lui Lucy din aceeaşi maşină, lângă Chartres. Dar, paradoxal, ea se afundase într-un somn desfătător, netulburat, întrerupt doar de soneria ceasului şi de sărutarea matinală a lui Alex. Nimic nu-i tulburase pacea; era acasă.

Aparența normalității continua să persiste în fața amenințării pericolului. Recunoscu nevoia lui Alex de a menține un control calm al situației şi de a nu mări tensiunea. Ii lăsase cereale pentru micul dejun, iar Henry ținuse morțiş să-i dea numărul lui din Winchester.

- In dimineața asta sunt la tribunal, Lucy, dar nu ezita să-mi anunți secretara dacă ai nevoie de mine. Altminteri, ne vedem după ora cinci. La şi jumătate e un tren care vine din Andover.

O să-mi pară rău să te văd plecând. Să te întorci de Paşti, împreună cu Alex şi Max.

Ii strânsese mâna şi îi lăsase un set de chei, apoi plecase.

După o oră, Lucy se ocupa din plin de developare, selectând negativele pe care voia să le mărească. Iar pe la unsprezece vedea, în lumina filtrului, primul set de fotografii. Fusese nevoită să

modifice focalizarea de vreo câteva ori pentru documente, dar

A

Will făcuse o treabă strălucită şi calitatea era excelentă. îşi ținu respirația în timp ce citea, în lumina colorată, primul rând de pe fotografia din tavă. Văzu cuvintele scrise cu o caligrafie feminină, îngrijită - probabil din secolul al XVIII-lea:

Lucy Locket pierdu un portofel...[33]

Apoi, pe următoarea fotografie:

Oh... Dar fiica regelui riscă să scape un ochi. Să piardă firul. Să-l lase să cadă alături de capul ei.

Apoi, pe o alta:

TAUR 4 - OALA CU AUR A CURCUBEULUI

Iar pe coala dactilografiată la o maşină de scris veche, cu caractere caraghioase:

Muzica a murit azi[34]

---

[33] **Poezie din folclorul copiilor.**

[34] **Ziua de 3 februarie 1959, în care cântăreții de rock Buddy Holly, Richie Valens şi Big Bopper au murit într-un accident de avion, a fost numită** *Ziua în*

De ce citea textele acelea? Ea era Lucy. Ea pierduse... nu un portofel, ci o cheie. Şi era fiica domnului King[35], cea care croşeta, spunându-şi de multe ori să nu scape vreun ochi când îşi lucra cuvertura din petice la spital, gândindu-se, simbolic, la firul vieții ei. Dar asta era, evident, o coincidență. Oare chiar aşa să fie? Şi curcubeul? Era gluma ei şi a lui Alex. Dar ultima ghicitoare? Prea ciudat. Era, categoic, despre ea; dar trebuia să le-o arate lui Alex şi Simon, să vadă dacă aveau vreo idee legată de sensul celor descoperite. Nimeni altcineva n-ar fi înțeles aluzia, nu-i aşa? Ea nu trebuia să spună nimic: doar să le arate textul şi apoi să pună întrebarea.

Termină teancul de fotografii şi se gândi să bea un ceai înainte de a trece la colile următoare. Era aproape ora prânzului; putea să-l caute pe Alex, să-i audă vocea.

Ceainicul de pe maşina de gătit Rayburn şuieră şi ea turnă apa peste pliculețul de ceai. îşi luă mobilul şi se duse la uşa din spate, căutând un loc unde semnalul era mai puternic, departe de zidurile groase ale casei, şi formă numărul. De data asta obținu legătura şi telefonul lui direct începu să sune. Secretara lui Alex se repezi la receptor, răspunzând cu o voce de cerber. Mai vorbise cu ea şi în alte rânduri, stabilind programările, dar acum se simțea altfel, ştiind că relația ei cu Alex se schimbase.

- Nu, îmi pare rău. Se pare că nu e în clădirea asta, domnişoară King. Tocmai l-am căutat şi eu. Are o zi încărcată şi e peste tot în întârziere. Să-i transmit un mesaj?

---

care a murit muzica (The Day the Music Died) **în hitul** *A merican Pie* **al lui Don McLean, lansat în 1971 (n. tr.).**

[35] **Rege, în lb. engleză (n. tr.).**

Lucy bătu în retragere, simțindu-se vinovată fiindcă dădea buzna în ziua lui „încărcată". Nu era important; avea să discute cu el mai târziu. Telefonul din casă începu să sune şi ea ezită, întrebându-se dacă se cuvenea sau nu să răspundă.

- Dacă e o urgență, îl pot chema la telefon pe doctorul Lowell.

Lucy încercă să închidă în mod politicos, nu era o urgență, avea să aştepte, urmând să ia legătura cu doctorul Stafford cu o altă ocazie. încheie convorbirea tocmai când telefonul din casă încetă să mai sune. Pe moment, se simți abandonată şi se gândi dacă ar fi bine să-i telefoneze lui Alex pe mobil. La spital, el îl lăsa adesea pe silențios sau se întâmpla chiar să-l închidă, când se afla în clinică sau în apropierea aparaturii de monitorizare; dar cel puțin îi putea lăsa un mesaj. Iar răspunsul înregistrat cu vocea lui ar fi fost o consolare. încercă să fie optimistă.

- *Buongiorno, Alessandro.* Am sunat la noroc, dar nu erai în biroul tău şi ai o secretară care te protejează perfect. Vorbim mai târziu? In primul set de fotografii sunt imagini interesante. Spune-mi cum evoluează lucrurile după ce primeşti telefonul de la ora unu. Nu uita de diferența de fus orar față de Franța. Oh, sună din nou telefonul fix. O să răspund, poate eşti tu. *Ciao.* Se grăbi să închidă şi alergă la telefonul din bucătărie. Alo?

- N-o să ghiceşti niciodată peste ce am dat în fişierele cu imagini ale lui Will. Nu m-am uitat la ele de când mi le-am trimis prin e-mail, de pe computerul lui Alex.

- Salut, Simon. Lucy îşi ascunse dezamăgirea. Ceva interesant?

El descoperise patru fotografii în care apărea maşina, toate făcute cu camera digitală Nikon a lui Will, în Sicilia şi la Roma. Trei destul de neclare, dar una era perfectă. Intenționa să discute cu

omul lui de legătură de la Scotland Yard, să afle dacă ei puteau mări cumva imaginea, ca să citească numărul de înmatriculare.

- **Cred că există o şansă şi că Jamie McPherson o să descopere ceva. Nu-ți face griji, Lucy, e foarte discret; un băiat tânăr, dar foarte inteligent. Lasă asta în seama mea. Am mai găsit o serie de fotografii ale unei fete frumoase, care îți seamănă destul de bine, dar are părul mai lung şi buclat. Oh, şi trebuie să-l sun pe Roland Brown ceva mai târziu, când se trezeşte New Yorkul. Cum stau lucrurile la tine?**

Lucy îi împărtăşi câteva dintre detaliile dezvăluite de mărirea fotografiilor, inclusiv senzația tot mai intensă că ea însăşi era implicată în jocurile de cuvinte din documente. îşi auzi mobilul sunând, dar Simon se lăsase prins de munca de investigație şi era greu de întrerupt. Se puteau întâlni la cină? Era nerăbdător să urmărească pista trasată de noile ei indicii. Lucy îl grăbi să închidă şi îşi luă mobilul, numai ca să descopere că fusese mesageria vocală.

- **Lucylu, e douăsprezece fără un sfert şi am reuşit să fug într-un loc liniştit ca să te sun. Nici un răspuns la telefonul de acasă, iar mobilul tău s-a dus direct pe mesagerie, aşa că- mi închipui că eşti încă ascunsă în zona cu lumină roşie. Aici e o adevărată grădină zoologică; am fost în clinică toată dimineața şi mi s-a cerut să dau o mână de ajutor în sala de operații pentru o vreme, dar o să încerc să te sun din nou la masa de prânz. Spune-mi cu ce tren vii şi ne întâlnim la Waterloo. Acum plec să-l prind pe Amel, ca să schimbăm câteva cuvinte despre tine. Sună-mă pe linia directă când ieşi la lumină. S-ar putea să fie mai sigur.**

Fir-ar să fie! Frustrată, se lăsă să cadă pe banca din lemn de stejar. Cum de putuse să rateze ambele convorbiri? Ei bine, avea să-l lase în compania lui Amel şi a muncii lui de laborator, urmând să-l sune după prânz. îşi luă cana cu ceai şi se retrase în

laboratorul lui Will, pierdută în gândurile despre enigmatica Lucy Locket.

- **Pari schimbat.**

Amel îi întinse oaspetelui său o cafea tare şi îl rugă să se servească cu falafel şi cu frunze de viță-de-vie. Alex îi adresă un zâmbet enigmatic.

- **Mă simt schimbat. In weekendul ăsta am fost transportat într-un loc nefamiliar. Ceea ce nu e atat de criptic cum pare. îşi privi mentorul. Amel, ai o opinie în privința memoriei celulare?**
- **Celule din organism care conțin informații despre gusturile şi despre personalitatea noastră? Amel îi făcu protejatului său cu ochiul. E o digresiune interesantă pentru tine, Alexander. Are vreo legătură cu întrebarea pe care i-ai pus-o sâmbătă lui Jane?**
- **Ți-a povestit?**
- **Se întreabă în ce mod te-ar putea afecta şi îşi face griji. Şi-a închipuit că s-ar putea să fii năucit şi îndurerat, ca să folosesc cuvintele ei. Am sfătuit-o să se gândească mai bine, să-şi dea seama că n-o să te deranjeze câtuşi de puțin. M-am înşelat?**
- **Nu, nu sunt afectat în sensul ăsta, în afară de faptul că acum mă simt şi mai apropiat de Lucy. Dar e vorba de modul în care a aflat ea: *asta* mă afectează.**
- **Courtney ar respinge o asemenea ipoteză. „Cu desăvârşire absurd", ar spune el. Totuşi, nu e toată lumea de părerea asta. Referitor la conceptul în cauză, există teorii care ne-ar putea ajuta să-l abordăm. Lucy a spus ceva ce ți-a trezit interesul?**
- **După părerea mea, în parte de vină e tratamentul medicamentos: preferințe alimentare noi, vise intense. Dar unul sau**

două lucruri mă intrigă. Will era extrem de muzical; iar Lucy spune că a simțit un imbold de a cânta din nou la pian, după ce n-o mai făcuse de ani de zile. Mi-a povestit că, de la operație încoace, muzica clasică îi răsună mereu în minte. Ceea ar putea fi doar efectul unor factori psihologici; dar, privindu-l împreună cu alte aspecte, consider că este demn de luat în seamă. Pare, de asemenea, să-i recunoască pe prietenii fratelui meu. Are păreri foarte asemănătoare cu ale lui în anumite privințe - când nu ar fi de aşteptat. Şi, ciudat, a devenit stângace după transplant, fapt pe care nu-l pot pune pe seama medicamentelor.

- **Will era stângaci?**
- **Şi uşor dislexic. S-ar putea presupune că îşi favorizează partea stângă după operație. Dar mai sunt şi alte lucruri... încerc să gândesc obiectiv. De fiecare dată când reacționează instinctiv - mai degrabă decât amintindu-şi o întâmplare - instinctul ei e, într-o oarecare măsură, similar cu al lui Will.**
- **îmi amintesc că am stat de vorbă, spuse Amel dând din cap, cu un neurocardiolog de geniu la o conferință din Olanda, cu ceva timp în urmă. Era interesat de relația dintre creier şi inimă, via sistem nervos. Intuia că legătura dintre aceste două organe e dinamică, aidoma unei conversații. Se presupune că fiecare dintre ele poate influența funcționarea celuilalt. Era de acord cu ideea că inima e ea însăşi un creier constând într-o rețea de neuroni, neurotransmițători, proteine şi celule de susținere, care îi permite să acționeze oarecum independent de craniu - probabil chiar să *simtă* şi să *raţioneze*.**

Alex devenea tot mai interesat.

- **Deci informația este transformată în impulsuri neurologice, călătoreşte de la inimă la creier pe o serie de căi şi ajunge în bulbul rahidian. Aceste impulsuri dirijează apoi circulația prin vasele de sânge şi organe. Dar, dacă ele ar ajunge la centrii superiori ai creierului, ne-ar putea afecta oare percepțiile şi alte procese cognitive?**
- **Exact. Independența față de creier a funcționării sistemului nervos al inimii este tocmai factorul care ne ajută în cazul transplantului. Inima şi creierul comunică, în mod normal, prin intermediul fibrelor nervoase din măduva spinării; dar atunci când aceste conexiuni nervoase sunt tăiate şi nu se pot reface o vreme, sistemul nervos intrinsec al inimii îi permite să funcționeze în noul corp. Dacă suntem de acord că inima poate avea propriul creier minuscul, atunci ar fi posibil să aibă şi o versiune a ceea ce considerăm noi memorie.**

Amel se uită la Alex, ducându-şi gândul mai departe:

- **Alex, n-am spus nimic despre posibilitatea ca spiritul lui Lucy să-şi aducă o contribuție. Am discutat despre bazele ştiințifice ale unei teorii; dar am putea medita asupra posibilității ca personalitatea ei să intre într-un fel de empatie cu cea a fratelui tău. Ea are sentimente puternice pentru tine, iar tu erai apropiat de el. E mai sensibilă față de subtilitățile inimii lui, ca şi cum ar fi capabilă să-i citească sufletul, într-un mod pe care nu-l poate explica.**
- **Ca în cazul gemenilor identici?**
- **Da, poate. Aici nu e vorba de rigurozitate *ştiinţifică* - spre deosebire de argumentele în favoarea memoriei celulare, care sunt analizate într-un mod empiric. Dar e fascinant, nu eşti de aceeaşi părere? Eu, unul, găsesc că întreaga premisă e incitantă.**

Aş prefera să fiu precaut când îi atribui anumite caracteristici, având grijă să nu mă las în voia simpatiei față de o posibilitate sau alta. Facem adesea greşeala de a lega două elemente care nu au nimic în comun, ținând cont de propriile noastre interese. Dar putem aborda această cercetare fără prejudecăți. Cele mai pertinente concluzii ne vor fi oferite, probabil, de pacienții inteligenți, ca Lucy, care sunt conştienți de schimbările pe care le trăiesc şi nu înfloresc detaliile. Pune întrebarea asta la următoarea ta conferință, Alex. O să găseşti o mulțime de medici şi de cercetători care au o oarecare experiență în domeniu. Dar - Amel îl privi cu îngrijorare - aici se mai ridică o întrebare importantă. Asta va sta în calea relației dintre voi doi?

- **Nu pot face nici un raționament înainte de a şti mai multe. N-am nici un motiv să pun la îndoială spusele lui Lucy în privința senzațiilor ei: de fapt, sunt convins că nu-şi imaginează nimic. Toate astea au o parte fascinantă. O să țin minte să aduc problema în discuție la conferințele următoare şi o să aflu tot ce se poate de la oamenii despre care vorbeşti. Dacă totul poate fi pus pe seama medicamentelor, atunci au un efect într-adevăr agreabil.**
- **Mm! Dar nu la asta mă refeream. Există o barieră psihologică pe care trebuie s-o depăşeşti? Faptul că fratele tău a fost donatorul lui Lucy? Am pariat cu Jane pe un prânz copios că nu e cazul; dar trebuie să fie puțin cam straniu. O parte din Will şi-a găsit odihna în trupul lui Lucy - transformând-o într-o cvasisoră a ta, în sens indirect. Plus circumstanțele în care inima a ajuns la ea. Ar fi putut avea o altă inimă, cu o zi sau două mai devreme; era prima pe listă, o aduseserăm deja la spital şi ştii că nu ne place să facem pacienții să treacă prin asemenea suişuri şi coborâşuri.**

Dar era un organ de rangul al doilea, nu era suficient de bun pentru o femeie atât de tânără. Faptul extraordinar a fost compatibilitatea perfectă a țesuturilor cu inima lui Will.

Pagerul lui Amel le întrerupse discuția, dar Amel îl luă fără să-şi grăbească oaspetele.

- **Bineînțeles, Alex, că nici unul dintre noi n-a fost conştient de această legătură; tu ştii foarte bine.**
- **E un miracol, Amel? zâmbi larg Alex. Da, e uimitor să am o parte atât de rezonantă a trupului lui atât de aproape de mine. Dar e minunat. Nu mă sperie, ştii că nu lăsăm astfel de lucruri să ne afecteze. Dar e ceva ca ea să dea dovadă de unele dintre sensibilitățile lui. Nu sper decât că n-o să-i preia şi opiniile! Din fericire, are o personalitate aparte.**

Pagerul lui Alex sună, ținându-i isonul celui al lui Amel, şi el se ridică să plece.

- **Şi bineînțeles că e mult mai frumoasă decât Will.**

Se uită la mesajul de pe pager şi se simți uşurat văzând că era o urgență spitalicească de rutină.

- **Am observat.**

Amel râse zgomotos. Starea psihologică a lui Alex era normală. Câştigase pariul pus pe un prânz.

- **E o valvulă porcină, Alex. Trebuie să vii înapoi în sala de operații, împreună cu mine, ca să lucrezi cu anestezistul. Trebuie să facem față unei reacții imunitare dificile.**

Alex ridică pagerul, indicându-i că fusese solicitat deja. Străbătură în goană coridorul şi abia după o vreme se uită la ceasul din sala de operații, văzând că ora unu se apropia cu repeziciune. Cât de prompți aveau să fie? Ezită între datoria pe

care trebuia să şi-o facă într-un loc şi îngrijorarea legată de altul, apoi se uită la Amel pe deasupra măştii.

- **Poți să te descurci zece minute fără mine? Am ceva urgent de rezolvat la ora unu fix.**

Amel clipi din ochi, în semn că da.

- **Intoarce-te cand poți.**

Şi Alex dispăru fără zgomot prin uşa cu două canaturi.

Ceasul de pe coridor arăta că mai erau patru minute până la ora unu - un singur minut, dacă ceasul pe care şi-l scoase Alex din buzunar arăta ora exactă. îşi strecură cu repeziciune capul dincolo de peretele despărțitor al biroului Emmei.

- **Am primit vreun telefon?**
- **A sunat Lucy King, Jane Cook vrea să stați de vorbă ieri, iar doctorul Anwar a zis să vă spun „mulțumesc extrem". Iar studenta aceea frumoasă, cu picioare foarte, foarte lungi şi fustă foarte, foarte scurtă şi-a adus lucrarea adineauri; a spus că era „întârziată". Văzu că pe buzele lui se contura o întrebare. Nimic altceva. Jane a sunat de trei ori.**

Alex era amuzat de rapiditatea cu care vorbea Emma, dar se repezi către uşa ce dădea afară, cu ochii la mobil.

- **La ce oră a sunat Lucy? întrebă peste umăr.**
- **Cu ore-n urmă. Emma îi aruncă o privire ironică. Ei, bine, aşteptase el cât aşteptase, dar acum făcuse mişcarea. Chiar înainte de douăsprezece.**

îşi ridică vocea, dar el plecase.

Vrând să fie singur, se grăbi să iasă în grădină, unde câteva asistente de la cardiologie îşi fumau ţigara de la prânz. Telefonul lui avea un semnal mai puternic şi arăta că pierduse două convorbiri; şi avea două mesaje. II scoase din modul silenţios şi aşteptă vreme de un minut întreg, cu ochii la afişaj, până când văzu că arată ora unu şi două minute, iar ceasul lui era unu şi cinci. Avea certitudinea că telefonul era reglat după ora meridianului Greenwich şi, după ce stătu pe gânduri încă o secundă, îşi derulă mesajele vocale, pregătindu-se sufleteşte să audă vocea tărăgănată, de sudist, a lui Guy.

Mesajele erau în ordine inversă, cel mai recent fiind primul. Simon văzuse maşina în fotografiile digitale... Alex şterse nerăbdător mesajul, înainte de a se fi încheiat. Avea să-l sune pe Simon diseară. Următorul era un mesaj de al Lucy, concis şi încântător, care îi aduse zâmbetul pe buze. Intenţiona să-i telefoneze în scurt timp. Asta era tot.

Se uită la mobil. Acum arăta ora unu şi patru minute, iar ceasul lui era unu şi şapte. Rămase locului, gândindu-se s-o sune pe Lucy, dar preferă să nu ţină linia ocupată.

Se scurseră încă trei minute. Se simţea înfierbântat, furios că se jucau cu el. Aveau să sune la două, ignorând diferenţa de fus orar. Porni înapoi, către clădire. Apoi telefonul sună şi el răsuflă uşurat.

- Da? Alex Stafford...

Dar nu termină să-şi pronunţe numele înainte de a-şi da seama că era din nou mesageria vocală. Un mesaj lăsat la ora unu şi trei minute, raportă vocea robotului. Pe urmă, tonul plin de gravitate îi strânse stomacul.

- Doctore Stafford, asta e ora stabilită pentru discuție. Nu apreciez faptul că mi se cere să aştept. O să te găsesc mai târziu. Dacă n-ai nimic pentru mine, am ce să iau.

Apoi interlocutorul închisese. Vocea părea imaterială. Alex ascultă încă o dată mesajul şi remarcă din nou ora. Era clar că ratase convorbirea cu unu sau două minute, ceea ce îl frustră. Probabil că se întâmplase în timp ce asculta mesajele de la Simon şi Lucy. îşi plimbă degetul mare în jurul tastelor, căutând numărul de apel al convorbirii pierdute, dar nu se înregistrase. Sună la serviciul care-i comunica ultimul număr utilizat, ca să poată să telefoneze el, nereuşind să-l obțină nici aşa. Numărul apelantului era ascuns. Calmul îndelung exersat al doctorului se făcu simțit sub presiune, aşa că înregistră un nou mesaj de răspuns, menționând că nu putea vorbi întotdeauna în timpul orelor de serviciu. Lăsă numărul său direct de apel. Oare asta avea să-i satisfacă?

Se întrerupse ca să-l sune pe Calvin: trebuia să ştie un număr de contact. Dar telefonul sună fără ca acesta să răspundă. Gândurile i se învălmăşeau. Porni înapoi, s-o pună pe Emma în alertă, cerându-i să-i supravegheze telefonul în timp ce el era în sala de operații şi să-l localizeze imediat ce îl sunau, pe oricare dintre numere - ceea ce nu se îndoia că aveau să facă. Dar în minte i se cristaliză o idee mult mai neplăcută şi începu să alerge cu viteză.

- Găseşte-l pe tata la telefon. Dacă e la tribunal, pune-i secretara să-i dea un bip ca să mă sune urgent.

Alex o lăsă pe Emma holbându-se în timp ce el se repezi în birou. Telefonul lui Lucy continua să cupleze direct mesageria

vocală; probabil că era în camera obscură. Vocea lui avea un calm elaborat, care ar fi păcălit pe oricine, în afară de Amel şi de femeia căreia îi telefona..

- Când găseşti mesajul, sună, te rog, imediat la biroul meu. Şi, Lucy, nu deschide uşa.

Formă numărul telefonului fix, sperând că ea avea să-l audă. Nimic. Bărbia îi căzu în piept, apoi Emma îi prinse privirea şi clătină din cap către el, de dincolo de peretele de sticlă. Faptul că îi arătase un singur deget părea să-i explice că Henry era indisponibil pentru cel puțin încă o oră. El se ridică fără o vorbă, îşi înhăță pardesiul din cuierul de pe uşă, apoi aşteptă. Se răsuci brusc, îl aruncă pe scaun, apoi trecu în revistă agenda de pe mobil. Găsi un număr şi îl formă la telefonul direct.

- Melissa, slavă Cerului. Sunt Alex Stafford. Poți să faci ceva pentru mine?

După ce mărise patru dintre filme, Lucy îşi găsise propriul *Doppelgănger*. O fată puțin mai tânără decât ea, cu o claie de cârlionți unduind în vânt, deasupra mării. Da, la o primă privire grăbită păreau să semene ciudat de mult - ceea ce o făcu să se simtă ca şi cum s-ar fi uitat la o stafie. O altă prietenă a lui Will? Avu impresia că îi recunoştea chipul, de undeva din visele ei - dar poate că nu era decât o fantezie.

Totuşi, cea mai interesantă descoperire apăru mai târziu. Nu îi remarcă semnificația până când nu mări fotografia. La început, crezu că era, pur şi simplu, dala de care era fixată cheia motocicletei, lăsată de Will în grădina cu trandafiri. Şi chiar aşa era; până când observă că acolo cheia era cu totul alta. După mărire, înțelese că Will îşi fixase probabil cheia de rezervă în

centrul unei dale care mai găzduise deja o alta, în acelaşi loc. Mări imaginea atât de mult cât o putea face fără să o denatureze: semăna foarte mult cu cheia de argint - o pereche a acesteia, ca formă şi dimensiuni. Dar era aurie. Şi putea desluşi un blazon gravat pe ea, incrustat cu rubine. Cheia de argint avea o perlă şi o spirală în partea de jos, iar modelul celeilalte aducea cu un cerb - similar în toate privinţele cu cel pe care i-l arătase Alex în portretul miniatural. Şi acum, gândindu-se la asta, îşi aminti că Alex spusese că şi Will schiţase unul.

Dinspre fereastra astupată veni brusc un zgomot ca o lovitură de palmă şi auzi o voce de femeie tânără strigând-o pe nume. îşi făcu loc să iasă şi se grăbi să străbată culoarul ce ducea spre uşa din spate a bucătăriei. Cineva îi făcea semne frenetice cu mâna.

- Lucy? îmi pare atât de rău că te deranjez! Sunt Melissa, locuiesc în sat. Alex mi-a telefonat şi mi-a spus să te scot din camera obscură. Te rog, poţi să-l suni urgent?

Lucy îi făcu semn să intre, dar ea dispăru cât ai clipi. Tulburată, folosi telefonul ca să sune din nou la numărul direct şi nimeri exact.

- Te simţi bine?
- Perfect.

Lucy era dezorientată.

- Nu vreau să te alarmez, dar trebuie să te fereşti să fii văzută şi să nu deschizi uşa nimănui. Când primeşte mesajul meu, tata o să vină direct acasă.
- Alex, dacă n-aş fi deschis nimănui, Melissa n-ar fi avut cum să-mi ceară să-ţi telefonez. Vorbeşti ca Simon. Ce se întâmplă?

- Nu ştiu. Poate nimic. Am setat alarma mobilului la câteva minute înainte de ora unu, ca să-mi amintesc să preiau convorbirea; pe urmă am fost chemat la o urgență în sala de operații, având încă timp, aşa am crezut, dar am pierdut apelul când îmi ştergeam celelalte mesaje. Ştiu c-ar fi trebuit să aştept, dar şi ei au avut o mică întârziere. N-am încredere în ei. Sunt sigur că pe mine mă supraveghează, dar s-ar putea să creadă că tu ai cheia originală, sau altceva care să-i intereseze. Şi s-ar putea să ştie, de la Calvin, că tu ai dezgropat documentele aflate acolo, lângă casă. Lucy, stai liniştită până când apare maşina tatei şi asigurăte că te conduce la tren. Am mai încercat o dată să sun la Calvin, şi o s-o fac din nou acum, dar o să-ți mai telefonez peste o oră, ca să fiu liniştit. Doamne, şi l-am lăsat pe Amel în sala de operații. Eşti OK?

Lucy abia avu timp să-i răspundă înainte ca el să închidă. Rămase cu o uşoară senzație de descurajare şi se uită la ceas. Aproape unu şi jumătate. Făcu un ceai, apoi o plimbare prin casă. Totul era sublim. Mirosea a foc, a flori şi a tihnă. Nu exista nimic care s-o deranjeze şi spera că Alex exagera. Se închise din nou în lumea calmă a lui Will şi îşi reluă munca de unde rămăsese.

Ochii i se întoarseră la dala fotografiată. însemna că Will schimbase cheile. Dublura cheii de la motocicletă o înlocuise pe cealaltă. Oare acum era la Roland? Lucy studie din nou toate fotografiile, în căutarea unor indicii, şi timpul trecu. Terminase un set de duplicate ale unor fotografii, când îşi dădu seama că trecuse de ora patru şi, simțindu-se vinovată şi îngrijorată pentru Alex, îl sună.

Lucy Locket pierdu un portofel… **îşi spuse în timp ce aştepta să i se răspundă la telefon. Apelul era redirecționat. ...şi** ***Kitty Fisher dădu peste el.*** **Dar unde e Kitty Fisher?**

Vocea Emmei era neaşteptat de agitată.

- Bună, Lucy. M-a rugat să-l caut dacă suni, dar a plecat în grabă de la spital acum vreo zece minute. încearcă pe mobil, dar nu sunt sigură c-o să răspundă. Băieţelul lui a avut un soi de accident.

Lucy coborî din taxi şi se ridică pe vârfuri. Luminile erau aprinse, draperiile nu era trase; zări creştetul lui Alex prin ferestrele deschise de la parter. Urcă vreo câteva trepte, se aplecă peste balustrada de la intrarea în subsol ca să vadă mai bine şi observă că el se odihnea pe canapea, cu ochii închişi, având capul înclinat într-o poziție incomodă. Se întrebă dacă să sune, ezitând să-l trezească, apoi scoase din buzunarul hainei cheile pe care i le dăduse Henry. Trecu de uşa principală a casei şi de cea a apartamentului, auzi acordurile delicate ale unei simfonii de Mozart, îşi lăsă în linişte geanta în hol în timp ce pisica i se freca de glezne - totul înainte de a observa că nu era singur. Epuizarea se făcu simțită când el îi zâmbi peste umăr.

I se adresă cu glas blând, aparent fără panică, iar ea decise că era semn bun.

- Speram c-o să vii.

îşi ajustă volumul vocii după al lui.

- Am sunat, dar mobilul tău era închis, şi apoi m-am gândit că e mai bine să nu deranjez.

Inaintă prin salon şi se opri ca vrăjită. Alex stătea cu fiul său adormit pe jumătate întins pe canapea şi pe jumătate ghemuit în

brațe. Lucy fusese surprinsă cu garda jos şi emoțiile ei se învolburară între tandrețe şi suferință. Pe fruntea copilului era o mică rană cusută şi nasul îi era zdrelit, dar altminteri avea o înfățişare angelică, liniştită.

- **Doamne sfinte, Alex, şopti ea. E grav?**
- **Nu. Se simte bine. L-am luat de la Anna ca să-l țin sub supraveghere, mai degrabă fiindcă mă simt vinovat decât din cauza unui pericol real. E extenuat, dar pupilele şi pulsul sunt normale şi nu şi-a pierdut nici o clipă cunoştința.**

Lucy se aşeză pe măsuță şi îndepărtă cu delicatețe o buclă de păr blond de pe tâmpla lui Max.

- **îți seamănă atât de mult. Spune-mi ce s-a întâmplat. Te simți vinovat?**

Continua să vorbească cu voce scăzută.

- **A fost îmbrâncit în mod agresiv, când ieşea de la şcoală. Alerga spre Anna. Ea a văzut un bărbat lat în umeri lovindu-l şi, la început, nu şi-a dat seama cât de gravă era căzătura. *Nu* a fost un accident. Dar ea aşa a presupus.**

După avertizarea primită mai devreme de la Alex, Lucy îşi punea ideile cap la cap cu repeziciune şi rezultatul îi displăcea, dar încercă să-şi păstreze vocea echilibrată.

- **Eşti sigur că n-a fost un accident?**
- **Apelul ratat. Alex îi adresă o privire piată. Un bărbat masiv. Tot despre un bărbat masiv ai vorbit şi tu. E prea mult ca să fie o coincidență. L-am dus direct la Courtney şi Anna n-a putut să se uite când i-a cusut rana. Ceea ce i-a permis lui Max să-mi spună că bărbatul a părut să dea peste el intenționat. I-a ascuns asta mamei lui. Iți dai seama că are legătură cu apelul**

pierdut şi, ca avertisment, e o lovitură de maestru. îmi cunosc partea cea mai vulnerabilă.

Lucy îl privi cu înțelegere.

- **Nu i-am luat pe Max şi pe Anna în considerare, aşa cum ar fi trebuit, zise el aproape pentru sine însuşi. Eram concentrat asupra ta, de vreme ce noi doi păream să fim în prima linie în privința documentelor. Dar n-o să repet greşeala asta. O să găsesc un motiv ca s-o conving pe Anna să-l ducă pe Max în Yorkshire, la părinții ei, pentru câteva zile - ca să-i scot din drum până când aflăm ce e cu acest pachet al lui Will. Avea o expresie plină de dezgust față de sine însuşi. Şi faptul că l-au luat pe Max drept țintă... a funcționat, Lucy. Indiferent despre ce e vorba şi indiferent ce vor, o să le dau orice putem descoperi. Nu valorează atât de mult, adăugă el cu hotărâre, coborându-şi privirea spre Max.**

Lucy se uită la tată şi la fiu, gânditoare, muşcându-şi inconştient buza de jos.

Alex îl duse pe Max în pat, în timp ce ea făcea o saiată. După întoarcerea lui, când se îmbrățişară, limbajul trupurilor vorbea mai degrabă despre susținerea reciprocă decât despre dorință. Pe urmă el întrebă, aproape fără nici o inflexiune a vocii:

- **Tata ți-a dat cheile lui Will?**

Ea încuviință cu un gest al capului.

- **Te deranjează? Am avut un sentiment ciudat când le-am luat, dar el a insistat.**
- **Eu i-am sugerat-o. Şi mai am încă o cheie pentru tine.**

Scoase plicul cu sigiliul rupt din buzunarul hainei şi i-l puse în

mână. Se îndepărtă o clipă, ca să aleagă un nou CD în timp ce Lucy golea plicul, apoi se uită spre ea, surprinzându-i privirea şocată.

- Când a sosit asta?
- In cursul zilei de sâmbătă.

Ea răspunse cu un fluierat uşor printre buzele strânse, iar Alex înălță din sprâncene.

- Vor să ştim că ne pot da de urmă oriunde şi oricând. Ai descoperit vreun lucru pe care li—1 putem oferi?

Ea dădu din cap, punând mâncarea pe masă în timp ce el scotea o sticlă din frigider şi aducea pahare. Ii povesti despre cea de-a doua cheie fixată pe dală din fotografia lui Will, apoi puse întrebarea care o nelinişte a:

- Atunci, dorința ta este ca, dacă putem afla unde se află această a doua cheie, pe lângă cea de argint, şi documentele originale, să le dăm totul şi să punem capăt încercării de a concura cu ei în căutarea răspunsului?

Alex se gândi. Ştia ce era în mintă ei: că mama lui făcuse eforturi considerabile ca să creeze o ascunzătoare pentru cheie şi pentru al doilea pachet de documente; că, fără nici o îndoială, numeroase generații de femei din familia lui păstraseră acea „comoară" secretă în aşteptarea unui moment când avea să fie scoasă la lumină. Dar Will murise pentru ea - sau din cauza ei. Asta sigur nu făcea parte din plan.

- Mama n-ar fi vrut să se-ntâmple toate astea. Will, Max, amenințarea pe care o simt acum umbrindu-mi fericirea trăită alături de tine. Tu ştii cum văd eu lucrurile, Lucy. Recunosc că totul îmi stârneşte o curiozitate stranie; ce poate fi atât de important pentru ei? Dar nici un suvenir de familie, oricât ar fi

de preţios, nu poate valora mai mult decât oamenii pe care îi iubesc. Trebuie să renunţ la el. Mâine o să mă asigur că găsesc o modalitate de a răspunde la apelul lor - cu speranţa că asta o să ne ofere timp pentru a descoperi restul. Nu văd o altă soluţie. Nu vreau să mai am de-a face cu ei.

- Alex...?

Lucy era pe punctul de a pătrunde pe un teren minat şi voia să-şi aleagă cuvintele cu grijă. Ii înţelegea ezitările, mai ales în urma evenimentelor din ziua aceea; dar avea şi ea o cauză proprie şi, într-un fel, asta conta extrem de mult pentru ea.

- Ar putea fi dificil să iei asta în considerare, aşa cum şi mie îmi e, evident, greu să vorbesc despre aşa ceva. Dar dacă Will nu ar fi murit, eu nu aş fi putut rămâne în viaţă; iar el nu ar fi devenit ceea ce nu era. E evident că asta reprezintă, pentru ei, mai mult decât un joc de societate, fie şi numai ***datorită*** eforturilor mamei tale de a păstra totul.

Alex o asculta fără supărare, simţind în cuvintele ei o pasiune care nu o caracteriza. Ştia că era capabilă de emoţii puternice, cu toate că şi le înăbuşea adesea; dar, aşa cum proceda şi el însuşi, în prezenţa altora le ascundea cu grijă profunzimea. Lucy înţelese că vorbele ei îl impresionaseră şi se hotărî să nu-i lase timp s-o contrazică.

- In plus, adăugă ea, Bruno a renunţat la libertatea şi chiar la viaţa lui pentru ceea ce considera că este important. Dante avea un loc special - un soi de anticameră a iadului - pentru oamenii prea slabi de înger ca să-şi ridice vocea împotriva nedreptăţii sau ca să aibă o opinie, pentru cei care fac compromisuri în cazul problemelor importante. Ii disprețuia pe toţi cei care stau în

cumpănă şi pe cei neutri, fără a da ocazia de a fi vreodată discreditați sau lăudați.

Alex schiță o jumătate de zâmbet.

- **Nedemni de rai, dar interzicându-li-se să intre în iad ca nu cumva să-i facă pe damnați să li se simtă superiori?**

Ea îi surâse şi înclină din cap.

- **In familia ta n-a existat laşitate morală, Alex. Au preferat să țină capul sus şi să fie luați în considerare; şi nici tu nu eşti altfel. Şi, oricum, n-o să scăpăm de oamenii ăşta ai lui Calvin doar fiindcă ne dorim asta, nu-i aşa? Se uită la el, dar era o întrebare care nu cerea, de fapt, nici un răspuns. El ce spune despre evoluția recentă a lucrurilor?**

Avea vocea mai amară când pronunță ultimele cuvinte.

- **In seara asta, nu e de găsit nicăieri. Siân nu ştie unde e.**

Lucy se încruntă, apoi puse încă o întrebare:

- **Alex, să iau mobilul tău mâine? Eu le pot răspunde, indiferent la ce oră ar suna. Nu trăiesc în mijlocul urgențelor medicale. Lasă-mă să aranjez eu predarea fotografiilor. I-am întâlnit deja. Nu mă tem de ei.**

-Nu?

încercă să zâmbească şi Lucy îi răspunse în acelaşi mod, dornică să-l revigoreze. în seara aceea, Alex, eroul ei calm, era un bărbat cât se poate de rănit, pentru că loviseră în cineva pe care îl iubea. Era o umbră a lui însuşi.

- **De terorişti? Nu, am crescut lângă unul. Bunica mea a fost, probabil, motivul pentru care ne-a părăsit mama. E mai înfricoşătoare decât orice adept al înălțării la Ceruri.**

El îi răspunse aproape izbucnind în râs şi Lucy surâse.

- **Singurul lucru care mă îngrozeşte e să depind de altcineva pentru a fi fericită... sau să cedez în faţa patimii.**

Alex îi trecu degetele prin păr, împrumutând o mică parte din puterea ei.

- **încă te mai temi de asta?**

Ea dădu uşor din cap. Nu trecuseră decât trei nopţi de când străbătuse singură labirintul din Chartres, în vreme ce Alex era aici, cu Max. Emoţiile înăbuşite o viaţă întreagă explodaseră, dezlănţuite, în timpul weekendului lor, schimbând atmosfera pentru amândoi deopotrivă. Cu puţin timp în urmă, nimic nu avea însemnătate, dar acum totul începuse, dintr-odată, să însemne ceva. Pentru că lunile de atracţie dintre ei doi o făcuseră să-i fie greu să se gândească la altceva decât la a-l avea pe Alex. Acum trebuia să-şi înfrângă acel obicei de o viaţă care îi impunea să-şi reprime emoţiile puternice. Dar el îi citea spaimele şi refuza s-o lase să alunece înapoi. I se dărui acum întru totul şi o sărută, schimbând natura încordării.

- **Rămâi..., îi spuse.**
- **Nu pot, răspunse ea. Respira greu şi scutură din cap, ca să se convingă pe sine însăşi. Nu e momentul potrivit. Va trebui să vezi ce face fiul tău, din oră-n oră.**

El încuviinţă.

- **Dar mâine?**

Alex dădu din cap; apoi ezită.

- **Ţin o conferinţă la şase. încă se mai străduia să-şi controleze propria dorinţă. O cină târzie?**

Căzură de acord şi, cu un efort imens, ea se ridică să plece. Arătă spre un pachet de pe masa din bucătărie.

- **Am făcut două seturi de fotografii. Aruncă o privire peste noile documente, dacă te simți înclinat s-o faci. Sunt tot nişte ghicitori labirintice.**

Zâmbi cu tristețe, înțelegând că el era aproape de a-şi pierde curajul pentru a mai căuta. Oare avea dreptate când se gândea să renunțe? Era evident că jocul devenise primejdios.

- **înainte de a pleca... Alex îi luă mâna şi o conduse către biroul lui, nedespărțit prin pereți de restul casei şi cu vedere spre grădina din spate. Uite ce a făcut Max cu setul de copii, înainte ca eu să plec în Franța, pe urmele tale.**

Lucy făcu ochii mari. Băiețelul isteț de şapte ani dăduse o altă perspectivă jocului de puzzle. Pusese laolaltă desenele de pe partea opusă a textului, unindu-le într-un mod pe care nu se gândise nimeni să-l încerce. Şi acum era limpede că jumătate din tablou lipsea. Semăna cu o jumătate de chip, într-un soi de labirint.

- **Se pare că, dacă am avea originalele noilor documente, am găsi o cale care ne-ar putea conduce, de-a lungul spiralelor, până în centru.**

Alex îi arătă cu degetul o parte a căii, desenată de Max cu creionul; era un labirint în toată puterea cuvântului.

- **Avem nevoie de originale, aşa cum spuneai. Will a fotografiat numai o singură față. Dar ce descoperire a făcut Max! Lucy clătină din cap, uluită. Deştept băiat! Ca tatăl lui... Era impresionată şi mândră de ei amândoi. N-am luat niciodată în considerare detaliile desenelor de pe verso. Asta nu-ți aduce aminte...?**

Nu fu nevoită să termine întrebarea. îşi dădu seama că şi Alex recunoscuse barca pe care o văzuseră de pe vasul de croazieră. îşi trecu mâna peste desenul care includea o parte a fluviului, aproape mângâindu-l.

- Şi aici e cineva care merge prin labirint. Mă înfioară, Alex.

El dădu din cap, absent, şi ea îi văzu gândurile învârtejindu-se - asamblând, credea ea, o serie de imagini. Reformulă întrebarea pe care i-o pusese mai înainte.

- Am ajuns până aici. Putem, sincer vorbind, să abandonăm totul? Noi doi am găsit hârtiile care au stat sute de ani ascunse în pământ. Will a descoperit al doilea set. Nu pot scăpa de convingerea că ne erau destinate; şi că, dintr-un anumit motiv, sunt inclusă şi eu. II văzu ezitând. Măcar uită-te peste fotografiile mărite. Conţin o serie de enigme fascinante, care se vor dovedi amuzante pentru logica ta matematică. Dădu să plece, dar se întoarse imediat spre el, cu chipul dintr-odată plin de curiozitate. Alex, în ce zi a murit muzica?

El o privi uimit.

- Cântecul?

Ea clipi, spunând astfel da; iar Alex gândi în locul ei, cu voce tare:

- Şi evenimentul? Prăbuşirea avionului? Lucy îi zâmbi din nou.

- In februarie?

- Mm, dădu ea din cap, mulţumită. Lectură plăcută!

îşi trecu degetele peste buzele lui şi plecă înainte de a i se spulbera hotărârea de o face.

Soarele dimineţii lumina stratul fin de praf aşternut pe instrument. Siân săltă capacul, trăgând în nări mirosul lem-

nului. In noaptea trecută îl invitase pe Will s-o bântuie, dorința ei fiind atât de puternică încât era sigură că el avea să se întoarcă, aşezându-se acolo. încolăcită într-un fotoliu, aşteptase şi iar aşteptase. Dar el nu era Heathcliff şi ea nu era Cathy. Nu se auzi nici un sunet, aşa cum se întâmplase şi mai înainte. îşi dorea să fi ştiut să cânte la pian, să poată reînvia acordurile lăsate de el în urmă. Puse din nou capacul, îşi întinse brațele peste lemnul pe care îşi apăsă fața, sorbindu-i mireasma, încordându-se în aşteptarea unei note care să rupă tăcerea. Unde erau îngerii despre care se spunea că vin la chemarea ta, într-o situație crucială? Calvin îi vorbise despre ei când murise Will, iar ea îi dăduse crezare; dar acum erau, cu toții, inaccesibili. Nici măcar lacrimile nu voiau să-i curgă.

Ce perversiune o făcuse să nu poată suferi muzica lui? Se gândise că se refugia în fața pianului ca să scape de ea. Acum înțelegea că aşa gândea Will, că aşa dădea glas emoțiilor lui, de fiecare dată când cuvintele nu puteau exprima realitatea. Când se întorcea dintr-o misiune în străinătate, cânta adesea zile întregi, fără să vorbească. Iar ea simțea că îi despărțea un zid, cu toate că relația lor sexuală nu avusese de suferit niciodată. Pierdut în umbră, generând sunete dulci-amărui, simțea nedumerirea ei şi o ducea în pat fără nici un cuvânt. Ea ştia că acolo nu se mai afla nimeni altcineva, dar că ea nu avea acces în locul unde se refugia Will. Neglija emoțiile lui împingându-şi propriile incertitudini atât de departe, încât totul se transforma într-un câmp de luptă. Nu reuşea să-i traducă tăcerile într-un limbaj pe care să-l înțeleagă.

Moartea lui îi apărea acum într-o nouă lumină: oare ea jucase vreun rol? Din ceea ce îi spusese Alex la telefon, noaptea

trecută, se deduceau legăturile dintre Calvin, prietenii lui şi evenimentele în care fuseseră prinşi Max şi Lucy. Şi, cu toate că Alex nu afirmase asta, întrebările lui îi dăduseră de înțeles că şi despre accidentul lui, Will s-ar fi putut spune acelaşi lucru. Era îngrozită. Ştia că nu era proastă, dar fusese extrem de nechibzuită - şi nu avea unde să se ascundă de această descoperire. Pentru prima dată de la accidentul lui Will, se simțea absolut singură, iar pierderea părea să fie mai mare acum decât la început. Ecourile certurilor trecute o făceau să sufere.

Soneria de la intrare bâzâi ca o viespe înfuriată. Ea tresări. Calvin. Dar era bine să-l vadă? Prefera să rămână singură cu stafia lui Will. Acum era nervoasă din cauza îndoielilor despre loialitatea lui Calvin. Oare ea vorbise prea mult? însemna ceva pentru el - sau nu era decât o cale către atingerea unui scop? Poate că fusese indiscretă în ceea ce îi privea pe Will şi familia lui. Bâzâitul se auzi din nou, mai insistent. De la peticul de cer al ferestrei, privirea îi coborî spre Redclife Square. Piața era incredibil de însorită şi de liniştită. Jos era parcat un Audi verde-închis, blocând o altă maşină. Se grăbi să traverseze încăperea, apăsând butonul care descuia uşa clădirii, apoi o deschise pe cea a apartamentului şi aşteptă.

Când el îşi făcu apariția în capul scării lungi, din ochii lui Siân se desprinse o lacrimă fierbinte, urmată de o a doua. Alex o îmbrățişă şi închise uşa.

- Singura persoană...

Ea murmură ceva nedesluşit cu nasul în haina lui neagră, nedorind să-l privească în față. El îi ridică bărbia.

- Ştiam că ai necazuri. A trebuit să-l duc pe Max la şcoală, aşa că m-am gândit să verific. îşi puse degetele mari pe obrajii ei pătați de lacrimi şi se încruntă. Ce ai avut aseară la cină - o sticlă de Sancerre?

„Şi ce altceva pe lângă ea?" ar fi vrut s-o mai întrebe.

Buzele lui Siân zvâcniră. Alex mai fusese martor la crizele ei în două sau trei rânduri.

- Siân, ascultă-mă. Max se simte bine în dimineața asta, cât se poate de bine. S-a dus la şcoală cu o rană magnifică, dobândită în luptă, cu care să facă paradă. Cred că a fost vorba de o avertizare, nu de o lovitură serioasă. Tu n-ai nici o vină pentru asta. Nu stă în firea ta să suspectezi pe toată lumea. Totuşi, trebuie să dau de Calvin. încă n-ai nici o veste?

- Nimic. L-am căutat la căminul universității. Nu răspunde nici la celular, nici la telefonul de acasă. Au luat deja vacanță de Paşti? îşi ridică privirea şi îl văzu pe Alex clătinând din cap. Aproape că-ncep să-mi fac griji din pricina lui.

- Ei, poate că ar trebui să fim îngrijorați.

Trebuia să se gândească la asta. Dacă aveau impresia că se răzgândise în privința cruciadei pe care o purtau sau că nu mai voia să se pună în slujba ideologiei lor, Calvin s-ar fi putut afla într-o poziție incomodă - în funcție de cât ştia despre intențiile lor. Dar era tot atât de posibil ca el să nu fi fost decât un intermediar perfect, convingându-l pe Alex să se despartă de valoroasele hârtii ale lui Dee, ascunzând totul sub masca grijii față de Lucy şi livrându-le, de fapt, marfa pe care şi-o doreau, în cel mai simplu mod cu putință. Alex nu reuşea să ajungă la o

concluzie în privința simpatiilor lui Calvin. Simon sugerase că şi-ar fi putut reconsidera atitudinea față de complicii săi şi de teoriile lor, din motive de oportunism. Dar putea continua să fie încă membru plin al partidei înălțării la Ceruri. Insă nu-i împărtăşi lui Siân nimic din toate astea.

- **Ultima dată ai vorbit cu el duminică; de atunci nu mai ai nici o veste?**

Ea clătină din cap, cu buclele scăpându-i din piepteni.

- **Ne-am mai certat şi înainte şi de fiecare dată dispare, cam pentru o zi; dar n-a mai făcut niciodată ca acum. Suntem deja împreună de opt sau nouă luni. Aş spune că nu-i stă în fire. Dar se pare că nu-l cunosc. Poate îşi dă seama că, de data asta, sunt foarte tulburată şi vrea să-şi ia zborul.**

Alex o privi meditativ, nesigur în privința adevăratelor ei sentimente față de Calvin.

- **Ascultă, am parcat neregulamentar şi întârzii la serviciu; dar sunt îngrijorat pentru tine. Dacă vrei să rămân, o să le explic că am o urgență. Chiar şi eu fac, ocazional, vizite la domiciliu.**

Ii întâlni ochii - de un verde limpede, spre deosebire de cei căprui ai fratelui său - şi nu se putu împiedica să zâmbească. Aveau forța inepuizabilă la care ea apelase de mai multe ori.

- **Alex, o să supraviețuiesc. Du-te la spital. Iți telefonez dacă am veşti. Dar îți mulțumesc că ai venit. Aveam nevoie de tine.**
- **Vorbim mai târziu. In seara asta sunt la Imperial, apoi mă întâlnesc cu Lucy la cină; dar sună-mă dacă ai nevoie de mine. Bea nişte apă. Alcoolul e deshidratam şi cumplit de deprimant şi nu ştiu ce ai luat alături de vin...**

Bănuia că înghiţise sau inhalase ceva - se uită pe furiş spre măsuţă, în căutarea unor urme - dar ea evită invitaţia de a fi sinceră, iar el renunţă să-i ţină o prelegere.

- **Pregăteşte-ţi ceva pentru micul dejun şi du-te la culcare. Ai uitat s-o faci noaptea trecută. O îmbrăţişă şi dădu să plece, apoi se întoarse. Trecem mâine seară să te luăm la cină. Eşti liberă?**
- **Sigur că da - dacă nu aud de Calvin.**
- **Chiar şi atunci. O aduc pe Lucy şi mergem într-un loc deosebit. Ea o să fie încântată să te vadă, iar eu trebuie să discut cu el. Dacă nu afli nimic până atunci, o să reevaluăm lucrurile. O să sun înainte, dar venim pe la şapte.**

Insistă în continuare. La o oră după ce Will sosise la uşa lui, în urma rupturii din luna mai a anului trecut, Alex îi făcuse o vizită lui Siân. Putea să fie imprevizibilă când rămânea fără nici un ajutor şi el o găsise cuprinsă de o disperare neagră, cu toate că nu-i vorbise niciodată lui Will despre asta. Acum arăta chiar mai rău decât în noaptea aceea. Alex avea multe de rezolvat, dar nu trebuia s-o piardă din ochi. Se simţea înşeiată şi părea în pragul unei căderi nervoase.

- **Posesorul permisului are statut diplomatic. Asta-i tot ce mi-a putut spune Jamie Mac. Are mâinile legate. Nu avem certitudinea asocierii maşinii cu o crimă, aşa că se află într-o zonă tabu până când reuşim s-o implicăm în ceva. Dar are număr de înmatriculare din Roma şi statut diplomatic în Franţa - asta e tot ce ştim.**

Simon clocotea din cauza frustrării. Căută prin hârtiile de pe biroul lui Lucy examinând fotografiile pe care le făcuse după

imaginile luate de camera digitală a lui Will, pe care le trânti apoi alături, ca să le studieze şi ea.

- **Şi răpirea mea nu contează?**
- **N-ai depus nici o plângere şi, pe moment, înregistrările existente nici măcar nu pot fi localizate. Foarte convenabil.**
- **Cred că ne-am supus ordinelor de a ține poliția la distanță. Alex era gata să depăşească limitele prudenței. Deci sunt cu adevărat intangibili?**
- **Prostii! Nimeni nu e inaccesibil. Va trebui să încerc pe o altă cale, asta-i tot.**

Lucy dăduse uitării redactarea pe care încerca s-o ducă la bun sfârşit. Screensaver-ul acoperise de mult scenariul aflat în mare întârziere. Era inutil să lupte cu tot ceea ce îi distrăgea atenția. Era pierdută printre frunzele de dafin ale lui Alex, printre trandafirii Dianei şi în vecinătatea îndoielnică a bărbatului mirosind a lămâie. Venise la lucru cu trupul, dar nu şi cu sufletul, îşi informă ea oaspetele neaşteptat când, la vederea ei, acesta sări de pe canapeaua din sala de aşteptare a studioului de producție cinematografică. Fusese prea nerăbdător la telefon, trebuia să discute cu ea fără întârziere; şi, sincer vorbind, ea considera întreruperea bine-venită.

- **Cine crezi că îi finanțează într-adevăr, Simon?**

Ea îşi coborâse vocea.

- **Colegiul? Aş spune că bănuiala ta o reflectă pe a mea. Absolvenții lor au avut o mulțime de ciocniri cu actuala ordine politică. încă studiez povestea asta. Şi unde naiba e locul lui Calvin în toate astea? Pune la cale mai multe evadări decât Houdini.**

Mobilul lui Lucy sună pe neaşteptate şi ea tresări. II luă aruncându-i lui Simon o privire jenată, dar un „Bună dimineața" venit din partea interlocutorului o făcu fericită.

- **Da, e bună. Toată lumea e înfloritoare astăzi?**
- **Max e într-o formă excelentă, dar Siân cedează sub presiune. Va trebui s-o supraveghez. Aseară a mai apelat şi la altceva în afară de vin, dar n-am avut inima s-o dojenesc azi-dimineață. Se simte răspunzătoare pentru o parte din necazurile astea, şi n-ar trebui. Ceva noutăți dinspre partea ta?**
- **Biata Siân. Nu, Alex, deocamdată e o linişte monahală - cu excepția lui Simon! Mi-a invadat biroul, făcând tot ce i stă în puteri ca să-mi dea peste cap dieta sănătoasă şi etica protestantă a muncii.**
- **Oh, capitulează şi ia o prăjiturică, zbieră Simon în beneficiul lui Alex, dar acesta râse în loc să protesteze, cum ar fi fost de aşteptat.**
- **Cred că pot avea încredere în tine. Am sunat pentru că atenția tocmai mi-a fost atrasă de ceva evident. Careurile acelea cu numere... amândouă. E unul în primul set de documente, îți aduci aminte, şi încă unul, sub dală. Sunt sigur că ți-ai dat seama că ambele sunt careuri magice „34". Cel vechi e cunoscut sub numele de Tabla lui Jupiter. Cred că era folosit în cadrul comunicării magice a lui Dee cu îngerii - mai ales cuvintele din jurul lui, toate numele lui Dumnezeu şi ale îngerilor, care ar fi putut fi relevante pentru un cerc magic. Mi-am petrecut noaptea căutând prin cărțile ezoterice ale lui Will, în timp ce am stat de veghe lângă Max. Se pare că influențele planetare ale lui Jupiter şi Venus erau considerate un antidot al excesivei melancolii saturniene, iar Saturn guverna inteligența cărturarilor, pusă în**

slujba studiului şi a practicării magiei. Tabla lui Jupiter invocă prezența lui Dumnezeu, se pare. Specialista în istorie renascentistă Frances Yates are sentimentul că acesta ar putea fi motivul pentru care Diirer a inclus-o în gravura sa numită *Melancolia*, care, în viziunea ei, înfățişează un discipol ce se ocupă, în noapte, de alchimie şi angelologie, neglijând toate plăcerile materiale. Tabla lui Jupiter îl împiedică pe mag să se-mpotmolească şi îi echilibrează mintea - Jupiter îi oferă protecție. Ei, şi acum, suma care se obține din steaua de pe dală este tot 34. Se pare că, în viziunea anticilor, acesta era numărul puterii, având legătură cu Dumnezeu şi fiind inclus în Proporția de Aur. E un număr Fibonacci[36]. Mă întreb câte referiri la acest număr ar putea exista în textele cifrate.

O Lucy înmărmurită îi făcu lui Simon semn cu degetul, cerându-i să tacă.

- Crezi că numărul ar putea fi cheia?

---

[36] Şirul lui Fibonacci - o secvență de numere în cadrul căreia fiecare se obține din suma celor două care îl preced (n. tr.).

- **Da. Dante l-a ales ca număr al cărților din care e alcătuit *Infernul* său; de fapt, cuvintele scrise sub stea sunt ultimele cuvinte din *Infernul*. Mă urmăreşti, Lucy? Sunt ultimele cuvinte din Cântul 34. Se spune că acest număr simbolizează axa lumii şi puterea Conştientizării Omului, făcând din om un zeu, dacă preferi. Aşa că, da, cred că e posibil să reprezinte o cheie. Uită-te la ghicitoarea despre e-mailuri şi picturile miniaturale. Aici există o legătură. Şi la cea despre „fetița din mijlocul ciclonului" şi despre veşmântul Fecioarei. Există o punte între ea şi număr. Şi dacă n-o poți găsi, râse Alex tachinând-o, poți să-mi faci diseară cinste cu cina, în schimbul răspunsului - acum, când eşti din nou o fată care munceşte. Şi, apropo, ultima a fost dactilografiată la vechea şi inconfundabilă maşină de scris Olivetti a bunicii. Am recunoscut-o imediat.**
- **Ciudat, zise Alice, replică Lucy, apoi hotărî să sondeze puțin terenul. Se pare că te-ai uitat cu atenție la fotografii. Asta înseamnă că nu ai renunțat pe deplin la căutări?**
- **Ciudat, zise *Dorothy*, de fapt, cu această ocazie. Sunt sigur că ai observat ce multe „fiice ale regelui" sunt menționate. Da, asta mi-a trezit interesul. Trebuie să fug. Sună-mă când ai veşti. Emma a promis că-mi dă un bip.**

Lucy răsfoi pachetul de fotografii şi le scoase pe cele două despre care vorbise Alex. Le aşează în fața lui Simon.

- **Concentrează-te asupra lor. Alex spune că numărul 34 există undeva, acolo, şi că bunica lui a scris-o - sau a copiat-o - personal pe asta. Se pare că la maşina ei de scris. Mândria mea o să fie rănită dacă nu reuşim să găsim legătura.**

Simon sorbi ultima înghițitură de cafea şi îşi aplecă fruntea, privind hârtia împreună cu ea.

- **E vorba, în special, despre acest fragment, despre tornadă, despre fetiță şi despre veşmântul Fecioarei. O fi ceva legat de viața unuia dintre sfinți?**

Lucy îşi trecu în revistă cunoştinţele dobândite în urma educaţiei ei catolice, încercând să-şi aducă aminte de viaţile primilor martiri.

- **Poate că există un eveniment relevant pentru înălţarea la Ceruri, care s-a petrecut în anul 34 după Hristos?**

Simon citi cu voce tare:

- **Istoria statului e scrisă pe steag - şi totul începe pe mătasea de aceeaşi nuanţă cu veşmântul Fecioarei.**
- **Păi, cuvântul „stat" are o rezonanţă mult prea modernă pentru mine. Există o sumedenie de posibilităţi, dar Statele Unite o reprezintă, cu siguranţă, pe cea mai evidentă. Ce culoare are veşmântul Fecioarei?**

Lucy era însufleţită.

- **Ciudat, la Chartres au veşmântul pe care se spune că l-ar fi purtat Fecioara când i-a dat naştere lui Hristos. L-am văzut - o comoară deosebită. E alb, dar în istoria artei, Maria e prezentată de obicei în veşmânt albastru, pentru a reprezenta cerul, a căruia împărăteasă e. Dar culoarea propriu-zisă ar trebui să fie roşul; aşa că, alege.**
- **Clar ca noaptea, Lucy. Tocmai mi-ai oferit roşul, albul şi albastrul. Steaguri suficiente pentru un summit. Dar ce e cu „ciclonul" din fragmentul următor? E o tornadă, nu?**

Citiră la unison:

- **„Fetiţa din calea ciclonului priveşte în sus, către furtuna care se aduna - adevărata suflare a unui uragan. Fără vremea aceea cumplită, povestea n-ar fi început niciodată. Mireasma florii de portocal e aidoma unei poteci prin mijlocul unui câmp de floarea-soarelui - din care una a fost culeasă şi aşezată în centrul scenei. Cărămizile se potrivesc, dar nu şi pantofii."**

- **Atunci, să punem o floare a soarelui în centrul scenei.**

Lucy introduse cuvântul în motorul de căutare, la computer, iar Simon examină cu atenție datele accesate.

- **începe să înflorească în iulie... Unsprezece specii descoperite în... Kansas. Asta e interesant. E floarea statului Kansas, aşa scrie aici. Atribuită în 1903.**
- **Floarea-soarelui e de culoare galbenă, ceea ce înseamnă că zidăria e tot galbenă.**

Lucy se mută în alt colț, înhățându-şi în acelaşi timp şi mobilul, iar Simon îi luă locul şi începu o nouă căutare.

- **Dar pantofii sunt de o altă culoare...**

Gândurile ei alunecară în altă parte, în vreme ce se stabilea legătura telefonică.

- **Uimitor! Răspunzi la propriul telefon! încă n-a sunat nimeni. Ascultă, în ce an s-a născut bunica ta?**
- **Lucy! Pot să-ți spun data naşterii fiului meu, pe a ta şi pe a mamei. Totuşi nu sunt sigur că iepurele o poate scoate din pălărie pe a bunicii.**
- **Fă o încercare.**

Era într-o dispoziție efervescentă şi nu se dădea bătută. Alex calculă cu glas tare.

- **Mama s-a născut în 1942. Prima fată... băieți înaintea ei... război între timp... cred că bunica avea atunci treizeci şi opt sau treizeci şi nouă de ani. Nu sunt sigur, dar aş zice că a fost în jurul anului...**
- **1903?**
- **Cred că da. De ce întrebi?**
- **Aşteaptă până la cina pe care mi-ai promis-o. închise. Ai auzit, Simon. E o cărare de cărămizi galbene, nu-i aşa? Iar pantofii**

sunt rubinii. Dorothy şi *Vrăjitorul din Oz*. Dar nu ştiu nimic despre veşmântul Fecioarei, sau despre numărul 34. Bunica lui Alex era mai bătrână când a născut-o pe mama lui.

- **Aha. Simon modifică poziția monitorului ca să-i arate ce găsise. Pe steagul statului Kansas era o floare a soarelui, pe fundal de mătase albastră - culoarea straielor Fecioarei. Câte stele are, Lucy?**
- **Te aştepți să le număr? Râse, apoi urmări alunecarea degetului lui pe text şi citi cu voce tare: Treizeci şi patru de stele în constelație.**

Simon preluă ideea.

- **Se pare că e al treizeci şi patrulea stat primit în Uniune. Şi, aşa cum ți-ai dat seama imediat, e şi căminul *Vrăjitorului din Oz*. Ii aruncă privirea unei pisici îngâmfate, care a gonit câinele din scaunul lui favorit. Se pare, drăguțo, că Alex va fi cel care o să plătească diseară. Convinge-l să te ducă la Gordon Ramsay's.**

Se concentrară asupra textului rămas.

- **„Femeia care a dat explicații despre ei şi-a înfrânt sora într-un final tumultuos, dar totul a fost scris de un bărbat şi e greu de ştiut cât a înțeles el. Chiar a simțit el că nicăieri nu e ca acasă, sau asta era doar ce ar fi fost de aşteptat să cânte fetița, împodobită cu flori?"**
- **Filmul şi cartea. Glinda era vrăjitoarea cea bună, cred că vrăjitoarea cea rea îi era soră; şi Dorothy s-a întors la mătuşa Em spunând că „nicăieri nu e ca acasă". Dar restul e un mic mister, Simon.**

- Ciudat. Mă gândeam că fragmentul ăsta îmi aduce aminte de surorile Williams, în finale efervescente... iar destinul de care au avut parte a fost scris de tatăl lor. Dar varianta ta e mai plauzibilă, mai ales în lumina celorlalte detalii, despre Kansas.

Refuză să renunțe, studiind textul în timp ce gândurile lui Lucy hoinăreau dincolo de fereastră.

i

Glenda a dat un sfat bun, cu siguranță, dar firește că era domeniul vrăjitorului. Există o paralelă...

Marinarul îi povestește cum corabia a navigat spre sud, cu vânt prielnic în pânze, pe vreme frumoasă, până când a atins ecuatorul.

- E un fragment din Coleridge, Lucy. Din *Balada bătrânului marinar*[37]. Simon căuta o legătură, când expresia ei încordată îl făcu să lase brusc foaia jos.

- Ai văzut o stafie?

- Simon, de unde puteau să ştie? Textul ăsta trebuie să fi fost scris cu ani în urmă. E Calvin; îți aduci aminte unde îşi face studiile?

Fața ei era cadaverică şi rostiră amândoi, la unison:

A

- In Kansas!

Dar cuvântul fu acoperit de un alt sunet: al mobilului lui Alex. Lucy respiră adânc, apoi îl luă cu un aer calm.

- Aici Lucy King.

Avea vocea fermă.

---

[37] **Samuel Taylor Coleridge (1772-1834), traducere de Clonțea Procopie P., Institutul European Iaşi (n. tr.).**

- **Ah, o surpriză plăcută. Ai dispărut de pe radarul nostru vreme de o zi sau două.**

Era glasul bărbatului căruia îi ținuse companie, fără voia ei, vineri seară, şi Lucy notă informația pe care o lăsase să-i scape, probabil cu imprudență.

- **Ți-ai asumat cu nechibzuință riscul de a-ți face un duşman din doctorul Stafford. Gestul de ieri a fost nebunesc. Te consideram o persoană mai subtilă.**

Lucy îl evaluase pe americanul din Franța drept un tip orgolios, iar acum sonda terenul.

- **Ajutorul meu, pe care ai avut plăcerea să-l întâlneşti, execută uneori ordinele cu grosolănie. Un fapt pe care ar fi bine să-l rețineți.**
- **Iar eu te credeam un om care îşi poate ține mai bine echipa sub control. Aruncă o privire spre Simon, văzu că era impresionat şi asta o încurajă. Acum, să facem aranjamentele. Nu-ți imagina c-o să puteți rezolva ceva fără doctorul Stafford. E inclus, în mod implicit, în întregul plan al căutării. E întrețesut în această saga şi nu-l puteți îndepărta printr-o operație chirurgicală. Dacă ați fost destul de abili ca să rezolvați vreuna dintre ghicitori, ştiți că e de preferat să colaborați cu el, nu să-l eliminați.**
- **E un punct de vedere valid, domnişoară King. Dar nu ne subestimați. Avem brațe lungi.**
- **Ei, bine, o să vedem dacă sunt destul de lungi ca să vă scărpinați propriul spate. Luăm o hotărâre asupra modului în care vom proceda?**

Simon rânji. Adversarul ei îşi găsise naşul.

Simțea gustul sării din aerul tăios şi rece. La baza priveliştii din fața ochilor săi se întindea o fâşie compactă de narcise gal-

bene, dând în floare, deasupra căreia se desfăşurau o panglică subțire de nisip şi un cordon mai lat, în diverse nuanțe de albastru, a cărui continuitate era întreruptă, în partea de sus, de minuscule puncte albe. De pe veranda care domina grădina vedeai până departe, în largul mării, şi Faith Petersen puse cafetiera jos, protejând-o cu un capac izolator. Nu putea rata ocazia de a lua prânzul afară, împreună cu fiul ei, într-o zi atât de frumoasă. Se instală în scaunul de bambus şi îşi acoperi picioarele cu o cuvertură.

- **Asta înseamnă că nu poți ajunge acasă peste două săptămâni, de Paşti?**

El se concentră o clipă asupra exploziei de culori, în timp ce vântul umfla pânza unui iaht, în depărtare.

- **Promit c-o să încerc; dar am obligații la Londra şi nu ştiu sigur dacă totul o să meargă strună. încă n-am încheiat activitatea de cercetare.**
- **Speram c-o s-o aduci acasă pe fata asta, Siân, ca s-o cunoaştem. Pare foarte dulce. Sunteți deja împreună de ceva timp. E o relație serioasă?**

îşi îmboldea fiul să i se destăinuie, ştiind că era mai bine aşa decât să aştepte să aibă el inițiativa. Abia trecuse de treizeci de ani, era arătos, reprezenta o partidă bună; dar nu manifesta încă nici cea mai vagă înclinație de a se stabili la casa lui şi îi plăcea să trăiască singur. Una dintre prietenele ei mai apropiate mersese chiar până la a-i pune sub semnul întrebării masculinitatea, ceea ce trezise propriile ei suspiciuni. El nu făcuse

niciodată ceva care să limpezească lucrurile, dar era de felul lui un tip secretos.

- **O să vedem, spuse, apoi schimbă vorba. Mamă, te-ai gândit vreodată că tu ar fi trebuit să fii următoarea păstrătoare a cheii, după ce Diana Stafford a murit fără să aibă o fiică? Ai discutat cu ea despre asta?**

Faith ştiuse că avea ceva în minte şi aşteptase cu răbdare până după prânz, pentru ca el să deschidă subiectul. Nu stătea în firea lui să dea cărțile pe față într-un mod atât de neaşteptat şi ea simțise că urmărea ceva.

- **E ciudat, nu-i aşa? E un mister, şi asta ne trezeşte tuturor dorința de a afla mai multe. Dar, Calvin, adevărul este că nu a existat niciodată şansa ca această cheie să ajungă la noi. II privi curioasă. De fapt, ai văzut acest mic obiect legendar? M-am întrebat întotdeauna dacă e frumoasă, sau valoroasă.**
- **N-are nimic deosebit, fără nici o îndoială, din câte pot spune eu. Cu toate că n-am ținut-o niciodată în mână. Dar e sigur, reveni el la tema inițială, că tu eşti cea mai apropiată rudă de sex feminin - sau bunica; şi atunci, n-ar fi fost just să ajungă la una dintre voi?**
- **Nu, nu! Diana a avut frați şi unul dintre ei are o fată. Ea ar fi trebuit să fie păstrătoarea. Dar ştii că există şi alte considerente.**
- **Da, dar dacă această cheie trebuie transmisă prin intermediul descendenței feminine, atunci următoarea fată ar fi trebuit să fie a Dianei sau o nepoată a ei - altminteri ar fi trebuit să treacă pe la unul dintre băieți. Şi un alt lucru pe care nu-l înțeleg se**

referă la casa de la țară, din Anglia, unde a copilărit bunica. De ce n-a fost niciodată împărțită între copii?

- **Te simți nedreptățit? Nu se poate spune că o duci greu. Bunicul tău ne-a lăsat moştenire un venit confortabil de pe urma vilelor de aici, din insula Nantucket.**
- **Să spunem că sunt intrigat. Ți-am povestit că au găsit colecția de documente ale lui Dee îngropate sub un copac din curtea casei. Aş vrea să înțeleg mai bine condițiile moştenirii. Şi acest concept al unui blestem. Poți să-mi explici?**
- **Discuția despre cheie şi despre legatară este, prin tradiție, un subiect închis pentru toată lumea, cu excepția celor direct implicați. Presupun că Diana nu le-a povestit prea multe nici măcar fiilor ei - nesiguranța în privința moştenitorului trebuie s-o fi tulburat. Asta e tot ce ştiu. Legenda familiei spune că acea cheie, un document scris şi vila - împreună cu alte două lucruri pe care nu reuşesc să mi le aduc aminte - trebuie moştenite, ca un întreg, de cea mai mare dintre fete. E exact opusul „pasiunii" englezeşti pentru primul născut de sex masculin. Cred că o dată sau de două ori au ajuns la câte o nepoată, în cazul când mama acesteia a murit înaintea bunicii ei. Dar moştenirea odată încredințată nu poate fi dată înapoi - aşa că se obişnuieşte să i te devotezi, mai mult sau mai puțin. Ceilalți frați şi surori primesc mici sume de bani, sau şansa de a încasa o răscumpărare pentru partea care li s-ar fi cuvenit. Dar cred că, până de curând, casa din Hampshire n-a fost chiar atât de valoroasă. Prețurile proprietăților au crescut abia în timpurile moderne. Mă întreb cum intenționa ea s-o împartă între băieți. Dar presupun că ştia că se afla la capătul liniei şi că avea să se-ntâmple ceva.**
- **Cum adică „la capătul liniei", şi cum nu poate fi dată înapoi?**

Calvin îi turnă mamei sale mai multă cafea, fără să o scape din ochi.

- **Mama spunea întotdeauna că această cheie ce duce la comoară a fost dată în gaj, chiar de la început. E însoțită de o poveste transmisă din gură în gură: trebuie să-şi găsească singură calea către mâinile potrivite. Dacă o persoană căreia nu-i e destinată încearcă să o ia, va avea parte de suferințe. E dedicată cuiva anume - ceva ca un blestem, bănuiesc. Şi odată ce a fost dăruită, nu trebuie luată înapoi. Trebuie păstrată cu grijă şi considerație.**
- **Ca în cazul Chivotului Legământului? Se spune că acesta îl poate îmbolnăvi pe cel care îl fură.**

Faith râse sincer.

- **Ceva în genul ăsta - dacă poți să crezi. Şi ştiu că datează de multă vreme. Multe generații - nu ştiu sigur câte. Dar nu trebuie să te simți defavorizat, Calvin. Cheia e o binecuvântare doar pentru persoana căreia îi e destinată: pentru oricine altcineva e o povară.**

Se întrerupse şi, de data asta, ea schimbă subiectul.

- **Dar spune-mi ceva mai important, cât te am lângă mine? Nici măcar nu mi-ai povestit de ce ai venit. Avem timp să facem o plimbare pe plajă?**
- **Cu siguranță. Aş vrea să rămân peste noapte; dar mâine am o întâlnire importantă la Boston şi mi-am rezervat un bilet la avionul de după miezul nopții. Chiar voiam să mă întorc miercuri, dar va fi bine şi joi.**

Faith se gândi că părea încordat, dar ca de obicei, nu avea idee ce se petrecea cu adevărat în mintea lui. Dar i se adresă cu voioşie:

- Păcat. Abia dacă ai timp să prinzi vaporul. Trebuie să te-ntorci de Paşti, împreună cu prietena ta.

Lucy era fascinată de florile-soarelui de pe birou. Avea la ce să se uite în timp ce aştepta, agitată; se întreba dacă erau un fel de glumă personală, dacă Alex le adusese pentru Emma. Când el apăru de după colț, ca răspuns la semnalul primit pe pager, îşi înăbuşi râsul stârnit de faptul că părea imaginea ei în oglindă. Costumul cenuşiu, de in, era scos în evidență de cămaşa gri şi de cravata din mătase de aceeaşi culoare. Alex se opri brusc, remarcând acelaşi lucru: erau un tablou de Whistler, *Simfonia în gri*.

- Bună! Ți-ai pus un costum! Nu te-am mai văzut niciodată aşa.

El azvârli câteva dosare alături de flori, apreciindu-şi cu ochi însufleți vizitatoarea neaşteptată. Ea radia calm şi stăpânire de sine în jacheta şi pantalonii din satin, de un gri-metalic, şi în pantofii cu tocuri joase. Garderoba ei pentru timpul liber etala o paletă de culori pastelate, feminine, vagi. Dar această Lucy cu aer rece, profesionist, i se părea nouă şi misterioasă.

- Există vreun loc unde am putea sta de vorbă?

Ea acceptă complimentul pe care i-l făceau ochii lui Alex, dar se simți stânjenită în fața secretarei. El o invită, cu o fluturare nefamiliară şi tinerească a mâinii, să intre în biroul lui, apoi se aşeză într-o poziție cuviincioasă la masa de lucru, spațiul cu pereți de sticlă nepermițându-le o adevărată intimitate.

- Ai primit un semn de la ei.

- Totul e stabilit. Poți să-i dai lui Calvin pachetul ăsta de fotografii? îi întinse un plic. El trebuie să joace rolul curierului şi mi-au dat un răgaz de o săptămână ca să găsesc originalele. Am cerut mai mult, dar pentru ei, asta este limita. Cu puțin

noroc, Roland ar trebui să aibă documentele şi orice altceva i-ar mai fi trimis Will - cealaltă cheie, sper. Pot face copii după ele.

Faptul că Lucy părea să fi luat totul asupra ei nu-i scăpă lui Alex, care oftă cu greutate.

- **Calvin n-a apărut încă. Intr-un fel, nu-mi face nici o plăcere să depind de el ca legătură. Le-ai spus când anume o să le predea?**
- **N-am făcut nici o precizare, dar cred c-am lăsat impresia că n-o să se rezolve foarte curând. Alex, cu siguranță că ei ar trebui să-i ştie toate mişcările, nu? A fost propus de ei ca om de contact.**
- **După toate probabilitățile. Soluția nu-l mulțumea pe deplin, dar nu insistă. Atunci, ar trebui să vorbesc cu Roland.**
- **Simon se ocupă de asta. Se pare că s-au întâlnit de câteva ori la New York.**

Lucy luă mâna lui Alex ezitând, ruşinându-se la gândul că ar fi putut fi văzută de cei care treceau prin fața biroului.

Aspectele etice ale relației lor îi erau neclare, cu toate că, practic, încetase să mai fie doctorul ei.

- **Nu pot ajunge la cină diseară. Peste câteva ore o să fiu într-un avion spre aeroportul JFK, în New York.**
- **Oh, Lucy...**

In ochii lui Alex fulgeră pe neaşteptate panica. începu să dea glas unui protest coerent.

- **Ştiu că, teoretic vorbind, acum îți este permis să călătoreşti, dar un zbor îndelungat nu e recomandabil, în afara cazului când e vorba de o vacanță. Deplasările stresante trebuie evitate. Mă duc eu.**

Ea îi ceru să tacă punându-i cu delicatețe degetele pe buze.

- **Pentru mine e mult mai stresant să stau aici, inactivă. Şi cu programul tău, n-are rost să mă-nsoţeşti, ceea ce ar fi plăcut. Doar ştii, Courtney mi-a permis deja să călătoresc până în Franța... chiar şi până acasă, să-l văd pe tata, dacă doresc. Au trecut şase luni de la operație, iar ecocardiogramele şi tensiunea mea arterială sunt excelente.**
- **Pe moment, la uşa noastră bate o adevărată nebunie. Aş prefera să nu fii prea departe de mine atâta vreme cât încă nu s-a rezolvat totul. O să-mi ies din minți la gândul că vei călători singură. Eşti încă în convalescență după o operație majoră.**

Ea clătină uşor din cap.

- **îmi pare rău, nu ține. O să-ți citez propriile cuvinte, dinainte de Crăciun. „Nu-ți recomandăm să pleci în străinătate în primele câteva luni după transplant" - nu crezi că aceste câteva luni au trecut deja? „Şi, când vei fi pregătită să pleci, e important să alegi o țară cu standarde înalte în privința igienei şi a alimentației." Ei, Alex, cred că Statele Unite îndeplinesc condițiile, nu-i aşa?**

El părea obosit, frustrat şi oarecum speriat şi uimit.

- **Trebuie să mă duc, Alex. E un lucru pe care trebuie să-l fac. Pentru Will. Şi pentru mine. Acordă-mi încredere. O să mă mişc repede şi eficient şi o să fiu înapoi cel mai târziu vineri. Sunt fetiță mare.**

El îi sărută degetele, apoi îi strânse mâna la pieptul lui.

- **O să-ți duc grija. Săptămâna viitoare trebuie să faci un examen medical major şi, aşa cum stau lucrurile acum, nu-mi place să te scap din vedere.**

- Atunci păstrează-mă aici, înăuntru. Strânse cu aceeaşi tărie mâna care o sechestrase pe a ei. încearcă să nu-ți faci griji. Simon mă însoțeşte şi mă protejează ca un frate. Cred că acum e implicat în desfăşurarea dramei. Am rezolvat împreună enigma ta cu floarea-soarelui - al treizeci şi patrulea stat.
- Iar floarea-soarelui are, de obicei, treizeci şi patru de petale, ca margaretele, ba chiar şi treizeci şi patru de spirale cu semințe. Şi urmăreşte soarele. O sărută, fără să se'gândească la comentariile celor din jur. Nu sunt fericit.

A

încercă să adopte un aer sever, dar o parte din farmecul ei consta în faptul că nu se subordona niciodată voinței altcuiva. Ar fi plecat, fără îndoială, chiar şi fără permisiunea lui Courtney. Lucy îi zâmbi, de parcă i-ar fi citit gândurile şi ar fi fost mulțumită de puterea ei.

- O să te obişnuieşti cu mine.
- Cu voința ta inacceptabil de puternică, asta vrei să spui. Râseră amândoi. O să-l ții pe Simon mereu în apropierea ta? Ea dădu din cap, cu o supuşenie prefăcută. La ce oră pleacă avionul?
- Zece şi jumătate. Trebuie să ajungem acolo cu două ore înainte. Simon aşteaptă în maşină ca să mă ducă acasă, aşa că am timp să împachetez. Se retrase cu un pas, neştiind cum să-şi ia rămas-bun, apoi scoase mobilul lui din buzunar. Oh, aproape era să uit. Ați putea, tu sau Henry, să-i transmiteți lui Roland, prin fax, permisiunea de a ne da nouă pachetul lui Will?

Alex dădu din cap, dar nu-i eliberă mâna. Ii cuprinse talia cu brațul şi preluă controlul.

- Spune-i lui Simon să vină la tine la şapte şi jumătate, apoi o să vă iau eu pe amândoi în Battersea. O să vin direct de la conferință, fără băutura obligatorie. O să ajungem la timp.

Se lăsă să cadă în scaunul confortabil cu răsuflarea tăiată, dar însoțitorul ei nu părea dornic să se aşeze.

- Haide, Simon. Aproape că am ținut în loc avionul.

Lucy detesta să despice firul în patru. Cu toate că sosiseră la aeroport din vreme, Simon se oprise să cumpere ziare şi se prefăcuse interesat de magazinele Duty Free. Ea ghici ce făcea şi se nelinişti încă o dată.

- Dacă nu renunți la comportamentul ăsta secretos, o să am nevoie de încă o inimă nouă.

- îmi cer scuze.

El îşi împături haina şi o aruncă în suportul de deasupra capului, apoi se aşeză în sfârşit, punând fotografiile documentelor în buzunarul scaunului din față.

- Pare perfect. încep să nu mai am încredere nici în umbra mea. Dar nu te deranjează mutarea la clasa întâi?

Plecase de la coada pentru verificarea biletelor fără nici o avertizare şi se folosise cu succes de numeroasele sale puncte de fidelitate Air Miles ca să obțină mutarea amândurora în partea din față a avionului.

- Atât timp cât asta n-a costat-o pe Grace o săptămână petrecută cu tine în insulele greceşti...

îl privi cerându-i o explicație; dar înțelesese că fusese un truc care să le permită mutarea dintr-un loc în altul în ultima clipă, pentru cazul în care ar fi fost urmăriți, iar Simon ştia că . . . . . ea ştie. Ii răspunse cu o privire ironică.

El ținea pe genunchi, deocamdată închis, laptopul lui Will - un dar primit înainte de plecare de la Alex -, alături de o listă cu instrucțiuni despre tratamentul medicamentos al lui Lucy, scrisă mărunt, şi de numărul de telefon al unui coleg din New York,

care trebuia sunat chiar şi dacă s-ar fi întâmplat ca Lucy să strănute.

- **Mă gândeam că am putea folosi timpul ca să trecem în revistă indiciile din noua perspectivă a lui Alex, ce zici? Am chef de asta acum - mai ales după partida ta verbală de şah cu**

adeptul înălțării la Ceruri. Simon acceptă paharul de şampanie care îi fusese oferit. Aici nu putem accesa cărțile de referință sau Net-ul, dar n-ar putea exista nişte indicii pe care nu le-am descifrat încă?

- **Mă întrebam dacă ştii ce nume de alint îi dădea Will lui Siân. Sau cum îl numea ea pe el.**
- **Asta-i în afara spațiului nostru de lucru, nu-i aşa? Simon îi aruncă o privire ciudată. Nu-l ştiu pe nici unul. Are vreo legătură cu ghicitorile?**
- **S-ar putea. Nici Alex nu le ştie, cu excepția unui „Willie" scăpat de ea la un prânz de duminică. Mi-a spus că Will nu se dădea în vânt după aşa ceva - poate că erau bine-venite între patru ochi, dar nu în fața părinților. însă sunt sigură că aveau câte un nume de alint unul pentru altul.**
- **In caz că ai dreptate - şi îmi amintesc de „Willie" acum, după ce l-ai pomenit tu, şi de privirea languroasă care i-a urmat - trebuie să fie ceva sugestiv, cu tâlc, din câte îl ştiu eu pe Will. Dar, când te simți dispusă să faci confidențe, spune-mi unde vrei să ajungi cu asta!**

Lucy surâse cu un aer misterios.

- **între timp, ai putea să-mi spui ce importanță are faptul că floarea-soarelui se roteşte urmărind soarele. Există ceva care urmăreşte luna? Şi ce au vrut să spună, la telefon, prin acel „paie țesute cu aur"?**

Se gândise la asta toată după-amiaza.

- Hm. Uite care e ghicitoarea ta. Simon deschise laptopul. Vreau să te uiți la aceste notițe ale lui Will - sunt chiar din ultima lui zi în Franța, le-a trimis prin e-mail din vreun internet cafe din Chartres. Poate nu sunt decât nişte idei întâmplătoare.

Incărcă pagina, un singur paragraf scurt din corpul unui e-mail. Data şi ora la care fusese transmis erau vizibile - vineri, 19 septembrie, la începutul după-amiezii.

Lucy citi cu voce scăzută: „Fiți deschişi în prezența rozei. E o floare complexă, plină de simboluri şi de înțelesuri paradoxale. Indică tot ce este tainic şi tăcut, dar cunoaşte, totodată, subconştientul uman. Roza călăuzeşte discipolii, alchimiştii şi membrii societății, inimă lângă inimă."

Se simți profund afectată de acele cuvinte, mai ales că înțelese o parte dintre ele prin prisma experienței sale din labirint. Nu putea exprima asta prin vorbe pentru Simon, aşa că se relaxă, aşteptând decolarea. Grace promisese că avea să-l pună pe Alex la curent cu istoria catedralei din Chartres. Iar el îşi redusese protestele la tăcere, hotărându-se să nu le îngăduie adversarilor să primească totul după bunul plac. îşi desprăfuia latina şi studia textele dintr-o perspectivă matematică. In plus, Lucy avea un complice inimos şi plăcut alături de ea. Trupele lui Will, îşi spuse ea. In săptămâna acordată, vor rezolva întregul mister.

Privi screensaver-ul de pe laptopul Apple dizolvându-se într-un tablou: o femeie legănând o perlă deasupra unui pocal cu două brațe. Oare cine era?

- Nu fi neliniştit din pricina ei, Alex. N-o să-ți vină să crezi cât de hotărâtă este - o femeie cu o fermitate renăscută.

Grace ieşi din bucătărie cu o sticlă de vin pe care el trebuia s-o deschidă, apoi puse orezul dintr-o cutie de carton pe două farfurii şi aşeză porțiile de curry pe un platou.

- **Sunt chiar atât de transparent? râse el, stânjenit. Ştiu. A suportat tot ce am cerut de la ea. New Yorkul n-o s-o destabilizeze. Dar mai are de dus încă o luptă. Cel mai mărunt lucru o poate scoate din scenă - o febră, un virus nefast, chiar şi o mâncare neigienică. Grace, ea încă nici nu are un sistem imunitar propriu-zis. Medicamentele îl anihilează aproape total. Sperăm să i le reducem, în cele din urmă, la un minim strict necesar, dar până atunci, îi monitorizăm orice variație a temperaturii. Infecție sau respingere. Dă-i medicamentele potrivite şi e perfect sănătoasă, fă o greşeală şi o pierdem.**

Se uită la gazda lui, care părea surprinsă să-l audă gândind cu voce tare.

- **Desigur că toate astea trebuie puse în balanță cu faptul că pare să se simtă aproape supranatural de bine. E ca şi cum rațiunea şi inima mea ar privi din unghiuri total opuse. îi adresă lui Grace un zâmbet enigmatic. Nu las astfel de lucruri să mă afecteze; dar a-mi face griji pentru ea a devenit un obicei. Un obicei bun.**

Grace surâse, încântată de subtext.

- **E liniştitor să aflu că eşti uman. Din felul în care te-a descris Lucy, mi-am format imaginea unui om capabil să rezolve totul fără să clipească - găsind o potecă rece pe care să traverseze valul de lavă.**

Intenționase să-i facă un compliment, dar el o privi neliniştit.

- **Las impresia asta? Ezită o clipă, apoi îi zâmbi. Grace, după ce căsnicia mea a dat greş, am fost catatonic. Biata Anna abia dacă**

mă mai vedea şi, atunci când se întâmpla asta, eram complet secătuit. Ea lucra acasă cu jumătate de normă, ocu- pându-se de editarea cărților, alături de un țânc şi lipsită de compania unui adult, iar eu munceam peste treisprezece ore pe zi. Am ajuns medic specialist chiar înainte de a se naşte Max şi mă ocupam de urgențe. Pe urmă, când am trecut în domeniul imunologiei, am avut alte cursuri de specializare şi teme pentru acasă; asta a durat cinci ani, încheiați cu examene dificile de patologie. Acum ştiu că Anna se simțea abandonată. Programul e şi azi încărcat, dar atunci orele suplimentare nu erau negociabile. Cred că ea mă credea egoist - obsedat de medicină, şi presupun că aşa şi sunt. Când, în cele din urmă, m-a înfruntat, n-am putut s-o învinovățesc. Dar e nevoie de mult timp până să ajungi măcar să te gândeşti la o altă relație apropiată.

Grace îşi rostogoli ochii cu o expresie neîncrezătoare şi el râse.

- **OK, n-am fost sihastru; dar am evitat orice legătură serioasă, am avut grijă să fiu mereu ocupat. întotdeauna era nevoie să fac ceva, întotdeauna exista cineva care să treacă printr-o criză mai cumplită decât a mea. Când nu trebuia să stau cu Max, mă ofeream voluntar să lucrez în weekend. Medicina transplantului e un curs de filozofie pe viu; problemele tale pălesc în fața luptei pacienților pentru încă o zi, pentru încă o săptămână, în speranța materializării unui organ compatibil. A te ocupa de propriile tale crize emoționale, comparativ cu astfel de probleme de viață şi de moarte, pare un gest egoist, aşa că le laşi pe mai târziu. Sau încerci s-o faci. Dar pe Will nu l-am putut păcăli întru totul. Se uită drept la Grace, care îl asculta tăcută, fără să-l forțeze, şi răspunse întrebării ei nerostite. Da, îi simt**

lipsa, cu disperare. Existența lui se întrepătrundea, subtil, cu a mea.

Ea îi puse o mână blândă pe umăr, înțelegând încetineala cu care se înfiripase relația lui cu Lucy. Indiferent ce probleme de etică a muncii or fi existat, şi el suferise - un lucru de care ele nu ținuseră cont aşa cum ar fi trebuit.

- Şi cu Simon se întâmplă acelaşi lucru. Uneori, câteva beri îl fac să explodeze. Se pare că Will avea un efect deosebit asupra oamenilor.

Alex dădu din cap.

- Pune-mi o lingură plină de curry şi povesteşte-mi despre Chartres.

Ea înțelese că nu avea de gând să-şi deschidă sufletul mai mult decât atât şi trecu mai departe fără nici o pauză.

- E vorba de mai mult decât de Chartres, dar să începem de aici. Noaptea petrecută în casa tatălui tău m-a legat de toată povestea asta în aceeaşi măsură ca pe Lucy şi pe Simon. Am petrecut ore întregi studiind istoria catedralei - cea pe care prezentările oficiale abia dacă o ating. Cred că mama ta trebuie să fi avut motivele ei. Aşadar, un bun istoric îşi verifică întotdeauna sursele, iar dovezile solide în privința locuirii timpurii a sitului - înainte de anul 500 după Hristos - sunt sumare, ceea ce înseamnă că nu avem de-a face decât cu presupuneri. Dar surse literare străvechi susțin că era un loc sacru pentru carnuți, un trib galic. O mică peşteră druidică era dedicată unei fecioare despre care credeau că ar fi adus pe lume un fiu, un mit care derivă direct din cultul lui Isis şi al lui Iştar. Probabil sunt aceiaşi druizi despre care a scris Iulius Caesar, făcând celebra sa referire la o Virgini Patriae în acea regiune. Acesta ar putea

fi motivul pentru care galii au adoptat povestea creştină. In grotă există un dolmen dintr-o perioadă chiar mai veche decât cea a druizilor.

- **De când?**
- **Din jurul anului 2000 înainte de Hristos. Grace traversă încăperea ca să ia ghidul adus de Lucy de la Chartres, plin de semne de carte din bucăți de hârtie, şi îl deschise arătându-i lui Alex fotografia unei statui a Madonei cu Pruncul. Această statuie a Măriei cu Iisus, existentă în prezent, o reproduce pe o alta, distrusă în secolul al XVI-lea. Unele reiatări sugerează că ar fi fost din secolul al Xll-lea, iar statuia mai veche ar fi fost cea venerată de druizi, fiind o Madonă neagră - probabil din abanos. In Franța există un cult fervent al acestor Madone.**

Alex privi imaginea cu atenție.

- **Deci catedrala creştină a fost construită deasupra unui sit deja existent, cu o iconografie feminină puternică?**
- **Da. Nu avem informații certe despre trecutul predruidic, dar ştim sigur că orientarea lăcaşului de cult de la Chartres seamănă, în mod ciudat, cu cea a ansamblului de la Stonehenge, respectând aproape în totalitate direcția din care răsare soarele în miezul verii. Aşadar, diferă față de orientarea estică a tuturor bisericilor creştine: e o caracteristică aparent unică a celei de la Chartres. în catedrală există două axe diferite, exact ca la Stonehenge. Stâlpul porții şi locaşurile pentru pilaştri de pe aleea pietruită marchează cea mai lungă zi din calendarul solar, precum şi decalajul dintre acesta şi calendarul lunar. E o ecuație matematică, numită scara lui Pitagora...**

Alex o întrerupse cu însuflețire:

- **Da, decalajul dintre ciclul solar şi cel lunar. Şi, dacă ansamblul arhitectonic conține cele două axe ale cerului, atunci numărul 34 trebuie să fie semnificativ, regăsindu-se într-un loc- cheie al clădirii. Pentru că e considerat axis mundi - axa lumii.**

  Grace îl privi pieziş.

- **Nu ştiu nimic despre asta, Alex, dar la Chartres, „scara" e o construcție evidentă. Clădirea e uşor înclinată - îți poți da seama de asta stând lângă uşa principală din partea de vest, dacă priveşti către est. Deschise ghidul la o reprezentare în secțiune orizontală a clădirii. Aici e greu de observat, dar axa mare şi cea mică au fost răsucite şi există o „înclinare" vizibilă, chiar de-a lungul transeptului. A fost creată în mod intenționat. Toate celelalte dimensiuni sunt de o mare precizie.**
- **O îmbinare a timpului masculin cu cel feminin?**
- **Ingenios, nu-i aşa? Cele două fleşe de deasupra fațadei vestice au stiluri şi înălțimi diferite, ceea ce pare bizar până când îți dai seama că una susține o giruetă a soarelui, iar cealaltă...**
- **...o giruetă a lunii, completă Alex. Lăsă mâncarea deoparte. Asta trebuie s-o fi entuziasmat pe mama. Se gândea la ea însăşi ca la o reprezentare a lunii. Construcția a fost menită să exprime o simbioză a energiilor masculine şi feminine.**
- **E un mod interesant de exprimare. Un mariaj al ritmurilor masculin şi feminin. E descris ca un „efect vibrato". Şi, pentru a sublinia importanța luminii, un orificiu minuscul din inspirat numita fereastră a Sfântului Apollinaire focalizează o rază de soare pe un cui dintr-o lespede de piatră, la amiaza zilei de 21 iunie!**
- **Ca la Stonehenge!**

Ea încuviință, dând din cap cu hotărâre.

- Dar bineînțeles că aici nu există nici o fotografie a fenomenului, care nu e nici măcar menționat în ghidurile oficiale, ca ăsta. Ar scoate în evidență suprapunea altarelor de-a lungul secolelor şi al perindării credințelor - poate ca în cazul labirintului?

Alex rupsese o bucată de pâine indiană, dar era prea absorbit ca s-o mănânce.

- Grace, azi am luat prânzul cu Amel, chirurgul lui Lucy.

Ea dădu din cap, în semn că numele îi era cunoscut.

- Un om de tip renascentist - vorbeşte şapte limbi, iubeşte arta - face cinste profesiei de medic, e un adevărat ambasador al umanității. Am discutat despre Chartres, iar el mi-a povestit despre sufiți. Ai auzit de ei?

- Cred că sunt o sectă musulmană mistică, nu?

Alex încuviință cu un gest al capului, apoi îi spuse ce aflase de la Amel: că o parte a cruciaților rămaşi în Țara Sfântă după prima cruciadă deveniseră fascinați de arhitectura şi de ideile islamului, precum şi de spiritualitatea sufiților. Creştinii fuseseră inițiați în diverse cunoştințe secrete ale populației iudaice şi musulmane din Ierusalim pe care nu o măcelăriseră, dar splendoarea şi ideile care stătuseră la baza moscheii Al-Aksa, din

Haram el-Sharif, le făcuseră, în mod deosebit, o impresie extraordinară. Acesta era Muntele Templului, de unde se spune că s-ar fi înălțat Mahomed în călătoria mistică în paradis. Prin contrast cu biserica masivă a Sfântului Mormânt, ridicată de Constantin, moscheea părea să-şi etaleze, fără nici un efort, splendoarea şi spiritualitatea. Sufiții i-au învățat că bolțile ascuțite înalță

energia şi spiritul către ceruri, iar cele în stil roman redirecționează forțele către pământ.

- **Şi sufiții îl considerau pe Hristos unul dintre cei şapte înțelepți ai islamului?**

Alex umplu din nou paharele.

- **Aşa cum o face orice bun musulman. Dar Amel mi-a explicat că militau cu hotărâre în favoarea pluralismului - ceea ce îi interesa, de asemenea, pe Dee şi pe Bruno. Sufiții recunoşteau că toate religiile provin din adevărul universal şi includ reflecții ale acestuia. Erau toleranți, extrem de cultivați, cunoscând foarte bine atât Tora, cât şi învățăturile creştine. O mare parte a codurilor arhitectonice din marile construcții gotice - cum este Chartres sau St Denis, din Paris - şi-ar putea avea originea în doctrina mistică a sufiților, preluată de templieri. Aceştia considerau că numărul 9 e sacru; şi inițial au fost nouă cavaleri templieri. Vreme de nouă ani, nu li s-a adăugat nici un altul.**
- **Am citit despre bolți. Lasă-mă să-mi consult notițele.**

Grace răsfoi dosarul ei de lucru şi îi arătă lui Alex câteva pagini pe care se aflau propriile ei schițe.

- **Şi pentru druizi şi celți era important numărul 9, Tripla Zeiță. Când a fost reconstruită catedrala, după incendiul de la sfârşitul secolului al XH-lea, i-au fost adăugate noi uşi, pentru a fi în număr de nouă, şi nouă bolți - arcele islamice despre care vorbeai. Greu de crezut că e o coincidență.**

Studiară planul catedralei, copiat de ea, şi degetul lui Alex tresări când ajunse la informația despre lungimea de treizeci şi patru de centimetri a fiecăreia din dalele de piatră care alcătuiau labirintul.

- Un amănunt straniu, pentru că Napoleon a introdus centimetrul ca unitate de măsură. Dar tiparul numeric sugerează pluralismul religios, zise el. E copieşitor, nu crezi?

Concentrarea lui Grace era trădată de expresia feței.

- Nu pentru toată lumea, Alex. Ar putea clătina absolutismul religiei anumitor persoane. Dar unde ne conduce asta, în ceea ce îi priveşte pe doctorul Dee şi pe prietenii săi? Şi ce importanță avea pentru mama ta?

Alex îşi luă portofelul şi despături cu grijă o mică bucățică de hârtie.

- Am copiat asta azi-noapte, dintr-una dintre cărțile de referință ale lui Will. Am recunoscut-o imediat, din vechea noastră Biblie de familie, unde o desenase cineva - şi unde mi-a atras mereu atenția, când eram copil. Acum ştiu că este emblema lui Dee, numită „monada" sau „unu".

Grace privi o vreme hârtia, înainte ca Alex să continue.

- El a conceput-o. Combină simbolurile astrologice - şi semnele prin care desemnăm masculinul şi femininul - pentru a forma o cruce similară cu `ankh`-ul egiptean[38]. S-a gândit că ar fi mers prea departe făcând-o publică - din cauza imensei sale puteri. Intrigă însă faptul că a plasat simbolul lunii în vârf, cu soarele exact sub el.

Auzindu-l, Grace bătu din palme cu un aer ştrengăresc şi râse zgomotos.

- Exact aşa cum trebuia să fie! Şefa lui era o femeie pe cinste, mai presus de orice bărbat!

Alex râse împreună cu ea.

---

[38] O cruce cu braţul superior în formă de buclă, folosită în Egiptul antic ca simbol al vieții (n. tr.).

- **Da, sunt de acord şi cred că asta e important. Dee concepea ceva destinat tuturor credințelor religioase. Iar tema recurentă a rozei ar putea face legătura cu rozasele de la Chartres.**
- **Şi, de vreme ce Giordano Bruno şi-a petrecut mult timp la Paris, în preajma regelui Henric al IV-lea, care era cea mai promițătoare speranță a epocii în privința toleranței religioase, poate că a vizitat catedrala din Chartres şi cunoştea existența acelei raze luminoase pure din ziua solstițiului. S-ar putea să-l fi atras. Totul e un labirint de speculații.**
- **Atunci să vedem ce e cu Bruno, cu soarele şi cu trandafirul înainte ca Ariadna noastră să se întoarcă de la New York. Dar între timp, un indiciu final pentru tine. Am cerut părerea tatei despre literele ebraice care apar pe fiecare dintre paginile documentelor mai vechi.**
- **Le-am observat, Grace, dar m-am dat bătut în fața lor. A recunoscut vreuna dintre ele?**

-l le-am trimis prin fax abia astăzi, deşi Lucy mi le-a copiat cu săptămâni în urmă; dar atunci nu eram în temă. Tata n-a avut prea mult timp la dispoziție, dar crede că fiecare termen are o semnificație cabalistică - ca un cuvânt magic.

- **Ca „abracadabra"?**

Ironia lui Alex nu-i ascundea de deplin interesul sincer. Grace era relaxată, bucurându-se de compania lui şi de vin. Râse zgomotos.

- **Ăsta-i un cuvânt arab, zăpăcitule. Dar o să le traducă şi o să ne spună care e semnificația lor. A zis ceva despre „gematria".**
- **E un procedeu ingenios, Grace. Are dreptate, cu siguranță. Gematria atribuie fiecărei litere un număr: şi îmi imaginez ce**

sume vor forma unele dintre cuvinte. Dar ce înțeles vor avea toate acestea?

Era aproape douăsprezece şi jumătate, ora întâlnirii stabilite pentru masa de prânz, când Simon şi Lucy traversară în fugă 34th Street din centrul Manhattanului, în ciuda şirurilor de taxiuri galbene. îşi găsiră salvarea dincolo de uşa clădirii în care se afla biroul lui Roland Brown, aruncară priviri grăbite pe aviziere ca să descopere etajul la care voiau să ajungă şi se repeziră în liftul ce porni în viteză. începând din seara trecută, când se instalase în camera ei de hotel şi diferența de fus orar o convinsese să nu-l sune pe Alex, Lucy se simțise încordată şi neobişnuit de emotivă; dar acum îi adresă lui Simon un zâmbet cald. Totul avea să se termine în aproximativ o oră, misiunea lor promitea să se încheie cu bine şi, în ciuda privirilor pe care le furişaseră în lungul coridoarelor hotelului şi al străzilor, nu descoperiseră nici o urmă a ceva sau a cuiva care le-ar fi putut face necazuri.

Liftul ajunse sus şi uşile se deschiseră lin, iar ei rămaseră cu gurile căscate. în fața lor se afla un om de pază, iar dincolo de el văzură benzile negre cu galben care anunțau existența unui „loc al crimei", ascuns de uşile grele de sticlă ale biroului lui Roland, de la etajul şaptesprezece. Arăta de parcă nişte hamali s-ar fi făcut nevăzuți, lăsând în urmă haosul unei mutări neduse la bun sfârşit. Dosare, cărți şi diverse echipamente erau împrăştiate peste tot, în grămezi dezordonate.

- femeie de vreo patruzeci de ani, cu un aspect plăcut, îngrijit, stătea de vorbă cu un polițist în uniformă şi cu un bărbat în civil, nu departe de uşa liftului, iar în fundal funcționarii în salopete albe se agitau ca nişte stafii.

Când se deschiseră uşile liftului, trioul cel mai apropiat de Lucy şi Simon se întoarse către ei.

- **Vă pot fi de folos? întrebă femeia cu o voce puțin cam tăioasă, făcând un pas înainte.**
- **se adresase lui Lucy.**
- **Bună dimineața. Sunt Lucy King, iar acesta este Simon Whelan. Am venit special de la Londra pentru o întâlnire cu domnul Brown.**

Cuvintele i se grupau în fraze scurte. Era evident că domnul Brown nu era „acasă".

- **Oh! Da, a menționat asta. îmi cer scuze, sunt Pearl Garrett şi mă număr printre asociații lui Roland. Abia dacă făcu o pauză ca să le strângă mâinile, după care reluă imediat: A fost chemat urgent la Boston, iar eu trebuia să vă las un mesaj la hotel, dar după cum vedeți - se întrerupse ca să-i invite să arunce o privire asupra harababurii din fața lor - am fost ocupată până peste cap de când m-a sunat poliția, la ora şapte dimineața. O să-ți telefonez, Lucy, asta voia să-ți spun. Diseară, în jur de şase. Are numărul şi sugerează să vă-ntâlniți în apartamentul lui, la prima oră a dimineții. Va fi mai plăcut decât aici.**

Avea vocea distorsionată din pricina exasperării.

- **Doamnă Garrett! Scuzați-mă, dar ați putea reveni aici?**

Bărbatul în haine civile îi atrase atenția către gesturile unuia dintre lucrătorii în alb din interior.

- **Vă rog să mă scuzați. Vă dați seama că avem o mică problemă. In dosarele de aici păstrăm multe fotografii delicate şi nu sunt copiate toate pe suport magnetic. Cele mai vechi stârnesc uneori paranoia unor grupări politice sau din industria spectacolului.**

Cum s-ar spune, dulapuri cu rufe murdare. încă nu ştim ce anume lipseşte.

Chemă liftul, zâmbind când uşile se deschiseră aproape imediat.

- **Vă urez o zi bună, încercați să fiți doar nişte turişti astăzi. Oraşul ăsta e ca un Disneyland pentru adulți, nu credeți?**

Le întoarse spatele fără să aştepte vreun răspuns.

- **Coincidență? Sau ar trebui să ne facem griji?**

Când liftul ajunse la parter, vocea lui Simon era complet lipsită de obişnuitul său umor. Lucy nu era sigură ce ar fi trebuit să răspundă. Din partea opusă venea către ei o mare de chipuri; dar până şi în mijlocul fluxului uman dezlănțuit la ora prânzului, şi în ciuda evenimentelor din ultimele douăzeci de minute, singurul lucru la care se putea gândi era să-i telefoneze lui Alex. înainte de excursia spre biroul lui Roland, avusese, timp de o oră dificilă, sentimentul deprimant că el se afla sub presiune. Se întreba ce era cu rana la cap a lui Max. Depărtarea era derutantă şi bineînțeles că se simțea frustrată din cauza împrejurărilor actuale - şi extenuată după o noapte fără somn în New York. Dar o rodea altceva, deşi nu-şi putea da seama ce anume.

In mijlocul mulțimii, Simon întinse brațul şi îi puse o mână prietenoasă pe umăr.

- **Ne facem totuşi rost de o cafea şi de un prânz?**

Ea dădu din cap, recunoscătoare fiindcă i se oferea şansa unei opriri. Frustrările dimineții amenințau să o copleşească şi acum recunoştea deschis că se simțea epuizată. Ce bizar ca o spargere din noaptea precedentă să transforme clădirea într-un

furnicar de polițiști; ca să nu mai spună că agentul lui Will anulase întâlnirea. Asociata lui zisese doar că plecase la Boston pe toată durata zilei. Nu era ciudat? După efortul uriaş făcut pentru a ajunge acolo - fuga de la biroul ei via spital, goana cu viteza fulgerului din Battersea la Heathrow, straniile presentimente cu privire la Alex, o noapte fără somn şi acum întâlnirea amânată - Lucy era plictisită şi prost dispusă.

Descoperiră restaurantul Tick Tock Diner şi, în timp ce ea dispărea în toaleta doamnelor, Simon îi comandă o tartină şi o cafea foarte tare. Contrar obiceiurilor sale, Lucy simțea nevoia cofeinei, care să-i dea un impuls. I se alătură lui Simon în separeu, studie felia de pâine şi ceea ce o acoperea, simți un val de greață şi îşi dădu seama că nu putea lua nici o înghițitură. El îi observă panica, lăsă jos cartoful dulce prăjit înfipt în furculiță şi se aplecă, strângând-o de braț.

- Am comandat ce nu trebuia, nu-i aşa? Trebuia să fi luat un burger vegetal?

Simon încercase să respecte indicațiile lui Alex în privința mâncării cât mai nesărate şi proaspete, evitând orice ar fi putut fi reîncălzit, şi realiză că făcuse o alegere nefericită.

- Privirea ta spune că un veterinar bun ar fi putut salva viața acelui miel!

Ea reuşi să râdă, scandalizată.

- îmi cer scuze, nu e din cauza mâncării. Nu ştiu exact ce nu e bine. Vreau să fiu aici, cu tine, să ne-ntâlnim cu Roland. Chiar mă bucur că mi se oferă şansa să-mi reafirm independența, departe de Alex. Dar mă simt ciudat de sfâşiată, de parcă aş fi lăsat o parte din mine în urmă. In general vorbind, nu sunt deloc în largul meu.

- **Eşti doar descurajată, drăguţo. Eşti zdruncinată - cum sunt şi eu. Şi n-am nici măcar scuza unei nopți de beție. M-am tot trezit azi-noapte ca să dezleg ghicitori. A fost ca un conflict între Bilbo Baggins şi Oedipus Rex! Am încercat chiar şi s-o scot la capăt cu numerologia anumitor cuvinte. Probabil că-ncep să-nnebunesc!**

Privi chipul ei uimitor, văzu că îşi pierduse orice urmă de culoare din obraji şi îşi aminti imediat dictatul lui Alex, care îi cerea să se asigure că Lucy mânca des şi că îşi lua medicamentele la timp.

- **Şi, s-o recunoaştem, am fost amândoi deconcertați de povestea asta cu Roland. Circumstanțele par ciudate, totuşi ar trebui să fim rezonabili şi să aşteptăm până mâine înainte de a intra în panică. Dar, Lucy, pentru numele lui Dumnezeu, ai milă şi mănâncă ceva de dragul meu, altfel prietenul tău o să-mi arunce o privire plină de dispreț când ne întoarcem. Preferam cea mai bătăioasă dispoziție a lui Will în locul nemulțumirii controlate a lui Alex.**

Lucy ciuguli din salata de pe farfurie şi îşi înghiți imunosupresoarele.

- **Mă tot gândesc, Simon. Alex are treizeci şi patru de ani, numărul magic de pe Tabla lui Jupiter. Iar aluziile la a fi „devotat" şi „sincer" indică nodul de pe blazonul familiei Stafford. Când iau în considerare documentele, încep să cred că ele redau povestea noastră.**
- **Iar noi purtăm această conversație pe 34th Street, ceea ce e bizar. încotro bați, Luce?**

- **Spuneai că într-o noapte erai cu Alex în fața computerului lui Will, când a apărut acel careu Sator la care ne-am uitat în avion. Simon dădu din cap. Se pare că pe unele dintre file reapare povestea cu Venus şi Adonis, eşti de acord? Tânărul frumos, urmărit de Venus?**
- **Continuă.**
- **Nu sunt Will şi Siân? Siân se străduieşte cu disperare să-l lege de ea, el fuge la o vânătoare nebunească - şi acum urmează partea ciudată -, e luat efectiv în coarne pe un pod, lovit în coapsă, ca Adonis. Alex mi-a spus că rana era cumplită, deşi nu asta l-a ucis. Dar e ciudat, eşti de acord? Trandafirii albi călcați în picioare de Venus când îşi urmărea iubitul rănit au înțepat-o şi sângele i-a transformat în trandafiri roşii, ai iubirii pure. îți aminteşti de trandafirii albi al lui Will. Deşi încă n-am descoperit de ce i-a trimis.**

Simon era intrigat de potrivirea ideilor.

- **Sunt nişte asociații ciudate, Lucy. Dar şi Philip Sidney a murit din cauza unei răni în coapsă; îi dăduse apărătoarele de picioare unui soldat care avea nevoie de ele. Şi evident că nu numai atât, dat fiind că o rană de glonț în coapsă i s-a cangrenat oribil. A murit în câteva zile.**
- **Spui asta ca să-mi arăți cât de puțin se leagă lucrurile, dar el era unul dintre discipolii lui John Dee.**

Lucy omise să povestească despre puternica asemănare dintre Sidney şi bărbatul pe care îl văzuse în noaptea aceea, în barca de pe Tamisa. Ii studiase numeroasele portrete de la Gallery - un bărbat înfățişat în multe ipostaze, care îi confirmau statutul de personaj venerat, câştigat după moarte; iar

asemănarea era evidentă. Un nobil, poet, critic, atrăgând atenția tot atât de mult ca Byron - de fap, un adevărat Byron al timpului său. Dar cum ar fi putut ea să-i descrie acea stranie experiență trăită de Halloween cuiva care nu fusese acolo? Nici un om întreg la minte n-ar fi crezut-o, deşi Alex şi Amel n-ar fi judecat lucrurile aşa. Şi ei văzuseră ceva.

- Simon, cuvintele unuia dintre texte îi aparțin lui Sidney, continuă ea. Iar celălalt lucru straniu e faptul că numele meu înseamnă „lumină". îşi aminteşti versurile despre „Doamna Luminii", care îşi începe călătoria în luna lumânărilor? „Lucy" este doamna luminii; iar ziua mea de naştere e în februarie, când se sărbătoreşte întâmpinarea Domnului[39]. M-am născut pe 3 februarie, iar tata obişnuia să spună, pe un ton de rău augur: „In ziua asta a murit muzica, Lucy." In timpul zborului, ți-am arătat la ce mă refer când spun asta, într-unui dintre texte.

Simon se gândi că amănuntul era de o tristețe zdrobitoare şi se întrebă ce anume dezvăluia despre trecutul ei.

- Da, acum îmi aduc aminte: ziua prăbuşirii avionului cu Buddy Holly, Big Bopper şi încă cineva... cred că în anii cincizeci?

Lucy dădu din cap. înțelese ce sentiment trăda privirea lui Simon, dar nu voia să discute cu el despre asta. Se grăbi să continue.

- Ajungem la Alex. Unele indicii conduc la Alexandru cel Mare, la nodul de pe blazonul familiei Stafford şi la trandafiri. Şi la altceva, despre care n-am mai discutat până acum. Unul dintre

[39] Joc de cuvinte intraductibil; întâmpinarea Domnului este numită în limba engleză Candlemas, cuvânt derivat din *candle month* („luna lumânărilor"), pentru că se spune că lumânările din altar şi din orice alt loc sacru sunt binecuvântate în această zi (n. tr.).

primele texte din setul mai vechi vorbeşte despre râul Styx, care curge pe tărâmul morților. Asta a fost prima întâlnire adevărată pe care mi-a dat-o Alex, de Halloween. Croaziera s-a numit „Spiritele morților din vremuri apuse"; iar eu m-am costumat în Ariadna.

- De aia te interesau numele de alint! O să analizăm fiecare text, până când o să aflăm unde ați ajuns, în cursul poveştii. Pe urmă o să găsim rezolvarea. Şi între timp, de vreme ce tot suntem pe 34th Street, să facem într-adevăr ceea ce fac turiştii şi să ne uităm la Empire State Building. Ar trebui să fie relevant.

La câteva minute după ora şapte seara, Alex viră, intrând în Redcliffe Square, şi privi spre fereastra apartamentului lui Siân. Se linişti într-o oarecare măsură când văzu că luminile erau aprinse şi făcu turul pieței, căutând un loc liber de parcare. Poate că ieşise să cumpere ceva. Cu puțin timp înainte nu-i răspunsese la telefon şi el se temea că anulase aranjamentul stabilit. Coborî din maşină, apăsă alarma şi luminile de poziție fulgerară.

Mergând în jurul pieței, privi cu mai multă atenție biserica St Luke, cu turla ei înaltă dominând spațiul verde. După discuția despre arhitectura de la Chartres, purtată cu Grace în noaptea trecută, se concentrase mai mult asupra formelor gotice revivaliste, care păreau amenințător de sumbre în lumina încă hibernală a zilei de martie. Sosirea verii, după weekendul viitor, avea să aducă o bine-venită schimbare emoțională.

Văzu automobilul lui Siân, un Fiat Uno de culoare albastră, parcat în spațiul rezervat locatarilor, în fața blocului ei. Apăsă butonul soneriei, dar nu-i răspunse nimeni; se trase înapoi şi se uită din nou către partea de sus a clădirii. Fereastra luminată era a apartamentului ei, fără nici o îndoială; se reîntoarse pe trepte şi sună încă o dată. Nimic. Se uită la ceas: întârziase doar câteva minute. Oare Siân era în baie? Medită timp de un minut sau două. Putea întinde cu uşurință mâna spre interfonul de lângă uşa de la intrare, chiar dacă discuta cu cineva la telefon - cu excepția cazului în care interlocutorul era Calvin şi ea nu voia să-i fie distrasă atenția. Pe urmă se îngrijoră brusc la gândul că ar fi putut face vreun gest nechibzuit şi se grăbi să apese pe o altă sonerie. In interfon se auzi o voce care îl întrebă cine era.

- Bună ziua. Sunt Alex Stafford. Am venit la Siân, apartamentul cinci. Luminile sunt aprinse, dar ea nu răspunde la sonerie. Nu s-ar putea să-mi deschideți uşa? Ar fi trebuit să mă aştepte şi mă tem să nu i se fi făcut rău.

- Ce apartament ați spus? verifică vocea.

- Siân Powell, apartamentul cinci. Sunt fratele lui Will Stafford.

- Oh, da, doctorul. Apartamentul de la ultimul etaj, nu-i aşa?

Alex îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, dintr-odată nerăbdător, şi auzi uşa descuindu-se. Când o împinse, dădu cu ochii de coridorul lung şi slab luminat ce ducea către scara pierdută în întuneric. Se îndreptă în grabă spre trepte. Se opri pe palierul de deasupra celui de-al treilea etaj, trăgându-şi răsuflarea, şi realiză că era obosit. Plecase destul de târziu de la Grace şi nu dormise nici măcar o oră neîntreruptă, sperând că Lucy avea să-i telefoneze - degeaba, însă - iar o urgență îl chemase la spital la ora şase, ceea ce însemna că tocmai încheia o zi de douăsprezece

ore. Acum îşi ridică privirea spre uşa apartamentului lui Siân şi, din unghiul acela, i se păru că era întredeschisă. Ciudat, îşi spuse, şi continuă să urce, înainte ca ochii să îi confirme, în lumina palidă, că uşa era într-adevăr descuiată. Poate că Siân se dusese în grădina de pe terasă, cu un pahar cu băutură, lăsându-i lui uşa deschisă. Urcă ultimele două seturi de trepte şi apăsă pe întrerupătorul de folosință comună, dar lumina nu se aprinse. Increde-te în Will când trebuie să găseşti o locuință fără lift, plasată pe acoperişul lumii.

In întunecimea culoarului de pe palier, ceva părea să nu fie la locul lui. Se apropie de uşă şi văzu pe toc linia lungă a unei fisuri, care dezvăluia albeața unei noi crăpături a lemnului, pe fundalul vopselei lustruite. Lanțul de siguranță atârna în interior, de şuruburile deformate. Peste ce naiba dăduse? Avea toate simțurile în alertă şi asculta cu aviditate. Nici un sunet, împinse cu prudență uşa şi văzu holul apartamentului şi camera de zi de dincolo de el. Dădu cu ochii de un haos sistematizat; rafturile fuseseră despuiate de cărți şi de celelalte obiecte, care erau stivuite de-a lungul holului. Prin uşa deschisă a camerei de zi se zărea aceeaşi dezordine. Sertarele fuseseră scoase şi cărțile deschise, unele fiind aşezate cu fața în jos pe duşumea. Capacul pianului era ridicat. Apartamentul fusese percheziționat sistematic, cu profesionalism. Pe urmă mai văzu ceva, pe la trei sferturi din lungimea holului, în întuneric.

Era ghemuită, sprijinită de perete cu genunchii la piept, în poziție fetală. îşi înfăşurase trunchiul cu brațele şi ținea ceva strâns lipit de trup, în zona inimii. Receptorul telefonului sălta uşor, în sus şi-n jos, atârnând la capătul firului buclat, prins de aparatul din perete. îşi făcu loc printre obiectele împrăştiate şi

îngenunche alături de ea. Siân îşi întoarse faţa spre el şi Alex observă un firicel de sânge care i se prelingea din nas. Văzu, chiar şi în lumina insuficientă, vânătaia întinsă care se forma în jurul tăieturii de pe unul dintre pomeţii înalţi. Siân îl fixă cu ochii ei albaştri.

- Tu eşti, îi spuse cu glas pierit. Am crezut că s-a-ntors el.

Ii încolăci gâtul cu braţele şi îl îmbrăţişă, uşoara ei înfiorare transformându-se acum într-un tremur puternic.

- E OK, zise el, cu voce scăzută.

Făcu un pas înapoi şi o privi cu atenţie. Nici o rană evidentă la cap, pupile aparent normale, pulsul ceva mai rapid - aprecie asta în câteva secunde.

- Ce s-a întâmplat, Siân?

Excluse violul, dată fiind starea în care se afla apartamentul, îşi luă mobilul şi începu să formeze un număr, dar ea îl opri, clătină din cap şi încercă să se ridice.

- Am încercat să telefonez la poliţie, Alex, dar el m-a izbit de perete şi a zis c-o să se-ntoarcă dacă sun pe cineva. Am crezut, adăugă ea pe un ton plat, că avea de gând să mă omoare. Dar m-a lovit doar cu dosul palmei. îşi frecă nasul şi se uită la sângele de pe degete, cutremurându-se când îşi atinse obrazul. Mi-a spus că, dacă nu mă mişc, n-o să păţesc nimic.

Dădu din nou să se ridice în picioare şi de data asta reuşi.

Alex voia să-i pună o sumedenie de întrebări, începând cu descrierea bărbatului despre care vorbea, dar profesia lui îl învăţase să ia lucrurile uşor şi s-o calmeze mai întâi. îşi dădu brusc seama că obiectul pe care îl strângea în mână era o bucată din jacheta de piele pe care o purtase Will în ziua morţii sale. Fusese tăiată de-a lungul cusăturilor, pentru ca personalul

secției de urgență să i-o poată scoate cu ușurință. Pe podea, în fața ei, se aflau celelalte lucruri cu care fusese îmbrăcat în ziua aceea - tricoul, blugii sfâșiați, chiar şi lenjeria de corp. în ultima etapă a călătoriei către casă, își împachetase costumul din piele şi purtase cele mai lejere haine, inclusiv jacheta Ducati, favorita lui, totul fiind ales mai degrabă din dorința de confort decât pentru protecție. în dormitorul din partea opusă stătea, cu fundul în sus, punga de plastic de la spital care conținuse totul.

Siân îi urmări gândurile şi îl privi cu un aer vinovat.

- **Henry mi-a dat punga de la spital când i-a înapoiat-o medicul legist. Eu nu-i cerusem decât jacheta: era ultimul cadou pe care i-l făcusem de ziua lui, cu un an înainte de accident, iar lui îi plăcea atât de mult. A fost un model de primă clasă, creat în număr limitat - îți aduci aminte? - şi a trebuit s-o comand special, din State. Alex dădu scurt din cap. Nu cred că Henry voia să se atingă de vreunul dintre lucrurile astea. Nici eu n-am putut, aşa că le-am îndesat în dulap şi am uitat de pachet până acum, când el a tras totul afară.**

Alex îi ascultă explicația, o înconjură cu brațul ca s-o susțină şi o duse în camera de zi.

- **Lasă-te o secundă pe spate, Siân. Vreau să fac o scurtă verificare, să mă conving că n-ai nici o rană serioasă.**

Scoase o lanternă-stilou din buzunarul hainei şi îi puse lumina în ochi până când ea tresări, reacție care îl mulțumi. Pe urmă aprinse veioza, o întoarse cu fața către ea şi îi examină cartilajul nasului şi tăietura din obraz.

- **Aici e nevoie de o mică sutură, dar n-ar trebui să rămână nici o cicatrice. A avut un inel. Ea dădu din cap. Cu ce parte te-ai lovit de perete?**

Siân îi arătă umărul stâng şi îşi frecă partea de sus a brațului, schimonosindu-şi fața.

- **E o durere intensă?**
- **Mă deranjează, dar nu cred că e rupt.**

Alex îi verifică forța brațului, cerându-i să tragă de mâna lui, ceea ce ea reuşi.

- **Nu. Nici eu nu cred. Spune-mi ce s-a-ntâmplat.**
- **Am fost să iau vin. Când m-am întors, aşteptam să suni tu. Am auzit soneria, am crezut că ai venit mai devreme şi am apăsat butonul. Când a bătut la uşă, nu m-am uitat pe vizor - pe hol nu funcționează lumina. Dar lanțul de siguranță era pus. Am descuiat şi el s-a aruncat cu toată greutatea în uşă. Lanțul a fost smuls. M-a îmbrâncit, m-a lovit, mi-a spus să nu mă mişc. Pe urmă a făcut asta... Se uită la prăpădul din jur şi începu să plângă. Am crezut că, dacă sun la poliție, o să se-ntoarcă şi o să mă lovească mai rău.**

Alex îi mişca încet gâtul dintr-o parte într-alta, părând mulțumit fiindcă nu-i fusese afectată coloana vertebrală. Ea nu lăsase din mână jacheta.

- **Cât timp a stat aici, Siân? Cum arăta? Era masiv?**
- **Nu ştiu, Alex. Douăzeci de minute? Nu, probabil mai mult. Era voinic, nu foarte înalt, purta o haină scumpă - aş zice că era MaxMara; avea mănuşi negre de piele; şi-a scos în mod**

intenționat una când m-a lovit, apoi şi-a pus-o la loc. Purta pantofi scumpi, asortați cu mănuşile.

Detaliile legate de îmbrăcăminte, reținute de Siân cu ochiul unui profesionist, îl făcură pe Alex să zâmbească în tăcere.

- M-a întrebat unde e prietenul meu şi m-a amenințat că mă loveşte din nou când nu i-am răspuns. Căuta un lucru pe care nu cred că l-a găsit. Se referea la Will?
- Eu aş zice că la Calvin.

Gândurile lui Alex alergau. îşi roti privirea prin apartament, apoi luă haina lui Siân.

- Lui ar fi trebuit să-i dau ceva astăzi, dar nu l-am găsit nicăieri, încă n-a apărut? Ea clătină din cap. Haide. Am un prieten la o secție de urgențe, pe drumul către Chelsea şi Westminster. Mergem să te vadă, iar pe urmă vii cu mine, acasă. Aici facem ordine mâine, după ce totul o să fie verificat; povestea asta a mers prea departe.

Lucy privi în jos, dar înălțimea nu o sperie. Şuvițele lungi şi mătăsoase ale părului ei fluturau în vânt, iar aerul proaspăt făcea să-i strălucească tenul măsliniu. Arăta de o mie de ori mai bine şi îi surâse însoțitorului său.

- Ştiai, nu-i aşa? Ăsta era indiciul din text referitor la „ciudata energie simiană", la filme şi la foaierul Art Deco.
- N-am fost sigur înainte de a ajunge aici. Ghicitoarea despre King Kong mi s-a părut simplă, ca şi acul îndreptat spre vârful

mărului - al Marelui Măr[40], fireşte. Dar până acum n-am fost sigur în privința celor nouă sute cincizeci de metri pătrați de marmură. Totul ține de faptul că ne aflăm pe 34th Street. De ce e blestematul ăsta de număr atât de important?

Lucy îşi dădu seama că mobilul ei suna, zgomotul lui aproape pierzându-se în vânt. Era prea devreme ca să fie Alex, se gândi. El cina împreună cu Siân, iar în Anglia era abia ora nouă.

- Sunt Sandy. Unde te-am surprins?

în mijlocul glasurilor cu accent american din jur, vocea lui părea mai plină ca niciodată. Ea țipă de plăcere, încântată de revelație - sau doar de vânt. Ce îi dezvăluia acel nume de alint?

- Pe acoperişul Empire State Building, de pe 34th Street. Cum ai fost întotdeauna cu un pas înaintea noastră, îți dai seama că ăsta e unul dintre mistere. îşi schimbă tonul cu unul mult mai serios. Totul e în ordine, Alex? Am fost îngrijorată din pricina ta, dar eşti la cină şi nu vreau să deranjez. N-are legătură cu Max, nu-i aşa?

Alex clătină din cap pentru sine însuşi, fără a mai fi surprins de instinctul ei.

- Nu, nu cu Max, Lucy. Cu Siân. A avut un vizitator nepoftit în apartament. Eu n-am reuşit să-i predau pachetul omului nostru de legătură, fiindcă nu e de găsit nicăieri. Tocmai am dat de mama lui, care mi-a spus c-a fost în Nantucket o zi sau două, dar

---

[40] Big Apple, numele „de alint" pe care i-1 dau locuitorii New Yorkului oraşului lor (n. tr.).

acum nu mai e cu ea. Are un bilet de avion pentru diseară, din Boston...

- Boston? îl întrerupse ea.

- Pare să fie o schimbare de ultimă oră, aşa cred. N-am idee cu ce se joacă, dar nu vreau să spun prea multe acum. Siân e aici, cu mine, în seara asta. E şocată şi învinețită, iar apartamentul ei nu e sigur. Am coborât la subsol, să-i umplu cada de baie, dar ar trebui să vorbesc cu Simon despre cunoştința lui de la New Scotland Yard.

Lucy era prea îngrozită ca să-l preseze şi îi dădu telefonul lui Simon. Potopul lui de înjurături se dezlănțui imediat cu atâta forță, încât toată lumea de pe platforma de observare se întoarse ca să vadă ce se întâmplase.

- Singurul motiv pentru care ne-am supus ordinului lor de a nu anunța poliția a fost promisiunea că nimeni altcineva nu va avea de suferit în acest caz - promisiune pe care acum au încălcat-o în mod flagrant.

Simon se gândi că Alex părea mai degrabă obosit decât nervos, dar era greu să-ți dai seama ce se ascundea dincolo de tonul vocii lui.

- N-au respectat regulile stabilite de ei înşişi, aşa că e momentul să abordăm lucrurile în condițiile impuse de noi.

- Alex, în politică toată lumea îşi urmăreşte interesul. Promite-mi că, dacă-l vezi pe ticălosul de Calvin, îl pui în cătuşe până când mă-ntorc eu.

Simon îşi scoase agenda electronică din buzunarul hainei şi făcu schimb de informații detaliate cu Alex, apoi scutură furios

din cap. Lucy asculta, cu stomacul strâns într-o gheară de gheață, în timp ce erau date numere de telefon şi luate notițe, iar Simon îşi spunea părerile. Totuşi, din răspunsurile lui înțelese că Alex era mult mai puțin dornic să comenteze asupra celor întâmplate, în cele din urmă, Simon îi dădu telefonul înapoi.

Ea îşi lipi urechea de el ca să nu mai audă vântul.

„Şi eu te iubesc" - era sigură că el spusese asta, deşi nu scosese nici un cuvânt. Pe urmă el încheie conversația cu o voce mult mai fermă decât a lui Simon şi surprinzător de liniştitoare, rostind nişte cuvinte care o lăsară fără grai:

- M-am ocupat de numerologia numelui lui John Dee; suma este 34. Şi, Lucy, ştiai că tu eşti născută în a treizeci şi patra zi a anului?

Alex luă ziarul de dimineață lăsat în fața uşii de la intrare şi, după ce trase draperiile din camera de zi, îi privi data în lumină: marți, 25 martie. Era uluit de faptul că, în toate aceste nouă luni nesfârşite, Siân nu se ostenise să anuleze abonamentul lui Will. De fapt, ea n-a reuşit să meargă mai departe, îşi spuse el.

Lăsă ziarul pe masă şi se întoarse, trecând în revistă încăperea - haosul deplin în care se transformase acum apartamentul lui Siân. Se părea că nici măcar un singur obiect nu scăpase neluat în seamă, deşi căutarea fusese făcută cu o uimitoare economie de timp. Alex înțelegea de ce se simțea Siân atât de pângărită. II adusese pe omul de serviciu din imobil, care repara tocul de lemn al uşii şi care se oferise, în schimbul a treizeci de lire bani gheață, să găsească pe cineva dispus să facă curățenie şi să pună totul la loc, pe rafturi, imediat ce el şi

poliția îşi terminau treaba. Inspectorul detectiv McPherson, omul de legătură al lui Simon, trimisese câțiva polițişti în haine civile pentru a-l întâlni pe Alex înaintea lui, dis-de-dimineață, iar aceştia munceau acum din greu în dormitor şi în hol, presărând praf pentru detectarea amprentelor şi căutând cea mai mică urmă de ADN. Judecând după ceea ce discutau între ei, Alex se gândea că existau speranțe.

Privi zona centrală a camerei de zi în lumina limpede a dimineții şi i se păru că dezordinea era cumplită, dar că stricăciunile erau minore, sau chiar inexistente. Totul putea fi pus la loc în câteva ore, iar Siân se putea întoarce acasă după ora prânzului, dacă insista - deşi el ar fi preferat s-o ştie în apartamentul lui pe întreaga durată a zilei, până când se lămureau lucrurile. Trebuia să ajungă la spital la ora opt, dar era necesar să se mai ocupe de o mulțime de detalii înainte de a putea măcar să ia în considerare ideea ca ea să revină acolo de una singură. Se uită la ceas, întrebându-se ce îl reținea pe James McPherson. Dar omul de serviciu aflat la uşă îl anunță chiar în clipa aceea că apăruse cineva în capul scărilor şi Alex se grăbi într-acolo, ca să se prezinte. Insă ceea ce văzu îl luă prin surprindere.

Bărbatul înalt şi arătos care încremenise în uşa camerei de zi avea fața căzută, ochii i se roteau nebuneşte şi tenul lui de obicei uşor bronzat era alb ca varul. Privindu-l pe Calvin, Alex recunoscu simptomele veritabile ale şocului. Expresia nu era câtuşi de puțin pregătită dinainte, ca răspuns la priveliştea din fața sa, care îl afecta profund, în mod evident. Această primă reacție spontană îi spuse lui Alex ceea ce avea nevoie să ştie şi se simți pe de-a-ntregul convins că vărul lui nu era direct implicat în evenimentele din seara precedentă.

- Oh, Doamne! Ea unde e, Alex?

îşi lăsă pe podea valiza de dimensiuni modeste şi se răsuci scurt, nevenindu-i să creadă, zărindu-i apoi pe cei doi bărbați care presărau praf pentru identificarea amprentelor în capătul opus al holului.

- E în siguranță.

Alex văzu culoarea revenind parțial în obrajii lui Calvin, deşi ochii lui continuau să întrebe ce se întâmplase. îşi păstră vocea fermă şi tonul detaşat; nefiind sigur de rolul exact al celuilalt, nu se simțea îndemnat să-l absolve de o posibilă acuzare, fie ea şi de complicitate indirectă.

- Aseară a avut loc o spargere, în timp ce Siân era aici, şi a fost atacată şi rănită. Calvin dădu să vorbească, dar Alex ridică o mână. Nu e prea grav, mă bucur că pot să spun asta. Era, cu siguranță, cineva pe care îl cunoşti. După cum vezi, căuta ceva anume - un lucru pe care nu cred că l-a găsit. A amenințat-o ca să nu anunțe poliția, apoi a lovit-o în față. Siân n-a ştiut să-i spună unde se afla prietenul ei.

- Oh, Doamne sfinte, rosti Calvin, aproape fără glas. Se aşează pe brațul dinspre uşă al canapelei şi Alex îşi dădu seama că, de fapt, nu se putea ține pe picioare. Mă căutau pe mine?

Alex îl urmărea cu atenție, punându-şi gândurile cap la cap, dar când vorbi, vocea lui era, probabil, o idee mai prietenoasă, deşi nu mai puțin iscoditoare.

- Sunt cât se poate de sigur că al doilea set de documente, pe care îl vor ei, există şi a fost descoperit de Will în Franța. L-a expediat în altă parte, dar nu fără să facă fotocopii. Au stabilit, împreună cu Lucy, ca tu să fii omul de legătură şi să le predai... anturajului tău, însă ai dispărut fără urmă şi ai neglijat să ne anunți când aveai de gând să te-ntorci.

- Da. Poți să fii furios pe mine, Alex... e corect să fii aşa. Am încurcat lucrurile în stil mare. Dar Siân e OK?

Calvin începea să iasă din starea de şoc, fiind în schimb cuprins de ceea ce părea o mânie autentică, la gândul că ei i s-ar fi putut întâmpla ceva.

- Da, Calvin. Este.

Alex evaluă cu repeziciune modificarea reacției lui şi traversă spațiul care îi despărțea. îşi dădu seama că avea nevoie de un ajutor real şi îşi trase un scaun, aşezându-se în apropierea lui. Ii reiată evenimentele din ultimele patruzeci şi opt de ore pe tonul unui om rațional, incluzând episodul cu Max. îşi alesese bine stilul, preferându-l pe cel mai simplu cu putință. Ca efect al reiatării unor asemenea orori la modul firesc - mai ales când vorbea despre fiul său - Calvin păru să se îngrețoşeze şi clătină din cap neîncrezător, ascultând fără să scoată nici un sunet.

- Evident că, în lumina celor întâmplate cu Will, am dus-o la mine acasă, încheie Alex, şi când am plecat, ea dormea încă, în camera lui Max.

întâlni ochii celuilalt, care dădu din cap, gândind cu voce tare.

- Va trebui să-l găsesc pe Guy... sau pe Fitzalan Walters, adevărata putere instaiată pe tron. Da, Alex, recunosc, am un interes în ceea ce se petrece, dar nu în folosul meu. Alte persoane sunt extrem de preocupate... Se uită la Alex, a cărui expresie i se părea ciudat de liniştitoare - îl făcea să se simtă de parcă nu ar fi fost cu totul singur. Aş vrea să-ți pot povesti.

Alex îi zâmbi lăsându-şi capul uşor pe o parte.

- Dar nu poți. Totuşi, cred că tocmai ai făcut-o.

Calvin se uită la bărbatul de lângă el cu o expresie aproape de uşurare.

- Instalezi capcane, zise Alex fără menajamente. Dar de ce Boston?

- Persoanele care îmi plătesc studiile în Europa trebuie să fie... ținute la curent. Despre progresele cruciale.

- Ca să le poată controla înainte de a le scăpa din mână?

Calvin încuviință cu un gest al capului, privindu-şi nervos mâinile. Dădu de înțeles - cu un gest către partea opusă a holului - că nu putea sau că nu voia să spună mai multe când ceilalți se aflau atât de aproape.

- Dar sunt sincer depăşit de evenimente, aşa că am aranjat o întâlnire cu unul dintre ei la Boston, asta e tot ce-ți pot spune, în afară de faptul că tu ştii cât ține la Siân şi că nu aş lăsa niciodată, cu bună ştiință, să i se întâmple ceva rău unuia dintre voi. Cred că moartea lui Will ar fi putut fi evitată dacă aş fi intrat mai repede în acțiune.

Emoțiile pluteau, încordate, între cei doi bărbați, dar Alex luase deja o hotărâre importantă. Era pe punctul de a deschide gura când auzi o voce cu accent scoțian pronunțându-i numele.

- Doctore Stafford?

Chipul unui bărbat tânăr ocupase cadrul uşii în care stătuse Calvin cu un sfert de oră mai devreme.

- Sunt inspectorul detectiv McPherson, sau antiteroristul James, dacă preferați! zise el pe un ton neoficial.

Vocea lui prietenoasă şi mucalită era o uşurare bine-venită după torentul învolburat de emoții pe care şi le dezlănțuiseră reciproc Alex şi Calvin, aşa că amândoi îi zâmbiră, primul întinzându-i mâna.

- Am vorbit la telefon aseară şi văd că am nimerit acolo unde trebuia. Acesta trebuie să fie domnul Calvin Petersen, al cărui nume l-ați amintit în timpul discuției noastre.

Toți trei stăteau acum în picioare şi James McPherson îi privi pe ceilalți direct în ochi.

- Să terminăm repede, pentru că fiecare dintre noi trebuie să ajungă, în scurt timp, în altă parte. Şi, doctore Stafford, nu uitați că, de fapt, eu nici măcar nu sunt aici. Aşa cum nu sunteți nici dumneavoastră, domnule Petersen. In concluzie, dacă puteți găsi o cană în toată harababura asta, avem vreo şansă să bem în grabă o cafea?

Alex râse şi ceilalți doi îl urmară în mica bucătărie.

Lucy şi Simon se sprijiniră de spătarul banchetei, într-o poziție uşor inconfortabilă, în timp ce taxiul lor lăsa în urmă pomii înfloriți şi zona comercială, intrând într-un peisaj diferit. Simon regretă că mâncase o clătită în plus la micul dejun, pentru că vehiculul cu suspensii inadmisibil de slabe se clătină şi tresăltă pe toată durata drumului de la hotelul lor din mijlocul oraşului până în capătul dinspre fluviul Hudson al Jane Street. Coborâră la intersecția acesteia cu West, la marginea Greenwitch Village.

Lucy fu luată prin surprindere când clădirea pe care o căutau se dovedi a fi un depozit construit din cărămidă, imens şi cu aspect respingător, care deservise cândva docurile acum părăsite de pe malurile fluviului. Apăsă, temătoare, butonul unei sonerii plasate pe o uşă de serviciu deteriorată, de lângă poarta din fier forjat de la intrarea camioanelor.

- Salut, zise o voce fără trup, care continuă, după ce ea îşi spuse numele, pe acelaşi ton vioi: Mă bucur că ați putut veni! După ce intrați în clădire, mergeți la liftul din zona centrală de lucru şi urcați până la ultimul etaj. Vi-l trimit la parter şi ne întâlnim sus.

Lucy se holbă la Simon, care îi răspunse cu umor, făcându-i cu ochiul. După un „clic", el împinse uşa şi în față li se deschise un spațiu cât un teren de fotbal, luminat slab de o duzină de becuri suspendate de sârme neizolate. Ii întâmpină un miros straniu de casă veche şi de hârtie jilavă, amestecat cu cel al apelor umflate de flux ale fluviului. Aşa cum le promisese vocea, în mijlocul zonei de lucru era puțul deschis al unui ascensor pentru mărfuri. Cadrul său din fier ruginit, în stilul anilor douăzeci, se pierdea într-o gaură din podeaua etajului superior, cu mult deasupra capetelor lor, şi ei traversară cu timiditate spațiul gol care îi despărțea de cuşca liftului, care zumzăia coborând.

- **Crezi că chestia asta e sigură? îl întrebă Lucy pe Simon în timp ce obiectul se lovea de podea şi îşi deschidea larg uşa de fier, azvârlind-o literalmente în lături.**

El nu răspunse, dar păşi în cabină şi o trase cu blândețe după el, zâmbind muteşte.

- **Ai mai fost aici înainte, bestie! Ar fi trebuit să-mi spui, râse Lucy.**
- **Aşteaptă să vezi platforma, zise Simon, închizând cu grijă uşa. Vedere în trei direcții. Cea dinspre fluviu e ireală. Eu şi Will am fost la nişte petreceri demente aici, între două angajamente. Roland obişnuia să ne cheme uneori sus, când avea chef de companie. E un tip când se poate de neobişnuit.**

In timp ce liftul începea să urce, Simon răspunse privirii întrebătoare a lui Lucy cu un zâmbet copilăresc, oferindu-i câteva detalii fascinante.

- **E din Vestul îndepărtat - din Montana, cred - şi să spunem că e ceea ce înțeleg eu printr-un om al pădurii, dacă există aşa ceva. Nu se sinchiseşte de aparențe şi a fost un soț în serie. Acum se poartă mai degrabă ca un călugăr, dar ştiu că încă îi mai plac**

femeile. N-am idee câți ani are; de vreo zece încoace, e neschimbat.

Lucy se gândi că Simon construia un personaj în pielea căruia era imposibil să intre cineva: John Wayne, glumi în sinea ei, cu un straniu ego feminin. Se mulțumi să-i zâmbească şi îl ascultă vorbind despre un bărbat care îi era evident pe plac, expert în fotografii şi în scenarii.

- **Indiferent cum ar fi el, continuă Simon pe fundalul scârțâitului drăcoveniei care se apropia de destinație, cunoaşte pe toată lumea, aşa că a câştigat o avere pentru el însuşi şi pentru oamenii pe care i-a reprezentat în decursul anilor. A cumpărat clădirea asta cu bani gheață înainte ca oricine altcineva să se fi gândit la aşa ceva.**

Zgomotul liftului şi comentariile lui Simon încetară în acelaşi timp, iar un bărbat cu fruntea iată, senină şi ochi inteligenți, cenuşii, deschise uşa, întinzându-i mâna lui Lucy.

- **Roland Brown. Ii strânse mâna cu căldură. îmi cer sincer scuze pentru ziua de ieri. Am fost reținut la Boston. Se întoarse spre Simon şi îl îmbrățişă. îmi pare rău pentru Will. Intrați şi povestiți-mi tot ce ştiți.**

Lucy se simțea copieşită de prezența lui. Avea cel puțin un metru optzeci şi cinci, era un bărbat voinic, cu părul strâns într-o coadă de cal lucioasă; dar traversă palierul cu grația unui balerin, trecând dincolo de uşa ranforsată ce dădea în principalul spațiu locuibil. Lucy realiză ce se înțelegea, la New York, printr-un apartament mansardat - o cameră de zi lungă cât o jumătate de cvartal, cu câte un şir de ferestre pe trei dintre laturi, având vedere spre fluviu în partea de vest, spre podul George Washington, şi către centru, spre spațiul dezolant unde se înălțaseră cândva turnurile gemene ale World Trade Center. Sorbi din ochi întreaga privelişte, remarcă întinderea podelei din lemn raşchetat, mobila italienească în alb şi negru,

bucătăria de două ori cât a lui Alex, inclusă în spațiul necompartimentat. Pereții erau acoperiți cu rafturi de cărți; şi existau fotografii - cu sau fără ramă - pretutindeni, împrăştiate pe masa de sufragerie, pe pereți, pe podea.

- îmi cer scuze pentru că n-am făcut ordine, spuse el degajat. Lui Lucy îi plăcea felul lui aparte de a vorbi, pe nas, cu o intonație melodioasă. M-am întors foarte târziu. Menajera o să vină vineri. Simon, e cafea în filtru şi frişcă în frigider. Vreți să vă serviți cât aduc pachetul? E în seiful din spate.

Roland se întoarse, dând să plece, dar fu atras de expresia copieşită a lui Lucy.

- Aici au fost birourile depozitului de dedesubt. Vrei să vii să vezi?

O conduse dincolo de uşă, pe un coridor scurt în capătul căruia era un seif din anii 1890, cu mânere mari de alamă şi cu numele fabricantului, Steiner & Sons, inscripționat cu litere aurite pe cele două uşi. Lucy crezu că pătrunsese într-o altă lume când Roland răsuci mânerele în sus şi trase spre el uşile din oțel. înăuntru era o mică încăpere cu rafturi.

- Nu-l încui niciodată.

Se uită drept în ochii lui Lucy, părând, după părerea ei, să ia o decizie.

- Cheia a dispărut de când am preluat clădirea, dar e superb, nu-i aşa?

Ea îl privi o clipă, simțind o emoție de neînfrânt. Era un străin, iar ea ar fi vrut să-l îmbrățişeze.

- Iți plăcea cu adevărat, nu-i aşa?
- Will?

Dădu din cap, spunând „da" într-un mod palpabil, sentimental.

- Cum era? întrebă ea, privindu-l cu atenție. Nu-i pot pune întrebarea asta lui Alex, nici măcar acum.

Roland înțelese şi îi zâmbi.

- E destul de greu de spus. Era altfel decât mulți oameni cu care colaborez. Avea o idee şi o urmărea. Fără să fi primit o însărcinare, numai pentru că asta îşi dorea. Pe urmă, când nimeni nu voia să-i cumpere opera, făcea un scandal monstru. Apoi, poate un an mai târziu, cineva o întreba pe Pearl dacă nu avem ceva despre un subiect sau altul. Şi, fireşte, era vorba despre ceea ce făcuse Will atunci, demult. Poveşti întregi din imagini, uneori şi câteva cuvinte. Oameni şi amănunte pe care le voia dintr-odată toată lumea, dar nimeni nu putea ajunge la ele în acel moment. înaintea pieței, aşa era el. Da, îmi plăcea.

Roland întinsese mâna spre unul dintre rafturi, luând un pachet supradimensionat pe care i-l oferi.

- Cred că... e pentru tine?

Schimbară o privire care i se păru lui Lucy plină de sub-înțeles; totuşi, în afară de ea, de Alex şi de personalul medical implicat îndeaproape în transplant, nici măcar un singur suflet nu-i cunoştea secretul. Roland avea un har aparte, aşa cum sugerase Simon: iar asta o încânta şi o speria deopotrivă.

Aproape că îşi dorea să-i spună, dar el îi zâmbi şi clătină din cap într-un mod straniu.

- Lucy, dacă îl cunoşti într-adevăr pe Alex, atunci îl cunoşti pe Will. Hai să-l găsim pe Simon.

Şi ieşiră din spațiul îngust, ea fiind dusă pe gânduri.

Trei căni de cafea îi aşteptau pe o măsuță joasă, alături de care Simon trăsese nişte scaune. Roland aduse din bucătărie un cuțit, pe care i-l întinse lui Lucy. Ea se apucă să taie banda adezivă care înconjura pachetul, în timp ce bărbații stăteau de vorbă, dar era atât de absorbită de propriile gânduri şi mişcări încât nu le putea urmări conversația. Mâinile aproape că-i tremurau când tăia benzile şi când începu să îndepărteze hârtia maronie şi folia de plastic cu alveole. Putea simți mirosul trandafirilor.

25 MARTIE 1609, MORTLAKE

Kate Dee îşi dă seama că soarele aproape a răsărit când un servitor intră ca să aţâțe focul în vatra pe jumătate goală; dar ea clatină uşor din cap, cerându-i să plece cu o fluturare a mâinii. Tatăl ei pare să stea confortabil pe bancheta capitonată, aţipind liniştit după ce n-a dormit trei nopți la rând. In aceste ultime zile, a refuzat să se ducă în dormitorul său, simțind, ea o ştie, că s-ar putea să nu mai iasă niciodată de acolo dacă se lasă înfrânt de somn. Camera e lambrisată şi destul de călduroasă; preferă să-l lase să se odihnească atât timp cât o mai poate face.

îşi lasă capul pe o parte, ferindu-l din lumina lumânării, pentru ca umbra să nu cadă pe lucrul de mână. I-au amorțit

degetele după lungile ore scurse de când brodează, dar acul ei e tot atât de iscusit: speră să-l lase cât de curând să vadă punga concepută de ea. Nici ea, nici fratele ei, Arthur, nu vorbesc despre asta, dar ştiu amândoi că nu-l vor mai avea alături prea multe zile. Insă Kate îşi dă seama, la fel ca Arthur, că va fi o binecuvântare.

Cu toate că a trecut cu mult de optzeci de ani, uimitorul şi copilărosul cărturar a început abia acum să aibă mintea confuză, frământându-se din pricina obiectelor din gospodărie pe care are impresia că le-a „rătăcit"; îşi face griji pentru prețioasa lui solniță de argint aurit, iar lingurile sale de argint cu figuri de apostoli sunt de negăsit. Ea n-are inima să-i spună că Arthur a fost obligat să le vândă ca să facă față cheltuielilor impuse de traiul lor.

Se grăbeşte să se întoarcă la lucru şi acul intră şi iese cu repeziciune din pânza de in, urmărind îndeaproape, cu împunsături mărunte, forma liniilor trasate pentru a reda umbrele de sub trandafiri. Vrea să-i arate porțiunea aceea terminată, cu modelul copiat după rozele pictate în roşu şi alb ce se împletesc deasupra capului ei aici, în camera lui preferată. Trebuie să brodeze doar trandafirii roşii, aşa a îndrumat-o el; vremea rozelor albe va fi să vină mai târziu. Şi trebuie să găsească un loc pentru fluturele de noapte, de un cenuşiu palid, care este în acelaşi timp o umbră a mortalității noastre şi un simbol al ipostazei superioare la care putem aspira - „în încântătoarea ta broderie, Kate, pe care ai deprins-o de la doamna Goodwin", i-a spus el. Aşa că ea a fost de acord, şi fluturele prinde acum contur sub mâna ei iscusită, o ghicitoare pentru prețioasa mătase a sufletelor noastre şi un înger cu chip întunecat al lui Saturn, care veghează asupra alchimiştilor.

- Şi doamna întunecată, şopteşte ea.

O carte cade pe duşumea când se trezeşte bătrânul, iar Kate vine să se aşeze alături de el, ca o albină pe o floare.

- **Mai odihneşte-te, tată.**

Potriveşte o pernă mică şi îi aşază mai bine cuvertura, observând că fața lui îndrăgită are culoarea pergamentului; i se pare că ochii lui o privesc fără s-o vadă. E fericită când şi-i închide din nou, cu gura încercând să schițeze, de dragul ei, un zâmbet liniştitor. Iar ea se strecoară înapoi în scaunul ei de lângă lumânare şi îşi ridică ghergheful.

- **Cuvintele vor fi precum numerele, Kate.**

Ea tresare şi se înțeapă în deget când îl aude vorbind cu ochii închişi, luând-o prin surprindere.

- **Călătoria ta de întoarcere prin labirint va urma acelaşi drum.**
- **Da, tată.**

îi zâmbeşte fără să îşi ridice ochii de pe broderie. Bătrânul va vorbi până în ultimul său ceas.

- **Mi-ai spus. Numerele trebuie socotite din nou în jos, de la sfârşitul tablei lui Jupiter; iar primul număr pe care o să-l folosesc o să fie 13, ziua ta de naştere.**
- **Chiar aşa, Kate. Şi cuvântul ales de tine va fi al treisprezecelea din vers, chiar dacă nu e altceva decât „şi"; iar fiica ta - dea Domnul să ai una - trebuie să aleagă versuri în care cuvântul potrivit să fie al optulea, iar cuvântul cuvenit fiicei ei o să se afle pe poziția a douăsprezecea.**

- Sau dacă n-o să fiu eu - pentru că ştii că am întârziat cu măritişul - îndatorirea va rămâne în sarcina nepoatei mele, de frate şi totodată nepoata ta, Mărgărită. Ea o să aleagă versurile pentru mine, ca să-l readucă pe Adonis în a opta poziție, aşa cum ai cerut.

îşi ia ochii de la broderie şi îl priveşte, nefiind în stare să-şi blesteme soarta care i-a hărăzit să îşi îngrijească tatăl, după dorința mamei sale, în aceşti ultimi ani. Ea a trecut de douăzeci şi şase şi ştie că speranțele de măritiş nu-i mai sunt prea mari.

- Katerine a mea. Tu nu vezi ce sare în ochi? Vocea lui e surprinzător de puternică, fiind plină de un umor tandru. Domnul Saunders te-a iubit în toți aceşti ultimi trei ani; şi e un tânăr cinstit şi binevoitor. Nu te împotrivi binelui tău, Kate.

Şi îi întoarce spatele, şi adoarmi din nou.

25 MARTIE 2004, MANHATTAN

Roland şi Simon îşi întrerupseră brusc discuția şi toți trei rămaseră cu ochii căscați în timp ce hârtia de ambalaj şi cartonul ondulat căzură într-o parte. Lucy scoase un obiect superb, brodat de mână, înfăşurat în foiță şi ambalat într-o folie groasă de plastic. Era o pungă de forma unui plic - ca o învelitoare de carte - o pânză groasă de in, cu canafuri la colțuri, acoperită cu o broderie bogată din fire colorate de mătase, mai ales roşii, aurii şi crem ca pergamentul, având în centru, în chip de nasture, o perlă mare în formă de lacrimă. Când Lucy o ridică, detaliile se conturară în lumină.

Ea studie, pe partea din spate, imaginea brodată cu fir colorat a deja familiarului dud, îmbinată cu un simbol de o formă stranie, reprezentând o lună alături de un soare. Acesta din urmă era lucrat cu fire mătăsoase de culori deschise, iar Lucy se gândi că era probabil vorba de satin şi de o lucrătură în bob de orez. Dar pe partea din față, cea cu nasturele, se afla ceea ce Lucy ar fi numit o broderie în relief, creată artistic din fire de mătase şi reprezentând doi trandafiri simpli, roşii, plasați într-un colț, o bordură roşie cu auriu care o duse cu gândul la un vechi in-folio şi o reproducere a labirintului de la Chartres, redat astfel încât făcea impresia că porneşte din partea de jos a învelitorii şi se pierde într-un vid luminescent. Privind cu mai multă atenție, desluşi un scris auriu, estompat pe alocuri, care se întindea de-a latul imaginii. Părea să fi fost serigrafiat, sau chiar imprimat direct pe pânza de in, cu foiță de aur sau cu cerneală, iar câteva slove ieşeau în relief, îngroşate, din cadrul unor versuri. Le remarcă pe unele dintre ele: „căutare", „doarme", „doamna"; şi, probabil, „Venus" şi „întâlnire". Ar fi fost nevoie de ceva trudă ca să le descifreze, dar o izbi senzația de deplină încântare pe care o degaja broderia. Probabil că fusese lucrată din plăcere şi nimeni nu ar fi îngropat un asemenea obiect pe timp îndelungat, indiferent cât de bine ar fi fost protejat de dezlănțuirile naturii. Oare aşezarea lui aici fusese unul dintre ultimele lucruri făcute de Diana?

Cei doi bărbați erau vrăjiți în aceeaşi măsură şi timpul păru să stea în loc preț de câteva minute, până când Roland rupse tăcerea.

- Fluturele, fluturele de noapte din colțul de sus simbolizează un suflet reîncarnat sau trezit la viață. Ce ai aici?

Lucy nu observase asta de la început, dar dădu din cap către

A

el. Invelitoarea părea să fi fost reparată şi rebrodată la nesfârşit, vreme de o eternitate, fiind peticită şi refăcută de degete uitate; totuşi, pentru ea, mâna creatoarei originale era mai mult decât evidentă. Da, era pentru ea, îşi spuse. Aşteptase în tot acest timp, anume pentru ea. Pentru Lucy, conştiința acestui fapt era colosală. O făcea să se simtă legată de Alex într-un mod intens, exaltant şi totuşi alarmant. Era ea însăşi, fusese întotdeauna. Nimeni nu o revendicase vreodată cu adevărat. Dar acum era legată de altcineva, îi aparținea altcuiva.

Aproape gata să plângă, Lucy lăsă învelitoarea pe masă şi o deschise cu degete pricepute. înăuntru erau foile de pergament despre care ştia că trebuia să se afle acolo, paginile de deasupra fiind identice cu fotocopiile făcute de Will; dar înăuntru se odihnea, în voie, un singur trandafir alb care îşi răspândea mireasma, parfumul delicat al unei lumi vechi, în spațiul cu aspect modern din jurul lor. Aidoma geamănului său din L'Aigle, era uscat într-o formă perfectă.

Lucy era şocată de tăcerea lui Simon; dar Roland se aplecă şi atinse cu venerație învelitoarea brodată.

- **Unul dintre cele mai stranii obiecte pe care l-am văzut vreodată. Dacă aş crede în Dumnezeu, aş spune că e lucrarea lui. Dar nu cred, deci povestiți-mi voi doi de unde a apărut. Şi ce este?**
- **Sperăm, răspunse Simon într-un târziu, că e răspunsul la o serie de întrebări complicate.**
- **Şi, Roland, adăugă Lucy privindu-l cu ochi umezi, cum de ştii că provine dintr-o adevărată Grădină a Edenului?**

Cu mărul rotat şi cu magnolia înflorită din mica grădină din față, casa era, de departe, cea mai frumoasă din întregul grup. Silueta mlădioasă a unei blonde apăru în uşă şi îl sărută în fugă pe obraji, apoi Alex dispăru înăuntru, cu o orhidee în mână. Urmărindu-l cu privirea din maşina lui, Lucy simți un mic val de panică, gândurile agitându-i-se tot atât de aritmie precum pulsul. Era trecutul lui; şi era prima oară când ea simțea savoarea a ceea ce ar fi putut fi viitorul.

îngrozită de ideea că ar fi putut deveni dependentă de emoțiile fără egal pe care le trăia alături de Alex, se izolase după întoarcerea de la New York. Nu petrecuse decât două nopți împreună cu el, fiind atât de strâns închisă în sine însăşi încât refuza contactul fizic. Simțea nevoia să lase lucrurile să se liniştească, aşa că se refugiase în obligația de a aduce la zi lucrările mult întârziate de editare. Pe urmă, la şase luni după transplant, ajunsese la importanta bornă a testului de douăzeci şi patru de ore de la Harefield, de vinerea trecută. El făcuse schimb de tură în weekend ca s-o ducă la spital şi aşteptase în timp ce era cupiată la monitoare, rămăsese alături de ea pe toată durata acelui chin plictisitor. Lucy era dificilă, indispusă, irascibilă: dar el mai trecuse prin asta, mai văzuse aşa ceva şi depăşise totul cu uşurință. Uneori, răbdarea cu care o trata era aproape enervantă. Oare ea chiar voia să-l înfurie?

După test, când Alex o adusese înapoi, în Battersea, cu o expresie oarecum derutată, Grace se transformase într-o adevărată furie.

- Nu te juca cu emoțiile oamenilor, Lucy. Nu eşti singura persoană care a avut vreodată de suferit. Nu crezi că e timpul să laşi în urmă copilul rănit şi să trăieşti ca o femeie?

Asta o duruse. Era o atitudine fără precedent a celei mai bune dintre prietenele sale, care nu-i mai vorbise niciodată astfel. Şi, oh, Doamne, da! Simțise lovitura - ştia că acela era

adevărul. Cine înțelegea mai bine decât ea cu câtă iscusință îşi ascundea Alex propriile sentimente, ce actor desăvârşit era? Nu obişnuia el să-şi ignore propria durere în interesul cuiva pe care îl simțea dependent de forța lui? Insă cel puțin în privința ei, bunătatea acestui bărbat se dovedise a fi întotdeauna la loc de frunte. Grace o acuzase - pe bună dreptate - că se afundase cu prea mult egoism în propria dramă. îşi dădea seama că reintra în tiparele trecutului, închizându-se în ea însăşi, într-un cerc vicios. Dar ce ar fi putut s-o scoată dintr-o asemenea stare? Cu toate acestea - sau poate din pricina lor - îl evitase pe Alex în zilele dinaintea vacanței de Paşti, îngropându-se în munca ei şi ştiind că el făcea acelaşi lucru. După întoarcere, nu aruncase nici o privire la documentele lui Dee, vreme de două săptămâni.

După o clipă - prea scurtă pentru ca să nu fie luată prin surprindere - Alex reapăru în prag, cu fiul său şi o geantă de weekend. Lucy văzu că Anna încuia uşa, venind în urma fostului ei soț, către maşină, şi trase aer în piept. In timp ce făcea prezentările şi aranja lucrurile în portbagaj, vocea lui Alex era ridicol de calmă; toată lumea spunea „bună", iar Anna vorbea, veselă, despre norocul pe care îl avuseseră cu o vreme atât de frumoasă la început de aprilie, în weekendul de Paşti. Lucy îşi scoase ochelarii de soare, îi strânse mâna şi reuşi chiar un zâmbet în timp ce simțea o uşoară scădere a panicii. Alex îi explică fiului său că skateboardul nou-nouț, de ultimă oră, ajunsese la el prin bunăvoința lui Lucy, adus din New York, dintr-un magazin Bloomingdales, şi băiatul îşi exprimă aprecierea printr-o privire radioasă. Lui Henry i se transmiseră sărutări, Max se instală de bunăvoie pe bancheta din spate,

încântat de capota deschisă şi întinzându-i lui Lucy un CD; şi demarară. Alex îi strânse plin de înțelegere mâna în răstimpul dintre două schimbări ale vitezelor; iar din spatele ochelarilor ei alunecară în tăcere câteva lacrimi.

Când ajunseră la Longparish - Lucy şi Max fiind în culmea încântării pe toată durata călătoriei -, ea îl salută pe Henry îmbrățişându-l atât de fierbinte încât ştiu că îşi exprima astfel toate scuzele față de fiul lui. Zâmbetul lui Alex îi dădu de înțeles că el îi înțelegea rezervele şi incertitudinile mai bine decât ea însăşi. Retrăgându-se în bucătărie, Lucy pregăti prăjituri pe care, din cauza regimului, nu le putea mânca, dar care îl fermecară pe Max. în prima parte a după-amiezii din Vinerea Mare, îşi găsi o ocupație citind alături de Henry în grădina adăpostită, în timp ce Max şi tatăl lui se distrau cu skateboardul.

înainte de a pleca împreună cu băiatul, Alex îi dăduse un plic mare, din care ea scoase o ilustrație superbă, format A4. Reprezenta o sferă de cristal cu munți în centru, totul fiind îmbrățişat de ramurile unui copac imens, ca şi cum s-ar fi aflat într-un glob transparent. Textul de sub imagine o denumea *axis mundi* **- despre care ea îl întrebase înainte de a pleca la New York. Nu-l înțelesese când îi vorbise despre asta, dar ceea ce vedea acum în fața ochilor o făcu să cadă pe gânduri. Era centrul lumii, locul unde se credea că se-ntâlnesc cerul şi pământul. Pe o a doua foaie, mai mică, văzu un desen în cerneală al caduceului, cu stiloul, şi o notiță caligrafiată cu scrisul lui inconfundabil, care îi relata că toiagul reprezenta o descriere a axei în sine, şerpii fiind căile pe care vindecătorul traversa axa lumii lui, pentru a aduce înapoi cunoştințele dintr-o alta, superioară. Numărul 34**

era legat de toate acestea prin numeroasele lui atribute şi biletul lui Alex îi explica, pe scurt, cum îl alesese Dante pentru Infernul său, fiindcă acesta reprezenta punctul de intersecție, centrul pământului, contactul temporar cu iadul - şi apoi punctul de înălțare către înțelegerea spirituală, de „reîntoarcere la stele". In mijloc şi din nou afară, medită ea, în vreme ce Henry tundea nişte tufişuri: drumul către Ierusalim. Labirintul.

Către sfârşitul zilei, Henry îl conduse pe Alex în bibliotecă şi, cu toate că ei nu păreau să aibă câtuşi de puțin intenția de o exclude, Lucy simți că ar fi apreciat intimitatea. Plecă să-l caute pe Max şi se hotărî să-şi petreacă timpul cu băiatul, aflând totul despre Sim-urile de pe computerul lui. II ascultă po- vestindu-i despre bunica îndrăgită - care îl învățase puțină franceză - şi despre unchiul său, căruia îi simțea atât de mult lipsa. Continua să se afle în acel spațiul special, intim, al copilului, când Alex şi Henry ieşiră din bibliotecă, curioşi să afle ce făceau. Nici ea, nici băiatul nu voiau să-şi părăsească locul din fața biroului, aşa că cei doi Stafford adulți urcară la etaj, ca să rearanjeze o parte a mobilei, pentru că Simon şi Grace erau aşteptați a doua zi, iar Siân urma să sosească dimineața, în duminica Paştilor.

Alex o invitase pe cea din urmă pe neaşteptate, după încă o plecare neprevăzută a lui Calvin - nici mai mult, nici mai puțin decât la Ierusalim - care îi schimbase planurile de a o duce pe Siân să-i cunoască familia din Nantucket. Cât se poate de nesatisfăcător, se gândise Lucy. Siân nu ştia ce să creadă. Alex susținuse ideea ca Siân să-l însoțească pe Calvin, ceea ce o surprinsese pe Lucy; dar faptul că el nu condamna schimbarea ulterioară a planului i se părea şi mai stranie. Era cu adevărat uluită. Poate că asta era actuala stare de echilibru? După ce se

întorseseră de la New York - şi după ce Calvin le predase superiorilor săi de la universitate documentele lui Will - conflictul încetase. Le dăduseră originalele, ca şi mai înainte, iar Lucy şi Alex făcuseră în secret copii ale ambelor fețe ale acestora, pentru propriile lor cercetări. Prețioasa învelitoare brodată nu fusese cedată, nici măcar pentru a fi păstrată de Alex: rămăsese în posesia ei. Dar adversarii lor nu mai dăduseră nici un semn de viață şi, dacă Alex era nemulțumit de faptul că aceştia aveau ceva care nu le aparținea, nu pomenise nimic despre asta. Totuşi, Lucy prefera să nu se încreadă în Calvin, atâta vreme cât îl putea evita, şi se simțea uşurată la gândul că Siân avea să li se alăture după ce îşi vizita mama, în Țara Galilor. Ar trebui să scape de el, se gândea Lucy, ținând piept seninătății lui Alex. învățase să-i respecte raționamentele în aproape orice împrejurare, dar nu se putea împiedica să nu creadă că era oarecum orb în privința lui Calvin, poate din cauza legăturii lor de rudenie. Orice altă explicație i se părea lipsită de sens.

La sfârşitul unei zile pline, Max era mort de oboseală şi se urcă în dormitorul lui de la mansardă la nouă fix, fără să i-o fi cerut cineva, lăsându-i pe ceilalți trei să-şi continue discuția. Alex pregătise un somon şi li—1 servise cu sos olandez de tarhon, făcându-o pe Lucy să se întrebe de ce îşi cerea întotdeauna scuze pentru performanțele lui culinare.

- Cu cine te compari, Alex? Nu mi-ai pregătit niciodată o cină care să nu fi fost gustoasă. Eşti un bucătar excelent şi mâinile tale miros ca o grădină cu plante.

Se grăbi să i le sărute şi fu izbită de gândul că rostise unele dintre primele cuvinte amabile pe care i le adresase de când plecaseră la drum. Simțea nevoia să stea de vorbă, iar Henry înțelese asta şi se scuză, retrăgându-se în camera lui cu o carte bună şi încuind, în trecere, uşa principală. Dar ei spălară şi aranjară totul înainte de a întrerupe tăcerea cu mai mult de o silabă. In cele din urmă, ea îi înconjură şoldurile cu brațele, căutând să-i întâlnească ochii. Era o zi de vacanță şi el nu se bărbierise. Iubea chipul acela, schimbat de uşoara umbră a bărbii nerase - îi aparținea lui Alex al ei, sugera că nu ținea totul sub control, cu rigiditate. Se relaxă, dar tot îşi mai simțea buzele lipite. El începu să vorbească.

- **Astăzi ai fost superbă. Lui Max i-a făcut plăcere prezența ta.**
- **De ce nu mi-ai spus că e atât de dulce, că o să fie atât de simplu?**

Alex râse.

- **Nu m-ai întrebat. Nu-l lăsa să te păcălească - nu e un înger. Dar cred că suntem destul de norocoşi.**
- **Am fost imposibilă, Alex.**
- **Imposibilă, încuviință el, cu un oarecare umor. Foarte prudentă.**
- **Retragere deplină.**

încerca să râdă de ea însăşi.

- **Tu m-ai avertizat...**

Citea în zâmbetul ei resemnat că era epuizată de tortura pe care şi-o autoimpusese. Părea obsedată de inevitabilitatea unei căderi psihologice din paradis, hotărâtă să sacrifice orice bucurie care ar fi putut da în floare în timpul unei relații strânse, doar ca să scape de neliniştea sufletească şi stresul unor

emoții pe care le credea inevitabile. Neputința ei îl durea, şi îşi aplecă fruntea către ea.

- Lucy, ce îți doreşti? Te pot ajuta?

Ea avu nevoie de o clipă, apoi i se adresă cu un aer firesc.

- Poți să mă duci în pat, să faci dragoste cu mine?

De data asta, Alex o conduse în camera lui. în Franța, dorința şi frustrările unei îndelungi aşteptări reduseseră temerile lui Lucy la tăcere şi ea îi răspunsese cu aceeaşi naturalețe cu care respira. Dar în săptămânile care trecuseră avusese timp să treacă totul prin filtrul rațiunii. Chiar şi acum, când voia să se-ncreadă în simțurile ei, se studia de la distanță. îl văzu pe Alex dezbră- când-o în tăcere, mângâind-o fără să se lase dominat de dorința de a o poseda, dar ea era blocată de imboldul de a-şi ascunde sentimentele. înțelese că fericirea lor era în joc şi ceru inimii sale să se descătuşeze.

Alex citi gândurile care îi întunecau ochii, înlocuindu-le culoarea căpruie cu griul mohorât al oțelului. Se întinse pe spate, alături de ea, şi îşi strecură brațul pe sub arcul mijlocului ei, înconjurându-l; cealaltă mână îi urmări contururile siluetei delicate, feminine, parcă preț de o veşnicie, până când mişcările diafragmei ei deveniră uniforme. Simțea respirația lui caldă pe tâmplă.

- Ce cuvânt, sau ce culoare, descrie sentimentul pe care îl ai când te ating aici?

Degetele lui îi găsiră sânii şi cicatricea aspră dintre ei. Lucy zâmbi, întorcându-şi fața către el.

- Apropiere.

- Mm. Şi aici? Pe burtica ta?

- Căldură. Intimitate.

Se întinse ca o pisică, curbându-şi delicat spatele. El se săltă puțin şi exploră peisajul de vis al trupului ei - şoldurile şi abdomenul, unduirea mijlocului, gâtul delicat şi sfârcurile, şalele şi curba feselor, apăsând în fel şi chip, folosindu-şi limba, vârfurile degetelor, pielea uşor aspră a feței nebărbierite, uneori unul dintre degetele mari. Nu se grăbea; iar Lucy se văzu nevoită să-şi studieze cu atenție senzațiile erotice ca să-şi descopere şi apoi să-şi articuleze răspunsul. Fu mai degrabă un râs tandru decât adierea unui suspin. Alex se aplecă, îi sărută buzele şi îşi puse cu delicatețe podul palmei în interiorul coapsei ei, urmărindu-i cu atenție linia piciorului, purtându-şi dezmierdările tot mai sus. Ea îşi trase răsuflarea şi îşi întinse brațele deasupra capului.

- Violet şi indigo, şi stelele cât un vârf de ac de după furtună.

- Trişezi. A fost mai mult de un cuvânt. Nu ți-e permis decât unul. Concentrează-te...

Degetele lui începuseră să-i dezmierde părul mătăsos, apoi se împinseră uşor în ea; şi ei aproape că i se tăie răsuflarea. O auzi rostindu-i numele.

- Ce cuvânt e ăsta?

Trupul lui era puternic, dar vocea suna atât de dulce.

- Sublim... Alex, te doresc...

El o pătrunse, mişcându-se încet.

- Şi acum?

- Desfătare...

Ei i se tăiase răsuflarea şi se dezlănțui cu repeziciune; iar când sărutul lui înlătură orice sunet care i se desprindea de pe buze, Lucy se gândi că i-ar fi putut exploda capul. El o eliberă numai atât cât era necesar pentru ca gura să-i pribegească spre urechea ei, şoptindu-i că aştepta un cuvânt.

- **Nu pot găsi nici unul, strigă ea, împingându-l mai adânc în corpul ei; şi sub mişcările lui blânde, cu gura astupată de a lui, începu să respire grăbit, sacadat. Nici un sărut, al nici unui amant, nu mai fusese vreodată atât de solicitant, de insistent, de excitant.**
- **Lucy, care e cuvântul acum?**

Pieptul ei prinse culoare sub o uşoară năvală a sângelui şi Lucy ştiu că reuşise să se abandoneze. Pentru ea, gestul care exprima încrederea însemna totul. Trecuseră mai departe.

- **Eliberare, Alex. Epopteia[41].**

Nu fusese mai mult decât un suspin. Nu mai avea destul suflu ca să pronunțe cuvintele: nu mai putea decât să tragă aer în plămâni. Corpurile le erau atât de strâns împletite încât Lucy simțea vibrațiile fără să ştie care dintre ei tremura. îi prinse privirea şi trupul într-ale ei, mişcările şi respirația lor transformându-se într-o incantație solitară.

- **Culori pe care nu le ştie nici măcar curcubeul, şopti ea.**

El râse şi o sărută uşor, senzațiile ei fiind prea intense pentru

mai mult decât atât.

- **Atunci înțelegi. Eşti o zeiță. Celestă.**

---

[41] „Vederea de sus", cea mai înaltă treaptă a inițierii din cadrul misterelor din Eleusis, în cultul zeiței Demetra.

O sărută după fiecare propoziție. Şi ea înțelese. Era undeva unde nu mai ajunsese niciodată. Era iubită.

Se întinse după cuvertură şi se topiră unul în celălalt.

Deşi erau abia la începutul celei de-a doua săptămâni din aprilie, soarele avea puteri depline, iar prăjiturile coapte de Lucy în Vinerea Mare se dovediră utile la ceaiul de la ora cinci, în grădina care le oferea un adăpost de vânt. Simon şi Grace ridicară totul la un înalt nivel epicurian, aducând o şampanie excelentă. Şi grupul de la Old Chantry declară că avea o după-amiază liberă. Max era mulțumit pentru că se plimbase cu bicicleta sub soarele dimineții, împreună cu Alex şi Lucy. Băiatul fusese şocat - şi Alex nu mai puțin surprins - descoperind că Lucy avea o condiție fizică mai bună decât ei amândoi, iar ea se mândrise din cale-afară cu toți kilometrii pe care îi parcursese pe bicicleta ei medicinală după operație. II tachinase pe Alex, afirmând că intenționa să alerge pentru spital, alături de el şi de Courtney, la maratonul Londrei.

Max se juca acum cu un prieten din sat, iar nerăbdarea lui Simon preluă controlul. Vâna nişte explicații despre Calvin încă de când auzise despre coşmarul lui Siân şi voia să i se răspundă chiar în momentul acela, înainte de sosirea ei de a doua zi.

- Şi eu sunt curioasă, Alex. Cum de eşti atât de calm în privința asta?

Lucy ştia că lui Alex îi stătea în fire să cântărească toate dovezile, ferindu-se să tragă concluzii pripite, în timp ce Simon acționa mai întâi, gândindu-se abia apoi la consecințe. Dar ea

privea suferința lui Siân într-un mod extrem de personal. Instinctul o îndemna s-o protejeze şi asta o făcea să se înfurie din cauza lui Calvin.

Cu o zi înainte, Alex îi povestise tatălui său că Siân fusese agresată, iar acesta comentă acum:

- Chiar că nu sună bine, Alex.

Fiul lui dădu din cap.

- Ştiu. Dar eram în apartamentul ei, împreună cu prietenul tău de la poliția metropolitană, Simon, şi cu echipa lui de criminalişti, în dimineața următoare, când a sosit Calvin de la aeroport'. A fost devastat când s-a pomenit într-un asemenea vârtej. Nu jucase nici un rol şi e posibil ca el să fi fost victima căutată. Dar, indiferent dacă până atunci şi-a dat sau nu seama, o iubeşte pe Siân. Când a văzut-o în apartamentul meu, a rămas fără grai. Pe urmă, mai târziu... ei, bine, a fost cu adevărat protector. Nu l-am susținut niciodată, dar în privința asta m-a surprins.
- Nu-l poți privi cu afecțiune, Alex! Simon răbufni, dând stângaci peste farfuria de pe masă. Am de gând să-l reprezint pe Will şi să-i rearanjez lucrarea aia dentară costisitoare, indiferent cât o fi iubind-o pe Siân. Poate că ea vrea să se-ncreadă în el, dar tu eşti prea circumspect pentru asta. Ştii ce anturaj detestabil are! Aş vrea ca indivizii să descopere ceea ce caută şi să constate că totul stă, într-adevăr, sub un blestem. Povestea mea biblică preferată e cea despre Chivotul Legământului ajuns în mâinile filistenilor. S-au ales toți cu hemoroizi! Asta ar fi într-adevăr dreptate!

înghițitura de şampanie a lui Grace ajunse pe peluză, iar Alex izbucni în râs.

- **O pedeapsă feroce în vremea în care cremele antihe- moroidale nu se descoperiseră încă! Serios vorbind, Simon, înțeleg sentimentele tale pentru Calvin, dar cred că ar trebui să-i acordăm prezumția de nevinovăție. Pentru moment. Când am luat prânzul împreună, la spital, am stat foarte mult de vorbă. A rezolvat situația cu hârtiile cât de repede a putut, iar ei nu mi-au mai adresat nici o vorbă de când...**
- **N-ar fi trebuit să pună mâna pe afurisitele alea de hârtii, îl întrerupse Simon, cu înverşunare.**
- **...şi sper că acum avem în el un aliat, îşi termină Alex fraza, fără grabă, susținând apoi, sigur de sine, privirile prietenilor săi. Acordă-mi un strop de încredere, Simon. Calvin s-ar putea să fi primit o orientare filozofică greşită - sistemul lui de credințe îmi e total străin -, dar e un om cu adevărat spiritual, fapt pentru care nu-l pot învinui. Nu ne-am ales acelaşi drum, dar e un cugetător, are o conştiință.**
- **Şi crezi că o iubeşte pe Siân? Nu sunt de deplin convinsă că îndrăgeşte cu adevărat femeile.**

Luey era încordată, simțea că era posibil ca Alex să ascundă ceva.

- **E interesant ce spui, Lucy, şi eu mi-am pus întrebarea asta. Dar cred într-adevăr că e îndrăgostit de Siân. Iar biata fată are nevoie de un soi de încheiere, ca să lase în urmă trecutul şi să poată merge mai departe. A suferit destul. S-o ajutăm cât mai mult cu putință.**

Alex schimbă o privire cu Henry, care dădu din cap. Grace îşi băuse şampania, ascultându-i; dar acum puse o întrebare în numele tuturor:

- **Alex, dacă ține la ea, de ce s-a făcut nevăzut fără să-i spună? Era speriat? Şi de ce a dezamăgit-o atât de cumplit în privința călătoriei în State? Era entuziasmată de ideea asta.**
- **Nu pot să-ți răspund, Grace. Sunt de acord că anularea plecării e o lovitură. Dar profesorul Walters şi grupul lui sunt la Ierusalim dintr-un anumit motiv - unul pe care s-ar putea să nu ne facă plăcere să ni-l imaginăm - şi am încredere în Calvin, cred că a ştiut ce face când a plecat să li se alăture. Alex goli conținutul ultimei sticle în paharele oaspeților săi şi schimbă brusc subiectul. Ei, cât de departe ați ajuns cu studiul „dosarelor Dee"? Dacă vrem să intrăm în cursa pentru premiu, atunci e, cu siguranță, momentul unui bilanț.**

Alex le ascundea ceva, Lucy nu avea nici o îndoială. Dar era evident că n-avea de gând să le spună mai multe. Se gândea la asta când realiză că ratase o parte a vorbelor lui Henry şi încercă să prindă firul.

- **...o cină amuzantă săptămâna asta, împreună cu John, prietenul meu care e decan la Winchester, şi el are câteva idei foarte interesante legate de aceşti creştini sionişti ai lui Simon.**
- **Doamne Sfinte, Henry! exclamă Simon. Te rog, nu spune că asemenea creaturi îmi aparțin.**

Henry ridică o mână.

- **îmi cer scuze, Simon; se pare că sunt odioşi. John ştia totul despre ei şi ți-a confirmat fiecare cuvințel. E suficient să spun că nu-i plac ideile lor dependente de Vechiul Testament, bazate pe profeții şi fără legătură cu persoana lui Hristos. Are sentimentul că învățăturile lor pot declanşa un război demențial în Orientul Mijlociu, dacă nu sunt supravegheați... o**

baie de sânge. Exploatează fără ruşine tensiunile şi anxietăţile stârnite de atitudinile Occidentului faţă de lumea islamică. Ajungi să te rogi să fie urmăriţi de serviciile secrete. Această politică a adepţilor înălţării la Ceruri despre care vorbeai tu, Simon, înseamnă nepăsare faţă de restul omenirii - presupune o platformă de tipul „fii de-al nostru sau mori". Iar John e enervat de faptul că anumite elemente ale mişcării evanghelice - mai ales în Statele Unite şi în cercuri alarmant de apropiate de Casa Albă - îşi exportă teologia violent apocaliptică, dar greu de considerat creştină, făcând recrutări în baza unei cointeresări puternice. Să sperăm că vărul tău nu e prins în aşa ceva, Alex! Insă acum aş vrea să aflu cum ai recuperat documentele, Lucy. Ţi-a fost greu să intri în posesia lor?

- **A fost straniu, Henry. Suspiciunile noastre au luat-o razna când am aflat, de la Alex, despre plecarea lui Calvin la Boston, în aceeaşi zi cu Roland. Dar era o pistă falsă. Lucrurile lui Will au fost tot timpul în mansarda lui Roland. Nimeni nu ne-ar fi putut ajuta mai mult.**

Lucy îşi aminti din nou de întâlnirea lor impresionantă, de emoţiile pe care i le stârnise, şi îi adresă lui Alex un zâmbet al cărui înţeles îi era cunoscut numai ei.

- **A fost tulburat de vestea morţii lui Will, adăugă Simon. N-avea idee - cred c-a fost plecat în Mexic sau în America de Sud pentru un an. O să-ţi scrie.**

Henry dădu din cap cu tristeţe. Era dureros, dar se simţea uşurat fiind implicat în ceva care îl apropia din nou de soţia şi de fiul lui.

- **Dar nu cunoştea soluția pe care o căutați?**
- **Mă tem că nu, răspunse Simon. Nu ştia nimic despre asta. Nu avea decât pachetul şi un bilet, prin care Will îi cerea să-l păstreze oricât ar fi fost necesar. Will pusese în mapa brodată şi un trandafir, despre care Lucy crede că era din grădina Dianei.**

Alex medita asupra interesului lui Henry față de cercetările lor cu o oarecare fascinație, dar acum se uită la Lucy.

- **Un trandafir alb? Simbolul secretelor feminine. Cred că „roza" e tot atât de importantă ca numărul 34.**
- **Ca şi cheile, zise Grace, entuziasmată. Lucy, adăugă ea privindu-şi prietena, în timp ce tu te-ai ocupat de pregătirea documentarului, eu şi Simon am citit toate foile şi credem că prima se referă la Sfântul Petru - „piatra" - care ține cheile raiului. Una era de aur şi una de argint. Iar „Marta", care apare cu două pagini mai încolo, era sora Măriei Magdalena, iar legenda spune că a plecat în Franța. Cheile erau, totodată, şi simbolul ei.**

Alex deschise dosarul în care se aflau copiile filelor şi un caiet gol, de pe măsuța pentru cafea.

- **Cheile raiului sunt din aur şi argint? Atunci probabil că perechea noastră de chei le reflectă. îşi notă ideile, apoi ordonă foile. Ceea ce înseamnă, Lucy, că e foarte important să găsim a doua cheie, ceea cu rubine. Poate că, indiferent ce ar deschide, reprezintă o intrare în rai, aşa că încă mai avem nevoie de cheia de argint.**

Cu gândurile hoinărind, Alex îşi lăsase şampania aproape neatinsă.

- **Şi încă o mai avem, îi spuse Lucy. Indivizii au uitat de ea, iar eu nu le-am adus aminte!**

Aluzia la ceilalți îl îngrijoră oarecum pe Alex, dar dădu din cap şi studie din nou hârtiile.

- **S-ar putea presupune că „simbolul unirii noastre" se află în Franța, la fel ca Marta? Poate că e la Chartres.**
- **Sau în grădina labirint din L'Aigle? sugeră Henry. Labirintul are forma unui nod, care simbolizează fie căsătoria, fie loialitatea.**

Alex se întoarse spre el.

- **Deviza familiei are ceva de-a face cu ăsta?**
- **„Devotat şi Sincer", Alex. Ceea ce nu i s-a potrivit lui Henry Stafford, duce de Buckingham, care, în Războiului Rozelor, a trecut dintr-o tabără în alta mai des decât îşi schimba caii. Dar strămoşul nostru e vărul lui, Humphrey, iar el întotdeauna a fost de partea lui York. Pentru asta, a plătit cu viața sub domnia lui Henric Tudor. Lucy, mi-ai amintit ieri-seară despre acel Stafford care a fost ambasador în Franța, cel care l-a cunoscut pe Giordano Bruno. Iar dimineață am fost în bibliotecă, am verificat istoria familiei şi, da, e vorba de strămoşul nostru, Edward. John Calvin a fost naşul unuia dintre fiii săi.**
- **Vezi, Henry, spuse Lucy cu delicatețe, că Stafford-ii sunt incluşi în poveste în aceeaşi măsură ca membrii familiei Dee?**

Ii zâmbi, fiind sigură că şi Diana se gândise la asta.

- **Dar, reluă el, învăluind-o într-o privire caldă, o legătură cu Cupidon, cu Venus sau cu Marte reprezintă un nod al iubirii - „războiul înfrânt de dragoste", asta mi-a spus-o mama ta, Alex. îți aduci aminte că, după ce a absolvit Colegiul St Martin, şi-a**

luat diploma de evaluator de artă la Sorbona - unde am cunoscut-o eu când lucram pentru NATO în cadrul poliției militare, le explică Henry celorlalți.

Alex era dus pe gânduri. îşi amintea de povestea părinților săi... şi de faptul că familia lui luptase de partea rozei albe la Bosworth. Asta însemna ceva?

- Blazonul familiei Stafford conține un nod şi o lebădă?
- Şi crucea Sfântului Gheorghe. Dar îți aduci aminte de nodul gordian şi de butonii în formă de nod pe care ți i-a dat mama ta când ai terminat facultatea?

înainte de a muri, ea îi lăsase cheia lui Will, dar, se gândi Alex, el însuşi fusese înscris în misterul familiei, încă de la naştere, îşi privi tatăl în tăcere, ciuguli dintr-o prăjitură şi luă foile.

- Trandafirii albi ai lui Siân. Will era yorkist[42] - un cavaler „devotat şi sincer". Un gest lipsit de semnificații? Sau un fir conducător întemeiat, demn de luat în considerare? Lucy?

Ea se uită la Alex, absorbită de propriile-i gânduri. Cu o ceaşcă în mână, se gândea la trandafirii de pe serviciul de ceai al Dianei.

- încep să înțeleg ce e cu aceşti trandafiri albi. Floarea-soa- relui urmăreşte astrul zilei, dar trandafirii albi prind viață sub lumina lunii. Cred că o să se-ntâmple ceva deosebit atunci când noaptea va fi adevărata zi, iar puterea va ajunge din nou în

[42] Războiul civil purtat pentru tronul Angliei între susținătorii Casei Lancaster şi cei ai Casei York (1455-1485) nu a fost numit Războiul celor Două Roze în timpul desfăşurării sale, ci mai târziu, poraindu-se de la blazoanele celor două case: trandafirul roşu de Lancaster şi trandafirul alb de York (n. tr.).

mâinile unei femei... cum a fost regina Elisabeta din epoca lui Dee. Poate că se va petrece acum, când e regină o altă Elisabeta.

Vorbele lui Lucy atinseseră o coardă în sufletul tuturor celor prezenți, dar ea se grăbi să continue.

- Tocmai mă gândeam la cel de al doilea text, despre „iubitorul Henric" - Henric al VUI-lea, cel însurat de prea multe ori. Râse. Făcând cercetări despre Elisabeta, am descoperit că mama ei, a doua soție a lui Henric, purta la gât un „cerb roşu" şi se credea că se putea preschimba într-un iepure. Versurile „fetele, cât nu-s încă neveste, sunt ca luna mai", sunt din Cum vă place[43]-, iar Ann Boleyn a fost executată în luna mai, purtând o rochie cenuşie. Crezi că la asta se referă ghicitoarea? O „doamnă a luminii" era Sfânta Lucia, iar eu m-am născut în februarie, în luna lumânărilor.
- Dar hârtiile au „ieşit la lumină" tot de ziua ta, pe 3 februarie, aici în grădină - o altă călătorie care a început în a treizeci şi patra zi a anului.

Alex îi turnă ceai şi îi părăsi pentru scurt timp, ca să reumple ceainicul. O clipă mai târziu, când se întoarse aducând ceai proaspăt şi un dosar vechi, îngălbenit, i se păru că Lucy arăta de parcă ar fi căzut sub puterea unei vrăji.

- Mă gândeam la ce spuneai tu, Alex. Eu am interpretat altfel lucrurile. îl privi cu o uşoară nedumerire, în timp ce el se aşeza. Prințesa Elisabeta, ocrotitoarea lui Dee, era fiica Annei. Ea şi cu mine suntem, amândouă, „fiicele regelui", ca să spunem aşa. Bunica mea din Sicilia şi bunicul meu englez s-au întâlnit în

[43] Traducere de Virgil Teodorescu, din volumul *Teatru,* Editura pentru Literatură Universală, Bucureşti, 1964 (n. tr.).

război, la eliberare. De la el mi-am primit naționalitatea şi numele englezesc.

Lui Alex îi zâmbiră ochii. Lucy vorbea rar despre familia ei, aşa că astfel de amănunte erau pentru el o revelație.

- **Poate că această căutare se referă şi la ei, şi la noi, în acelaşi timp. Şi ea, şi tu? Dar eu aş vrea să mai adaug ceva în amalgam. Sora Annei, Mary Boleyn, a avut un fiu şi o fiică, aproape fără îndoială tot cu Henric al VUI-lea, deşi numele lor de familie era Carey. Pe fiul ei îl chema Henry - după tatăl lui adevărat, regele - şi a fost Lordul Şambelan al Elisabetei, cel mai important susținător al activității teatrale a lui Shakespeare.**
- **Fireşte, trupa de teatru Lord Chamberlain's Men[44],.spuse Henry.**

[44] în traducere, Oamenii Lordului Şambelan (n. tr.).

- Iar Henry Carey era atât fratele Elisabetei, cât şi vărul ei. însă fiica lui Mary Boleyn - sora ocrotitorului lui Shakespeare - a primit toate pământurile din Longparish. Acestea fuseseră în posesia abației Wherwell până la desființarea mănăstirilor, ordonată de Henric al VUI-lea. Deci casa în care ne aflăm - care a aparținut familiei noastre vreme de generații şi a început prin a fi o capelă - se afla pe pământurile ei. Ea era fiica nelegitimă a regelui.

Alex deschise micul dosar pe care îl adusese şi scoase din el câteva hârtii, cu multă grijă. Simon îşi ținea paharul în mână, fără să-l clintească.

- Alex, asta sugerează existența unei relații între familia ta, descendenții lui Dee - sau Dee însuşi - şi grupul aflat în legătură cu Shakespeare prin intermediul Lordului Şambelan.

- Cred că da, Simon. Intr-o exprimare simplistă, sora protectorului lui Shakespeare deținea acest teren, aşa că presupun că i-a dat unuia dintre strămoşii mei casa sau pământul pe care ea se află. Dar din ce motiv...?

- Nu uita că, în Anglia catolică, o capelă era un loc sacru. Grace se uită cu atenție la aripa mai veche a clădirii. O capelă dedicată sufletului unui răposat, un loc în care spiritul său să poată rămâne în siguranță.

- E adevărat, zise Alex şi o văzu pe Lucy fixându-l cu privirea. Dar e vorba de mai mult decât atât.

Despături cu băgare de seamă documentul zdrențuit, alcătuit din mai multe coli de pergament.

- Tata mi l-a dat ieri, le explică el, şi face parte din istoria casei. Cred că puteți descifra numele de aici, de sus. Le arătă un rând

de pe document, scris de mână cu o caligrafie învechită, compactă, greu de citit pentru ochii unui om modern. Grace se ridică de pe scaun.

- **Dat de această mână... Grace se aplecă peste umărul lui ca să-l ajute şi îşi continuă lectura cu glas tare: ...în cel de al treizeci şi patrulea an al domniei Elisabetei, prin graţia lui Dumnezeu regină a Angliei, Franţei şi Irlandei... - urmări degetul lui Alex şi sări câteva cuvinte - ... doamnei Lanyer. în ochii lui Grace apăru brusc surpriza. Alex, cel de al treizeci şi patrulea an de domnie al Elisabetei trebuie să fi fost 1592 sau 1593. S-a urcat pe tron la sfârşitul lui 1558.**

Alex îi reţinu comentariul cu interes.

- **Una dintre cele mai potrivite candidate la titlul de „doamnă întunecată" din sonetele lui Shakespeare, le spuse el tuturor celorlalţi o clipă mai târziu, a fost amanta lui Henry Carey, Emilia Lannier, al cărei nume de fată era Bassano. Era o muziciană dintr-o familie venită de la Veneţia, o femeie strălucitoare, de o frumuseţe ieşită din comun, care a publicat ceva mai târziu un poem epic ce o dezvinovăţea pe Eva. Ţie, Lucy, ţi-ar fi plăcut foarte mult, se entuziasmă el. Probabil că i-a oferit lui Shakespeare un punct de vedere feminist bine întemeiat, atunci când i-a fost necesar - dacă ea i-a atras într-adevăr atenţia, iar el s-a bucurat de favorurile ei sexuale, aşa cum cred unii istorici.**
- **Cum de ai pus toate astea cap la cap, Alex? îl întrebă Lucy, aproape întristată.**
- **Abia ieri mi-am dat seama că una dintre cărţile dispărute în urma spargerii era un exemplar vechi, valoros, al poemelor ei publicate. E posibil ca această casă să aibă legătură cu ea - poate**

o moştenire primită de la Henry Carey prin intermediul surorii lui, care deținea pământul? Ipoteza pare să fie susținută de fapte, cu toate că, dincolo de epoca respectivă, apar nişte spații albe supărătoare.

- Alex, credeam că eşti om de ştiință. Grace se lăsase să cadă la loc, pe scaun, extenuată de atâta incitare, şi tocmai tăia câte o bucată de prăjitură cu lămâie pentru ea şi pentru Henry, când umorul ei răbufni din nou la suprafață. Dar eşti bun şi la istorie sau, de fapt, la literatură.

El râse, uşor stânjenit.

- Nu tocmai, Grace. Am fost copilul atras de ştiință dintr-o familie dedicată disciplinelor umaniste. Am fost nevoit să-ncerc măcar să țin pasul. Mama ne-a dus, pe Will şi pe mine, la nenumărate reprezentații cu piesele lui Shakespeare, imediat ce am fost în stare să le ascultăm liniştiți. Educația mea a fost, probabil, ceva mai sumară în privința lui Winnie-the-Pooh şi a lui Alice, dar reuşesc să fac față unui spectacol la The Globe[45] fără explicațiile din program. Şi oricum, adăugă el, în aceste două săptămâni am fost în recunoaştere pe teren, ca voi toți!

- Nu-l asculta, Grace, îl tachină Lucy, gândindu-se dintr-odată că multe dintre însuşirile lui John Dee se regăseau în acest îndepărtat urmaş al său. Alex ştie tot atât de multe ca mine despre poezie. Iar eu nu ştiu nimic despre celulele stem.

Tatăl lui Alex păstra tăcerea, cu ochii închişi sub soarele prea strălucitor pentru acel anotimp. Acum îi adresă un zâmbet enigmatic.

---

[45] Unul dintre teatrele din Londra asociate cu Shakespeare (n. tr.).

- **Ținând cont de experiența mea, Lucy, oamenii de ştiință ştiu mai multe despre cultura umanistă decât studenții care se specializează în aceste discipline. Dar nu-l urca pe un piedestal. Alex e mort după înălțimi.**

Henry avea o expresie impenetrabilă şi ea nu-şi dădu seama ce voia să spună. Oare Anna îl plasase prea sus şi de aceea căzuse, în mod inevitabil? El îşi continuă spusele.

- **Toate interpretările ar putea fi valabile. Regina Elisabeta, Lucy şi Katherine Carey şi, dacă e reală, legătura „doamnei întunecate" a lui Shakespeare cu această casă. Mama ta, Alex, s-ar fi bucurat să afle că există. Henry era plin de regrete fiindcă, până în acel moment, nu apreciase niciodată fascinația stârnită de familia ei. Ce are „luna mai" de-a face cu ghicitoarea asta?**
- **Cred că timpul va avea de jucat un rol, zise Alex. Se uită intens la chipurile gânditoare. Simon, eşti neobişnuit de tăcut.**

Simon fusese într-adevăr ciudat de taciturn, dar acum răspunse cu însuflețire:

- **Da, am fost atât de captivat de noile informații, încât am uitat. Eu şi Grace am găsit o legătură cu numărul tău magic în textul care începe aşa: „C-un braț de frâu ea calu-l ține-n loc." E al treizeci şi patrulea vers din poemul lui Shakespeare *Venus şi Adonis*Lucy ne-a atras atenția asupra referirilor la aceşti îndrăgostiți, care apar în mai multe texte. Simon se întrerupse pentru a citi cu glas tare pagina respectivă. Dar aici intervine un fapt straniu. Tabloul *Venus şi Adonis* de la Galeriile Naționale - Grace a adus o copie cu ea - are numărul de catalog NG34. E a treizeci şi patra pictură achiziționată de Galerii la începutul secolului al XlX-lea. Simbolizează dragostea în declin dintre Filip şi Mary Tudor, iar Mary era tot fiica lui Henric al**

VUI-lea. Venus îl imploră pe Adonis să nu plece la vânătoare - ceea ce bănuiesc că ține de dorința ei ca Filip să nu umble haihui.

- Pe la sora ei, Elisabeta!

Grace scoase din coşul de alături o vedere care reproducea tabloul şi le-o arătă, iar Simon le-o întinse mai întâi lui Alex şi Lucy, apoi lui Henry.

- Bineînțeles că versurile poemului puteau să fie numărate la vremea respectivă, spuse el, dar de unde să ştie ei, la sfârşitul secolului al XVI-lea sau la începutul celui de al XVII-lea, că pictura avea să primească, peste două sute de ani, numărul de catalog NG34?

Patru chipuri îl priviră uluite, iar lui Alex îi scăpă un râs sceptic.

- Ai putea să adaugi şi că Spania lui Filip are acum codul telefonic 34!

Era o coincidență absurdă, dar nu mai puțin fantastică. La un anumit nivel, ridica o serie de întrebări existențiale. Oare viața copia arta într-o măsură exagerată?

Lucy preluă ideea.

- Ador asta! Dar adăugați-o la textul anterior. „Unde am lăsat-o dormind pe dulcea doamnă?" Am căpătat o adevărată empatie față de Ariadna, doamna adormită lăsată de Tezeu pe insula Naxos. Tițian a pictat-o privindu-l pe Tezeu pierzându-se în depărtare, dar întinzându-şi brațele către Dionisos, sau Bachus. Ariadna lui nu trebuie să moară, ci primeşte o nouă inimă de la cea mai bună dintre Parce - o grațiere. E ridicată la rangul de zeiță fiindcă a salvat un bărbat din labirint. Tabloul e una

dintre atracțiile de la Galeriile Naționale şi simt că ne-ar putea oferi rezolvarea acestui text.

Alex răsfoi teancul de foi şi o găsi pe cea dorită, făcându-şi o datorie din a o bifa cu creionul şi punând-o apoi deoparte, alături de celelalte despre care discutaseră.

- Asta e a cincea? Dar ce ziceți despre cealaltă, referitoare la râul Styx? Conține o altă referire la Venus şi Adonis, dar, Lucy, în seara croazierei, noi am schimbat numele Tamisei în Styx, a trebuit să plătim luntraşul şi să trecem de femeia cu coasa. La petrecerea de Halloween în beneficiul spitalelor, îi explică tatălui său, întorcându-se spre el.

- Alex, îi răspunse Lucy, „zeița celestă a luminii" şi bărbatul care „păşeşte, în realitate, pe Insulele Purtătoare de Noroc ale sufletului"...

Ceilalți o aşteptau să-şi explice ideile, dar ea nu reuşea să exprime ceea ce dorea să spună. Era prea straniu pentru a le fi împărtăşit altora. îşi aminti bătăile surde ale inimii ei în momentul când văzuseră barca. înțelese dintr-odată că totul se petrecuse după ce trecuseră patruzeci de zile şi de nopți de la operația ei şi de la moartea lui Will. Ca timpul petrecut de Iisus în pustietate, de Moise pe muntele Sinai, sau ca perioada de purificare a unei mumii egiptene, ca răstimpul petrecut de suflet la poarta infernului. Oare inima lui rămânea cu ea, iar sufletul i se îndepărta, pornind spre Câmpiile Elizee? Nu spuse decât:

- întregul document e cronica noastră.

Răspunsul lui Alex o uimi. El îi adresă un zâmbet abia schițat.

- Da. Este.

Pentru Lucy, întreaga experiență era intensă, explozivă, de parcă ar fi implicat o serie de emoții extrem de personale. Avea nevoie de spațiu şi, în timp ce Grace îi mai punea lui Alex alte întrebări despre femeia care stăpânise terenul, ea se îndreptă spre sanctuarul care era bucătăria Dianei, chipurile ca să facă mai mult ceai; dar i se învârtea capul. In timp ce apa se înfierbânta pe maşina de gătit, intră în micul birou al Dianei de lângă camera de zi, fără să se simtă câtuşi de puțin o intrusă. Acolo, pe masa de lucru, reinstalat la loc de cinste, era portretul minuscul al femeii din secolul al XVI-lea, cu minunatul ei corsaj cu arbori, gâze şi cerbi. Lucy îl luă în mână şi privi în ochii frumoasei brunete, întrebându-se cine era şi ce le-ar fi oferit în plus povestea ei, dacă ar fi ştiut-o.

Ceainicul nu fluiera încă, aşa că se duse în altă cameră şi se aşeză în fața laptopului lui Alex, unde ea şi Max se cunoscuseră mai bine în ziua precedentă. Scrise „Emilia Lannier, 1592" şi i se oferiră variante alternative de ortografiere, dar ochii ei alunecară peste fragmentele de informații, care o atraseră imediat. Se repezi înapoi, în bucătărie, şi aproape că-şi arse mâna în graba de a turna apa clocotită, apoi alergă în grădină, extrem de agitată.

- Lucina a fost moaşa lui Adonis, îi spunea Henry lui Grace, cu ochelarii pe nas, în timp ce citea din pagina selectată, şi tot ea l-a eliberat din închisoarea lui din arborele sacru de smirnă - exact aşa cum a făcut Prospero, scoțându-l pe Ariei din pin.

Dar acum toată lumea îşi ridică ochii spre Lucy, care aşeza pe masă ambele vase.

- Ce s-a-ntâmplat? o întrebă Simon.

- **Cred, zise ea, făcându-le cu ochiul, că portretul care v-a fost furat şi apoi returnat este al Emiliei, frumoasa amantă a Lordului Şambelan.**

Alex aflase de puțină vreme cum revenise portretul în posesia lor - şi din ordinul cui; dar nu le spusese nimic despre asta. Se lăsă uşor pe spătarul scaunului Lloyd şi îşi încrucişă brațele, uimit.

- **Continuă.**
- **Doamnă întunecată sau nu, era jenant de gravidă cu Lordul Şambelan în 1592, când s-a măritat în pripă cu un muzician pe nume Lannier, dar şi-a botezat fiul Henry, după numele adevăratului său tată. N-ar fi fost cel mai potrivit moment pentru a-i face cadou o parcelă de teren într-o zonă izoiată, care nu-i aparținea oficial lui, ci surorii sale?**
- **Asta a fost în anul treizeci şi patru al domniei Elisabetei, dădu din cap Alex. Dar cum a ajuns apoi în proprietatea noastră?**
- **Poate că există o legătură între ea şi Shakespeare, Dee, sau unul dintre copiii lui Dee, spuse Simon.**
- **Ea ştia totul, afirmă Lucy. Şi poate că „moştenirea" din documentul la care te uiți e spirituală - incluzând şi portretul. Cred că se înrudea cu cineva din cercul lui Dee.**

Asta îl îndemnă pe Alex să aducă în discuție un subiect care îl intriga, deşi era cam prea personal.

- **Lucy, indiciul despre care v-am vorbit ție şi lui Simon la telefon se află chiar în acel text. Se referă la lună ca element al naturii, la miniaturi şi la e-mailuri, spuse el şi întinse foaia către ea. Luna reprezintă, într-un anumit sens, Femeia, dar ghicitoarea vorbeşte despre elementul seleniu. E folosit la fabricarea semafoarelor şi a vopselelor emailate, pentru că are un aspect**

pastelat, luminos. Iar acum e foarte apreciat şi în medicină, pentru că joacă un rol important în prevenirea anumitor tipuri de cancer şi unul crucial în menținerea în bună stare a sistemului imunitar. Mai avem de făcut un drum lung, dar testele menite să descopere dacă poate ajuta pacienții cu HIV sunt la început. Partea ciudată, adăugă el încruntându-se uşor, este că se află pe locul treizeci şi patru în tabelul periodic al elementelor chimice, care nu exista pe vremea lui Dee.

Lucy îl privi ridicând o sprânceană.

- **Poate că lui Dee i-a vorbit despre el un înger?**

Alex râse.

- **Asta ridică o întrebare, nu-i aşa? Cine a scris, de fapt, aceste hârtii? Dee? Şi ar trebui să presupunem că al doilea set a fost adăugat mai târziu, de alte mâini? Poate că fiecare generație de femei din familia mamei a scris câte una, pentru că e sigur că ea a adăugat-o pe ultima. Sunt şaptesprezece, plus pătratul cu numere; după cum în primul set sunt şaptesprezece, plus tabla lui Jupiter.**
- **Şi iar ajungem la un total interesant, adăugă Simon.**
- **Să fie acesta momentul când timpul e „copt", cum ar zice regele Lear? După patru sute de ani, în clipa asta, ne apropiem de răspuns, sugeră Alex.**
- **Iar şaptesprezece femei şi partenerii lor - presupunând că tu, Alex, ai dreptate când spui că fiecare generație a scris câte un text - înseamnă treizeci şi patru de oameni care v-au adus pe lume pe tine şi pe Will.**

Lucy nu voia să spună mai mult decât atât, dar îşi simțea capul greu, iar inima îi palpita cu frenezie - o senzație nici-

decum neplăcută. Circumstanțele, se gândi ea, ar fi trebuit să fie exacte; şi aşa erau. Moartea lui Will, viața ei: figurativ vorbind, ea era mântuirea şi învierea lui, iar el - a ei. Oferea o semnificație a textelor ascunsă sub cea evidentă, o semnificație pe care numai ea şi Alex o puteau sesiza. Dar trebuia să existe o corespondență în epoca lor; un motiv pentru care aceste documente şi idei ieşeau la suprafață acum. Era sigură că se referea la adepții înălțării la Ceruri, ceea ce însemna că aceştia erau implicați în mod inevitabil.

- Ăsta e Bab el Rameh, Calvin, îi spuse Fitzalan Walters în timp ce se uitau la piatra aurie din construcția antică.

Soarele după-amiezii făcea să scânteieze straturile ei colorate, acoperind cu o strălucire roz-aurie arcurile romane, umplute acum cu blocuri netede de piatră.

- Mai este cunoscută, cred, şi sub numele de Poarta îndurării, prin care, după spusele vechii tradiții evreieşti, avea să intre Mesia în cetate.

Cu toate că, în ultimele două zile, ajunsese aproape la saturație vizitând situri sacre şi antichități, Calvin era cu adevărat impresionat de simetria şi de frumusețea porții străvechi. Venerată de trei religii, fusese martora evenimentelor succesive din dramele umanității, desfăşurate de-a lungul timpului. Cămaşa lui era prea groasă pentru locul în care se afla şi transpirația îi gâdila ceafa după o zi de aprilie fierbinte ca un cuptor; dar acum aerul era ceva mai răcoros, iar oraşul - plin de pelerini veniți să comemoreze exodul din Egipt şi să-şi petreacă acolo perioada Paştilor - era relativ liniştit la ora aceea, când credincioşii se aflau în numeroasele sinagogi şi biserici din

marea metropolă. Locul îl copleşea pe Calvin cu emoții profunde - o zonă cu o asemenea istorie şi de o asemenea splendoare, unde existase atâta suferință şi se consumaseră atâtea conflicte.

- **Dar Poarta de Aur, sau a îndurării, este cu siguranță cea prin care a intrat Iisus în Ierusalim pentru ultima oară. Iar următorul eveniment din planul profetic al lui Dumnezeu este acela de a-şi lua la sine sfinții, în prezența Domnului nostru. Şi dacă textele primite de la îngerii lui Dee nu greşesc, atunci asta s-ar putea întâmpla aici, mâine, în duminica Paştilor.**

In glasul lui FW se simțea o înflăcărare aparte, pe care o păstra pentru locurile mărețe şi pentru ocazii încă şi mai grandioase, iar Calvin observă că, sub pălăria lui de panama şi în haina imacuiată, însoțitorul său părea să nu sufere câtuşi de puțin din pricina transpirației şi a căldurii.

Guy stătea ceva mai departe de cei doi, ca să le lase spațiu pentru a-şi trăi experiența; dar acum făcu un pas înainte şi rosti un „amin" ca încheiere a afirmațiilor profesorului.

- **Pentru că aici este alfa şi omega lui, aici, în Ierusalim. Aici a murit; aici se va întoarce la noi.**
- **Şi toate indiciile conduc către o zi din aprilie, zise FW, cu gravitate. O idee la care îmi tresaltă inima. Oare mâine vom fi martorii apariției calului alb, ai deschiderii cerurilor? Iisus va veni să-şi ia mireasa, pe noi toți, cei credincioşi, care ne vom naşte din nou?**

Calvin îşi puse din nou ochelarii de soare şi studie încă o dată edificiul, ferindu-şi ochii atât de lumina intensă, cât şi de însoțitorii săi.

- Aceasta este numită Poarta Indurării şi in Coran, nu-i aşa? întrebă el. Prin care vor trece cei drepți în Ziua Judecății?

Dar FW era cu gândul în altă parte.

- „Şi este îmbrăcat în veşmânt stropit cu sânge şi numele Lui se cheamă: Cuvântul lui Dumnezeu", li se adresă el cu emoție în glas, citând din îndrăgita sa Apocalipsă[46].

Calvin tremură în plin soare.

După-amiaza era pe sfârşite când terminară cu teancul de ghicitori vechi din paginile din fața lor, propunând soluții şi ignorând o serie de părți derutante. Lucy se hotărî să-i ceară lui Alex o carte de referință.

- Trebuie să fie pe aici o ediție completă a operelor lui Shakespeare.

El plecă să i-o aducă.

- Şi un atlas, strigă Simon în urma lui.

Alex mări pasul. Petrecu destul timp în casă verificând ce făceau băieții şi aduse afară pulovere şi jachete; dar se întoarse la timp ca s-o audă pe Lucy punându-i tatălui său o întrebare interesantă.

- Şi ce s-a întâmplat cu Didona? Şi ce anume s-a bucurat ea să vadă?

- Când regina Didona[47] a fost părăsită de Enea[48] şi s-a urcat pe un rug funerar, Iunonei i s-a făcut milă de ea şi a trimis-o pe Iris[49]

---

[46] Apocalipsa 19:13, Biblia sau Sfânta Scriptură, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 1997 (n. tr.).

[47] întemeietoarea legendară a cetății Cartagina (n. tr.).

[48] Erou troian, strămoşul întemeietorilor Romei (n. tr.).

[49] Mesageră a zeilor şi simbolul curcubeului (n. tr.).

sub forma unui curcubeu, ca să-i elibereze sufletul, tăindu-i o şuviță din păr. La vederea acestui curcubeu s-a bucurat ea. Ideea sufletului care părăseşte trupul cu condiția să existe un obiect de care să se poată ataşa era des întâlnită în epoca greco-romană; iar curcubeul era puntea ce duce spre culmile înțelepciunii şi spre paradis.

- Newton a studiat un simbol iconic.

Alex întâlni ochii lui Lucy în timp ce o ajuta să îmbrace un pulover prea mare pentru ea. Se familiarizaseră împreună cu acest simbol al înaltei înțelepciuni; iar el începu se întrebe dacă obiectul recuperat de ea de sub copac adăpostea sufletul cuiva.

Toți erau cufundați în propriile gânduri şi căutări, când Lucy, care începuse să-şi facă de lucru cu volumul lui Shakespeare, ridică ochii, incitată.

- Versurile din sonetul treizeci şi patru - cupletul de încheiere - apar în mai multe texte. „Lacrimile tale grele / Sunt perlele ce te plătesc de rele."

Se adresa unui cerc de fețe încordate.

Simon găsise şi el ceva interesant în atlas, studiind cu minuțiozitate meridianele şi paralelele de la latitudinea şi longitudinea de treizeci şi patru de grade. îi veni o idee şi le povesti că Bătrânul Marinar, cel care naviga către sud, „spre ecuator", îi făcuse pe el şi pe Lucy, în timpul călătoriei lor cu avionul, să se gândească mai întâi la Sydney.

- Desigur că Botany Bay este noul nume al Stingray Bay şi se află la treizeci şi patru de grade latitudine sudică. Locul naşterii lui Lucy. Şi tocmai am înțeles-o pe mama ta, Alex. „Păşind pe urmele Evei" este în mod cert o aluzie la urmele fosilizate ale

celei mai vechi înaintaşe cunoscute a lui *Homo Sapiens*, descoperite în apropiere de Cape Town: Eva. întreaga zonă de la Cape Town la Port Elizabeth este o comoară arheologică, considerată leagănul omenirii. Şi se află, desigur, la treizeci şi patru de grade latitudine sudică.

Era greu ca Lucy să mai fie surprinsă de ceva - ca şi ceilalți de altfel. Dar asta ridica o problemă, iar ea îi dădu acum glas:

- **Credeți că asta sugerează un loc, altul decât Anglia, în care s-ar putea afla aşa-numita oală cu aur? S-ar putea ca Dee să fi ascuns acolo acest obiect - indiferent ce o fi el - în timpul călătoriilor sale în străinătate?**
- **Ai dreptate, Lucy. Asta trebuie să ne conducă undeva, spuse Alex. Dar numărul treizeci şi patru accentuează fiecare cuvânt, fiecare text. Dacă nu l-am descoperit în toate, cred că greşeala ne aparține. Ii avem pe Venus şi Adonis şi pe Ariadna. Luna ar mai putea ascunde o semnificație aparte; iar rozele sunt pretutindeni în enigme. Prima foaie - copiată şi transmisă din generație în generație - ni-l indică pe William Shakespeare ca răspuns al ghicitorii pe care o conține. Iar „roza" cred că se vrea a fi un omofon al latinescului „ros", sau „rouă", ingredient principal în alchimie. In cărțile de referință ale lui Will am găsit, sub „monada" care era blazonul lui Dee, cuvintele „Dumnezeu să-ți dăruiască roua cerurilor şi rodnicia pământului". Alchimia era principalul obiect de interes al lui Dee.**
- **Dar, Alex, zise Henry, lăsând alături foaia pe care o citea, cred că legătura dintre roză şi frumusețea şi forța feminității are o importanță crucială. Forma sa sugerează farmecul feminin şi**

puterea regenerativă a relației sexuale. îmi imaginez că țînteau către ceva referitor la femei, dătător de speranțe şi de o reală valoare. Lecturile mele din săptămâna asta mi-au adus aminte că regina Elisabeta - de asemenea o Fecioară - era cunoscută în cercul lui Dee şi printre curtenii ei cu ştiință de carte ca Astrea, zeița dreptății în Epoca de Aur. Atunci, zeii şi raiul însuşi erau pe pământ. Poate - de aici se desprind multe speranțe - Dee se aştepta să înceapă în curând o nouă epocă de aur, sub domnia unei succesoare a Elisabetei.

îşi fixă fiul cu privirea şi Alex simți că toate acestea aveau o importanță majoră; dar sunetul mobilului său întrerupse conversația, iar el intră în casă, răspunzând. Se întoarse cu un aer preocupat.

Fără să-şi dea seama cum de o ştia, Lucy ghici că apelul venise de la Calvin şi că Alex avea să păstreze secretul convorbirii. Să fi fost numai din cauză că nici unul dintre ei nu-l agrea?

Era aproape ora şase şi se lăsase rece, aşa că Alex adună resturile ceaiului de după-amiază pe o tavă şi îi chemă pe băieți, ocupându-se de întoarcerea acasă a invitatului lui Max. Grace şi Simon îşi puseră haine mai călduroase şi ieşiră să se plimbe prin grădină; Henry rămăsese cu Shakespeare în minte, iar Lucy porni pe o altă cărare, pierdută în gânduri de zeiță. Petrecu un timp în preajma dudului lipsit de muguri şi simți un imbold. Se lăsă în genunchi, închise pleoapele şi văzu cu ochii minții mâna înmănuşată a unei femei strângând ceva care se zbătea - poate că era o pasăre? Imaginea o tulbură, fără să o dezguste. Se întoarse pe aceeaşi potecă şi începu să culeagă

flori. Tăie narcise parfumate pentru camera pe care o împărțea cu Alex, ceea ce îi aduse aminte de zilele de după transplant; pe urmă căută câteva anemone timpurii pentru camera lui Siân. Tocmai le aduna când gândurile i se revărsară printre buze, într-o clipă de iluminare.

- **Alex, înțeleg!**

Convingerea de dincolo de cuvinte era atât de puternică, încât toată lumea se apropie. Ea dădu explicații.

- **Nu e vorba de treizeci şi patru de grade latitudine sau longitudine; cel puțin eu nu cred asta. Dar timpul joacă un rol. Alex şi-a dat seama că ziua mea de naştere este a treizeci şi patra din an. Aşa că am început să mă gândesc că al treizeci şi patrulea grad zodiacal ar fi al patrulea din zodia Taurului - semnul asociat cu lunile aprilie şi mai şi cu Minotaurul.**
- **Şi cu labirintul, încuviință Alex.**
- **Ar cădea pe 23 sau 24 aprilie, continuă Lucy, în funcție de repartiția exactă a gradelor din fiecare an. Intr-unul dintre texte există întrebarea: „Ce-s bărbații când pețesc?" Sunt ca lima aprilie - şi ca luna decembrie când se nuntesc - ca în *Cum vă place?* Acum gândiți-vă, data de 23 ar fi ziua Sfântului Gheorghe şi era, la origine, o sărbătoare păgână, ziua lui George cel Verde sau a Omului Verde[50]. Şi într-un limbaj enigmatic, „verde" ar fi cel de-al doilea nume al lui Iris, fiind culoarea din mijlocul curcubeului.**

Toți ochii erau ațintiți asupra ei, străduindu-se să înțeleagă.

- **Henry, crucea Sfântului Gheorghe apare în mod explicit pe blazonul familiei Stafford?**

---

[50] **Zeul celt al fertilității (n. tr.).**

El răspunse afirmativ, iar ea întrebă, simplu:

- A cui „alfa" şi „omega" a fost ziua de Sfântul Gheorghe?

Alex îşi lăsase capul pe o parte. Imenşii ochi căprui ai lui Lucy te amețeau, te hipnotizau, iar el le savura puterea.

- A lui William Shakespeare, desigur! Lucy, asta e o idee extraordinară. Şi se regăseşte chiar în textul scris de mâna mamei: „Taur patru, oala cu aur de la capătul curcubeului." Trebuie să fie vorba de un simbol sabian - simbolul personal al lui Shakespeare pentru gradul zodiacal al zilei sale de naştere.

- Simbol sabian, Alex?

Grace era derutată.

- Simboluri create de Marc Edmund Jones în anii douăzeci, Grace. Fiecare dintre cele trei sute şaizeci de grade ale zodiacului inspiră o frază sau un desen, o abordare intuitivă a acelei părți din semnul individual, iar mama avea un exemplar din lista acestor simboluri.

Toată lumea se cufundă în gânduri, până ce Henry articulă, în sfârşit, întrebarea nerostită care stătea pe buzele tuturor:

- Aşadar, unde trebuie să ne aflăm pe data de 23 aprilie şi ce se va întâmpla atunci?

Dar trecuseră aproape două ore când Max - care se eschivase de la pregătirea mesei de seară - îi strigă, entuziasmat la culme, pe Lucy şi pe tatăl lui. Stătea la laptopul lui Alex şi aranjase desenele scanate de pe dosul tuturor documentelor, cuplând imaginile astfel încât să pună cap la cap liniile unui labirint. Când termină, planul unui întreg labirint apăru în fața tuturor. Iar din acesta îi privea imaginea inconfundabilă a unui chip.

- Ei bine, râse Alex, cred că omul din Stratford[51] încearcă să ne dea un răspuns.

[51] Stratford-upon-Avon, oraşul în care s-a născut William Shakespeare (n. tr.).

Trecuse de ora de închidere a localului şi ceasul catedralei bătu jumătatea unei ore neştiute. în lumina obscură, puteau fi desluşite două siluete masculine, ieşind din ceața de sfârşit de aprilie care acoperea aleea din spatele abației din St Albans, dedicate celui dintâi martir din Anglia. Una dintre el ducea o geantă de umăr cu două compartimente, şi traversară împreună, ca nişte fantome, strada cunoscută sub numele de Holywell Hill. Celălalt individ scoase nişte chei din buzunar şi deschise

A

uşa unui magazin de obiecte ceramice. In jur nu se zărea nici țipenie şi cei doi intrară neobservați în clădire şi dezactivară alarma, lăsând interiorul în întuneric.

în lumina săracă îți puteai da seama că încăperea era plină de mese rotunde, în jurul fiecăreia fiind grupate câteva scaune, un set de boluri cu vopsea şi pensule cu care olarii decorau farfuriile şi celelalte obiecte înainte de a fi arse în cuptor. Uşile şi ferestrele din partea din față a magazinului fuseseră înlocuite, probabil în ultima sută de ani. îşi permiseră să aprindă o lumină firavă, gălbuie, lăsând astfel încăperea în văzul oricărui trecător de pe Holywell Hill.

în partea stângă a uşii din față se afla un birou cu un sertar pentru bani, iar uşa din spate dădea într-un coridor şi, cu o foarte mare probabilitate, în alte încăperi de dincolo de zid. De-a lungul acestuia se aflau trei seturi de dulapuri cu rafturi din lemn de pin, pline cu oale nesmălțuite, în aşteptarea inspirației artistice. Şi în spatele lor se întindea un perete neîntrerupt de lambriuri fine, de lemn, din secolul al XVHI-lea, care în lumina unei lanterne aprinse pentru o clipă se dovedirăa avea culoarea

discretă a mierii. Aceste lambriuri stârniră interesul intruşilor mai mult decât orice altceva.

Cei doi bărbaţi îşi îndreptară întreaga atenţie asupra peretelui şi, lucrând în tăcere, cu o eficienţă sistematică, goliră repede rafturile, stivuindu-le conţinutul pe mese, în grămezi ordonate. Lumina de pe stradă învăluia activitatea lor într-o incandescenţă nefirească, aruncând umbre bizare peste lambriuri. Rafturile odată golite, traseră cu grijă dulapurile de lângă perete şi le folosiră pentru a alcătui un paravan, astfel încât să nu fie observaţi de afară.

Apoi îşi scoaseră pardesiele şi le aşezară peste partea din spate a dulapurilor, mascând orice lumină care le-ar fi putut scoate mişcările în evidenţă. Lanterna cu laser se aprinse din nou şi o serie de pachete rulate cu grijă, pline cu unelte, fură scoase din geantă. Aceasta rămase pe podea, alături de o altă mică lanternă cu laser şi de un ciocan solid de lemn, cu capul cauciucat. Bărbaţii îşi puseră mănuşi; nici unul nu vorbea; cel mai înalt dintre ei supraveghea cu grijă lumea exterioară.

Unul îşi îndreptă întreaga atenţie asupra lambriurilor. Le inspectă dintr-un capăt în celălalt folosindu-şi mâinile, lama subţire a unui cuţit extras din pachet şi fasciculul firav al lanternei. Ezită, apoi înfipse lama într-o porţiune a lambriurilor şi o plimbă de-a lungul joncţiunii a două dintre ele, până când dădu de ceva dur. O retrase puţin, trecând de obstacol, apoi o împinse iarăşi şi continuă să o deplaseze până ce întâlni un alt obstacol.

In întunericul aproape deplin, fu nevoit să-şi fluiere uşor însoţitorul, care stătea la o oarecare distanţă, apoi se concentră

asupra lambriului situat în partea de sus a celui de care se ocupase. Repetă procedeul. Lama întâlni şi de data aceasta un obstacol în zona îmbinării, dar, în loc să-l evite, omul apăsă cu putere cuțitul. Acesta pătrunse brusc şi urmă un trosnet sonor. Lambriurile de dedesubt se desprinseră şi îi căzură la picioare. El stinse imediat lanterna şi înlemni. Bărbatul aflat mai aproape de fereastră se aruncă în aceeaşi clipă la podea şi amândoi aşteptară, ca să vadă dacă zgomotul stârnise vreun interes fie în dormitorul din localul de deasupra, fie pe stradă. Respirau cu nervozitate; o maşină se apropie şi încetini. Glasul cuiva fu urmat de lumina farurilor altei maşini care întoarse în mijlocul drumului. Bărbații se încordară, aşteptară, auziră mai multe voci; pe urmă se trânti o portieră şi maşina demară, îndepărtându-se. După ce aşteptă, neclintit,<-vreme de cinci minute, bărbatul de lângă lambriuri se aplecă din nou şi lumină cu raza subțire a lanternei zona afiată dincolo de porțiunea lipsă. Suprafața nereguiată a unui zid vechi de cărămidă deveni vizibilă şi el inspiră zgomotos. întinse cu hotărâre mâna către setul de unelte şi alese ciocanul din lemn cauciucat şi o daltă, plus o mică folie de plastic, pe care o întinse cu grijă pe podea, începu să disloce o porțiune din zidul de cărămidă, lucrând cât mai fără zgomot cu putință. Se oprea când şi când, ca să se convingă că nu-l auzea nimeni. Partenerul său îşi ridică degetul mare, asigurându-l că totul părea să fie în ordine.

Mortarul vechi cedă surprinzător de repede şi el desprinse cărămizile, împiedicându-le să se prăvălească pentru a evita zgomotul şi aşezându-le cu repeziciune pe folia de plastic. Prin deschiderea făcută, putea să vadă ceea ce aducea cu o ascun-

zătoare minunat construită, amplasată în zidul gros, dincolo de cărămizi. Putea să fi făcut parte dintr-un şemineu, sau să fi fost ascunzătoarea unui preot catolic din epoca persecuțiilor, cu secole în urmă. Se uită încă o dată înăuntru, apoi se folosi de lanternă ca să-l îndemne pe complicele său să i se alăture. Printre mormanele de praf şi de pânze de păianjen, văzură două cufere vechi, cel mai mare fiind pătrat şi legat minuțios cu o frânghie, iar celălalt având un capac boltit, aurit, pe care fusese zugrăvită o inscripție.

Se grăbiră să înlăture cărămizile rămase şi traseră cuferele în zona liberă din spatele rafturilor. Ii dădură atenție mai întâi celui mic. O smucitură de probă le dovedi că era încuiat, dar lumina laserului scoase la iveală existența unor broaşte complicate pe laturile opuse. O mână înmănuşată brăzdă praful, scoțând la lumină cuvintele inscripției. Se uitară unul la altul, ezitând, apoi împinseră cu grijă cufărul într-o parte şi se concentrară asupra celui mai mare. Nodul funiei era rigid şi complicat şi, după un moment de strădanie, bărbatul mai înalt luă cuțitul întins de partenerul său. Făcu o scurtă pauză, apoi secționă cu grijă funia.

A

In cufăr era un pergament mare, acoperit cu schițele complicate ale unor mecanisme şi cu notițe. Sub acesta se afla o serie de ceea ce păreau a fi echipamente ştiințifice rudimentare: un set bizar de țevi de alamă, câteva cleme, oglinzi şi o bucată prismatică de cristal translucid, după cum se desluşi în lumina lanternei. Pe o bucată de sticlă înfăşurată separat, într-un material fragil, era gravat sau desenat un ansamblu extraordinar de detaliat de linii şi forme.

Cei doi scoaseră conținutul cufărului şi îl răsfirară cu grijă de podea, studiindu-l. în cele din urmă, unul dintre ei vorbi - aproape singurele cuvinte rostite în interiorul magazinului:

- Non angli, sed angeli[52].

Cei doi bărbați dădură din cap, apoi rulară cu atenție pergamentul, înfăşurară desenul de pe sticlă din nou în pânza lui şi le reaşezară pe amândouă la locurile lor, alături de celelalte piese. Unul dintre ei suflă printr-un pai sau printr-o țeavă minusculă, împrăştiind din nou un strat de praf pe capacul cufărului mai mic, nelegat. După câteva secunde, îl repuseră în ascunzătoarea lui inițială, păstrându-l pe celălalt alături de ei.

Urmă aproape o oră de reparații făcute fără zgomot şi în întuneric. Când praful se reaşezase, primul bărbat sări pe o masă şi îşi petrecu ceva timp meşterind ceva cu o şurubelniță în jurul becului din plafon. Celălalt se strecură în zona din spatele tejghelei şi se concentră asupra aplicei de deasupra rafturilor. Peste vreo zece minute, se apropiară încet de uşă, ducând între ei cufărul legat cu sfoară. Unul aruncă o ultimă privire cercetătoare prin încăpere, unde nu se mai vedea nici o urmă de dezordine.

---

[52] **„Nu englezi, ci îngeri", cuvinte pe care se spune că le-ar fi rostit Papa Grigorie I (cel Mare) în jurul anului 590, la vederea unor sclavi englezi foarte frumoşi într-o piață din Roma (n. tr.).**

Strada era pustie şi, echilibrându-şi cu grijă povara, cei doi reactivară alarma şi încuiară uşa în urma lor, fiind pe deplin învăluiți de întunericul aleii.

Sunetul clopotelor vesti cu exuberanță sărbătoarea Sfântului Gheorghe, vreme de un întreg sfert de oră. Aproape neauzită pe fundalul variațiunilor complexe ale sunetului în cascadă, Lucy strânse brusc mâna lui Alex şi arătă în direcția râului cu o înclinare a capului. Una dintre cele două persoane care se îndreptau spre ei avea un aer încrezător, țanțoş, şi eleganța sexy a unui model defilând pe podium; Lucy zâmbi larg.

In dimineața duminicii Paştilor, în timp ce toată lumea umbla după ouă, Lucy o găsise pe Siân, la vreo oră după sosirea acesteia, în dormitorul lui Will, într-o tăcere sumbră, prăbuşită lângă căpătâiul patului. Pe pat zăcea jacheta, sfâşiată în două. Siân îşi încleştase mâinile pe ea.

- N-am avut niciodată ocazia să-mi iau adio, îi spusese ea lui Lucy. A plecat într-o noapte, atât de furios, încât am amânat cuvintele de rămas-bun pentru un moment când aveam să fim mai puțin porniți unul împotriva altuia. Şi n-am mai apucat niciodată să ni le spunem.

Lucy se gândise la răspunsurile pe care i le-ar fi putut da, dar lăsase tăcerea să vorbească şi se mulțumise să o îmbrățişeze, oferindu-i ocazia să aleagă ea însăşi o replică.

- Mă laşi să-ți repar jacheta, Siân? se oferise ea cu delicatețe, după câteva lacrimi şi momente de gândire. Cred că pot îmbina jumătățile cu un tighel aspectuos, astfel încât s-o poți purta.

înțelese - într-un mod care l-ar fi uluit pe Alex şi l-ar fi scos fără îndoială din fire pe Simon - că haina aceea ar fi putut juca rolul unor cuvinte de adio, al unui bizar memento mori. Siân i-o întinsese.

Aşa că, spre sfârşitul acelei zile de Paşti, în timp ce Alex îi dusese pe Max şi pe ceilalți în excursie la Winchester, ea rămăsese acasă cu Henry şi Siân, tighelind cu îndemânare. Găsise în studioul Dianei ustensilele necesare pentru a coase pielea şi descoperise imediat cum să le folosească. Mişcarea liniştitoare îi readusese în minte zilele de aşteptare din spital, în care îşi făcuse cuvertura, şi se simțise pe deplin conştientă de schimbarea norocului. Contrastul cu Siân o tuburase - până când Henry începuse să vorbească, dându-i ocazia să audă câteva cuvinte simple, care o lăsaseră pe cealaltă fără grai.

- Ne-am întrebat când ar fi fost momentul potrivit să-ți spunem, Siân. Alex m-a încredințat că este acum, aşa că mă încred în judecata lui. Se întrerupse o clipă, ca să privească expresia ei ezitantă, garantându-i că nu se pregătea să-i dea alte veşti rele. Nu ştiu dacă ai idee - poate ai - că Will îşi făcuse o asigurare care să-l pună la adăpost în locurile nesigure unde călătorea adesea.

Siân închisese revista pe care o citea şi îşi ridicase privirea, neînțelegând, dar acordându-i lui Henry întreaga ei atenție. El încercase să zâmbească, apoi continuase:

- E simplu. Eu sunt executorul lui testamentar şi, de vreme ce verdictul final al medicului legist, dat cu vreo lună în urmă, a stabilit că n-a fost nicidecum vinovat de propria moarte, am un document care stipulează că jumătate din suma stabilită prin asigurarea lui - reînnoită cu puțin timp înainte de deces - trebuie

retrasă în favoarea ta. Cu alte cuvinte, ai de primit o moştenire considerabilă. Ar fi trebuit să-ți scriu de o lună un cec. Dar am vrut să ți-l pot da odată cu explicațiile; iar Alex simte că acum ai nevoie de o mică veste bună, aşa că vreau să-ți anunț din timp sosirea lui.

Pe de-a-ntregul şocată, Siân dăduse un răspuns echivoc:

- Dar, Henry, noi ne despărțiserăm. Sigur nu s-a neglijat asta?

- Nu, nicidecum. El a luat decizia în iunie, când se mutase deja din apartamentul vostru. Celălalt beneficiar e Max. Cred că dorea să ai parte de fericire, de independență, de siguranță, chiar şi în lipsa lui. E evident că a ținut foarte mult la tine, Siân. Încă nu ştiu suma exactă, dar va fi un prim pas masiv către un apartament. Şi în ceea ce mă priveşte, n-aş fi putut fi mai mulțumit. Şi nici Alex.

Extraordinara dezvăluire, certitudinea că Will o iubise suficient de mult pentru a se fi gândit la aşa ceva, declanşase şuvoiul dens al lacrimilor lui Siân. Lucy sărise în sus şi îi îmbrățişase pe amândoi, cu acul şi cu jacheta încă în mână, înțepându-se uşor. Strânsese căptuşeala instinctiv în mână, căutând ceva care să amortizeze usturimea şi să diminueze sângerarea, şi degetele ei dăduseră peste un obiect mic şi dur care căzuse din buzunarul jachetei lui Will, ajungând în interiorul căptuşelii. Ştiuse că acel „ceva" era cu siguranță de aur, având incrustate nişte rubine; şi zâmbise înainte de a-l privi.

Aşa că acum, în această dimineață de aprilie, în timp ce turiştii se foiau în jurul bisericii, într-o atmosferă sărbătorească, silueta remarcabilă a frumoasei şi tinerei femei într-o jachetă

Ducati retro răspunse fluturării de mână a lui Lucy. Când cuplul li se alătură, ei şi lui Alex, în faţa Bisericii Holy Trinity din Stratford, zâmbetul lui Siân radia o nouă căldură, ce demonstra că, pentru prima oară, îşi redobândise cu adevărat pacea. înfăţişarea sexy pe care i-o dădea haina lui Will îl făcu să zâmbească până şi pe Alex, iar Lucy recunoscu faţă de ea însăşi că, în cămaşa de dril de culoare deschisă, cu tunsoarea frumoasă a părului său blond şi fiind aproape tot atât de înalt ca Alex, Calvin era chipeş. Era mai puţin sobru decât la prima lor întâlnire şi, cu toate că nu era genul de bărbat după care să se dea în vânt, înţelegea ce anume o atrăgea pe Siân la el.

- Bună dimineaţa, Kitty Fisher, o întâmpină ea pe aceasta din urmă, îmbrăţişând-o.

Siân râse zgomotos, răspunzând îmbrăţişării ei.

- Mă bucur să te văd, Lucy Locket.

Apropierea fizică îi permise lui Alex să savureze contrastul puternic dintre stilurile celor două femei. Aprecia aerul de o îndrăzneală frivolă pe care i-l dădeau lui Siân blugii strâmţi şi jacheta de piele; dar o adora pe Lucy, în vesta ei scurtă de mătase, cu un singur nasture, şi în pantalonii pană din in. Le zâmbi amândurora şi, înăbuşindu-şi un căscat, trecu în spatele fetelor, avându-l pe Calvin alături.

Se îndreptară toţi patru către intrarea clădirii. Era vineri, 23 aprilie, şi cu toate că principala oficiere a slujbei de Sfântul Gheorghe avea loc a doua zi, sâmbăta cea mai apropiată de sărbătoarea propriu-zisă, ofrandele florale se adunau deja, pe măsură ce biserica îi găzduia pe curioşi şi pe credincioşi. Alex îi cumpărase lui Lucy un permis fotografic şi ea se trase înapoi, pe

pasajul dintre scaune, imortalizând primul cadru. Aparatul Leica al lui Will era proverbiala pereche de ochelari trandafirii: împrumuta imaginilor o tentă pasteiată, pe care ea o adora. II focaliză, în joacă, asupra lui Alex, aflat în locul rezervat corului, şi îl văzu pe Calvin luând-o discret de mână pe Siân şi conducând-o mai aproape de altar. Pe primul rând de scaune stătea, citind, un bărbat într-un costum scump. Arăta impecabil chiar şi de la distanță, privirea lui Lucy era atrasă de el, iar ea se simțea tensionându-se, dar nu reuşea să privească în altă parte. Pe urmă îl prinse din nou în obiectiv pe Alex şi se linişti. El se sprijinea de grilajul de fier care despărțea mormântul lui Shakespeare de spațiul destinat publicului.

Lucy i se alătură, lângă piatra de mormânt. Deşi balustrada de fier interzicea accesul, era acoperită de flori, ceea ce o enervă. Discută cu un supraveghetor aflat în apropiere şi îi arătă acreditarea. Câteva clipe mai târziu, acesta o însoți înapoi, lângă altar, îndepărtă tributul floral şi ea fotografie lespedea goală de pe mormânt. Alex clătină din cap, nevenindu-i să creadă; felul ei de a fi convingea adesea oamenii să-i îndeplinească dorințele. Apoi citi:

GOOD FREND FOR JESVS SAKE FORBEARE,

TO DIGG THE DVST ENCLOASED HEARE.

BLESTE BE YE MAN YT SPARES THES STONES,

AND CVRST BE HE YT MOVES MY BONES[53].

Numărătoarea se transformase într-un obicei: a treizeci şi patra literă era „G" - de nici un folos, dacă nu cumva te gândeai la steaua „gamma", care coincidea cu Catedrala Chartres din Franța. Se luă în râs pentru această idee, până când Lucy se sprijini de el şi îi şopti:

- Primele treizeci şi patru de litere spun: ***Good frend for Jesus'sake forbeare to digg***, cerându-ne să-l lăsăm să se odihnească în pace. Ceea ce confirmă că nu acesta este locul pe care îl căutăm - că aici n-o să se petreacă astăzi nimic excepțional. Ce părere ai?

Nu aştepta un răspuns, dar se uită la bustul dramaturgului, care o privea de pe perete. Oare ce credea despre ei, cei de acolo, de jos, care reflectau asupra unui mister făurit, poate, în întregime de el însuşi? Un gentleman elisabetan, cu pana în mână. Se simți derutată. Apoi observă Biblia de pe strană. II atenționă pe Alex. Era deschisă la psalmul 46. Ochii lui se îngustară. Lucy îşi întoarse brusc privirea spre el.

- Alex, tocmai mi-am dat seama: ***Will, I am*** - „Will, eu sunt". Tema documentului principal. Adună valorile corespondente literelor, din punct de vedere numerologic. 5 plus 9, plus 3, plus 3; „I" este 9, apoi urmează 1 şi 4, de la sfârşit.

Ea clătina din cap, pe măsură ce înțelegea totul, iar Alex ghici instantaneu care era suma.

---

[53] Prietene scump, drag de îți este Domnul, / Lasă-mi țărâna să îşi doarmă somnul. / Fii binecuvântat de grijă ai de lespezi, / Dar blestemat de oasele-mi le lepezi (n. tr.).

După un sfert de oră în care se gândi la o serie de „începuturi" şi „sfârşituri" alternative, ea porni spre uşă, încă nelămurită cu privire la ce anume avea să le dezvăluie ziua Sfântului Gheorghe - dacă avea să le dezvăluie ceva. Trecu pragul şi se opri afară, aşteptând.

Calvin îşi ajunse vărul şi îi puse mâna pe braț. Aruncă în direcția primului rând de scaune o privire scurtă, observată numai de Alex. Acesta îl remarcă pe bărbatul indicat şi îl studie o clipă cu atenție. O aşteptară pe Siân, care se întorcea de la altar, apoi trecură dincolo de uşile de lemn, pentru a i se alătura lui Lucy. Ieşind în lumina orbitoare, deveniră brusc conştienți de prezența a doi bărbați care se înghesuiau în preajma ei, unul studiind lucrătura minuțioasă a ciocănelului de pe uşă.

- Doctore Stafford! Vocea familiară vorbea cu accentul tărăgănat din Kentucky şi Alex se crispă. Sunt Guy Temple. Am vorbit la telefon.

Siân îl văzu pe bărbatul masiv, care o ascundea vederii pe Lucy, şi îşi duse mâna la obraz într-un gest defensiv. Primul bărbat continuă să vorbească:

-Je *suis tres content de faire votre connaissance*[54].

- Eu nu pot spune acelaşi lucru.

Alex era convins că măcar unul dintre ei fusese implicat în accidentul fratelui său, iar privirea lui Lucy îi confirmă că tipul îndesat, impecabil îmbrăcat, care îi stătea în drum era forța fizică din spatele răpirii ei din Franța.

---

[54] **Sunt încântat să vă cunosc, în limba franceză în original (n. tr.).**

- Cred că doamnele au mai avut plăcerea de a se afla în compania lui Angelo şi în alte ocazii, adăugă Guy cu un zâmbet cinic, amenințător.

- Te-am mai putea ajuta oare şi cu altceva, domnule Temple?

Alex făcea eforturi ca să nu ridice tonul, dar nu reuşi decât cu mare greutate. Se simți cuprins de un adevărat val de mânie, fapt neobişnuit pentru el. Cu coada ochiului, îl văzu pe Calvin prinzând-o pe Siân de încheietura mâinii. Ştiau cu toții ce aveau de făcut şi Alex se simți uşurat fiindcă Simon plecase într-o cu totul altă direcție în dimineața aceea, pentru că, în aceste împrejurări, ar fi fost foarte puțin probabil să nu-şi iasă din fire.

- Sunt doar curios, îi răspunse Temple, dacă ați găsit ceea ce căutăm cu toții.

El şi omul său de încredere le blocau complet calea în josul treptelor.

- Dacă vă interesează un mormânt, sunteți pe drumul cel bun.

Alex se întinse pe lângă bărbatul mai masiv, căutând mâna lui Lucy, dar ea era prea departe.

- Cu toate că sunt sigur că nu vă aşteaptă nici un înger.

Guy nu se simți atins de sarcasmul lui; avea de îndeplinit o misiune şi voia să-şi demonstreze capacitatea de a-şi atinge obiectivul făcând cât mai puțină zarvă. încă nu aveau o idee clară asupra lucrurilor care s-ar fi putut petrece în ziua aceea, dar el era hotărât să nu trădeze asta.

- Sărind peste schimbul de amabilități, doctore, ştiți de ce ne aflăm aici; nu mă îndoiesc că ne aşteptați. In clipa în care căpătăm ceea ce dorim, ne facem nevăzuți; ne evaporăm.

Angelo începuse s-o împingă pe Lucy către uşă.

- **îți dai seama că avem nevoie de tine sau de domnişoara King. Suntem de părere că ea e cheia - dacă nu deținătoarea cheii. Nu ne place să ispitim soarta şi să forțăm lacătele.**

Doctrina înălțării la Ceruri nu însemna nimic dacă nu îi respectai cu evlavie mesajul, precum şi toate superstițiile în amănunt, realiză Alex cu o senzație sinistră, înțelegând că adepții ei se aşteptau, cu toată sinceritatea, să fie ridicați în cer pentru a-l întâlni pe Dumnezeu, chiar în ziua aceea.

Lucy făcu o mişcare laterală bruscă, scăpând de paznicul ei, şi îl provocă pe Temple:

- **Aveți idee unde se află acest lacăt?**
- **Asta o să mi-o spui tu, Doamnă a Luminii. Tu eşti Ariadna, cea care ne va scoate din labirint. Când o să recunoşti că ceea ce ne interesează este atât inevitabil cât şi îndreptățit şi că este în interesul tău să ne călăuzeşti, Angelo te va escorta, necondiționat, înapoi la îngerul tău păzitor, aici de față.**

Lucy îi aruncă o privire cruntă. Cum îşi puteau considera interesele „îndreptățite"? El îi citi gândul şi îi răspunse:

- **Oh, da, domnişoară King: şi noi am aşteptat momentul potrivit. Ştim cu toții că Dee era interesat de Apocalipsă. Şi mai ştim că timpul *acela* şi timpul *acesta* au fost măsurate cu luare aminte şi că există un moment optim, când totul va ieşi la lumină. Toate măsurătorile lasă loc de interpretare; dar Dee a fost sfătuit de îngeri. Puținul pe care l-am aflat de la Calvin nu a făcut decât să întărească tot ceea ce ştiam deja.**

Până în clipa aceea, Calvin oscilase între a nu acționa şi a trece la o agresiune controiată; dar acum vorbi, pentru a

diminua ostilitatea crescândă care devenea vizibilă în limbajul corporal al lui Angelo. îşi dădu seama că, dintre cei doi, acesta din urmă era cel nechibzuit; Alex ajunsese la aceeaşi concluzie.

- Guy, cred că FW ar prefera să găsim o rezolvare paşnică a problemei, spuse el cu blândeţe.

I se adresa, în mod tacit, şi lui Angelo, paznicul.

Lucy se înfioră când îl auzi pronunţând numele lui Temple cu accent francez, ceea ce sugera că între cei doi exista o relaţie mult mai strânsă decât crezuse ea; se uită la Alex, cerând o îndrumare, dar el cumpănea totul în minte, cu repeziciune.

Odată ajunşi faţă în faţă cu Angelo, care era, evident, atât răpitorul lui Lucy, cât şi agresorul lui Siân - precum şi al lui Max, ceea ce părea foarte plauzibil dacă suprapunea descrierea făcută de fiul său peste dimensiunile bărbatului pe care îl avea înaintea ochilor -, toate discuţiile şi presupunerile anterioare despre ceea ce ar fi avut de făcut dacă indivizii apăreau acolo, la Stratford, deveniseră lipsite de sens. Vorbise despre asta cu Calvin, care păruse convins că ceilalţi aveau să evite violenţa, atâta vreme cât nu li se puneau piedici pe drumul către „descoperire". Dar văzându-l pe Angelo pentru prima oară, Alex identificase în el o furie neprefăcută. Era limpede că nu i se putea acorda încredere şi că el era, cu siguranţă, cel care provocase accidentul lui Will. Temple nu putea să-l controleze, aşa că nimic nu mai era previzibil. Refăcu toate planurile în gând, rapid. Lucy nu trebuia să se despartă de grup.

Calvin îşi dădu cu uşurinţă seama că gândurile lui Alex erau în plină desfăşurare şi îl luă pe Guy de braţ, îndepărtându-l de biserică şi conducându-l către pajişte, dându-le astfel celorlalţi posibilitatea să-i urmeze, deşi masivul Angelo era în spatele lor. Schimbarea poziţiei de observare cu una mai avantajoasă îi permise lui Alex să remarce prezenţa altui bărbat, mai înalt, de asemenea îmbrăcat impecabil, care aştepta singur în capătul aleii, lângă şosea. Deşi nu se clintea mai mult decât o piatră de mormânt, îi urmărea cu atenţie.

- Trebuie să-l convingi pe doctorul Stafford că Lucy va fi în siguranţă dacă va rămâne singură cu voi, sau o să-i pierzi cu

desăvârşire ajutorul. De care, ținând cont de ghicitori, s-ar părea că o să aveți nevoie.

Vocea lui Calvin nu-i dezvăluia lui Lucy nimic despre adevăratele lui sentimente față de Guy Temple.

- Am impresia, spunea el, că problema e Angelo.

Părea aproape că are încredere în el în timp ce se plimbau împreună pe marginea spațiului liniştit, acoperit de iarbă.

- Calvin, i se adresă Temple oprindu-se, mie şi se pare că, la urma urmelor, ei n-au idee încotro se îndreaptă la această dată vitală, deşi FW e de altă părere. Dar el s-a înşelat şi mai înainte.

Reacția lui Temple îi demonstră lui Calvin - şi lui Alex, care aproape că-i ajunsese din urmă - că într-o oarecare măsură era nedumerit, neştiind cum să abordeze lucrurile.

- Şi, în orice caz, tocmai adăuga Temple, liniştindu-l cu un deget ridicat spre omul din capătul potecii, sunt sigur că doctorul Stafford va refuza categoric să consimtă ca Lucy să ne însoțească singură - cu sau fără Angelo - chiar dacă ea ar vrea să o facă.

Alex trăsese destul cu urechea, aşa că acum se oferi fără ezitare să-i însoțească el însuşi pe Temple şi pe perechea lui de umbre.

- Atâta vreme cât lui Siân şi lui Lucy li se îngăduie să plece imediat. Fără condiții, adăugă el vehement, pe un ton care excludea orice discuție.

Dar Temple răspunse cu un „nu" hotărât.

- Ea e polița noastră de asigurare, care ne garantează că nu ni se va juca o festă.

Clipa se lungi, impasul adâncindu-se în timp ce întregul grup ezita, pe jumătate în plin soare. Angelo stătea mult prea aproape de Lucy pentru ca Alex să se simtă liniştit, iar el încerca să-şi dea seama ce s-ar fi putut întâmpla într-un astfel de loc

public dacă ar fi încercat pur şi simplu să plece. Dar - lăsând deoparte grijile pe care şi le făcea pentru Max şi Anna - ştia că venise vremea să pună capăt întregii istorii. Oamenii aceia aveau să continue să-i urmărească, mai ales dacă credeau în existența unei permisiuni divine şi în iminența unui eveniment anume.

Lucy observase schimbările subtile ale expresiei lui Alex. Temerile lui puteau fi de nepătruns pentru alții, dar ea le simțea şi se grăbi să ia o hotărâre. Propuse o nouă soluție: la urma urmelor, putea să-i însoțească pe Temple şi pe omul lui, Angelo, numai dacă ei le îngăduiau lui Alex, Siân şi Calvin să plece.

- **Nici nu se pune problema, îi spuse Alex în fața lui Temple şi Angelo, ca şi cum aceştia n-ar fi fost acolo. Oamenii ăştia au pus la cale răpirea ta în Franța, spargerea din casa familiei mele, agresiunile împotriva lui Max şi Siân din Londra. Dumnezeu ştie ce i-au făcut lui Will, dar eu sunt sigur că poliția ar fi încântată să pună mâna pe ei. Mi-au înşelat încrederea de fiecare dată când am făcut o înțelegere cu ei. Îți poți imagina, fie şi numai pentru o secundă, că am de gând să le-o mai acord acum?**
- **Alex, nu mă vânează pe mine. Ştii asta, zise ea. Vor ceea ce trebuie descoperit; şi poate că asta vrem şi noi. Descoperirea aceea este singurul lucru care poate încheia totul.**

îl privi în ochi, susținându-şi hotărâtă părerea cu un zâmbet fluturându-i pe chip, apoi se întoarse spre Temple.

- **Tocmai v-ați dat seama că sunt Ariadna voastră. Indiciile v-au făcut să înțelegeți că eu sunt cea de care aveți nevoie. Sunt cât se**

poate de sigură că ştiu unde vom afla răspunsul final. Stratford s-a dovedit a fi o fundătură, dar eu continuu să fiu cea care poate descuia ultimul lacăt.

Scoase de sub cămaşă, cu grijă, o cheie de aur de o formă complicată, incrustată cu rubine, care atrase privirile tuturor.

Calvin făcu ochii mari, iar ai lui Alex ardeau, întrebători; aveau în ei ceva impenetrabil pentru oricine, în afară de Lucy.

- încă un motiv ca să nu pleci singură cu ei, declară el cu hotărâre. Orice ar fi lucrul pe care îl căutăm, a fost ascuns şi protejat vreme de secole - cu siguranță pentru a feri înțelepciunea sau cunoştințele pe care le conține de oameni de soiul lor.

- Aici te înşeli, doctore Stafford, îl întrerupse franco- americanul. Scenariul „sfârşitului lumii" e inevitabil. Stă scris şi e hotărât. Nimic din ce am putea face tu sau eu nu-l va stăvili.

- Ceea ce reprezintă tocmai motivul pentru care nu vreau ca Lucy să vă-nsoțească. Vocea lui Alex era fermă. Ar trebui să căutăm modalități de a face lumea un loc mai bun, nu să ne orientăm gândurile către distrugerea societății prin profețiile voastre potențial autorealizabile. O ideologie sau o doctrină demnă de a fi luată în considerare este cea care tinde să ne învețe cum să trăim bucurându-ne de succes, mai degrabă decât cum să murim primind un soi de garanție a mântuirii. Speranța este credința care ne călăuzeşte pe toți - fie că ne-o punem în Dumnezeu, în ştiință, sau în Dumnezeu şi în ştiință deopotrivă. Orice grup de oameni care nu e în stare decât să pledeze pentru inevitabilitatea unui Armageddon a renunțat la planeta asta şi la orice speranță. Ne atrageți pe toți către un loc pe deplin lipsit

de perspective, unde nici un Dumnezeu al dreptății şi al iubirii nu ar dori să-şi călăuzească poporul.

- Cum vrei, doctore Stafford, răspunse Temple, plictisit.

îşi luă ochii de la el, refuzând să se angajeze în discuție.

Alex ştia că totul era lipsit de sens. încercase, cu disperare, să-i încurajeze pe ceilalți să gândească, dar Temple prefera să intimideze credincioşii prin frică. Nimic nu-l putea clinti. Cum ar fi fost posibil să-i demonstrezi unui om atât de înrădăcinat în propriile-i convingeri că apelul la frică şi la violență nu avea ce căuta în ceea ce era, de fapt, o dezbatere despre credință?

Lucy înaintă în tăcere şi i se alătură lui Alex în bătaia soarelui. îi zâmbi, îi luă ambele mâini într-ale ei şi o taină trecu de la unul la celălalt.

- Ai vorbit aşa cum ar fi făcut-o tatăl tău, iar eu sunt de acord cu tine. Nu ştiu sigur dacă ar trebui să râd sau să plâng, iar tu, Alex, eşti un avocat strălucit, care ar putea convinge orice juriu ***rezonabil.*** Dar o să merg cu ei, pentru că, în ciuda a tot ceea ce ai spus... îl privi drept în ochi. Lucy Locket pierdu un portofel. Kitty Fisher dădu peste el.

Alex insistase cu elocință, în fața tuturor, pentru a-i schimba hotărârea de a pleca împreună cu ceilalți. Fusese o reuşită impresionantă. Dar ea era tot atât de fermă pe poziție ca întotdeauna.

Se sărutară.

- Alex, dintre toți oamenii pe care îi cunosc, eşti singurul în stare să înțeleagă că adevărata putere nu constă numai în a-ți controla furia, ci şi, adesea, într-o inactivitate controiată. Acum fii puternic şi ai încredere în mine: voi fi eu activă în locul tău.

El nu răspunse şi o îmbrăţişă.

- Şi nu-ţi face griji. Ştii că în mine există un înger.

Se întoarse, luând-o către şosea, pe urmele lui Temple. în acest timp, o altă umbră se strecură afară din biserică şi se grăbi către o Lancia Thesis lungă, de un cenuşiu-închis - o maşină pe care nici unul dintre ei nu o observase parcată în capătul aleii. Lucy se răsuci scurt, privind numai în ochii lui Alex; apoi ea şi ciudaţii ei „aliaţi" dispărură.

La şapte şi jumătate, Simon răspunse la apelul primit pe mobil şi la întrebarea care i se pusese.

- Eu şi Grace suntem lihniţi de foame. Halim cod şi cartofi prăjiţi la o cârciumă din Windsor, numită Herne's Oak. Se potriveşte, nu crezi? Herne e o altă încarnare a lui George cel Verde.
- Aveţi parte de o cină mai bună decât noi, zise Alex, uitându-se la cele trei chipuri încordate din faţa lui, aplecate deasupra laptopului lui Calvin.

Sendvişurile erau neatinse. Nici unul dintre ei - şi cu atât mai puţin Alex - nu avea poftă de mâncare.

- Aţi descoperit ceva?
- Da şi nu. Nimic palpabil care să te incite, Alex. Mortlake a fost o totală pierdere de timp, exact aşa cum şi-a închipuit Lucy. Adevăratele alfa şi omega nu se află acolo. Aşadar, ne-am dus direct la cea mai cunoscută biserică dedicată Sfântului Gheorghe de aici, din Windsor. Am fost urmăriţi toată ziua de o pereche de ochi întunecaţi - încă ne mai supraveghează de undeva, din cârciuma asta -, dar voi eraţi momeala principală. E sigur că aici nu se află nici un cufăr cu vreo comoară, dar sunt o

mulțime de îngeri sculptați. Totuşi, adăugă apăsat Simon, am dat peste un trofeu neaşteptat. Ascultă asta.

îşi scoase carnetul cu stenograme din buzunarul hainei şi aruncă o privire grăbită în jur, ca să vadă dacă trăgea cineva cu urechea. După ce Grace îi confirmă, cu un semn din cap, că spionul nu se afla prea departe ca să-l poată auzi, începu o scurtă poveste bizară.

Exact la ora 3.40 p.m. GMT, când partea ceremonioasă a zilei era în declin, Grace strânsese mâna lui Simon, pe jumătate cuprinsă de panică. Se aflau în stalul Ordinului Jartierei, cufundați în gânduri, când intraseră brusc în alertă la auzul unor paşi ce răsunau în clădirea imensă; iar nervii lui Grace se încordaseră la apariția unui personaj îmbrăcat în sutană, care îi fixa cu privirea. Când ajunsese destul de aproape pentru ca ea să-i poată desluşi porii pielii, un zâmbet încălzise expresia paracliserului, care se prezentase. Se întrebase de ce erau interesați de blazoanele şi stindardele din vechiul stal. Grace îl convinsese de pasiunea ei pentru istorie şi heraldică, lucru care îl încântase, iar bariera dintre ei dispăruse. Alchimist şi rozacrucian declarat, bărbatul îi însoțise într-un tur al splendidei clădiri, explicându-le că trandafirii albi - care ieşeau atât de mult în evidență - sunt simbolul feminității, atât în alchimie, cât şi pentru rozacrucieni. Mesajul frecvent ignorat al rozei albe pe de blazonul Casei York, le explicase el cu mândrie, dezvăluia că membrii săi erau descendenții lui Edward al III-lea pe linie feminină; descendența Casei Lancaster, simbolizată de trandafirul roşu, era masculină. Ca răspuns la torentul de întrebări ale lui Grace, rozele albe se dovediseră a fi speranțele

neumbrite ale unei inimi pure şi ale raţiunii clare, mai presus de pasiunile egoiste.

- **Acesta ar trebui să fie ţelul spiritual al tuturor, le spusese el.**
- **Am luat notiţe, Alex, spuse Simon în telefon. Toţi iniţiaţii în această înţelepciune străveche se străduiesc să „primească farmecului rozei cu inima deschisă". Will a scris aşa ceva, îţi aduci aminte? Trandafirul este asociat, de obicei, cu dragostea romantică; dar acest mesager ciudat de astăzi ne-a povestit că simbolizează, în mod paradoxal, puritatea şi pasiunea, dorinţa trupească şi perfecţiunea celestă, virginitatea şi fertilitatea, viaţa şi moartea. Era ca şi cum ar fi fost trimis să ne spună că roza însăşi este legătura zeiţelor Isis şi Venus cu sângele lui Osiris, Adonis şi Hristos. Atunci când se însoţeşte cu trandafirul alb - precum cel al Casei Tudor - roza roşie, a masculinităţii, se transformă în esenţa magiei şi a metamorfozei sufleteşti. El l-a numit „mijlocul prin care distilăm *divinul* în noi înşine".**

Alex îl întrerupse.

- **Simon, asta e o metaforă pentru întreaga căutare a lui Dee. Mesajul rozei este acelaşi pentru orice filozofie spirituală şi chiar pentru cele ale esteticului. Dacă suntem în stare să amalgamăm însuşirile contrare pe care le simbolizează, devenim asemenea zeilor - cea mai înaltă aspiraţie posibilă. Mai simplu spus, însoţirea trandafirului alb cu cel roşu reprezintă o nuntă celestă - cea mai desăvârşită expresie a „masculinităţii" şi a „feminităţii" de pe pământ.**

Simon nu era sigur că putea ţine pasul cu Alex, dar dădu din cap, îşi verifică notiţele şi continuă.

- **Roza albă este legată, în mod specific, de puritate şi de inocenţă, de acceptare, de dragostea necondiţionată. Ţine de feminitate şi uneori, în mod necesar, de energia pasivă, şi a fost aleasă ca simbol al iniţierii noilor membri în înţelepciunea Străveche. Mistreţul care l-a ucis pe Adonis reprezintă iarna ce ucide vara - esenţa filozofiei rozacruciene. Când Adonis, soarele, este ucis de mistreţ, florile care răsar din sângele lui sugerează reînvierea - un simbol de asemenea extrem de sexual şi de feminin, aşa cum spunea Henry. Şi ştii cine a fost părintele fondator al rozacrucienilor, Alex?**

Nu era nevoie de un răspuns.

- **Simon, ăsta e un excelent exemplu de cercetare neprevăzută. Un emisar dedicat spiritualităţii. Şi ce sincronizare stranie! Povestea ta îmi creează impresia că te aştepta. Dar cine l-a trimis? Mai ştiau şi alţii ceva despre ziua aceea? Şi ce aţi aflat despre Sfântul Gheorghe?**
- **Fraţii din confreria de RozaCruce au plecat în Germania, la începutul secolului al XVII-lea, imediat după misiunea lui Dee în Praga, din anii 1580, încurajată de regina Elisabeta şi de Leicester. Dee în persoană a fost cel care a răspândit ideile ştiinţifice, mistice şi poetice ale mişcării elisabetane. Numele RozaCruce provine de la crucea Sfântului Gheorghe şi de la cavalerii englezi; Ordinul Jartierei era unul dintre cele mai prestigioase în Europa medievală, şi este încă astăzi.**

Nerăbdătoare, ceea ce era neobişnuit pentru ea, Grace îi luă pe neaşteptate telefonul lui Simon şi îi vorbi concis lui Alex, dornică să-i împărtăşească tot ce aflase din extraordinarul

schimb de informații din după-amiaza aceea, care avusese un impact imens asupra ei.

- **Alex, despre roză: Dee a ales-o - aşa cum au mai făcut-o şi alții înaintea lui - pentru că este simbolul care ne uneşte pe toți, într-o întreagă frăție a umanității. Şi, dacă îi putem înțelege mesajul, şi apoi amalgamăm roua, cum spuneai tu - răsuflarea divină - cu spiritul rozei, rezultă o formulă magică menită să realizeze transmutarea sufletului omenesc în aur şi să împlinească actul tămăduirii. Aceasta este teoria, iar eu o ador pur şi simplu.**

Alex ascultase cu atenție, fără nici un comentariu, apreciind filozofia din spatele cuvintelor.

- **Iți mulțumesc, Grace. Foarte frumos spus.**
- **Oh, şi în final, încă ceva, Alex. Simon luase telefonul înapoi. Aminteşte-ți de e-mailul pe care n-a apucat să ți-l trimită Will. Paracliserul nostru alchimist mi-a povestit că inițiații în alchimie şi masonerie, precum şi rozacrucienii - adepții lui Bruno şi Dee - se concentrează asupra luminii, considerând-o Sursa Divină. Iau parte la aşa-numitele „întruniri ale luminii", în care discipolii din trecut şi din prezent intră în legătură unii cu alții, dincolo de timp, ca să se împărtăşească din „lumina şi înțelepciunea rozei". înțelegi care este semnificația luminii pătrunse, printr-o rozasă, într-o biserică aidoma celei de la Chartres? La asta se gândea Will. Mă întreb dacă a reuşit să facă legătura cu ceilalți - dincolo de timp şi de spațiu. Oricum, la voi cum stau lucrurile?**

Alex era vrăjit de fluxul de informații ieşite din comun şi făcu o pauză înainte de a răspunde la penultima întrebare a lui Simon.

- **Simon, sunt mai degrabă înclinat să cred că a făcut-o. Dar nu-ți pot explica de ce simt asta.**

îşi aminti ce îi spusese Lucy despre lumină şi despre parfumul de trandafiri de la Chartres şi înțelese că ea trăise ceva extrem de neobişnuit - că era posibil să fi împărtăşit experiența împreună cu fratele său. Se simți privilegiat fiindcă îi era atât de apropiat şi începu să se teamă mai puțin pentru ea.

- **Au muşcat momeala, îşi rezumă apoi raportul asupra întâmplărilor zilei. Lucy e cu ei. Aproape că nu m-am putut îndura s-o las să plece, atunci când a venit momentul. E în compania lor de câteva ore bune.**
- **Nu-ți face griji pentru ea, Alex. Lucy e unică. E unul dintre personajele lui Shakespeare - o adevărată eroină în travesti, ca Viola sau Rosalind. O să le vină de hac.**

Alex se gândi că Simon avea mai multă dreptate decât îşi dădea seama; dar se simțea alinat de elogiile lui obiective.

- **Ştiu. Trebuie să plec. Ne vedem aici, mai târziu. Verifică dacă mai sunteți urmăriți. Ochii aceia întunecați îi aparțin unui israelit intolerant, peste care am dat în Franța; se numeşte Ben Dovid. Li s-a alăturat lui Temple şi Walters pentru că vrea să aibă propriul templu în Ierusalim. Calvin s-a împrietenit cu el în timpul sărbătorilor de Paşti. E un fan înrăit al ideii de a arunca în aer moscheile de pe Muntele Templului. Nu-l provocați.**

Alex ştia că era posibil ca Simon să se fi întrebat de ce dezvăluise Calvin o asemenea informație, dar nu primi nici o replică şi întrerupse legătura, formând imediat un al doilea număr.

Flancată de Angelo cel cu ochii galbeni şi de francezul mai înalt şi mai cărunt, şoferul maşinii cu care fusese răpită Lucy în Franța - amândoi stând la mică distanță - silueta înveşmântată impecabil a profesorului Fitzalan Walters prezida cina din apartamentul lui de la hotel. Ii turnă vin musafirei sale, cu o politețe exagerată, dar se rezumă la o jumătate de pahar.

- Ştiu că nu ți se îngăduie să bei; alcoolul anihilează efectul medicamentelor. Dar un strop n-o să-ți facă rău. E vin alb de Burgundia şi se potriveşte perfect cu peştele-călugăr.

Postura lui Lucy era o întruchipare a calmului, într-un efort de a reflecta siguranță de sine şi o voință independentă; dar, înfiorată de implicațiile numeroaselor informații pe care interlocutorul ei le deținea despre ea, se simțea pusă din nou la încercare. întrebarea pe care i-o adresase mai devreme, despre vârsta pe care o avea când mama ei plecase din Sydney, îi dăduse amețeli, dar se străduise să-şi ascundă panica. Mobilul ei, pus pe masa de alături, începu să sune.

- Sunt sigură că e Alex. Trebuie să fie îngrijorat din pricina mea. E cel mai bine să-mi îngăduiți să răspund.

Comeseanul ei îşi dădu acordul fără nici un comentariu. Era nefiresc de amabil, de inteligent şi de manierat.

- Sunt bine, Alex. Şi înainte să întrebi, da, stau la masă. De fapt, mi se oferă o cină excelentă. Mănâncă şi tu ceva. Sunt sigură c-o să te pot suna în clipa când ne vom încheia afacerile.

Lucy făcu eforturi ca să-şi ascundă emoția trezită de vocea lui; nu voia să arate nici o slăbiciune. închise şi îşi ridică privirea sfidătoare, observând că ochii partenerilor ei de cină fixau cheia cu rubine care i se zărea de sub vestă.

- **Ce norocoasă ai fost, domnişoară King, bucurându-te de o asemenea grijă din partea medicului. Ar putea fi sancționat pentru asta? Credeam că se acceptă să pierzi un pacient, dar niciodată să te culci cu unul.**

Lucy nu-şi putea da seama dacă replica scotea la iveală dezgustul față de relațiile sexuale sau un voyeurism subtil. Cu toate acestea, nici nu clipi, ignorându-i impertinența, iar el schimbă subiectul.

- **De ce trebuie să aşteptăm până după ora unsprezece?**

Vorbise cu voce blândă, dar amenințătoare. Uşa capitonată a apartamentului de hotel în stil Tudor se deschise şi se închise, iar Guy Temple li se alătură, fără să ia parte la discuție.

- **In primul rând, răspunse ea, hanul White Hart[55] odată închis, o să fie mai simplu, altfel ar putea exista prea mulți martori potențiali. în al doilea rând, cred că ora trebuie să fie respectată cu rigurozitate. Dacă nu am greşit calculele, în seara asta, înainte de miezul nopții, vom fi exact la patru grade în Taur. Atunci e predestinat să se-ntâmple ceva.**
- **înțeleg. Ora la care vede Hamlet fantoma. Poetic. Şi această clădire spre care ai acceptat să ne conduci.... Crezi că este, categoric, cea adevărată?**
- **Trebuie să fie. Mortlake reprezintă sfârşitul lui Dee, dar nu şi începutul lui - s-a născut în preajma Turnului Londrei. Şi cu toate că Stratford simbolizează atât sfârşitul, cât şi începutul lui Shakespeare, el n-avea de unde să ştie asta înainte de moarte. Ținând cont de indicii, sunt sigură că el este autorul ghicitorilor - probabil le-a creat pentru John Dee. Aşa că trebuie să fie**

[55] Cerbul Alb (n. tr.).

hanul. E singurul loc care rămâne când îmbini toate reperele. Cerbul, alb, Shakespeare, roza, Venus şi Adonis. Pare să fi fost locul unde se întâlneau pentru discuții ezoterice.

Toți trei îşi petrecuseră cea mai mare parte a după-amiezii la hotelul Alveston Manor din Stratford, în apartamentul lui Walters, sfătuindu-se în privința textelor. Lucy studiase din nou cu atenție originalele, simțind o renăscută plăcere când le atinsese. Era amuzată de faptul că temnicerii ei nu remarcaseră modelele de pe verso, care alcătuiau labirintul - fapt pentru care nu reuşiseră să descopere chipul, atât de evident după ce puneai liniile cap la cap. Numai un copil de şapte ani, sclipitor de inteligent, observase imediat ce importanță avea asta, iar ea se hotărî să nu le-o dezvăluie. Dar pe de altă parte, ei erau în posesia remarcabilei biblii de familie a Dianei, datând din secolul al XVII-lea - un obiect a cărui simplă atingere o revigora pe Lucy. O îngrețoşa faptul că o furaseră, că o studiaseră; că le oferise hoților un număr vast de însemnări cărora ea şi Alex le simțiseră lipsa. Dar Biblia îşi ascunsese alte secrete față de ticăloşi. Mai multe dintre cuvintele observate de ea, menționate pe învelitoarea brodată, erau scrise din nou aici: în Pildele lui Solomon erau marcate toate versetele referitoare la înțelepciune, la perle şi la rubine, iar versurile care încheiau fiecare coală de pergament erau copiate acolo, pe pagina de titlu a Bibliei, înconjurând misterioasa tablă a lui Jupiter, înflăcărând imaginația lui Lucy. Oare asta sugera că între acele cuvinte exista o continuitate, ca în cazul psalmului descifrat de Alex? Simțise că, studiindu-le, ar fi putut obține un mesaj explicit.

A

In plus, pe partea interioară a copertei din spate era pictată o reproducere minusculă a aşa-numitului „portret curcubeu" al reginei Elisabeta, având pe margini referiri la „Astrea", zeița dreptății, aşa cum sugerase Henry. Mai existau şi note marginale, desprinse din Pilde, despre perle, rubine şi înțelepciune - personificată întotdeauna ca o „ea". Aşadar, înțelesese Lucy, regina Elisabeta, împodobită cu perle şi rubine, fusese considerată întruparea înțelepciunii, minimalizându-se toate aspectele negative ale faptului că era un conducător de sex feminin; poate că Dee fusese unul dintre agenții ei de propagandă - poate versiunea originală a unui agent de „imagine"? Şi, realizase Lucy, probabil că Dee anticipase ceva semnificativ pentru epoca de acum, dominată de o altă femeie înțeleaptă şi puternică, aşa cum sugerase Henry. Ceea ce genera, în mod frustrant, alte enigme; Lucy se gândise apoi la asta în tăcere, sorbind din ceai. însă nu rostise nici un cuvânt, nu le împărtăşise nimic actualilor ei însoțitori.

Biblia îi adusese pe aceştia la Stratford, „alfa" şi „omega" lui Shakespeare. Ei nu-i mai rămăsese decât să-i convingă în privința locului unde s-ar fi putut găsi „oala cu aur" descrisă în ultimul text - cel scris de Diana. Le povesti că abia cu o săptămână în urmă căutase pe Internet detalii despre poemul *Venus şi Adonis* al lui Shakespeare, întâlnind pentru prima dată un amănunt care avea o importanță majoră, după cum simțise în inima ei. îi ceruse profesorului să introducă datele relevante în motorul de căutare, pe laptopul lui costisitor, şi priviseră împreună imaginile care se încărcau: o ilustrare

magnifică a operei publicate a lui Shakespeare, contemporană cu el - singura existentă, o „comoară națională", conform unei surse entuziaste. Descoperită aproape întâmplător, cu ocazia îndepărtării unor lambriuri pentru a repara un zid vechi, fresca văzuse pentru prima oară lumina zilei, după veacuri întregi. Oare ce secrete ascundea, în privința scopului inițial al încăperii? La ce ritualuri fusese martoră şi, în primul rând, de ce fusese pictată o asemenea imagine pe banalul perete al unui han modest? Informațiile sugerau că fusese realizată în anul 1600: o dată foarte apropiată de moartea lui Giordano Bruno. Când ea şi Alex discutaseră despre posibilitatea ca fresca să aibă un rol în căutarea lor, el fusese de părere că altarul primului martir al Angliei era un loc potrivit ca punct de început al înălțării la Ceruri pentru discipolii profesorului.

- De ce nu? ridicase el din umeri.

Deşi nu le dezvăluise acest comentariu sarcastic, cei doi bărbați de lângă ea fuseseră pe deplin entuziasmați de relatare şi de sugestia că vechiul han White Hart din St Albans era locul unei prorociri făcute cu multă vreme în urmă şi al unei revelații ce avea să apară.

Aşa că Lucy îşi folosi acum propriul mobil, dând telefonul necesar pentru a obține, în seara aceea, cheile de la partea neutilizată a clădirii.

- **Trebuie să fie în seara asta, insistă ea.**
- **Dar indiciul „alfa-omega"? o întrebă Temple.**
- **Presupun că White Hart este locul unde a luat naştere ideea acestei căutări, şi cel unde urmează să se încheie.**

Lucy vorbea cu o convingere molipsitoare.

- Iar corolarul spune că altceva va începe, îndată ce vom descoperi obiectul ascuns acolo, indiferent ce ar fi el.

Profesorul Walters era satisfăcut, el şi Temple declarându-se de acord cu Lucy.

- Deci înălțarea la Ceruri va începe astăzi către miezul nopții, şi nicidecum mai curând, cugetă Fitzalan, făcând să se învârtească vinul din paharul său. Au înțeles semnificația acestei date în urmă cu sute de ani: numărul, împlinirea Omului. Este numărul legat de piatra de temelie a întregii lumi, de inima Templului din Ierusalim. Dar acest mod de folosire a lui pentru a calcula timpul trebuie să-i fi fost dezvăluit lui Dee chiar de îngeri, iar noi ne aflăm la locul potrivit, în momentul potrivit - sau ne vom afla. Deocamdată putem să mai zăbovim la cină, sugeră el, şi peştele va fi urmat de o saiată de fructe. Ceea ce mâncăm înaintea inițierii are o foarte mare importanță. E precum Cina cea de Taină. O pregătire adecvată pentru un sobor al îngerilor şi al oamenilor. Chiar şi Prospero l-a ospătat pe Ferdinand cu midii şi apă de mare înainte de a i se oferi o viziune a zeilor alături de viitoarea lui mireasă. Iar noi, domnişoară King, trebuie să fim pregătiți pentru ceva extraordinar în noaptea asta.

Lucy realiză că subiectul îl înfierbântase şi că vorbea părând să înşire ideile la întâmplare. Poate că erau legate într- un mod pe care ea nu reuşea încă să-l recunoască. Profesorul continuă să turuie:

- înțelegi, Guy nu mai lasă acum să-i scape nici un fruct. Ştiai că şi el a fost supus unei operații pe cord? Un bypass. De fapt, a avut o experiență în pragul morții. Sunt surprins că nu ți-a

povestit despre asta în timp ce ați fost împreună, izolați acolo, în Franța. I-a vorbit un înger atunci. O singură dată. Iar acum e un comesean viguros.

Lui Lucy i se păru ciudat că cel în cauză nu făcea nici un comentariu. Arăta oarecum neliniştit.

Ceasul încastrat în bordul din lemn de nuc al Lanciei lui Fitzalan Walters - un model mai spațios decât coupe-ul de mai mici dimensiuni cu care o răpiseră în Franța - arăta că mai rămăseseră douăzeci de minute până la miezul nopții, când virară, intrând prin poarta boltită a hanului White Hart. Angelo, care stătea alături de ea, îi deschise uşa, iar Temple coborî de pe locul pasagerului. Şarada acelui comportament cavaleresc o lăsă fără grai, până când înțelese că ei credeau cu adevărat că erau pe punctul de a fi martorii unui eveniment religios aparte.

- O să fiu la uşa din față împreună cu Angelo, peste zece minute, le spuse Walters, lăsându-se pe spătarul banchetei de piele, în timp ce maşina demara.

Perechea ciudată alcătuită din Lucy şi Temple se îndreptă către recepția hotelului.

- Sunt Lucy King. Lucrez pentru o companie de televiziune, am telefonat acum câteva ore. Există aici un domn pe nume McBeath?

Lucy îi pusese întrebarea unei femei care nu părea câtuşi de puțin interesată de oaspeții sosiți la o oră atât de târzie, indiferent pentru cine ar fi lucrat. Abia dacă îi privi, ridicând ochii de pe registrul din fața ei. E evident că nu ştie nimic despre înălțarea la Ceruri, îşi spuse Lucy cu un zâmbet.

- Ross! strigă femeia uitându-se în susul scărilor; iar Lucy şi însoțitorul ei rămaseră în aşteptare, în lumina sărăcăcioasă.

ZIUA SFÂNTULUI GHEORGHE 1608, LA
HANUL WHITE HART, ÎN
APROPIERE DE LONDRA

Lumânările sfârâie, iar două tăvi mari, de argint, sunt luate dintre rozele presărate pe masa sprijinită pe capre de lemn. Se împarte mai mult vin şi cineva propune un toast.

- Proiectul nostru e pe cale de a fi desăvârşit. în acest ultim ceas al sărbătorii Sfântului Gheorghe, haideți să bem: pentru Berowne![56]

Nepărând câtuşi de puțin afectat de vinul băut, bărbatul aşezat la unul dintre capetele mesei sare energic de pe scaun, împingându-l mai în spate. Toastul e adoptat din inimă, de toți însoțitorii săi. La masă sunt câteva locuri goale şi, în lumina cețoasă, camera răsună de râsete.

---

[56] **Personaj din piesa** *Zadarnicele chinuri ale dragostei*, **de William Shakespeare (n. tr.).**

- Dar, Will, îi ceri să ducă la bun sfârşit strădaniile unui adevărat iniţiat. Cum să le inspire, atunci, un zâmbet bolnavilor lipsiţi de grai?

Un bărbat cu braţe şi picioare lungi i se adresează maestrului de ceremonii, rupând şuviţa de fum pe care o înalţă dintr-o pipă.

în capătul opus al mesei, un bătrân face un pas înainte. E evident că el e şeful adunării. Are faţa ridată, brăzdată de griji, dar însufleţită de interesul stârnit de discuţia în plină desfăşurare.

- Pe lângă asta, Will, ce speranţe are el de a-i întoarce din drum pe zeloţii fără inimă? Cei care poartă sabia cerurilor ar trebui să fie tot atât de sfinţi pe cât de crunţi sunt ceilalţi. în ce hău sărac în spirit s-au prăbuşit oamenii aceştia şi ce ascund în ei înşişi, deşi par îngeri pe dinafară?

Omul împinge o mică sferă de cristal, îndepărtând-o de el. Bărbatul mai tânăr se aşază din nou pe scaun.

- Bunule doctor şi lord Francis, doar ştiţi că dragostea se învaţă din ochii unei femei, dăruind putere oricărei puteri. O astfel de dragoste se mândreşte cu muncile unui Hercule. într-adevăr, poetul n-ar trebui să-şi ia în mână pana până când nu-şi amestecă suspine de iubire în cerneală... Oh, el va triumfa - căci nu aşa vrut-am noi? Regele trandafir roşu îşi va recuceri regina roză albă, şi nimic nu va fi smintit. Fruntea doamnei lui poartă podoabă neagră şi astfel îşi va dovedi ea, iarăşi, farmecul dalb şi demodat al pielii. Un adevărat înger al melancoliei. Frumuseţea ei întunecată e cerească şi înţelept îi este chipul - inspiraţie pentru geniul lui şi pintenul ce-i îmboldeşte raţiunea.

O femeie cu părul ca pana corbului, aşezată la unul dintre capetele mesei, în stânga bătrânului, îşi înalță capul şi paharul, în semn de salut.

- Atunci, pentru Rosa Mundi, Will - două unite, de parcă ar fi una. Inima tainică a iubirii.

Acum, din cele două capete ale mesei lungi, ochii lor se întâlnesc, țintuindu-se. Senzualitatea e tulburată doar de răsunetul paşilor pe scările din spatele şemineului, venind dinspre coridorul ce leagă încăperea cu aripa principală a hanului White Hart. Uşa se deschide într-o clipă, desprinzându-se de lambriuri. Toate fețele se întorc spre cei sosiți în ceas târziu, cercetându-i; toți ochii par să îi provoace, privindu-i fără să clipească, până când bărbatul care propusese toastul se ridică din nou, fără zgomot:

- Ce le faci ochilor, iubire oarbă?
Ei nici măcar nu văd ceea ce văd.[57]

In prag şovăie o frumusețe cu păr şi ochi întunecați şi chipul fraged; pe urmă pătrunde în cameră, în semiîntuneric, lăsându-şi însoțitorul cu gura căscată, pironit în loc. E conştientă de toate chipurile din încăpere întoarse către ea, de tăcerea rece, întreruptă doar de sunetul aspru, metalic, al cheilor care îi zornăie în mână, brusc şi sonor. In cameră pătrunde un miros straniu, care nu este deloc plăcut. Are nervii încordați şi îşi aude pulsul în urechi. îşi dă seama că se simte ca un copil care i-a tulburat pe adulți în timpul cinei. Respiră rar, dinadins; apoi

[57] **William Shakespeare**, *Sonetul 34*.

pluteşte către uşa din partea opusă, căreia i s-au îndepărtat draperiile. Focul trosneşte; iar ea ştie că e „în" acel moment.

- **Asta e tot, şopteşte. Nimic nu s-a-nălțat, nici un înger - doar dacă îngerul nu-s eu.**

Acum grăieşte în doi peri şi se zgâieşte la bărbatul care i-a vorbit. Fața lui îi e ciudat de familiară şi el li se adresează din nou, ei şi prietenilor lui.

- **Domnilor, şi iubite doamne. Nu există nici un leac, când această „doamnă a luminii" dovedeşte iarăşi că frumusețea însăşi e întunecată.**

Privirea lui alunecă dinspre femeia cu părul ca pana corbului către Lucy, cea cu părul tot atât de negru. Aceasta îşi adună tot curajul ca să-l privească în față fără să bată în retragere.

- **Prin crăpătura din zid, biete suflete, trebuie să ne mulțumim să şoptim, spune ea.**

Toată lumea izbucneşte în râs - toată lumea, în afară de bătrânul din capătul îndepărtat al mesei. Ochii lui sunt neliniştiți.

- **Doamna luminii, Will?**
- **Nimeni alta, Alteța Voastră: o nălucă pe care am chemat-o, prin măiestria voastră şi a mea, ca să ne pună-n scenă fantezia de acum.**
- **Atunci ştii, doamnă, că roza ne dăruieşte ceea ce e nemuritor. Doctorul Dee o priveşte pe frumoasa şi bine-venita intrusă. Şi când îi desluşeşti cu adevărat înțelesul, când îi cuprinzi esența până-n inima ei, lecuirea tuturor lucrurilor strâmbe va urma, va veni către copilul filozofului. Noi, toți cei de aici, căutăm să**

punem stăpânire pe roza din pustie, care înfloreşte în inima labirintului.

înmărmurită de cuvintele lui şi totuşi nefiind în stare să le prindă în întregime sensul, Lucy îşi ia ochii de la bătrânul care le este străbun, fără îndoială, şi se uită din nou la cel ce spune ghicitorile, pe care ei îl numesc Will şi pe care ea ar alege să-l strige Will Shakespeare, dacă ar cuteza s-o facă. Caută un cuvânt, o întrebare; dar el e deja acolo şi vorbeşte acum către ea:

- Trebuie să rămâi, să hotărăşti sfârşitul piesei noastre. Şi trebuie s-o faci pe loc, căci cuvintele sunt în firea ta. Acum, aşadar, acea este calea ta, iar aceasta este a noastră.

Cuvintele se înghesuie în mintea lui Lucy - o larmă în urechea ei, prea slabă ca să fie auzită pe fundalul bătăilor inimii. Celelalte zgomote se şterg. Pe peretele din spatele lor întrezăreşte tabloul. Se opreşte brusc, plimbându-şi privirea de la un detaliu la altul în lumina firavă. E familiarizată cu imaginile - dacă nu şi cu aceste suflete ciudate din încăpere. Soarbe din ochi calul pictat de curând, cu un trandafir în bot; şi vede, de asemenea, un cavaler, căzând la picioarele calului. E şi un copac, cu o scorbură larg căscată la poalele trunchiului. îşi simte capul greu, iar în urechi are din nou un gol. Crede că visează, dar *ştie* cu siguranţă că nu e aşa. Mintea îi zboară la focalizarea sensibilă a aparatului Leika, la vocea lui Alex vorbindu-i despre efectul medicamentelor când sunt luate cu un pahar de vin, ca în noaptea aceea, pe Tamisa. „Câte feluri de a vedea sunt aici? se gândeşte ea. Şi Alex are dreptate?"

Râsetele răsună acum, aproape tulburătoare, clipa zboară. Descuie repede uşa principală, care dă în strada opusă pasajului prin care tocmai au venit, ea şi Guy Temple. Când se întoarce din nou, ceilalți ocupanți ai camerei au dispărut. Nu s-a întâmplat niciodată. Folosind o uşă veche, ca să evite ochii indiscreți, a zărit încăperea aşa cum era cândva, atunci când numele ei a fost rostit de ei aici pentru prima oară, cu sute de ani în urmă. Clipa aceea însăşi, îşi spune ea, a fost un palindrom.

Toate luminile s-au stins acum, cu excepția anemicei săgeți luminoase aruncate de lanterna pe care le-a dat-o administratorul, la recepție, ca să găsească drumul prin coridorul rar folosit ce duce spre magazinul de obiecte ceramice de alături, care s-a numărat printre încăperile hanului vreme de sute de ani.

Şi Lucy observă acum că Guy Temple, probabil agitat şi neliniştit de ceea ce tocmai a văzut, se sprijină de tocul uşii, palid şi sfârşit.

Imediat ce Lucy deschise uşa din față a magazinului, silueta masivă a lui Fitzalan Walters trecu pragul, urmată, ca de obicei, de Lucifer cel lat în spate, pe care el îl numea uneori Angelo. FW simți un frison straniu când zări nu doar expresia lui Lucy, ci şi pe ea însăşi. Atmosfera era încărcată şi aerul rece avea un miros inseparabil de funingine. Se uită la Temple şi i se adresă cu răceală:

- Guy, ți-a călcat cineva pe mormânt?

Cel întrebat se simțea prea rău ca să fie în stare să discute sau să explice şi se rezemă de perete, îndreptând lanterna către fresca pe care o studia acum Lucy.

Ea era nemulțumită: observă că detaliile păreau mai puțin intense, mai incomplete decât fuseseră cu o clipă în urmă. Pe urmă văzu că pictura murală se afla, de fapt, dincolo de un geam şi părea mai mică. Dar expresia ei nu-i spuse lui Walters nimic despre starea schimbată a tabloului.

- **Indiciul final trebuie să fie pe aici, pe undeva, zise ea cu vigoare. „Vreau să schimb Zidul şi să-mi împlinesc Voința", scrie în textul principal. Tabloul îl reprezintă pe Adonis ucis de mistreț - l-au împodobit cu un guler plisat, elisabetan. Poate că trandafirul din gura calului alb de deasupra, sau în frâul de aici, marchează locul?**

Walters încercă, fără folos, întrerupătoarele electrice, dezamăgit de faptul că nu avea la dispoziție decât o lumină prea săracă pentru a studia lucrarea din fața lui. Stricăciunile produse de apa scursă din baia de deasupra impuseseră întreruperea curentului electric, îi spunea Lucy, în timp ce el continua să apese pe comutatoare. Văzu infiltrația din colțul din dreapta sus. Ce blasfemie la adresa unei asemenea lucrări de artă!

- **Deci, domnişoară King, acesta este *Venus şi Adonis* al lui Shakespeare, pictat în jurul datei la care a fost publicat poemul?**

Lucy dădu din cap.

- **Aici trebuie să fi fost locul de întâlnire al ordinului mistic inspirat de Dee - rozacrucienii, la începuturile lor. Probabil că Shakespeare participa la întrunirile lor, iar Bacon era unul dintre membrii de frunte, la fel ca Spencer, John Donne şi sir Philip Sidney înainte de moartea sa timpurie - toți oamenii de litere elisabetani.**

„Poate că şi o strălucită femeie de litere", cugetă ea. îşi îndreptă lanterna spre tablou şi plimbă lumina deasupra imaginii centrale a calului şi călărețului, cavalerul Crucii Roşii, Sfântul Gheorghe.

- **Spenser scrie despre el în *TheFarie Queen*. Aici, în tablou, calul se află deasupra lui Adonis, orientalul „Domn al Soarelui".**

Lucy se întrerupse ca să savureze privelişteа frescei, identificând mistrețul din dreapta cu iarna simbolică, ale cărei puteri distructive au fost inversate când Adonis a revenit la viață prin intermediul florilor roşii din prim-plan, răsărite din sângele lui.

- **Dragostea şi durerea lui Venus duc la reînvierea lui, îi spuse ea lui Walters, sfidătoare. Există paralele clare cu povestea creştină. De fapt, descrierile care o înfățişează ținând în brațe trupul neînsuflețit al lui Adonis au inspirat, în artă, lucrările *Pieta*.**

II provoca să facă o legătură simplă între iconografia păgână şi mitul creştin, dar el era absorbit de pictura în sine, ignorând orice paralelă. Profesorul şi Angelo erau concentrați, dar Lucy observă că, alături de ei, Temple părea absent şi departe de a fi stăpân pe sine.

- Pentru Dee, Adonis era personajul principal. Lucy focaliză lumina lanternei. Acest trandafir îi reprezintă atât sufletul, cât şi inima. Rozacrucienii erau preocupați de transformarea întunericului în lumină, a iernii în vară - o viziune diferită asupra învierii.

Cuvintele ei pluteau în aer şi fiecare dintre ele avea, pentru ea, un înțeles legat de Will.

- Da, foarte diferită. De fapt, ce urmăreau? o întrebă Walters.

- Iluminarea religioasă, în parte prin intermediul magiei. Aceasta le oferea o abordare matematică a lumii fizice. Matematica îi familiariza cu o a doua lume, lumea celestă. Dar mai presus de ea este o a treia, raiul suprem, tărâmul supercelest. E mai presus de paradis şi nu poate fi atins decât cu ajutorul unei invocări a îngerilor. îşi imaginau că, odată ce ar fi atins acest nivel superior prin magie, aveau să fie *una* cu ierarhia îngerilor, unde toate religiile se contopeau. Dee credea asta şi mai credea că intrase în legătură cu îngerii cei buni. Din nefericire pentru el, numai Edward Kelley le vorbea, transmițând mesaje, însă nu era omul pe care să te poți bizui. Dar mişcarea, aşa cum o concepuse Dee, includea toate doctrinele religioase, protestantismul şi catolicismul, iudaismul şi mahomedanismul. La nivelul îngerilor, toate erau una şi aceeaşi.

Dacă Lucy sperase că acel mesaj care vorbea despre laicism şi despre aspirații spirituale înalte ar fi putut avea o influență asupra însoțitorilor ei, acum era dezamăgită. Se uită la ei - unul ținându-se de mijloc, parcă încovoiat de durerile provocate de indigestie, celălalt neavând nici o îndoială în privința corectitudinii opiniei sale şi a propriilor mesaje, primite de la

propriii săi „îngeri", susținându-i privirea fără să clipească. Zâmbi larg, hotărâtă să-şi forțeze norocul.

- Cele trei lumi sunt fascinante, nu eşti de acord? în lumea fizică, ne folosim corpul pământesc, iar în lumea celestă avem nevoie de spiritul şi de emoțiile noastre altruiste. Dar numai în paradisul superior ne folosim intelectul. Adam şi Eva sălăşluiau în semiparadis, în Eden, dar când a muşcat din fructul cunoaşterii, Eva a solicitat accesul în paradisul superior. O femeie a fost cea care a vrut să ne ridice deasupra ignoranței, să dobândim adevărata cunoaştere; iar un bărbat ignorant e cel care crede că aceasta ar trebui să fie un privilegiu masculin.

Walters o privi iritat. Mai auzise şi înainte această erezie bombastică, feministă şi proumanistă, care susținea că omul poate deveni zeu dacă este iluminat prin cunoaştere, că este el însuşi divin. Conform acestui punct de vedere, femeile erau demne de laudă fiindcă îşi doreau o educație mai bună! Dar femeile oameni de ştiință se infiltraseră în sistem, îi perturbaseră echilibrul, provocaseră decăderea morală şi haosul permanent din familie, alteraseră baza relațiilor conjugale şi făcuseră să scadă respectul față de bărbați. Insă

Walters dorea să-şi obțină cât mai repede trofeul, aşa că se hotărî să-i facă pe plac însoțitoarei sale.

- Eşti o tânără cu o cultură bogată, domnişoară King. îmi dau seama că Dee şi membrii cercului său erau atraşi de alchimie, care este o simplă translație a realităților unei vieții religioase - transmutarea sufletului din materie inferioară în aur.

Lucy ştia că el ar fi vrut să adauge: „...oricum, necugetată." îşi reîndreptă atenția către Venus şi Adonis. Era păcat că nu avea o lumină mai bună pentru a studia imaginile, care musteau de indicii referitoare la filozofia ermetică a lui Dee şi Shakespeare. „Vreau să preschimb zidul..." se gândi. Putea să vadă cuvintele de pe pagina pe care o purtase prin labirintul de la Chartres, scrise cu litere de foc.

Era conştientă de faptul că, alături de ea, Temple continua să nu-şi găsească locul. De când fusese martor la scena în mijlocului căreia se treziseră fără să vrea, intrase într-o stare de epuizare fizică. După părerea ei, era un credincios fervent, dar, fără îndoială, nu-şi putea explica nimic din cele întâmplate şi era extrem de agitat la gândul că ar fi putut fi victimele unui soi de demonologie nemijlocită. Asta ar fi făcut-o să râdă - dar compasiunea împiedica o reacție de o asemenea duritate. Pe ea, spiritele încăperii o luaseră prin surprindere; însă simțea că el fusese cu adevărat înspăimântat. Acum tocmai începea să psalmodieze textul care îi răsuna şi ei în minte. Să fi fost o încercare de a îmbuna fantomele, împiedicându-le să se reîntoarcă?

- „Vreau să schimb Zidul şi să-mi împlinesc Voința", spuse el cu voce tare. „Să se întrebe ce sunt, sau ce am fost vreodată." Unde ți-e prada, FW? Domnişoară King, noi căutăm un obiect sau o uşă la care se potriveşte cheia, nu-i aşa? Nu există vreuna ascunsă undeva, în frescă?

Lucy mătură tabloul cu privirea, în căutarea unui răspuns, încerca să pună cap la cap amănuntele despre care discutase mai înainte cu Alex, să identifice indiciile pe care probabil că le

descoperise el. înnebunit de teama că ea ar fi putut lăsa impresia că spune lucruri îndelung repetate, îi vorbise doar despre nişte plăci; oare se referise la placa de sticlă care proteja tabloul? I se adresă lui Guy cu o nesiguranță neprefăcută:

- Nu e posibil să ne fi îndemnat să profanăm tabloul. Desigur, trebuie să „schimbăm zidul" ca să descoperim ce ne-a fost lăsat prin „Voință". De Will şi „pentru Will", se gândi ea. Trebuie să existe o altă fațadă, probabil ceva analog cu trandafirul sau cu Adonis - el e personajul reînviat.

Temple continuă să psalmodieze, aidoma unui monah lipsit de rațiune, în timp ce se întoarseră către ceilalți pereți ai încăperii. Lucy avu o idee neaşteptată.

- „Toate acestea se mistuie în flăcări..." „Fiecare piesă adăugată..." Pe peretele ăsta era şemineul, adăugă ea cu fervoare. Trebuie să fie aici, în spatele lambriurilor de lemn. Trebuie să existe o fisură prin care pot şopti sărmanii îndrăgostiți, dezvăluind trecutul.

Walters îi înțelese aluzia la vechiul text şi se întrebă doar de ce credea ea că şemineul fusese undeva pe peretele acela. Dar părea destul de plauzibil, fiind un perete interior, deasupra căruia exista loc pentru un coş.

- Atunci, dezgolim peretele din zona asta? Asta i-ar putea aduce aici imediat pe experții în patrimoniu, dar s-ar putea să ai dreptate.

In zece minute - timp în care toți patru pipăiseră lambriurile - descoperiră fisura.

- Guy, ai briceagul ăla Leatherman multifuncțional pe inelul de chei? îi strigă Walters lui Temple.

Acesta încetă să mai murmure straniul rozariu inspirat de texte.

- Da. Da, FW.

Răspunse cu glas slab, simțind o răceală în membre şi în piept şi întrebându-se dacă era pe punctul de a se îmbolnăvi, ca un arheolog care deschide un mormânt străvechi, eliberând un virus. Atmosfera din încăpere era claustrofobică, iar el îşi dădea seama, ținând cont de o serie de întâmplări din trecut, că şeful lui se afla necuvenit de aproape de o stare de exaltare. Nu avea nicidecum energia de a i se alătura în acel semiparadis şi se întreba în fiecare clipă dacă demonii şi mirosurile respingătoare de fum, de bere, de urină şi de mâncare stricată urmau să se reîntoarcă.

- Adu-l aici. Scoatem câteva lambriuri.

Walters îi arătă una dintre plăcile de lemn. Temple se străduí, aproape fără nici un rezultat, să o îndepărteze, până când celălalt îi întinse disprețuitor lanterna şi luă el însuşi cuțitul. începu să sape cu frenezie în perete. Tensiunea momentului îi fascinase pe amândoi când lambriul cedă pe neaşteptate, dislocându-se cu un zgomot puternic şi ridicând un nor de praf. O porțiune din stratul de lemn şi un morman de cărămizi căzură pe podea. Lucy scoase un țipăt nervos, luată prin surprindere de zgomot; iar Temple, uluit, scăpă lanterna, care se sparse de zidăria prăbuşită.

- Domnişoară King, aprinde-ți, te rog, lanterna. Guy ne-a lăsat în beznă.

în încăperea întunecoasă, în timp ce se apleca, sarcasmul lui Walters era glacial. Lucy îndreptă fasciculul neşovăielnic al lanternei către nişa care adăpostea cufărul cu inscripție, iar Walters fluieră uşor.

- **E de ajuns. Un cuptor vechi, zidit de atâta vreme alături de vatra principală. Angelo, scoate cufărul ăla în cameră. Suntem în pragul unui eveniment măreț. Thomas Brightman[58]ne-a spus că prima dintre cele şapte mari peceți a fost urcarea pe tron a Elisabetei, în anul 1558. A şaptea Trâmbiță a Apo- calipsei a sunat în 1588, la distrugerea Armadei. Mi se pare potrivit ca redescoperirea acestor cunoştințe pierdute ale marilor oameni ai epocii ei să ducă la instaurarea celei mai fericite păci de atunci şi până la sfârşitul lumii. Cine ştie? Poate că acest cufăr conține adevărata pecete a şaptea. Acesta este un moment cu adevărat apocaliptic.**

Observând tenta diabolică a feței răpitorului său, Lucy se trăsese uşor înapoi. Acum, colegul mai vârstnic al acestuia radia o înfrigurare ciudată. împreună, cei doi o înspăimântau cu adevărat şi speră că nu era departe de sfârşitul întregului chin. In clipa aceea, nu se putea discuta logic cu nici unul dintre ei. Lucy citise despre aceste aşa-numite şapte peceți în timpul cercetărilor sale legate de Dee şi de Bruno; auzise de Thomas Brightman. Era omul care numărase trâmbițele şi pecețile din Apocalipsă şi din Epistola către Romani şi stabilise o dată a „chemării iudeilor pentru a deveni o națiune creştină". Data prezisă era în anii 1630; dar, când prorocirea nu s-a adeverit,

[58] **Preot anglican, eristic (1562-1607) (n. tr.).**

datele, cifrele şi evenimentele istorice au fost decalate şi reorganizate. Lucy era de părere că orice arhivar integru trebuia să fi ajuns până atunci cel puțin la a şaptezecea pecete - şi numai Dumnezeu ştia la a câta trâmbiță - dar se gândi că nu era momentul potrivit pentru a contesta cunoştințele matematice ale lui Walters.

Angelo intră cu grijă în imensul şemineu în stil Tudor şi săltă cufărul solid dintr-o parte, aşezându-l pe un postament scund. Temple se apropiase câțiva paşi, fără grabă, dornic să fie martorul faptei mărețe, dar se ghemui apoi alături de sipet, psalmodiind iarăşi. Lucy era uluită. Alesese cuvintele din Tabla lui Jupiter, despre care se spunea că te apără şi că invocă îngerii: „Elohim, Elohi, Adonai, Zebaoth." Ii aruncă o privire şi, în acel semiîntuneric straniu, îi zări, îngrozită, chipul aproape cadaveric. Era o culoare cu care se familiarizase în zilele petrecute în spital şi dădu să îi vorbească lui Walters, dar realiză că acesta nu avea ochi decât pentru propriul succes. Nu vedea nimic altceva în afară de cufăr şi se întoarse într-un târziu spre ea, abia ținându-şi emoția în frâu.

- Deschide-l!

Nu era o rugăminte politicoasă. îşi abandonase manierele cizelate, dar Lucy ştiuse că asta trebuia să se-ntâmple până la urmă. Ea studie capacul ornamentat, cu margini aurite în jurul balamalelor metalice, pe care era pictat un singur trandafir. Era prăfuit, nu prea mare, dar solid şi foarte frumos. Inscripția o făcu să tremure când o citi cu glas tare, creând un efect dramatic:

Oricine ați fi voi, cei dornici să deschideți, săvârşiți aceasta doar de sunteți

Doamna întunecată a Luminii, Soră şi Iubită, şi

Cavalerul ei Loial şi Devotat al RosaCrucii. Altminteri, ciuma fie asupra casei voastre. Aspre sunt vorbele lui Mercur, după dulcile cântări ale lui Apolo.

Lucy nu descoperi nici o referință la îngeri sau la trâmbițe, dar simți puterea ideilor din spatele cuvintelor scrise cu atât de mult timp în urmă. Se uită la chipul lui nerăbdător.

- Doctore Walters, nu îndrăznesc să-l deschid. Poate că eu sunt Doamna Luminii, dar domnia ta nu eşti Cavalerul Crucii Roşii. Ar trebui să fie aici Alexander, pentru a tăia, metaforic, nodul gordian. Fiindcă eu sunt de părere că e nevoie de două chei.

Walters nu ajunsese până acolo pentru a se împotmoli în subtilități şi îndreptă fără să ezite lama briceagului Leatherman către Lucy.

- Ascultă-mă. Primul lucru demn de luat în considerare este acela că nu există nici un nod - nici un nod real, oricum. Al doilea lucru pe care trebuie să ți-l aminteşti despre legendarul nod al lui Alexandru este că, atunci, el a trişat. Iar noi o să facem acelaşi lucru. Acum nu scăpa firul, altfel îți cade odată cu capul. Nu există blesteme. Ştii asta, cum o ştiu şi eu, indiferent ce cred oamenii mei, aici de față. Suntem în secolul XXI. In plus, nu eşti tu atât Doamna Luminii, cât şi Cavalerul Adevăratului Nod? Doi într-unui?

Buzele i se schimonosiră într-un surâs batjocoritor. Lucy se simți zguduită. Oare era adevărat? Ea nu privise cuvintele dându-le acel înțeles extrem de plauzibil. Dar se temea tot atât de mult să se întrebe ce-o fi vrut el să spună şi cât anume ştia.

Cum de avea cunoştinţă despre un lucru pe care ea nu-l discutase decât cu Alex? Şi cum putea ea să accepte paradoxalul fapt că el nu avea „credinţe prosteşti" în secolul XXI, ţinând seama de aiurelile de mai înainte, despre peceţi şi trâmbiţe? Era o anomalie, era lipsit de sens, de coerenţă. Era un credincios, un schizofrenic, sau doar un şarlatan care exploata naivitatea altora?

Intre timp, Guy Temple căpătase o culoare şi mai pământie şi sudoarea îi brobonise fruntea: Lucy îi simţea mirosul nesănătos, cleios. Ştia că se afla într-o stare gravă şi îşi îndreptă privirea spre el, neputându-se împiedica să-şi facă griji. El îl implora pe Fitzalan Walters să mai aştepte, ţinând cont de cât aşteptase până atunci. Erau atât de aproape!

- Trimite-l pe Angelo să-l caute pe doctorul Stafford... Te rog... Nu poate fi departe. Cred că sunt cincizeci la sută şanse să ne fi urmărit până aici...

Cuvintele i se stinseră în timp ce o pendulă sună o singură dată, anunţând o oră necunoscută, poate treizeci de minute după miezul nopţii.

Dar Walters era de neclintit şi îl ignoră. Privindu-şi fix sfântul graal, se repezi la Lucy, ridicând-o şi ameninţând-o din nou cu lama scurtă, hidoasă. împinsă numai de instinct, Lucy stinse lanterna şi sări într-o parte - de data asta câtuşi de puţin o doamnă a luminii - cufundând încăperea într-un întuneric sufocant. Angelo îşi strânse degetele în gol, dând să o înşface în beznă, dar, fiind îmbrăcată în mătase gri-deschis, ea dispăru ca o fantomă. Şi Walters se întinse după ea şi o prinse cu sălbăticie de părul despletit, însă ambii bărbaţi înlemniră.

Un miros intens de trandafiri îi copieşi: mai degrabă înăbuşitor decât plăcut. Nimeni nu se clinti. O lumină galben-verzuie izvorî din mijlocul încăperii şi o prezență măruntă, eterică - un înger, cu chipul şi restul înfățişării asemănătoare cu ale lui Lucy - se ivi printre ei. Suspendată în aer, deasupra vechiului cufăr, femeia-înger era luminiscentă pe fundalul calului pictat şi al frâului său trandafiriu, al cavalerului căzut şi al copacului scorburos. Apăsându-şi pieptul cu mâinile, Guy Temple se înclină până la pământ, cu un suspin plin de suferință. Impactul apariției era electrizant, superb, îți stătea inima; iar el văzu în asta o avertizare serioasă.

Cu întreaga ei ființă - ochi şi minte - concentrată asupra îngerului, Lucy îngheță, conştientizându-şi bătăile propriei inimi şi pulsul zvâcnind copieşitor în timpane; realiză că Fitzalan Walters sărise de lângă ea râzând, cu brațele înălțate, pe cufăr, şi sus, în îmbrățişarea îngerului. Pe urmă văzul şi auzul se amestecară. Răsună un trosnet asurzitor, însoțit de un arc de lumină albastră, intensă, de o şuviță de fum şi de impresia clară a unui zbor în spațiul întunecat. Dintre buzele lui Lucy țâşni un sunet, ceva între şoaptă şi țipăt.

- Oh, Doamne! Alex!

îngenuncheată alături, pe duşumea, Siân o strângea cu putere în brațe, legănând-o uşor; dar Lucy nu scotea nici un cuvânt, în mintea ei, degetele lui Walters i se strângeau din nou în jurul gâtului, insistente, apăsând, însoțind o străfulgerare metalică şi un râs demențial. Cu toate astea, îl vedea în fața ochilor, un trup prăbuşit la un metru sau doi mai încolo, în grija lui Alex.

Mirosul lui îi persista în nări - costumul, colonia, răsuflarea pe care i-o simțise în față - alături de un iz straniu, înțepător, de fum. Deveni brusc conştientă de vocea lui Alex care îi vorbea, săracă în inflexiuni, aşa cum o auzise de zeci de ori în timpul anesteziei. Se simțea izoiată, singură; dar el era acolo.

Jocurile de umbre şi lumini confuze ale fasciculelor unor lanterne puternice fuseseră acum înlocuite de o sursă de lumină mult mai stabilă, iar ea îşi roti privirile în jurul încăperii care, în răstimpul a trei sau patru minute, se umpluse de străini în uniforme. Calvin îl ținea pe Angelo la pământ, în timp ce un alt bărbat îi punea cătuşe; o femeie îi întinse lui Alex o pătură, cu care el acoperi silueta lui Walters, întinsă cu fața în jos; iar o voce cu un pronunțat accent scoțian i se adresa pe un ton scăzut lui Temple, aflat la mică distanță de Alex.

Minutele următoare părură să se reducă la câteva secunde, în timp ce Lucy îl asculta pe doctor dând totul în primire unei echipe de paramedici:

- **Pacientul din dreapta are angină, dar nu prezintă nici un simptom aparent al infarctului miocardic. Victima din stânga a suferit un şoc electric, de la contactul cu lustra din plafon. Nu am sesizat o pierdere a cunoştinței, cu toate că a aiurat şi a râs câteva minute. Are buzele vinete, urme de arsură pe degetele mâinii drepte şi o foarte uşoară aritmie, dar respirația e normală. Nu am reuşit să găsesc nici o urmă a vreunei plăgi străpunse, dar a fost aruncat la doi metri distanță de sursa de electricitate, aşa că nu putem exclude posibilitatea unei leziuni a coloanei vertebrale.**

Şi după alte câteva minute, ceilalți plecaseră.

Vocea lui Alex, fără nici una dintre inflexiunile ei bogate:

- Lucy?

Se ghemui lângă ea, eliberând-o pe Siân din postul de veghe. Când chipul ei frumos îl îndemnase pentru prima oară să-i surâdă, cu aproape un an în urmă, părul ei negru şi mătăsos fusese tuns, ca să-i fie mai uşor, iar ochii ei i se păruseră enormi pe chipul slab şi palid. In lunile care trecuseră, părul i se lungise, trecându-i de umeri, iar creşterea treptată în greutate şi culoarea sănătoasă din obraji îi reînsufleţiseră faţa, scoţându-i pomeţii în evidenţă cu generozitate. Dar privind-o acum - cu figura umbrită şi ochii tulburi de oboseală - i se păru că nu o văzuse niciodată atât de vulnerabilă.

- Lucy, zise el şi o luă în braţe.

Vocea lui Alex, în toată bogăţia ei:

- Lucy?

O uşă se deschise încet; duşumeaua scârţâi; dar ea ignoră intrusul până când razele soarelui inundară încăperea şi atunci se crispă, ridicându-şi braţele deasupra capului şi acoperindu-şi ochii. Simţi aerul proaspăt, auzi cum erau fixate canaturile ferestrei, apoi un râcâit alături, ceea ce o intrigă, silind-o să deschidă ochii, să arunce o privire din albeaţa de zăpadă a aşternuturilor. El aşezase pe masa de lângă pat o cană cu ceai şi o floare perfect albă, alături de ceilalţi boboci, de un roşu trandafiriu.

- Doamna mea curajoasă.

Mâna de pe faţa ei era caldă, vocea nu era nicidecum seacă.

- **Primul trandafir alb al anului, dintr-o veche grădină englezească. Cred că a înflorit cu o săptămână sau două prea devreme.**

O sărută şi plecă.

Ea îşi adună gândurile. Era în Longparish, în camera lui Alex; se întorseseră în dimineața aceea, în jur de ora trei. Trăise ca într-un vis, văzând chipuri drăceşti, călătorind vreme îndelungată, încercând să se întoarcă la *el* - înțelese ea acum. Dar acum se putea opri. Rămase cu privirea pierdută asupra formei erotice a florii de alături: o roză elegantă, îşi spuse, o sută de petale în jurul familiarului „ochi" verde, încă nedeschis pe de-a-ntregul. Avea să se deschidă mai târziu, în cursul zilei. Ii simțea din plin mirosul, dar nu era nicidecum copieşitor.

Sorbi din ceai şi îşi luă ceasul. Trecuse de ora zece, aşa că îşi puse un halat şi se apropie de geamul deschis. Henry tundea iarba, iar grădina era însuflețită de muguri, de florile timpurii şi de primii lujeri de glicină care se legănau, gata să invadeze camera prin fereastra cu numeroase ochiuri.

Când coborî în bucătărie, îl găsi pe Alex cu ceaşca de cafea într-o mână şi cu cheia de argint a lui Will în cealaltă, singur cu gândurile lui. Se uita lung la cufăr, acum instalat pe masa din lemn de frasin.

- **James McPherson l-a adus azi-dimineață, împreună cu Biblia mamei. îşi ridică ochii spre ea. A bătut tot drumul până aici special pentru asta.**
- **A hotărât că putem păstra cufărul? Patrimoniul englez nu-l vrea?**

- **A aranjat asta mai devreme - de vreme ce Suzie, de la magazin, şi proprietarii localului au renunțat la orice pretenție. Alex îi adresă un zâmbet obosit, lăsându-şi ceaşca jos. Au considerat toți, cu mare generozitate, că noi i-am putea stabili adevărata proveniență, cu toate că nu-l putem vinde peste hotare înainte de a oferi conținutul său, indiferent în ce ar consta acesta, unui muzeu autohton.**

Lucy privi o vreme forma mută, fără să scoată nici un cuvânt. Avea un aspect atât de inocent, dar stârnise atât de multe conflicte, necazuri, curiozități şi suferințe, deşi fără să o ştie. Observă amprenta pantofului lui Fitzalan Walters, întipărită clar în praf: călcase peste trandafirul pictat, atingând chingile de aur şi de fier. Poate că, la urma urmelor, cufărul era într-adevăr purtătorul unui blestem? Se întoarse cu spatele, aşezând ibricul cu cafea pe plită.

- **II deschidem? întrebă el, cu blândețe.**
- **Totul pare atât de straniu. Astăzi s-au întâmplat prea multe.**

Ea se apropie şi îi puse mâinile pe umăr, continuând să fixeze obiectul cu privirea.

- **Ai vreo veste despre Walters şi despre Guy Temple?**
- **Oh, nemernicii sunt bine, sănătoşi, răspunse Alex, râzând ironic. McPherson l-a arestat pe şoferul maşinii, care refuză să scoată vreo vorbă în engleză. Angelo e la secția de poliție din Paddington Green, iar faptul că va fi acuzat de răpire şi, posibil, omor prin imprudență pare să fie o certitudine. Presupun că asta va face, într-un fel, dreptate. Temple a suferit încă un atac uşor,**

în locul unde ar trebui să aibă inima! Dar va fi transferat la Brompton în cursul zilei de astăzi; acolo îl putem supraveghea mai bine.

- Dar Fitzalan Walters? Lucy îl strânse pe Alex de umeri, cu gândul în altă parte. Eu chiar l-am crezut mort.

Alex îşi puse mâinile peste ale ei.

- Walters e cam stors de puteri, dar a avut noroc fiindcă lama a atins fasungul şi l-a aruncat cât colo. Se pare că i-au găsit totuşi o rană - o mică tăietură la încheietura mâinii. Dar electrocardiograma şi ecocardiograma lui sunt liniştitoare. In dimineața asta, când am discutat cu Amel despre Temple, am pomenit de şocul electric al lui Walters şi el nu se îndoieşte că vreun nerv de pe traseu trebuie să fi fost afectat în mod serios, însă eu nu sunt chiar atât de sigur. Se pare că demonul nu poate fi ucis, încercă Alex o glumă. Cred că va trăi ca să se întoarcă într-o zi la luptă.

- Şi ca să se răzbune pe întreaga noastră şleahtă, zise Lucy, înfiorându-se.

Se uită la Alex, încercând să-şi ascundă emoțiile. El continua să țină în mână cheia de argint şi, de data asta, ea fu cea care puse întrebarea:

- Vrei să-l deschidem?

Alex era afectat de analogia făcută de ea între Fitzalan Walters şi Malvolio[59]; avea o aură de adevăr. Dar îi răspunse cu obişnuitul său zâmbet blând şi cu un uşor umor.

- **Ceilalți vor să fie de față. Trag un pui de somn şi coboară mai târziu; dar poate că ar fi de preferat să nu avem mii de personaje în distribuție, dacă vrem să declanşăm înălțarea la Ceruri în bucătăria noastră din Hampshire?**
- **Crezi că aşa s-o fi simțit Pandora?**

El zâmbi şi, în timp ce se ridicau, Lucy scoase, cu un vag tremur al degetelor, cheița de aur pe care o purta la gât. Alex mai studie încă o dată cu atenție cufărul; şi, cu o oarecare solemnitate, introduseră cheia de argint în broasca de argint dintr-un capăt, iar pe cea de aur în cealaltă încuietoare, din capătul opus. Când Alex îi făcu semn, le răsuciră la unison şi mecanismul cedă imediat.

în timp ce el sălta capacul, respirară amândoi adânc. Indiferent în ce ar fi constat conținutul cufărului, totul se afla la treizeci de centimetri adâncime, sub un acoperământ compact de petale decolorate de trandafiri, răspândind în aer un parfum intens. De parcă în acel spațiu minuscul ar fi fost împachetate fiecare oră şi fiecare minut al miezului de vară dintr-o grădină de trandafiri.

- **Roza, îi povesti Lucy lui Alex, simbolizează tot ceea ce nu moare. Dee mi-a spus.**

El o privi, orice întrebare părând de prisos.

---

[59] **Personaj din comedia** *A douăsprezecea noapte* **de William Shakespeare (n. tr.).**

Pentru o vreme, se uitară înăuntru fără să schițeze nici o mişcare, fiecare ajungând, în sinea lui, la concluzia că, deşi cufărul era plin de flori, era suficient loc şi pentru altceva. Lucy îşi strânse cu prudență degetele în jurul singurului obiect care se zărea deasupra petalelor din centru, înfăşurat într-o mică bucată de pergament. Alex o încurajă din priviri şi ea îndepărtă cu grijă învelitoarea, încercând să nu o strice, aşa cum nu dorea să-i strice nici conținutul. îi întinse lui Alex bucata scrisă de pergament şi păstră în palma deschisă o mică bijuterie de o frumusețe simplă, lungă de câțiva centimetri, incrustată cu probabil o duzină de perle şi tot atâtea rubine şi având în centru un safir întunecat. Avea o formă pe care o recunoscură amândoi: o lună în ultimul pătrar, deasupra soarelui şi a unei cruci; sau, interpretată dintr-un alt punct de vedere, alfa deasupra şi omega dedesubt; şi îmbrățişând totul, simbolurile întrețesute ale lui Venus şi Marte - femeia şi bărbatul. Era monada lui John Dee.

In timp ce in palma ei se odihnea emblema modestă - un omagiu adus oricărei credințe şi religii, din Antichitate şi până în vremurile moderne, şi continuei speranțe în înfrățirea oamenilor - Alex îi întinse bucata de pergament.

- E un citat... dar nu-l recunosc.

Ea citi cu voce tare:

„Când veți face din doi unu şi veți face partea din afară totuna cu partea dinăuntru şi partea dinăuntru totuna cu partea din afară, şi partea de sus totuna cu partea de jos, şi când veți

face din bărbat şi din femeie unul şi acelaşi, atunci veți intra în împărăție."[60]

Se priviră unul pe celălalt, înțelegând pe deplin. Trebuia să lase restul deoparte, până ce puteau redeschide cufărul într-o altfel de zi.

Alex aproape că o strivi pe Lucy strângând-o în brațe şi multă, multă vreme, nici unul dintre ei nu vorbi. Ea ştia că gândurile şi emoțiile lui profunde se îndreptau către mama lui, către Will şi către ea. Ştia că erau fragile, că el nu putea risca să rostească un cuvânt; şi o ştia pentru că propriile gânduri, sentimente şi senzații erau atât de apropiate de ale lui. Pe urmă el o întrebă, simplu:

- Va fi în miezul verii?

Ochii ei grăiră primii, răspunsul fiind apoi confirmat prin cuvinte:

- In grădina Edenului, făurită de Diana.

---

[60] Evanghelia după Toma, traducere de Gustavo-Adolfo Loria-Rivel, Editura Polirom, 2003 (n. tr.).

Dormise până târziu. Auzise uşa deschizându-se şi închizându-se, obloanele ridicate, totul ca într-un vis cu ochii deschişi, refuzând să le înregistreze în memorie. Aproape intrând în panică, se ridică în capul oaselor atât de repede, încât avu senzația că amețeşte; dar vaza familiară de lângă patul mai puțin familiar o făcu să zâmbească. Stiloul italienesc - cel mai devotat purtător de cuvânt al sentimentelor lui Alex - scrisese exact nouă cuvinte: „Rosa Mundi: culese pentru iubita mea, în miezul verii."

Lucy se aplecase pe fereastra camerei lui Will când o singură bătaie în uşă precedă apariția lui Max. întinse brațele spre el şi rămaseră o clipă alături, în tăcere, privind scena de dedesubt. Un bărbat şi două femei cărau lăzi şi echipament de catering prin uşa din spate a bucătăriei. Văzu că Max era deja îmbrăcat elegant, cu vestă şi pantaloni, iar în păr îi străluceau fulgi de lumină. Arăta aşa cum trebuia să arate fiul tatălui său şi ea îl strânse în brațe.

- Tata m-a rugat să te ajut să-ți muți lucrurile alături, în camera lui, imediat ce eşti gata. Siân o să sosească în curând şi trebuie să plecăm către Chartres la ora unsprezece. Şi... la parter e o cutie pentru tine.

Lucy îi întinse o mică geantă de voiaj şi îi puse o haină pe braț.

- **îți mulțumesc, Max. Poți să duci astea în locul meu? Dar o să-mi las rochia şi pantofii în camera asta, a unchiului Will. Or să ne poarte ghinion dacă tatăl tău le vede, aşa că o să mă-mbrac aici. Siân n-o să se supere dac-o s-o rog să mă ajute.**
- **Ne poartă ghinion şi dacă le văd eu?**

O privi cu un farmec mult mai presus de al unui copil care abia îşi sărbătorise a opta aniversare. Cu un surâs şi cu un deget pecetluindu-i buzele, Lucy îi ceru fără cuvinte promisiunea de a nu divulga nici un amănunt şi, încântat fiindcă era iniţiat într-un secret, băiatul aruncă o ocheadă conspirativă către mătasea argintie din dulap. Schiţă un cerc, unindu-şi degetul mare cu arătătorul, apoi Lucy îl bătu cu palma pe umăr, scoţându-l din cameră.

Era trecut de ora zece când glasul lui Simon şi vocile altor oaspeţi se strecurară în grădină prin uşile deschise. Terminaseră deja micul dejun, iar ea se simţi dintr-odată liniştită şi foarte încântată când îl găsi pe Henry singur în bucătărie.

- **Nu te grăbi, Lucy. încă mai avem la dispoziţie aproape o oră. Astea au sosit pentru tine cu puţin timp în urmă.**

îi arătă o cutie cu flori şi ea desprinse biletul ataşat. Erau de la tatăl ei; cuvintele încercau să-i compenseze lipsa trimiţându-i, din partea familiei, convenţionalele urări de noroc şi fericire. Ea îi arătă lui Henry cartea de vizită şi îşi încolăci braţele în jurul lui.

- **îmi pare rău pentru el, îi spuse acesta. Să nu ştie că vei lăsa un loc gol în viaţa mea.**

In transeptul sudic al catedralei de la Chartres, un băieţel stătea în umbra navei dinspre vest. Deasupra lui era fereastra Sfântului Apollinaire, iar alături de afla o lespede dreptunghiulară, plasată altfel decât cele din jur, albul său pur ieşind în evidenţă pe fundalul lor cenuşiu. Săgeata de lumină se

prelungea cu o alta, poleită cu aur: se apropia amiaza, în ajunul solstițiului - ajunul celei mai lungi zile a anului. Tatăl său se adresă grupului care îl înconjura:

- Dragi oaspeți, vrem să vă arătăm un mic tablou din secolul al XVII-lea - un adevărat miracol. Cum l-au realizat? Fiul meu o să vă prezinte acum *Non angli, sed angeli*.

Câțiva turişti se opriră locului când Max intră în centrul atenției.

- Peste numai câteva minute, o rază de soare va pătrunde printr-un orificiu minuscul din fereastra aceea - arătă cu degetul - şi va atinge podeaua în acest loc, aşa cum se întâmplă în fiecare miez de vară. Indică spre săgeata metalică, apoi continuă: Puteți vedea că această oglindă concavă a fost plasată astfel încât să reflecte lumina prin cristalul fixat de noi, acolo.

Se ghemui ca să indice obiectele, cu însufleţirea unui prezentator de televiziune învățăcel, iar Grace şi Lucy schimbară priviri amuzate. Max îşi îndeplinea sarcina cu entuziasm.

- Micul cristal al doctorului Dee o să dividă raza, spuse arătând obiectul, apoi o parte a sa va fi reflectată de această oglindă şi va lumina placa albă, care se află aici. A doua parte a fasciculului luminos va fi reflectată de cealaltă oglindă, de acolo, spre această lespede, făurită cu sute de ani în urmă de mâna cunoscutului artist Diirer. Se numeşte „trei". Avem nevoie de un strop de noroc, râse Max, dar dacă am făcut corect măsurătorile, sperăm că o să apară imaginea unui înger ce va pluti în aer, în fața plăcii.

Lucy era emoționată şi începu să râdă; înclinațiile ştiințifice ale lui Max aproape că le depăşeau pe ale ei. Se întrebă dacă un Alex prea ocupat nu-i răpise băiatului o parte din copilărie şi îşi

propuse să-l ducă la plajă şi la plimbare cu bicicleta cât mai des cu putință.

- Aparatura pe care o vedeți aici a fost descoperită de curând printre o serie de obiecte din secolul al XVI-lea sau al XVII-lea. In zilele noastre, o rază laser ar fi mai indicată decât una de soare, iar imaginea ar fi o hologramă fotografică. Dar vrem să vedem dacă se obține vreun rezultat cu ajutorul razei de soare. Atenție! Se poate întâmpla în orice clipă.

Punctul de lumină solară alunecă pe podea, în întunecimea navei laterale, până când atinse oglinda. Pentru un moment efemer - literalmente câteva secunde - imaginea fluidă a unui înger, zărită prima oară în fosta sală de banchete a hotelului White Hart în noaptea de Sfântul Gheorghe, reapăru spre încântarea întregului grup. Nu avea aceeaşi claritate pe care o atinsese la prima sa materializare, când Alex folosise lasere şi prisme în întunericul ca smoala, dar efectul era atrăgător. „Lucy în chip de înger" apăru şi dispăru în transeptul sudic al catedralei din Chartres în timp ce soarele traversa meridianul şi îşi continua drumul, repetând un traseu care fusese observat de acolo la fel - dar fără îngeri - vreme de sute de ani. Viziunea fu însoțită de aplauze discrete, pentru a nu fi prea gălăgioase într-un edificiu religios.

- Nu englezi, ci îngeri, repetă Alex.

Turiştii se îndepărtară, dar Amel Azziz - care venise cu Eurostar-ul, împreună cu Zarina Anwar, sosind la timp ca să asiste la spectacol - îi făcu cu ochiul lui Max. Era evident că băiatul făcuse multe repetiții cu tatăl său, dar el era impresionat.

Acum pară cu umor oferta lui Grace, care îi propusese copilului o slujbă imediată la televiziune, venind cu o sugestie proprie: ca Max să vină să învețe în sala de operații, pregătindu-se în domeniul medical al chirurgiei cardiace. Amândoi îl făcură pe Alex să râdă.

însoțit de Henry, un bărbat înalt veni să-i strângă mâna lui Max.

- **Max, Alex! „Măreață viziune, peste fire!"[61] - cum i-a spus Ferdinand lui Pospero.**

Richard Proctor, naşul lui Alex, obținuse consimțământul pentru organizarea demonstrației cu ajutorul unui prieten vechi, monseniorul Jerome. Alex râse.

- **Ei, bine, se pare că în ciuda restricțiilor impuse de lumina naturală şi de faptul că solstițiul este mâine, am reuşit să înălțăm - în adevăratul sens al cuvântului - nişte spirite. Cred că Prospero ar fi de acord: „Prin meşteşugul meu, le-am scos din lumea lor, ca să dea viață acestor fantezii."[62]**
- **Oare e cu adevărat posibil să fi făcut asta, Alex? O hologramă la sfârşitul secolului al XVI-lea?**

Alex clătină din cap, cu mâinile în buzunare.

- **Cum aş putea să ştiu? Am găsit toate aceste obiecte într-unui dintre cufere. Dar care a fost intenția lor... Dee era un matematician abil, care ar fi putut calcula cu uşurință unghiurile, şi a făcut experiențe cu oglinzile primite de la Mercator[63]. Pe**

---

[61] **William Shakespeare,** *Furtuna*, **traducere de Leon Levițchi, din volumul Teatru, Editura pentru Literatură Universală, Bucureşti, 1964 (n. tr.).**

[62] **William Shakespeare,** *Furtuna* **(n. tr.).**

[63] **Gerhaard Mercator (1512-1594), matematician şi cartograf renumit (n. tr.).**

Bruno îl interesa soarele - de aceea presupun că s-a simțit teribil de frustrat în bezna celulelor Inchiziției, fără hârtie şi cerneală la îndemână. A aflat atâtea secrete ale sistemului solar lucrând nu în manieră ştiințifică, ci din perspectivă filozofică! Cei doi au redescoperit modul în care folosiseră grecii şi egiptenii antici lumina soarelui pentru a face statuile să vorbească. E o simplă presupunere, Richard, dar Dee a creat iluzii similare pentru piesele de teatru. Cred că asta ilustra schema care însoțea obiectele, privind din perspectiva noastră, de astăzi. Dar e posibil. Dar dacă a fost intenționat, întâmplător, sau printr-o intervenție angelică - asta e o altă întrebare, râse Alex.

- **Şi oare au pus-o în practică ei înşişi? întrebă Richard.**
- **Foarte puțin probabil. Ar fi trebuit să ajungă într-un loc ca ăsta, unde să controleze sursa de lumină. Dar gravura pe sticlă e uluitoare. *Melancolia I*, a lui Diirer, se referă la studiile saturniene de magie, iar *Melancolia II* ar putea fi o reprezentare a Sfântului Iacov, patronul alchimiştilor. S-a vorbit întotdeauna despre o a treia gravură, pierdută. Pe placa noastră de sticlă apare numai un „trei" scris cu cifre romane. Dar dacă ar fi a lui Diirer... o piesă lipsă, cât se poate de potrivită, a jocului de puzzle? In cele trei niveluri de inițiere, orice modalitate de a face să apară un înger ar fi o ilustrare perfectă a celui mai înalt stadiu al cunoaşterii. Diirer a studiat filozofia hermetică, fără nici o îndoială. E Diirer sau e o farsă: decizia e la latitudinea ta.**

Lucy se simțea aidoma unui copil dezamăgit. Pentru ca reacțiile ei să fie fireşti, Alex nu-i spusese ce urma să se întâmple în camera de la White Hart, ci doar să fie pregătită pentru orice. Iar ea simțea că explicațiile lui ulterioare lăsaseră

prea multe lucruri deoparte; şi, aşa cum se întâmplase în cazul bărcii, era sigură că se mai afla şi altceva în joc.

- **Alex, eşti sigur că asta a fost tot... în privința viziunii din noaptea aceea?**

El încuviință.

- **Deci tu crezi că doctorul Dee nu a înălțat niciodată un înger? Că ştia că e vorba de un truc?**
- **Eu văd altfel lucrurile, Lucy. Se presupune că atunci când un aspirant păgân intra în Paradis i se oferea „Epopteia" - o viziune a zeilor din timpul ritualului de inițiere. Ceea ce ştim din diversele reiatări ale Misterelor este că aspiranților li se oferea această viziune prin intermediul unei evocări magice făcute de inițiator, iar Dee era cunoscut ca jucând acest rol. Prospero face acelaşi lucru pentru Miranda şi Ferdinand, pentru a le binecuvânta căsătoria. Dee ar fi numit-o o „Nuntă Alchimică".**
- **Cu alte cuvinte, e o escrocherie, îl întrerupse Lucy.**
- **Nu, nu cred. Pentru Dee, ştiința - o parte a ei - era o cale către magie. Miracolele artificiale, realizate cu ajutorul matematicii, demonstrau că omul poate face minuni de acelaşi nivel cu cele dumnezeieşti. Iar asta dovedea adevărul spuselor lui Pico, anume că fiecare om se află, potențial, mai sus decât îngerii - ceea ce se apropie de filozofia lui Amel. Chiar şi Shakespeare îşi numea actorii „umbre" - umbre ale oamenilor pe care îi reflectau. Nu un simplu truc.**
- **Dar, Alex, eu cred că există oameni care pot vedea îngeri; tot aşa cum sunt de părere că unii pot vedea stafii sau îl pot „simți" pe Dumnezeu, fără a avea nevoie de explicații raționale. Asta e credința - ceva care se găseşte în întunericul însuşi, dincolo de**

iluminare. Poate e ca atunci când te impresionează muzica. Aşa se întâmplă în catedrala din Chartres. întunericul e mistic, la fel ca lumina şi ca infinitul lui Bruno. Cristalizează ceva în noi înşine, dacă ne îngăduim să răspundem subtilității sale.

Amel o ascultase şi acum îi puse mâna pe braț.

- **Ai dreptate, Lucy. Sau, cel puțin, eu sunt de aceeaşi părere. T.S. Eliot spunea că ar trebui să stăm liniştiți, lăsând întunecimea infinită a lui Dumnezeu să coboare asupra noastră. Vitraliile ne scaldă într-o lumină rafinată, iar astfel de vibrații subtile sunt, într-adevăr, ca o muzică. Dacă o vezi... o auzi... o simți... e bine; când îi putem răspunde, ne îndreptăm spre statutul cel mai apropiat de divinitate pe care suntem capabili să-l atingem.**
- **Cred că e adevărat, încuviință Alex. Dacă ai conştiința faptului că poți vedea îngeri, duhuri sau zei, atunci o să-i vezi. Dacă asta nu face parte din modul tău de gândire, atunci nu-i poți vedea. Există oameni care par să-i proiecteze, să-i aducă în realitate. Iar alții par să fie sensibili față de „curenții telurici", cum îi numea mama, care trec pe aici, pe sub noi. Tu eşti ca ea, Lucy, îi simți la modul răsunător, vizibil, incandescent. In final, cine poate decide care modalitate de percepție oferă adevărul şi care nu este decât o iluzie?**

Lucy îl sărută. Fiecare dintre ei vedea lumea oarecum altfel, dar fiecare accepta varianta din viziunea celuilalt. De când se îmbolnăvise, ea se afla în siguranță în mijlocul celor ce i se arătau, era sensibilă față de lumea din jurul său; dar nefiind amenințată, nu simțea nevoia de a-i „converti" pe ceilalți şi nici dorința de a-l convinge pe Alex de veridicitatea viziunii ei asupra evenimentelor. Pe 23 aprilie, de ziua lui Shakespeare şi a

Sfântului Gheorghe, al treizeci şi patrulea grad al zodiacului îi îngăduise să traverseze puntea dintre lumi, îi oferise o viziune pe care o împărtăşise cu Temple, aducând sănătatea acestuia pe muchie de cuțit. Nu i-o putea explica pe de-a-ntregul lui Alex, nici nu putea descrie aşa cum ar fi trebuit parfumul de trandafiri care o obseda, lumina pe care o zărea adesea şi pe care mulți ar fi putut-o considera un înger. El îi respecta inteligența suficient de mult pentru a-i oferi largheţea spiritului său. Avea să o asculte întotdeauna, demonstrându-şi generozitatea intelectuală astfel încât să nu respingă perspectiva ei asupra realității. De aceea era singurul bărbat cu adevărat puternic pe care îl cunoscuse vreodată.

A* A

In timp ce Max şi bunicul lui împachetau instrumentele şi ceilalți prieteni ai lor făceau turul catedralei, Alex o conduse pe Lucy către labirintul pe care îl străbătuseră cu o zi în urmă. Naşul lui Alex şi un preot de la Chartres le împărtăşiseră apoi opiniile lor asupra unora dintre nedumeririle pe care le stârnea catedrala. Acelaşi labirint exista la Lucca, sculptat pe un pilastru, alături de o inscripție în limba latină care în traducere spunea: „Acesta este labirintul construit de cretanul Dedal. Nimeni nu i-a descoperit vreodată ieşirea, cu excepția lui Tezeu, călăuzit de firul Ariadnei."

Monseniorul le povestise că acolo, la Chartres, labirintul ar fi putut fi o metaforă a sufletului care înfruntă demonii interiori pe potecile întortocheate ale vieții, o luptă ce începuse cu Adam şi Eva, înfățişați în vitraliul de deasupra lor. Victoria lui Tezeu, a Sfântului Gheorghe, a lui Iisus în pustietate simbolizau şansa sufletului de a reintra în paradis; iar Ariadna, cu firul ei, era Grația Divină, calea către mântuirea omenirii. Tot o personificare feminină, se gândise Lucy.

Pentru Alex, toate aceste idei aveau legătură cu Lucy, ieşită din labirint cu noua ei putere de a-şi descoperi propriul paradis; şi în acelaşi timp, îi arătaseră cum îşi desfăşurase ea firul pentru el, salvându-l din iarna lui îndelungată. îl convinsese cu o zi înainte că labirintul avea puterea de a crea legături magice: putea să vindece sufletul, să-ți modifice percepțiile şi simțirile - dacă îl priveai cu inima deschisă. Pentru ea avusese acest efect; şi, credea Lucy, îl avusese şi pentru Will. Trandafirii albi ai lui Siân, îi spusese ea lui Alex, omagiau o forță feminină ce se năştea în ea şi pe care încă nu o descoperise, declarând în aceeaşi măsură iubirea lui necondiționată - dacă nu pasională. Siân avea să-şi descopere, într-o zi, această latură a ei mai bună: începea să o facă.

Labirintul materializa acel fir călăuzitor comun al tuturor credințelor; şi, cu toate că scaunele ascundeau acum splendida cale spiraiată, forma sa de trandafir îl umpluse pe Alex de o plăcere neaşteptată în ziua precedentă. Căutând undeva, în acest edificiu magnific, rezolvarea unei enigme matematice, el şerpuise de-a lungul cărărilor propriei iubiri, tălpile lui ținând socoteala fiecărei reîntoarceri către centru. Şi ştiuse exact câte

aveau să fie; treizeci şi patru de bucle îi conduseseră în inima labirintului şi alte treizeci şi patru îi călăuziseră afară. Misterioasa biserică fusese construită pe axele soarelui, lunii şi lumii. Era locul unde puteai traversa timpul şi spațiul, aducând informații dintr-o altă sferă: dacă credeai în asta.

Acum, Alex înconjură cu brațul talia lui Lucy în timp ce îşi ridicau ochii către îngerii colorați din scena Judecății de Apoi, care îi priveau de pe superba rozasă. Parfumul ei deosebit îl făcu să zâmbească. O conversație luă brusc amploare şi le atrase atenția, iar vocea cu accent american, deja familiară, a vărului lui Alex li se adresă cu emoție lui Henry, Max şi Siân, pe care el o ținea strâns de mână. Şi ei admirau Fereastra Judecății.

- Ideile lor sunt întru totul egoiste. Doctrina înălțării la Ceruri impune o interpretare negativă, şovină şi apocaliptică a profețiilor din Vechiul Testament. Walters şi cei de teapa lui marginalizează mesajul creştin al îndurării şi al dreptei judecăți acordate întregii omeniri. Dar, aşa cum v-a povestit Simon, ei sunt ascultați în țara mea de urechi credule, din locuri sus-puse, şi de un preşedinte care le acceptă credința, în totalitate. Trebuie să găsim un mod de a-i opri, de a le bloca puterea de influență; altfel vor avea un efect devastator nu numai asupra viitorului creştinătății, ci şi în privința tuturor eforturilor de realizare a armoniei religioase în lume.

Simon stătuse, neobservat, la mică distanță, alături de Grace. Cuvintele lui Calvin îl făcuseră să-şi conştientizeze propriile prejudecăți; iar acum se apropie de el, îl privi şi îi văzu ochii atât de asemănători cu ai lui Alex şi Will întorcându-se către el. Cu

un gest care nu se voia sentimental, îi luă mâna, o strânse cu hotărâre, apoi se uită din nou în altă parte, către rozasă.

- **Şi nu trebuie să uităm, adăugă Henry, conştient că erau priviți de un străin tăcut pe de pasajul dintre scaune, că deşi acum sunt doborâți la pământ, cu profesorul tău externat şi trimis pachet la prietenii lui din Washington cu o mulțime de promisiuni neîndeplinite, ei continuă să existe. Aceşti adepți ai înălțării la Ceruri sunt hotărâți să găsească undeva o „a şaptea pecete". îşi doresc un război.**

Lucy îl auzi pe Henry şi se cutremură de parcă cineva i-ar fi trecut peste mormânt. Simțea strânsoarea fermă a brațului lui Alex, dar se întrebă dacă ieşiseră din labirint sau dacă mai erau captivi încă în ultima lui buclă nevăzută.

Era aproape ora două când Alex şi Lucy îşi conduseră prietenii şi rudele către primăria din centrul oraşului; iar în jur de ora patru, erau la L'Aigle. In plin soare, în mijlocul grădinii, Simon zări o stafie şi îşi strigă gazdele. Alex era singura persoană nealarmată de prezența nălucii şi tot el i-o prezentă pe Lucy tinerei femei cu chip de neuitat care însufleția fotografiile făcute de Will în Sicilia.

- *Mi dispiace, Laura. Non parlo bene l'Italiano, ma, lepresento sua sorella, Lucia - Lucy.*

Şocată, Lucy se uită de la el la fată şi înapoi. Nou sosita râse, îl asigură pe Alex că italiana lui nu era mai rea decât a fratelui său şi începu să vorbească într-o engleză perfectă. Explicația oferită de cei doi cuceri imaginația tuturor - dar nu mai mult decât pe a lui Lucy. După ce consultase baza de date a spitalului,

Alex îi telefonase tatălui ei, la Sydney, cu câteva săptămâni în urmă, povestindu-i despre planurile lor pentru miezul verii şi rugându-l să vină pentru a fi alături de fiica lui.

Alex o asigură că el refuzase cu un regret sincer; dar, în stilul său de o blândeţe convingătoare, doctorul Stafford reuşise să afle de la el câteva secrete, de dragul liniştii viitoare a lui Lucy: i se dăduse o adresă. Acţionând în tăcere şi fără să-i trezească ei speranţele, Alex dăduse de urma fostei Sofia King, care locuia acum în San Giuliano Terme din Toscana, sub numele ei de fată, Sofia Bassano. Femeia îi răspunsese lui Alex plină de emoţie; îi trimisese o fotografie în care era împreună cu fiica ei, Laura, despre care credea că seamănă îndeaproape cu frumoasa ei Lucy. Nu reuşise să se mărite cu tatăl Laurei, pentru că fostul ei soţ împiedicase divorţul cu îndârjire şi nu îi permisese să intre în contact cu copilul lor. Iar asta adâncise prăpastia dintre ei.

Alex fusese profund impresionat de fotografie. O recunoscuse pe fata cu părul răvăşit, lung până la şolduri, din barcă, recunoscuse chipul atât de asemănător cu al lui Lucy. Cumva, fratele lui avusese o scurtă întâlnire cu sora ei într-o zi însorită, în largul coastelor Siracusei. Istorisirea se termina aici - fără nici o poveste nespusă care să scoată la lumină misterul întâlnirii. Dar în noul peisaj din lumea lui Alex, locul rezervat surprizelor devenise neîncăpător.

- Lucy, crede-mă, cu cât încerca ea mai mult să ajungă la tine, cu atât se înfuria el mai mult, iar ea se temea că asta l-ar fi putut întoarce împotriva ta.

Laura vorbea cu un accent puternic, dar clar şi fluent. Lucy simțea că avusese nevoie de curaj pentru a veni singură acolo, în mijlocul lor, şi îşi îmbrățişă în tăcere sora necunoscută.

Cele două îşi împletiră vorbele fără să ducă la bun sfârşit frazele - prea multe de pus cap la cap pentru a fi exprimate într-un limbaj coerent. Din câte ştia Alex, Sofia plănuia s-o viziteze pe Lucy la Londra, în cursul lunii următoare; făcuse repetiții pentru mult dorita întâlnire vreme de ani de zile, dar nu voise să eclipseze cea mai frumoasă zi din viața fiicei ei cu licărul dramelor trecutului.

In cele din urmă, Alex prinse privirea lui Lucy şi bătu uşor cu degetul în ceasul său de mână. Trecuse de ora cinci. Ea păşi pe lângă el în grabă şi îl sărută fără o vorbă, pe de-a-ntregul uimită de felul lui de a fi; uneori era închis în sine şi secretos, în ciuda cămăşii de batist fin, a costumului crem şi razelor de soare pe care părea să le răspândească în permanență. Observase adesea acest paradox. Zâmbi în sinea ei şi dispăru pe scări, însoțită de Grace şi Siân. O oră mai târziu, purtând o rochie simplă, strâmtă şi lungă până la genunchi, din mătase gri-stridie, pe care Alex ar fi descris-o drept „culoarea luminii de lună", i se alătură în grădina labirint, de unde soarele aproape dispăruse. Pe corsajul rochiei, asemănător celui din portretul de la Long-parish, era brodat un dud; părul i se unduia într-un coc împletit, prins cu excepționala bijuterie elisabetană; şi avea în mâini un buchet de gardenii, aduse de Laura din grădina mamei sale. Vegheat de Venus şi de o sută de roze cu parfum bogat, ritualul cununiei civile dintre Lucy King şi Alexander Stafford a fost celebrat de prietenul lui Henry de la decanatul din Winchester.

- Războiul e o cauză pierdută!

Henry îşi îmbrățişă fiul şi sărută mireasa.

După o ceremonie lipsită de ostentație, cei peste treizeci de oaspeți se adunară în grădina luată pe nesimțite în stăpânire de crepuscul, pentru şampania dinainte de cină. Jucând rolul de cavaler de onoare al lui Alex, Simon reuşise să-şi țină în frâu obişnuita limbuție antrenantă. In schimb, le dedică bărbatului care îi devenise un prieten atât de drag şi tinerei femei extraordinare de lângă el câteva cuvinte alese cu grijă şi cel mai simplu toast cu putință:

- Alex, binecuvântăm cu toți ziua în care în viața ta a păşit un înger. Nu o hologramă, ci unul adevărat.

Se înclină în fața lui Lucy şi ea îi răspunse zâmbindu-i cu falsă modestie şi totuşi cu deplină eleganță. Paharul lui ridicat conduse corul care scandă numele celor doi:

- Alex şi Lucy!

Calvin făcu un pas înainte, verificând cu o privire întrebătoare către Simon, dacă intervenția lui era bine-venită. I se răspunse cu o înclinare prietenoasă a capului, aşa că se întoarse spre Alex şi Lucy.

- Multă vreme, nici unul dintre cei aici de față nu mi-a fost cunoscut, dar sper să vă cunosc pe voi doi cât mai bine, odată cu trecerea timpului.

Siân era încântată, iar cuvintele păreau să fie, de asemenea, pe placul lui Alex şi Lucy. Calvin continuă.

- Căsătoria - un pas atât de cutezător! Un adevărat legământ. Dar sper că o să apreciați aceste cuvinte din Evanghelia Gnostică

după Toma. Ştiu că eşti ateu, Alex, dar cred că ele vor avea şi pentru tine un înțeles. îşi drese glasul şi rosti: „Când veți face din doi unu, şi veți face partea din afară totuna cu partea dinăuntru ..."

Ascultându-l pe Calvin intonând cuvintele pe care le găsiseră deasupra, în cufărul lui John Dee, înfăşurate în jurul bijuteriei, Alex şi Lucy îşi încleştară mâinile. Nimeni altcineva nu le citise - nici un suflet în afară de ei doi. Cercetarea cufărului fusese amânată pentru ziua şi pentru clipa care tocmai sosise. Părea imposibil ca acele cuvinte, ascunse într-un loc tainic, să fi fost cunoscute şi alese de Calvin. Sau poate că nu era aşa, medită Alex.

Când încheie scurtul verset, Calvin ridică paharul pentru „din doi unu" şi, după ce se stinse orice murmur, Amel Azziz, îndemnat de parfumul grădinii în fapt de seară, dori să spună, la rândul său, câteva cuvinte.

- Mi se îngăduie să adaug şi eu un toast?

Privirile îi scăpărau ca de obicei şi părea tot atât de încântat ca Henry de felul în care evoluaseră evenimentele. In ochii săi, Alex era un om deosebit şi pe măsura lui Lucy. Ea reuşise să-l schimbe într-un mod subtil, iar Amel remarcase asta cu plăcere. îşi ridică paharul şi pronunță limpede fiecare cuvânt:

- „In cea mai uscată şi mai albă întindere a pustiului infinit al durerii, mi-am pierdut mințile şi am găsit această roză." Alex, versurile îi aparțin poetului sufit Rumi. Cred că sunt potrivite. Pentru Alex şi pentru roza sa! îşi încheie el toastul, primind aprobarea tuturor.
- îți mulțumesc, Amel.

Lucy îl îmbrățișă cu o putere remarcabilă.

„Oh, trandafirul de pe cufăr", se gândi dintr-odată Grace, ştergându-şi o lacrimă. întâlni ochii prietenei ei şi o imploră din priviri. In timp ce oaspeții începeau o scurtă discuție, ea o întrebă:

- **Lucy, la urma urmelor, ce e în cufăr? In afară de bijuteria superbă din părul tău. Ne-ai făcut să aşteptăm până în seara asta! N-ai promis c-o să ne dezvălui acum conținutul?**
- **încă nu ştiu, Grace. Bănuiesc că vom găsi mai multe întrebări decât răspunsuri - multe lucruri importante, care să ne dea de gândit. Asta e adevărata comoară. îi zâmbi lui Alex. Dar şi partea materială contează, şi cred că a venit timpul să aflăm ce este, aşa cum am promis.**

O femeie ieşi din casă şi vorbi cu Henry, care chemă grupul în jurul mesei din sera cu parfum de citrice. Simon şi Grace conduceau procesiunea - rugându-i pe Alex şi Lucy să o încheie, conform tradiției. Un şir de lumini dispăru treptat în casă, reflectându-se deja, iarăşi şi iarăşi, în geamurile serei. In cele din urmă, Henry o conduse înăuntru pe Laura şi vechile cufere - inclusiv cel cu funia tăiată, care îi dăruise lui Alex „îngerul" - se profilară pe fundalul ferestrelor.

Alex şi Lucy zăboviră o clipă în grădina labirint a Dianei, cu paharele de şampanie în mână. Proaspăta doamnă Stafford vorbi prima.

- **Acesta, Alex, e visul nostru dintr-o noapte de vară, atât de aproape de ora solstițiului. Şi va fi exact după miezul nopții, în**

această grădină a binelui ce a învins răul, unde totul este întortocheat şi inversat.

Se sprijini de el, urmărind cu degetul traseul spiralat din fântâna lui Venus. In noaptea aceea, mai mult ca niciodată, Alex avea ceea ce Lucy numea „aura lui luminoasă" şi pe buze îi juca un zâmbet.

- **Lucy, în noaptea asta ai început să te-mbeți? Nu te-am văzut niciodată beată.**

Ea râse şi scutură din cap cu putere.

- **Crezi c-ar trebui s-o fac? Vreau să-mi amintesc fiecare oră a acestei nopți... a întregii nopți.**

Alex voia să-i spună ceva între patru ochi încă de la începu-tul după-amiezii; şi o făcu acum, sperând că n-avea să-i afecteze sclipitoarea bună dispoziție.

- **Lucy, îmi pare atât de rău că mama ta n-a venit împreună cu Laura. E una dintre căutările pe care mi-am dorit cu adevărat să te văd ducându-le la bun sfârşit; voiam s-o găseşti.**

„Oh, da! Laura", îşi spuse Lucy, adresându-i un zâmbet poznaş. Dar hotărî că nu era un moment potrivit pentru astfel de întrebări şi aşeză paharul pe marginea fântânii. îşi apăsă palmele pe obrajii lui şi clătină uşor din cap.

- **încă n-ai aflat, Alex Stafford? Am găsit-o. Aici.**

Apoi văzu zâmbetul lui de uşurare şi „da"-ul pe care îl mimă, spunându-i astfel că înțelesese. Diana devenise pentru ea o mamă mai presus decât oricare alta.

- **In cinstea Dianei, continuă Lucy. Pentru pluralismul credinței; şi pentru a evita transformarea în dogmă a lucrurilor pe care nu le cunoaştem cu certitudine.**

Descoperind că propriul pahar era aproape gol, îl luă pe al lui şi îl dădu peste cap, râzând.

- Dar oamenii vor reuşi vreodată să înțeleagă asta?

- Oare autoritățile îşi pot permite să le-o îngăduie?

Lucy se sprijini de el cu toată greutatea.

- Ei, asta e o parte din moştenirea lăsată în cufăr, aşa cred. Simon, Grace şi Calvin - acum îmi dau seama - tu şi eu şi toți cei asemenea nouă, toți ar trebui să strigăm cu glas tare, demascând influența cumplită a acestor oameni asupra politicii, asupra legilor şi asupra libertății noastre de a alege. Nici o religie nu deține monopolul asupra fundamentalismului bigot. In Apocalipsă, Iisus este eroul din gura căruia „ieşea o sabie ascuțită" - iar eu sper că propriile noastre vorbe pot lansa o contraofensivă eficientă.

Atinse frumosul giuvaier-monadă din părul ei, pe care îl considera un dar de nuntă din partea lui Dee şi a lui Prospero. Indiferent dacă era sau cu adevărat magic, îi accepta înțelesul cu întreaga ei ființă; îl păstrase în apropierea ei, într-un fel sau altul, încă din dimineața aceea din Longparish. O învățase să se împace cu tot ce se afla la polul opus față de ea însăşi, să adopte tot ce era „străin", sau „altfel". Şi o îndemnase să cugete asupra unei idei: veți face partea dinăuntru totuna cu partea din afară şi din bărbat şi din femeie unul şi acelaşi; voise să găsească o cale de a transforma aceea idee spirituală într-un adevăr fizic. Şi reuşise.

După lungi discuții înverşunate şi după ce, în final, ajunsese la o înțelegere cu Alex, se dusese câteva zile mai târziu la James Lovell, pentru a stabili o modificare a tratamentului ei

medicamentos. Era sigură că putea reduce doza de imunosupresoare la minimum, fiindcă în plan psihologic se identificase întru totul cu Will. Era un procedeu neconvențional, dar existau motive excelente pentru a-l încuraja, de dragul însănătoşirii ei, mai ales dacă voia să-ncerce vreodată să aibă un copil; aşa că îi convinsese pe amândoi să o ajute. Ii reduseseră treptat inhibitorii de calcineurină, înlocuindu-i cu noul sirolimus, care se dovedea mai blând față de rinichii ei şi reducea riscul unei viitoare afecțiuni a arterelor coronariene, încă mai făcea obiectul unor experimente şi Alex era agitat, dar de aproape două luni, Lucy radia. Era convinsă că putea renunța cu totul la medicamente; Alex nu era însă de acord, aşa că ea îşi acceptase victoria inițială ca pe un pas înainte, aşteptând să vadă ce-i rămânea de făcut pe parcurs. Credea că nu avea să fie niciodată victima unei respingeri. îl iubea pe Will ca pe o parte integrantă din ea însăşi.

- **Un drum prin labirint, într-adevăr. Sper că încrederea pe care şi-a pus-o Dee în noi se va dovedi justificată - că patru sute de ani mai târziu, suntem pregătiți să descifrăm mesajul criptic pe care ni l-a lăsat şi pentru care e nevoie de ceva trudă. Dar, Alex, n-am învățat că, dacă atunci lucrurile erau fierbinți, acum sunt şi mai înfierbântate? Şi nu vor oamenii ca Walters să-şi păstreze zeii răzbunători şi pizmaşi, ca să-i folosească în propriul lor joc al puterii?**

- Dar atunci când vorbeşte dragostea, Lucy, zeii „tac ca să-i asculte minunatul glas"[64]. Dacă zadarnicele chinuri are iubirii se dovedesc a fi, de fapt, o adevărată victorie, poate că vom afla răspunsul. Alex îi luă mâna, râzând. Cel puțin, Ariadna - şi te asigur că pentru mine eşti o zeiță, nu un înger - tu ne-ai condus la liman. Cu toate că ne-ar mai putea aştepta multe alte indicii.

Şi râse din nou, mai degrabă neliniştit.

- „Labirint, cită ea din memorie, o construcție complicată, cu multe coridoare, prin care e dificil să-ți găseşti drumul. O situație încurcată." îl sărută, senzuală, apoi îl tachină: Dar, Alex, oare neclintirea ta dă un temei ocolurilor mele?

El îşi recăpătă răsuflarea:

- Şi ne ajută să sfârşim unde am început?

Lucy îl luă de mână, conducându-l către nenumăratele reflexii ale luminii.

---

[64] **William Shakespeare,** *Zadarnicele chinuri ale dragostei*, **traducere de Ion Frunzeti şi Dan Grigorescu, din** *Opere complete*, **voi. II, Ed. Univers, Bucureşti, 1983 (n. tr.).**

EPILOG

ZIUA SFÂNTULUI GHEORGHE, 1609

- Şi prin aceste mijloace, domnilor - şi prea frumoase doamne - chinurile zadarnice ale dragostei au fost, în cele de pe urmă, o izbândă.

Povestitorul face o plecăciune exagerată. Aplauze, apoi râsul îi învăluie pe toți cei adunați la cină în jurul mesei lungi, pe căpriori. Paharele sunt reumplute la lumina lumânărilor.

- Will, ştim că îți plac aceste cuvinte îmbinate, dar... „New York"? întreabă unul dintre bărbați.

- Şi „Tick Tock"? zice un altul.

Zeflemelele reîncep şi un bărbat care fumează pipă are ultimul cuvânt.

- „Gata de înălțare la Cer" e, într-adevăr, o glumă bună.

- Dar, Will, când se va sfârşi? Se va sfârşi oare vreodată?

Frumoasa cu părul negru şi ochii întunecați, aşezată la unul dintre capetele mesei, se ridică întinzându-i o bucată de pânză acoperită cu broderii bogate. El o înfăşoară cu grijă în jurul unei roze parfumate, o fixează cu două bucle de păr, una întunecată şi cealaltă blondă, şi împachetează totul, cu tandrețe, în ceea ce aduce cu un cufăr.

- Şi un trandafir roşu, cules în miezul verii, îi spune el femeii.

Vocea îi şovăie o clipă, apoi se întoarce spre ea, cu o expresie nestatornică a feței şi cu umor.

- E nevoie de douăsprezece luni şi o zi, apoi se va încheia. Cu toate că, în cazul nostru, adevărata durată a celor „douăsprezece

luni" e un mister. O piesă de teatru reduce timpul unei vieți la o singură oră. De când ne-am pus la cale jocul, au trecut nouă primăveri. Adevărata lui întindere va sfida orice măsurătoare a omului.

- **Şi a femeii. Căci, cât de lung e firul? îl provoacă ea, apoi arată către locul gol din capul mesei. Ce se va întâmpla cu inima lui? Va înflori acolo unde a fost sădită?**
- **Vorbeşti despre inimă? Sau despre cerbul alb?[1] Sau despre inima care e a ei, şi care a fost a lui? Ori despre inima care a fost a lui... îşi îndreaptă mâna în direcția scaunului liber... şi care-i va spune ei unde e ascunzişul? Sau despre inima care a fost a mea, iar tu ai furat-o? Ori despre inima care e a lui, şi pe care o oferă, de bunăvoie, în miez de vară? Despre inima ce bate în pieptul ei - sau despre inima din pieptul ce nu mai tresaltă? Ei, bine, cinstit vorbind, aceea-i o inimă plină de înțelepciune şi voință[65]; cealaltă-i o inimă a lui Will, cu înțelepciune. Şi toate sunt una.**

însoțitoarea lui cu părul întunecat îl mustră înălțând un deget, iar el se ridică.

- **Ba nu, doamnă. Inima doctorului se odihneşte în întuneric pentru o vreme, căutând numai lumina, bătând grăbită sub sânul înțelepciunii. Dar se hrăneşte în tihnă, fără a fi vreodată cu adevărat pierdută printre cimilituri. Va zvâcni iarăşi, cu pasiune, făcându-se limpede înțeleasă. Chibzuință e totul.**

Ea îi ignoră calamburul cu un alt gest al mâinii şi îi vorbeşte cu ardoare.

---

[65] **Voință -** *will*, **în limba engleză (n. tr.).**

- Bunule truditor al cernelii, oare n-ai spus deja că mulți au învățat despre religie atâta cât le trebuie ca să urască, dar nu destul ca să iubească? Şi oare aşa va fi întotdeauna? Va veni oare o vreme când dogmaticii nu vor mai recita ca nişte dascăli, ci îşi vor deschide inima şi mintea în fața noilor idei, lărgindu-şi lumea lor îngustă?

Cu o privire tristă, ea îi oferă un portret minuscul.

- Nu, nu acesta, doamnă Bassano. El trebuie să stea alături de Cartea Regelui[66], să treacă din mână-n mână, în familie. Corsajul tău de aici ascunde mesajul cifrat, şi dezlegarea ghicitorii. Iar eu aproape că nu mă pot despărți de el.

II pune alături.

- Nu e decât o copie, Will. Ii dai prea multă importanță.

[66] **Joc de cuvinte intraductibil: rege -** *king* **în limba engleză (n. red.).**

- **Copia mea, subliniază el şi îşi reia truda, pregătind cufărul. Lângă aceasta, lângă monada cu pietre prețioase pe care a făurit-o el pentru regină, la începutul domniei ei, şi pe care ea i-a înapoiat-o în păstrare, când i s-a apropiat sfârşitul lui, adaug doar piesa mea neterminată, toiagul rupt şi piatra lustruită despre care spunea el că e din altă lume. Ne-a asigurat că i-a fost dată de îngeri, odată cu nişte vorbe de leac pe care le vor înțelege când vor găsi răspunsul la ultima cimilitură pe care ne-a lăsat-o: când roza albă înfloreşte într-o casă de aceeaşi culoare, într-o țară care şi-a ales drept stemă o asemenea floare.**

Cu mâna înmănuşată, ea pune toate obiectele într-un sipet plin cu trandafiri, pe care îl aşază lângă celălalt, mai mare, legat cu funii.

- **Aici se va odihni îngerul lui...**
- **Dar să ne-întoarcem la al tău, îşi încheie însoțitorul ei discursul. Da, chiar aşa. Va mai veni, poate, un timp ca acesta. Stă scris aici. Bunul doctor a spus că va veni... Se întrerupe ca să citească un pergament, înainte de a i-l întinde ei. „...când se înalță Astrea, la răsărit de apusul apusului. Şi, ce să vezi, ea se va mărita cu un anume Will - cu un Will măreț, cu un Will ce are o voință cuprinzătoare şi neostoită. Această pasăre din mână valorează cât două şi astfel strălucitorul Soare va reapărea, să-i dea putere gingaşei Luni. Şi acum, perechea noastră celestă merge mai departe; iar în acest răstimp - în vreme ce dogmaticii sunt cu adevărat în luna cea mai friguroasă - ianuarie îi spun cei de la Oxford - zeloții vor avea parte de o iarnă îndelungată, iar ceilalți - de un ritual al primăverii."**

- **Buna mea umbră, asta e prea lungă pentru o piesă. Şi dacă-i laşi fără cuvinte, cum îşi vor învăța ei oare rolul?**

Ochii ei negri îi aruncă o privire grăbită şi ea întinde mâna după pergamentul pe care el l-a terminat de scris cu o clipă înainte.

- **Vor improviza, doamnă Bassano. Personajele lor sunt croite cu înțelepciune, iar ei le vor trăi aievea.**

Ea citeşte câteva cuvinte cu voce tare, în lumina săracă a lumânărilor micşorate.

Ea e soră şi mireasă deopotrivă, cu mult mai prețioasă ca rubinele. Orice-ți doreşti e un nimic pe lângă ea. Purtările ei sunt pline de farmec şi toate cărările ei sunt cărările păcii.

Şi iau amândoi câte o cheie şi încuie cufărul din două părți opuse.

NOTA AUTORULUI

La începutul anilor 1600, John Dee a îngropat multe dintre documentele sale - inclusiv pe cele referitoare la aşa-numitele întâlniri cu îngerii - pe câmpul din jurul casei sale din Mortlake. Deşi Sir Robert Cotton a descoperit o mare parte dintre ele, există îndoieli în privința faptului că ar fi fost recuperate în întregime. Cărțile sale, din păcate împrăştiate,

constituie un mister încă nerezolvat, unele volumele apărând ocazional, în locuri neaşteptate.

In luna decembrie a anului 2004, un glob de cristal aparținându-i lui John Dee a fost furat din Muzeul Ştiinței, din South Kensington. A fost recuperat în timp ce scriam această carte, împreună cu două portrete renascentiste care dispăruseră din Muzeul Victoria and Albert. Cazul nu a ajuns încă în instanță, iar alte informații nu sunt deocamdată disponibile.

Giordano Bruno a fost considerat, de curând, un posibil candidat la beatificare; iar în Roma, pe Campo de' Fiori, unde a fost ars pe rug, a fost ridicat un monument în amintirea sa.

Ficțiunea apocaliptică a înălțării la Ceruri, care a atras numeroşi adepți încrezători în profețiile sale, se vinde în milioane de exemplare în întreaga lume, şi mai ales în Statele Unite, unde printre cititorii săi se numără şi un preşedinte.

„Memoria celulară" face obiectul un cercetări în plină desfăşurare, la un nivel sofisticat. Deocamdată nu se poate spune cu certitudine dacă este o aberație, un fenomen explicabil sau un mit bazat pe o interpretare eronată a „efectelor".

BIBLIOGRAFIE

„A Brother of the Fraternity", Secret Symbols of the Rosicrucians of the 16th and 17th Centuries, reeditat de Kessinger Publications (fără specificarea datei).

Bayley, Harold, The Hidden Symbols of the Rosicrucians, 1903, reeditat de Sure Fire Press, 1988.

Begg, Ean, Myth and Today's Consciousness, Coventure, Londra, 1984.

Bossy, John, Giordano Bruno and the Embassy Affair, Yale, 1991.

Charpentier, Louis, The Mysteries of Chartres Cathedral, traducere de Sir Ronald Fraser, 1972. Thorsons, 1988.

Dee, Dr John, The Hieroglyphic Monad, Weiser Books, 2000.

Donne, John, Selected Poems, Everyman, 1997.

Gibson, Rex (ed.), Shakespeare: The Sonnets, Cambridge University Press, 1997.

Hali, James, Dictionary of Subjects and Symbols in Art, 1974, reeditat de John Murray, 1985.

Jones, Marc Edmund, The Sabian Symbols in Astrology, 1953. Shambhala, 1978.

Kaplan, Esther, With God on their Side: George W. Bush and the Christian Right, The New Press, 2004, 2005.

Marquez, Gabriel Garcia, One Hundred Years of Solitude, Penguin, 1998.

Petersen, J.H. (ed.), John Dee's Five Books of Mystery: Original

Sourcebook of Enochian Magic, Weiser, 2003. Rossing, Barbara R., The Rapture Exposed: The Message of Hope

in the Book of Revelations, Basic Books, 2005. Sizer, Stephen, Christian Zionism, Inter-Varsity Press, Leicester, England, 2004.

Strachan, Gordon, Chartres: Sacred Geometry, Sacred Space, Floris Books, 2003.

Still, Colin, Shakespeare's Mystery Play: a Study of The Tempest, publicat inițial de Cecil Palmer, London, 1921. Editat de Kessinger Publishing (nedatat). Woolley, Benjamin, The Queen's Conjuror: The Life and Magic of

Dr Dee, 2001, reeditat de Flamingo, 2002. Yates, Frances, The Rosicrucian Enlightenment, Routledge, 1972. Yates, Frances, The Occult Philosophy in the Elizabethan Age,

Routledge, 1979. Yates, Frances, Giordano Bruno and the Hermetic Tradition, 1964, reeditat de University of Chicago Press, 1991.

ARTICOLE

„The American Rapture", Craig Ungar, Vanity Fair Magazine, decembrie 2005.

MULȚUMIRI DIN PARTEA AUTORULUI

Mă îndoiesc că le pot mulțumi tuturor celor care m-au ajutat să sintetizez ideile care stau la baza acestei cărți. In diferite stadii ale existenței sale, manuscrisul a fost citit şi comentat de multe persoane. Ar trebui să-i menționez mai întâi pe Janet Opie, Kathryn Toyne şi Philip Whelan, care l-au citit cu generozitate, în condițiile impuse de mine, apreciindu-i ingeniozitatea şi, în acelaşi timp, evidențiindu-i slăbiciunile. Lui Philip îi datorez descrierea lui Lucy drept o „eroină în travesti" - pentru că el a observat asta încă din primele capitole. Către voi, toți trei, se îndreaptă mulțumirile mele. Fiona Donaldson mi-a oferit, de asemenea, multe observații pătrunzătoare, fiind totodată dornică să citească această carte în cea mai bună lumină: şi ție îți mulțumesc - mai ales pentru ideile referitoare la Calvin şi Lucy! Samantha, fiica mea isteață, mi-a fost de un neprețuit ajutor, oferindu-mi amănunte legate de tendințele moderne, „îmbrăcând-o" pe Siân, susținându-mi constatările în momente cruciale şi având, pur şi simplu, întotdeauna încredere în mine. Cea de-a doua mea fiică, Zephyrine, m-a învățat totul despre Sim-uri, în folosul lui Max: îți mulțumesc, draga mea, mai ales pentru că te-ai gândit la „Femeia cu Coasa", care s-a potrivit atât de bine în context! Şi celei mai îndrăgite prietene, dr. Joan Bridgeman, mulțumiri din suflet pentru că mi-ai citit şi mi-ai comentat manuscrisul, pentru întreaga ta înțelepciune şi intuiție. Aş vrea să mai am încă bucuria de a studia cu tine. Profunde mulțumiri îi adresez totodată generoasei şi inteligentei Carolyn Burdet.

.Pentru multitudinea de detalii din care s-a înfiripat povestea, dar care erau în afara domeniului meu de cunoaştere, mulțumirile mele se îndreaptă către: John Fisher, al cărui website excelent, ***heart- transplant.co.uk,*** **a fost pentru mine un sprijin de**

nădejde, aşa cum au fost şi răspunsurile lui John la diversele (şi neobişnuitele!) mele întrebări legate de Lucy; îți mulțumesc, John, eşti un om uluitor! Russell White, Phil Charter şi Brian Adam de la Muzeul din St Albans, pentru ajutorul legat de fresca de la hanul White Hart; paramedicii de la Shepton Mallet Ambulance Station; Ducati Motor Bikes; Hampshire Primary Care Trust; London School of Hygiene and Tropical Medicine; British Heart Foundation; forțele polițieneşti din Somerset and Avon şi din Wiltshire; Elaine şi Steve Mancini de la Cricketers Inn din Longparish (pentru tine, Elaine, mulțumiri speciale!); Ross şi Jane McBeath de la hotelul White Hart din St Albans şi lui Suzie Vincent. Iți sunt recunoscătoare şi ție, Liz Foster. Le mulțumesc, în mod deosebit, medicului legist David Billingham din Cheltenham, pentru că mi-a răspuns la atâtea întrebări legate de munca şi de responsabilitățile legiştilor, şi lui John Harmshaw, avocat, pentru sfaturile şi ajutorul său referitor la diverse detalii legislative; John, eşti un apreciat purtător de cuvânt al lui Henry Stafford. Vocea lui Calvin a fost oferită de „Mr. Smith", către care se îndreaptă mulțumirile mele profunde.

Pentru că au citit manuscrisul, în căutarea tuturor posibilelor erori, mulțumirile mele se îndreaptă către Jenny de Gex, Valentina Harris, Katie Bayer, Kate Byrne, Anne Williams, John Jarrold şi Robin Stokoe. Dintre primii redactori care s-au aplecat asupra cărții, îi sunt recunoscătoare în mod deosebit Annei South, care a privit cu atâta generozitate cartea, atrăgându-mi în acelaşi timp atenția asupra punctelor sale slabe; îți apreciez comentariile şi ajutorul. Mulțumiri lui Yvonne Holland, pentru rezultatele extraordinare ale muncii sale de redactare. Lui Claire Peters, care a lucrat din greu pentru a reda cât mai fidel savoarea calamburilor. Lui Edward Bettison, pentru designul

fermecător al copertei, şi lui Ami Smithson. Le mulțumesc de asemenea lui Joy FitzSimmons, Michael şi Julia de la Johnson Banks pentru contribuția adusă la reprezentarea grafică a labirintului. Prietenei mele de la North Sydney Girls High School, Susan „Maysie" Lyons, din New York: îți mulțumesc, Sue, pentru că m-ai încurajat şi mi-ai sugerat o cizelare fină, fără să-mi tai vreodată elanul cu sugestiile de redactare! Fiona Mclntosh, de la Harper Collins, m-a încredințat că acest roman merită eforturile depuse; draga mea Fiona, îți mulțumesc atât de mult! Şi de o importanță crucială, deşi le adresez abia acum, mulțumiri profesorului Sebastian Lucas, de la spitalul Guy's and St Thomas, pentru că a verificat totul, începând cu CV-ul lui Alex şi încheind cu numele şi utilizările medicamentelor. Cercetările mele s-ar fi simplificat în mod substanțial dacă ți-aş fi cerut părerea de la bun început!

închei cu grupul cel mai important. Cele mai adânci mulțumiri pentru: sora mea, Wendy Charell, care mi-a oferit o listă bogată de lecturi ezoterice. Ştiu că vocea ta este inclusă în această carte şi îți sunt îndatorată. Pentru mama vitregă a soțului meu şi sincera mea prietenă, Dorothy Bromiley Losey Phelan: draga mea Dot, acest volum aproape că ți-a fost dedicat, dar drepturile lui Gavrik se află

pe primul loc. Iți mulțumesc pentru că ai citit cartea, pentru că ai comentat asupra ei cu sinceritate, pentru minuțiozitatea esențială a sfaturilor tale: propria mea Diana! Ii mulțumesc totodată lui Alison Cathie de la Quadrille pentru că, în timpul unei mese de prânz, a spus „da" acestei întreprinderi; şi lui Jane Morpeth de la Headline, care le-a spus „da" lui Anne şi Alison! O să vă pot mulțumi vreodată îndeajuns? Pentru Anne Furniss, redactorul meu de la Quadrille, care m-a îndrumat cu atât de multă vreme în urmă spre labirintul de la Chartres, care a crezut în mine şi s-a luptat pentru această carte de la bun început - în ciuda unui adevărat labirint de răsturnări de situație şi de întârzieri. Noilor şi fabuloşilor mei agenți literari, Andrew Nurnberg şi Sarah Nundy, de la Nurnbergs: colaborarea noastră este un privilegiu pentru mine, din toate punctele de vedere. M-ați adus la linia de sosire şi m-ați împiedicat să-mi irosesc eforturile. Vă mulțumesc.

Mii de laude şi de mulțumiri excepționalului meu redactor de la Headline, Flora Rees, care a rezistat cu grație în fața lamentărilor mele privind observațiile ei interminabile, dar care, mai presus de orice, m-a învățat să fiu o scriitoare mult mai bună. Eşti o adevărată Doamnă întunecată, Flora, în toate sensurile literare ale cuvântului. Şi soțului meu, Gavrik Losey, cel care mi-a „luminat" şi mi-a „regizat" cartea într-o atât de mare măsură. Documentarist neplătit, maître en scene şi în nici un caz rezident în anticamera infernului lui Dante. Pur şi simplu, fără tine nu aş fi reuşit. Mi-ai fost întotdeauna alături. Iți mulțumesc! TH x

MULȚUMIRI DIN PARTEA EDITORULUI

Editorul doreşte să-i mulțumească documentaristului foto Sarah Hopper şi următorilor fotografi şi agenții pentru permisiunea de a folosi imaginile şi ilustrațiile oferite:

Antiquarian Images, The Bridgeman Art Library, The British Library, London, Collage/City of London, Guildhall Library, Corbis, David Goff Eveleigh, Getty Images, Hartfield House/prin amabilitatea marchizei de Salisbury, Mary Evans Picture Library, National Maritime Museum, The New Yorker Hotel, NY, Sonia Halliday Photographs, V&A Images.

Fragment din romanul One Hundred Years of Solitude, de Gabriel Garcia Marquez, publicat de Jonathan Cape. Reprodus cu permisiunea The Random House Group Ltd.

Fragment din poemul *He Wishes for the Cloths of Heaven,* **de W.B. Yeats, reprodus cu permisiunea A.P. Watt în numele Grâinnei Yeats.**

NOTA TRADUCĂTORULUI

La traducerea textelor care apar pe „filele de pergament" au fost utilizate următoarele surse:

Dante Alighieri, *Divina Comedie, Purgatoriul,* **traducere de Eta Boeriu, Ed. Paralela 45, Bucureşti, 2002.**

Dante Alighieri, *Divina Comedie, Infernul,* **traducere de Eta Boeriu, Ed. Paralela 45, Bucureşti, 2002.**

Biblia sau Sfânta Scriptură, **Ed. Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 1997.**

Geoffrey Chaucer, *Poveştile din Canterbury,* **traducere de Dan Duțescu, Ed. Polirom Iaşi, 1998.**

Thomas Hardy, *Sturzul înserării,* **traducere de Leon Levițchi şi Tudor Dorin, din** *Antologie de poezie engleză de la începuturi până azi,* **voi. m, Ed. Minerva, Bucureşti, 1983.**

Christopher Marlowe, *Evreul din Malta,* **traducere de Andrei Bantaş şi Forențiu Toma, Ed. Univers, Bucureşti, 1988.**

William Shakespeare, *A douăsprezecea noapte,* **traducere de Mihnea Gheorghiu, din** *Comedii,* **voi. I, Ed. Minerva, Bucureşti, 1981.**

William Shakespeare, *Antoniu şi Cleopatra,* **traducere de Tudor Vianu, din** *Teatru,* **Ed. pentru Literatură Universală, Bucureşti, 1964.**

William Shakespeare, *Cum vă place,* **traducere de Virgil Teodorescu, din** *Comedii,* **voi. I, Ed. Minerva, Bucureşti, 1981.**

William Shakespeare, *Furtuna,* **traducere de Leon Levițphi, din** *Teatru,* **Ed. pentru Literatură Universală, Bucureşti, 1964.**

William Shakespeare, *Henric al IV-lea,* **traducere de Dan Duțescu, din** *Opere,* **voi. IV, Editura de Stat pentru Literatură şi Artă, Bucureşti, 1957.**

William Shakespeare, *Henric al V-lea,* **traducere de Ion Vinea, din** *Teatru,* **Ed. pentru Literatură Universală, Bucureşti, 1964.**

William Shakespeare, *Macbeth,* **traducere de Ion Vinea, din** *Teatru,* **Ed. pentru Literatură Universală, Bucureşti, 1964.**

William Shakespeare, *Negustătorul din Veneția,* **traducere de Dan Amedeu Lăzărescu, Ed. Pandora-M, Târgovişte, 2003.**

William Shakespeare, *Richard al II-lea,* **traducere de Mihnea Gheorghiu, Ed. Pandora M, Târgovişte, 2000.**

William Shakespeare, *Sonetul 34,* **traducere de Gheorghe Tomozei, din volumul** *Sonete,* **Ed. Junimea, 1978.**

William Shakespeare, *Venus şi Adonis,* **traducere de Dan Grigorescu, din** *Opere complete,* **voi. IX, Ed. Univers, Bucureşti, 1995.**

William Shakespeare, *Visul unei nopți de vară,* **traducere de Dan Grigorescu, din** *Teatru,* **Ed. pentru Literatură Universală, Bucureşti, 1964.**

Sir Philip Sidney, *Astrophel şi Stela,* **traducere de Tudor George, Ed. Univers, Bucureşti, 1980.**

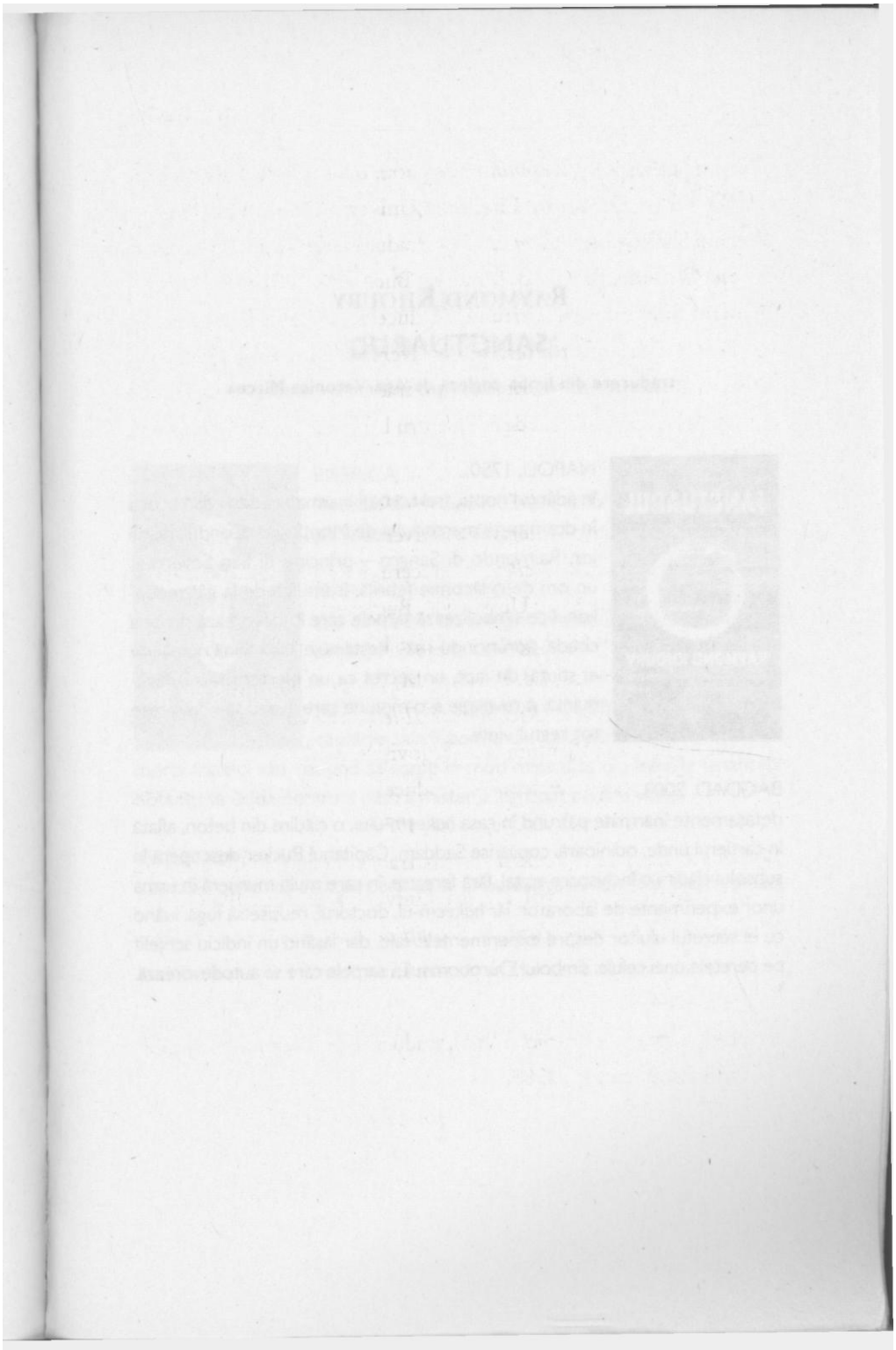

Raymond
Khoury
SANCTUARUL

traducere din limba englezi de
Ana-Veronica Mircea

NAPOLI, 1750...

în adâncul nopţii, trei bărbaţi înarmaţi cu săbii dau buzna în dormitorul marchizului de Montferrat. Conducătorul lor, Raimondo di Sangro - principe di San Severa -, un om de o lăcomie febrilă, îi smulge de la gât medalionul ce simbolizează şarpele care îşi devorează propria coadă, poruncindu-i să-i destăinuie acea taină numai de el ştiută; de fapt, un secret ca un blestem sau o făgăduinţa, o revelaţie şi o misiune cane aveau să-i devoreze tot restul vieţii.

BAGDAD, 2003...

detaşamente înarmate pătrund în casa hakeem-ului, o clădire din beton, afiată în cartierul unde, odinioară, copilărise Saddam. Căpitanul Rucker descoperă în subsolul clădirii o închisoare-spital, fără ferestre, în cane mulţi muriseră în urma unor experimente de laborator. Iar hokeem-ul, doctorul, reuşise să fugă, luând cu el secretul uluitor despre experimentele sale, dar lăsând un indiciu scrijelit pe peretele unei celule: simbolul Ouroborosului, şarpele care se autodevorează.

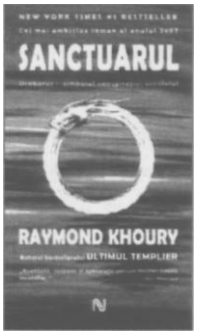

A.J. Hartley DE PROFUNDIS

traducere din limba englezi de Eugen Dumitrescu

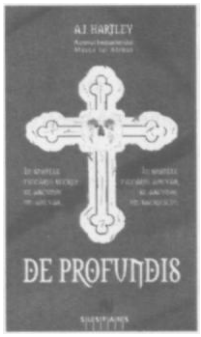

BISERICA...
încearcă să învăluie în tăcere cazul morţii misterioase a părintelui Edward Knight.

DAR THOMAS KNIGHT...
ştie că fratele său a murit în timpul cercetării anumitor simboluri creştine tăinuite.

HOTĂRÂT SĂ SCOATĂ LA LUMINĂ ADEVĂRUL., căutările sale îl poartă din Italia până în Japonia, la locul morţii fratelui său, reuşind să scape în mod miraculos din mâinile fanaticilor hotărâţi să ucidă pentru a păstra misterul îngropat pentru vecie.

INVESTIGAŢIA SA...
îl apropie periculos de mult de taina ce ar putea zgudui temeliile creştinismului.

Benjamin Black

CHRISTINE FALLS DOSARUL UNEI MORŢI SUSPECTE

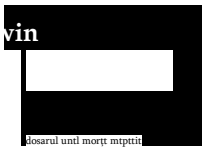

traducere din limba engleza de Cornelia Bucur

ÎN DEPARTAMENTUL DE ANATOMOPATOLOGE... este întotdeauna noapte. La două etaje sub trotuarele aglomerate ale oraşului au loc practici străvechi, îndeletniciri secrete, o muncă prea întunecată pentru a putea vedea lumina zilei.

-]â

TÂRZIU ÎN NOAPTE...

după o petrecere sălbatică, Quirke găseşte un cadavru enigmatic, surprinzându-şi cumnatul, eminentul obste- trician Malachy Griffin, în timp ce falsifica dosarul medical pentru a muşamaliza cauza decesului.

DOSARUL CHRISTINE FALLS...

îi atrage atenţia lui Quirke, care va descoperi taina sinistră îngropată în adâncurile tenebroase ale Bisericii Romano-Catolice din Dublin, un secret ce-i ameninţă de altfel şi propria familie.

ÎN SÂNUL BISERICII...

sălăşluieşte o reţea de tip nnafiot a corupţiei, a trădării şi a crimei, ascunzând în temniţele trecutului fapte abominabile ce revin să bântuie prezentul şi să devoreze viitorul celor implicaţi.

A

[1] **Traducere de Dan Grigorescu, din** *Opere complete,* **voi. IX, Ed. Univers Bucureşti, 1995 (n. tr.).**

'Joc de cuvinte intraductibil: *heart* **- inimă,** *hart* **= cerb în limba engleză (n. tr.).**